Cântecul Acadiei • 1

JANETTE OKE & T. DAVIS BUNN

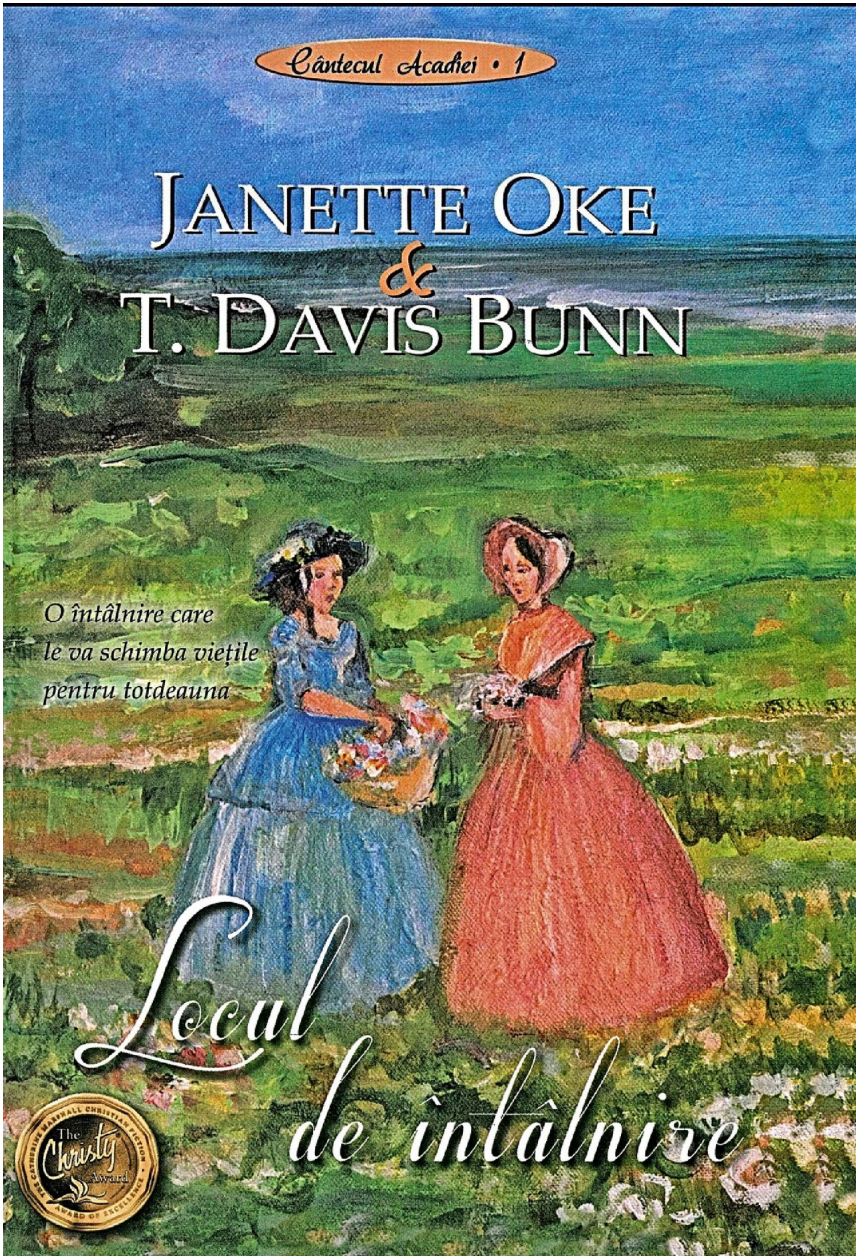

O întâlnire care le va schimba viețile pentru totdeauna

Locul de întâlnire

The Christy Award

Janette Oke
&
T. Davis Bunn

Locul de întâlnire

Traducere de Mihaela Tocuţ

Casa Cărţii, Oradea
2012

Copyright © 1999 by Janette Oke and T. Davis Bunn
Originally published in English under the title
The Meeting Place
by Bethany House Publishers.
a division of Baker Publishing Group.
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin editurii Casa Cărţii. Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărţii, Oradea.

Locul de întâlnire
De Janette Oke şi T. Davis Bunn
Copyright © 2012 Editura Casa Cărţii
O. P. 2, C.P. 30.
410670, Oradea
Tel. / Fax: 0259 – 469057; 0359 – 800761; 0728 – 874975
E-mail: infoecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Oke, Janette
Locul de întâlnire / Janette Oke şi T. Davis Bunn; Trad.: Mihaela Tocuţ. - Oradea: Casa Cărţii, 2012
ISBN 978 – 606 – 8282 – 36 – 7
I. Bunn, Davis
II. Tocuţ, Mihaela (trad.)
821.111 – 31 = 135.1
Traducerea: Mihaela Tocuţ

Editarea: Rodica Bogdan
Tehnoredactarea: Timeia Viman
Coperta: Adrian Mihocaş
Desenul de pe copertă: Andrada Pleşa

Ferice de cei împăciuitori.
Căci ei vor fi chemaţi fii ai lui Dumnezeu!

MATEI 5: 9

JANETTE OKE, născută în localitatea Champion din provincia canadiană Alberta, în familia numeroasă a unui fermier din prerie, a crescut înconjurată de dragoste şi voie bună. Este absolventă a Colegiului Biblic Mountain View din Alberta, locul unde l-a cunoscut pe Edward, actualul său soţ, cu care s-a măritat în mai 1957. După ce au slujit ca pastori în mai multe biserici din Indiana şi Canada, soţii Oke au petrecut câţiva ani în Calgary, unde Edward a fost cadru universitar, iar Janette a continuat să scrie. Janette Oke a scris peste cincizeci de cărţi, atât pentru copii, cât şi pentru adulţi, cărţi ce s-au vândut în peste douăzeci şi două de milioane de exemplare.

Soţii Oke au trei fii şi o fiică, toţi căsătoriţi, iar acum se bucură de cei doisprezece nepoţi ai lor. În prezent, Edward şi Janette trăiesc în apropiere de Didsbury, Alberta, şi sunt membri activi în biserica locală.

T. DAVIS BUNN, născut în statul Carolina de Nord, este un fost om de afaceri. Pe parcursul carierei sale internaţionale, a vizitat peste patruzeci de ţări din Europa, Asia şi Orientul Mijlociu. Scrierile sale, din care nu lipsesc niciodată romantismul, istoria şi intrigile, îi captivează în continuare pe cititorii de toate vârstele şi nivelurile de exigenţă. În prezent, trăieşte în Anglia, în apropiere de Oxford, împreună cu soţia sa, Isabella.

PROLOG

Locotenentul Andrew Harrow îşi struni calul şi coborî de-a lungul potecii, spre luminiş. În zare, se vedea fumul despre care ştia că se înalţă din fortul Edward, destinaţia sa şi locul pe care îl considera adevăratul său cămin. Inima îi bătea nebuneşte, mai, mai să-i sară din piept, dar Andrew nu era sigur dacă aceasta se datora bucuriei de a revedea acest ţinut drag sau dacă era un semn al groazei resimţite la gândul veştilor pe care le aducea.

După patru zile lungi şi istovitoare de marş prin pădurea virgină, la prima vedere a satului său, sângele începu să-i pulseze năvalnic în vene. Totuşi, pericolul plutea în aer, iar veştile pe care le aducea erau la fel de ameninţătoare. Războiul era pe cale să izbucnească în patriile-mamă şi, deşi un ocean vast despărţea Anglia şi Franţa de aceste meleaguri paşnice, nu era exclus ca el şi compatrioţii săi să fie din nou amestecaţi, fără voia lor, în acest „sport al regilor”. Nu era un moment potrivit pentru a face planuri de însurătoare, dar, după cum obişnuiau să spună coloniştii, ne place ori ba, timpul nu stă în loc, iar ziua nunţii lui Andrew se apropia cu paşi repezi.

Calul îşi scutură capul, ca şi cum ar fi simţit nerăbdarea stăpânului său. Andrew îşi trecu mâna peste greabănul animalului şi îi bătu uşor grumazul asudat.

„Nu mai e mult”, murmură el.

Apoi se întoarse spre cei douăzeci şi patru de soldaţi, care, transportând echipamentul complet, înaintau zgomotos prin cotitura din spatele lui.

— Domnule sergent-major! strigă el.

— La ordinele dumneavoastră!

— Facem un popas pentru apă preţ de zece minute. Încredinţează-te că oamenii îşi ţin armele la îndemână!

— Am înţeles, să trăiţi!

Bărbatul, drept ca bradul şi cu faţa împodobită de o mustaţă lungă şi ţepoasă, se întoarse semeţ pe călcâie şi răcni „Apă!”

Căruţele încărcate apărură huruind. Andrew apăsă cu genunchii pe coastele calului şi se îndepărtă de soldaţi şi de zarva creată de aceştia. Noii sosiţi puteau fi lesne deosebiţi de soldaţii cu o experienţă mai îndelungată în colonii după zgomotul făcut. Aceştia din urmă învăţaseră de la băştinaşi şi de la păduri să se mişte fără a face vreun zgomot, astfel încât un întreg batalion putea să treacă pe lângă un stol de păsări fără a le deranja.

De această dată, Andrew conducea nişte soldaţi proaspăt debarcaţi de pe corăbiile engleze, care îşi mascau încordarea făcând zgomot. Pădurile şi imensa pustietate îşi lăsaseră deja amprenta asupra lor. Trecuseră patru zile de la debarcare şi începutul călătoriei pe uscat, iar ei nu întâlniseră ţipenie de om. În ţara lor de baştină, o asemenea pustietate era de neconceput, însă aici, în provinciile Acadiei, între ocean şi păduri, exista doar o fâşie îngustă de pământ cultivat; restul era sălbăticie. Pătrunzând mai adânc în interiorul ţinutului, totul era mister şi totul reprezenta un pericol. Nu se făcuse niciodată un recensământ al indienilor Micmac, care populau aceste locuri. Nu se cunoştea nici măcar numărul satelor acestora.

Acum Andrew înainta călare pe linia de creastă a unor dealuri atât de abrupte, încât în Somerset, ţinutul său natal, ele ar fi fost considerate masivi muntoşi. Totuşi, aici ele nu constituiau decât nişte biete umbre ale crestei muntoase ce se înălţa semeaţă în inima acestui ţinut straniu. Şi mai straniu era faptul că el, Andrew Harrow.

Fiul mezin al celui de-al şaptelea conte de Sutton, ajunsese să considere locul acesta drept căminul său.

Andrew îşi ridică pălăria şi îşi trecu mâneca murdară peste fruntea fierbinte, cuprinzând cu privirea întreaga panoramă ce se deschidea înaintea lui. Scăldat în razele soarelui de dimineaţă, terenul cobora, descriind trepte uriaşe, fiecare dintre ele depănându-şi propria poveste. Sub coasta împădurită a dealului, se întindea o terasă lată de teren cultivat. Pajiştile erau presărate cu zeci de case de fermieri. Fuioare de fum se ridicau din nenumărate hornuri, şi vântul blând de iulie purta pe aripile sale ecourile nedesluşite ale zarvei stârnite de agitaţia animalelor şi ţipetele copiilor.

Era un sat zidit din piatră şi lemn, aflat chiar dedesubt, un sat pe care se vor strădui să îl ocolească. Cercetă cu privirea uliţele şi zona scuarului, dar nu văzu niciun semn de pericol.

Deşi îşi dorea cu ardoare să ajungă la capătul călătoriei, la ceea ce îl aştepta acasă, nu îşi putea neglija îndatoririle de ofiţer. Ca de fiecare dată, studie terenul.

Satul, numit Minas, era un sat francez. În zilele acelea se zvonea că francezii s-ar fi aliat cu indienii Micmac şi că împreună ar fi constituit o posibilă ameninţare. Sau, cel puţin, asta susţineau generalii din armata lui. Personal, Andrew nu era atât de sigur. Trecuseră deja doi ani de când fusese repartizat în garnizoana din acest ţinut neîmblânzit, şi în tot acest

răstimp nu avusese conflicte nici cu francezii, nici cu indienii. Pe teritoriul aflat sub supravegherea lui, nu avusese loc niciun conflict. Andrew descoperise că, dacă tratează cele două tabere cu respect, ele răspund cu aceeaşi monedă. Totuşi, întrucât superiorii săi vedeau în asta o atitudine de trădător, cu timpul, Andrew învăţase că era mai înţelept să îşi păstreze părerile pentru sine.

— Permiteţi, domnule. Doriţi puţină apă?

Andrew se întoarse cu faţa spre cel care vorbise.

— Mulţumesc, domnule sergent-major.

Duse la buze polonicul metalic şi bău cu nesaţ, apoi aruncă apa rămasă înspre copaci şi înapoie lingura greoaie, mulţumind

Încă o dată. Un pedestraş ridică la botul calului său însetat o găleată plină-ochi cu apă.

Sergentul-major, nou-sosit în garnizoană, dar cu o experienţă militară de zece ani în coloniile Noii Anglii, arată cu bărbia sa ascuţită spre aşezarea de dedesubt:

— Ăsta-i sat locuit de franţuji, domnule?

— Da. Este satul Minas, răspunse Andrew şi apoi făcu semn cu capul spre cătunele răsfirate în jurul golfului Cobequid. Din satele pe care le vezi aici, aproape jumătate sunt locuite de francezi.

— Pare destul de liniştit, spuse ofiţerul pe un ton posac, cu privirea aţintită asupra coastei abrupte. Dar cu franţujii ăştia, nu ştii niciodată la ce să te aştepţi. Mi s-a spus că-s din cale-afară de vicleni. Cu nimic mai buni decât pieile roşii.

Andrew îşi înghiţi replica tăioasă care îi stătea pe buze. Nu se cuvenea şi nu avea niciun rost să îl dojenească aspru de faţă cu ceilalţi pentru exprimarea unei păreri împărtăşite de aproape toţi membrii corpului de ofiţeri.

— Pregăteşte oamenii, domnule sergent-major!

— ’Nţeles, să trăiţi! răspunse bărbatul, după care se îndepărtă cu pas apăsat, strigând: „Soldaţi, în picioare!”

Andrew trase hăţurile calului şi se întoarse cu faţa spre cele şapte căruţe cu roţi înalte, singurele în stare să străbată poteca noroioasă.

Epuizaţi şi abia putând să se ţină drepţi din cauza durerilor de picioare, oamenii se adunară în formaţie în ambele părţi, cu un alt contingent în faţă şi în spate.

— Andrew se întoarse cu faţa spre direcţia de mers, ridică mâna, apoi o lăsă să cadă.

— I-nainte, mă-a-a-arş! răcni sergentul-major.

Roţile scârţâiau; vasele de tinichea zdrăngăneau în căruţa cu provizii; soldaţii mărşăluiau târşâindu-şi picioarele, bolborosind, tuşind. De acum, Andrew îi ştia pe toţi, nu doar după nume, ci şi după zgomotul făcut şi particularităţile fiecăruia. Îi plăcea să-i aducă personal pe noii ostaşi la garnizoană. Această călătorie îi oferea posibilitatea de a le pune la încercare curajul şi caracterul pe teren.

Cărarea coti brusc, şi locul de destinaţie le apăru în sfârşit în faţa ochilor. Inima lui Andrew începu din nou să bată cu putere. Acolo, în depărtare, dincolo de râu şi de câteva câmpuri şi case de fermieri, se ridica netulburat, auster şi sigur fortul Edward, iar dincolo de el, satul cu acelaşi nume. Razele dimineţii erau orbitoare, şi Andrew trebui să-şi mijească ochii, încercând să distingă casa de piatră de la intrarea în sat. Casa în care trăia iubirea vieţii lui, aşteptându-l acum să se întoarcă. Nu, încă nu putea dibui bine casele, erau prea departe, dar încercarea în sine fu suficientă pentru a-i aduce zâmbetul pe buze. Catherine era acolo şi îl aştepta. Era atât de sigur de asta, cât de sigur era cum îl cheamă.

Brusc se auzi o bubuitură. Speriat, calul se dădu

înapoi, iar catârii care trăgeau căruţele începură să ragă de mama focului. Andrew îşi domoli calul. Scrutând orizontul, zări un nor de fum înălţându-se din tunul fortului.

Într-o clipă, sergentul-major apăru lângă el.

— Probleme, domnule?

— Ba deloc, răspunse Andrew, arătând cu degetul dincolo de ultima porţiune de uscat, spre nişte pătrate albe care se iţeau printre talazuri, indicând un vas care naviga în golful Cobequid. Nu vă faceţi griji, a fost doar un semnal de întâmpinare pentru corabia ce tocmai intră în port! le strigă el soldaţilor din spatele său.

Ca pentru a-i confirma spusele, de pe vas se răspunse în aceeaşi manieră, printr-o detunătură. Andrew zări steagul de semnalizare arborat sub pavilionul britanic.

— Zoreşte oamenii! îi ordonă el sergentului-major. Trebuie să ajungem la timp pentru a-l întâmpina pe trimisul guvernatorului. Pe vas se află generalul Whetlock în persoană.

Andrew dădu pinteni calului şi porni la trap în fruntea soldaţilor. Era nerăbdător să ajungă acasă, să o revadă pe Catherine.

Se făcea aproape o lună de când era plecat, o lună de veşti tulburătoare, cu o înlănţuire de evenimente nu tocmai plăcută. Vigilent, mai aruncă o ultimă privire asupra satului francez de mai jos, ca şi cum acolo s-ar fi putut ascunde duşmani nevăzuţi.

La nord de coloniile din Noua Anglie, se aflau disputatele ţinuturi ale Noii Franţe, colonizate în urmă cu un secol şi jumătate de o populaţie ce şi-a denumit regiunea Acadia, „patrie mult iubită”. Britanicii au sosit la scurtă vreme după aceea şi, bazându-se pe puterea coloniilor din sud, s-au războit şi aici cu francezii, duşmanii

lor dintotdeauna, aşa cum o făcuseră în Europa timp de peste şase sute de ani.

Acum, în anul 1753, frontierele erau clar trasate. Coloniştii erau fie francezi, fie englezi. Chiar dacă satele lor erau la doar o aruncătură de băţ unele de altele, majoritatea sătenilor dintr-o tabără îşi petreceau întreaga viaţă fără a schimba o vorbă cu locuitorii satului învecinat. De bună seamă că drumurile li se mai încrucişau câteodată prin târguri, dar cei ce nu călătoreau – cu alte cuvinte, majoritatea – trăiau într-o permanentă stare de neîncredere şi teamă, evitând să aibă orice fel de contact cu cei din tabăra potrivnică, oameni pe care îi socoteau duşmani doar pentru că erau de altă naţie, în spatele uşilor ferecate, se discutau în şoaptă zvonuri şi previziuni sumbre. De ambele părţi, o frică înnăscută le bântuia sătenilor zilele şi le tulbura somnul cu coşmaruri înfiorătoare, cum că ei ar putea fi cei înfrânţi şi expulzaţi.

Două naţii de agricultori cu palmele bătătorite şi negustori de ţară trăiau una lângă cealaltă fără să se cunoască, într-o întrecere

Continuă pentru stăpânirea teritoriilor, fiecare sperând că armata proprie o va apăra cumva de tabăra adversă. Fiecare rugându-se la acelaşi Dumnezeu, implorându-l să îi ajute să iasă victorioşi – proprietari incontestabili ai teritoriului.

Andrew clătină din cap dezaprobator şi îşi întoarse faţa. Îl încercau sentimente contradictorii. Era extrem de bucuros, dar şi extrem de îngrijorat, era foarte fericit, dar şi foarte neliniştit, avea inima plină de iubire, dar mintea îi era trează şi gata de luptă.

Avea inima îndoită.

CAPITOLUL 1

Catherine Price privea peisajul care se desfăşura dincolo de fereastra trăsurii, cu chipul strălucind de fericire. Faptul că în viaţa ei urmau să aibă loc atât de multe evenimente importante era de ajuns pentru ca ea, o fată de la ţară, crescută în asprul ţinut de frontieră, să se simtă strămutată într-o lume de basm.

În fortul Edward exista o singură trăsură, rezervată de obicei reprezentantului regelui, şi anume, guvernatorului provinciei. Faptul că tânăra se afla acum în această trăsură se datora invitaţiei primite din partea generalului. Era pentru prima dată când Catherine primea o invitaţie oficială adresată ei, personal, prima dată când nu lua parte la asemenea dineuri doar în calitate de fiică a tatălui său. Conform invitaţiei scrise, generalul Whetlock, comandantul regimentului britanic recent sosit din Anglia, nădăjduia să aibă plăcerea de a se bucura de compania ei la bordul vasului *Excalibur*, cu ocazia unui banchet organizat pentru a sărbători cucerirea fortului Louisburg.

Tatăl ei şedea semeţ lângă ea şi, în ciuda strădaniilor sale de a părea nepăsător, pe faţa lui se citea mândria. John Price făcuse parte din Garda Regală de Flintaşi timp de unsprezece ani, până când a fost rănit de un foc de artilerie deschis de francezi, fapt ce a pus capăt carierei sale militare. Deşi în prezent ocupa postul de notar al provinciei, avându-i ca superiori doar pe comandantul corpului de ofiţeri din fortul Edward şi pe guvernatorul din Halifax, îi lipseau nespus de mult pompa şi protocolul, onorurile şi gloria din timpul carierei sale militare. Considerându-i vinovaţi de curmarea ascensiunii sale în cadrul armatei, John Price nu îi iertase niciodată pe francezi şi îi detesta pe toţi, fără excepţie.

Căruţa coborî pe cărare şi trecu apoi printr-un alt vad, legănându-se ca o barcă pe valuri.

— Nu înţeleg nici în ruptul capului rostul acestui ocol chinuitor! pufni cu dispreţ femeia aşezată faţă în faţă cu Catherine. Corabia este aici, la o aruncătură de băţ.

— Se prea poate, doamnă, răspunse John Price, a cărui voce era la fel de rigidă ca ţinuta sa, dar între fortul Edward şi Chelmsford nu există decât un singur doc şi doar de acolo putem să luăm barca trimisă de cei de pe vas.

— Chiar şi o aşezare de provincie ca a dumneavoastră s-ar cuveni să îşi permită construirea unui doc de bun-simţ, pufni doamna Priscilla Stevenage şi mai zgomotos de această dată. Iată, de pildă, Halifax, noua noastră capitală. Cu toate că au trecut doar câţiva ani de la întemeierea oraşului, noi avem deja un port pietruit de toată frumuseţea.

— De bună seamă că aveţi, din moment ce, în afară de Annapolis Royal, Halifax este singurul port în care poate să petreacă iarna flota britanică, ripostă John Price, începând să se înroşească de mânie.

— Atunci de ce oare nu poate un fort atât de vechi ca al dumneavoastră…

— Din cauza noroiului, doamnă. Din cauza acestui pământ noroios, bun, bogat şi fertil – îi tăie el vorba, fluturându-şi furios mâna prin fereastra deschisă a trăsurii. Acelaşi pământ noroios care face cu putinţă ca această aşezare de *provincie* să hrănească, pe lângă locuitorii săi, toată populaţia din Halifax şi Annapolis Royal la un loc.

Deşi nu era defel dornică să-i adreseze vreun cuvânt femeii aşezate în faţa ei, Catherine îşi dădu seama că nu are încotro. Dacă rămânea tăcută în acel moment, seara s-ar fi stricat încă înainte de

A începe propriu-zis. Îi mângâie tatălui său mâna, după care i se adresă cu dezinvoltură Priscillei Stevenage:

— Mareea din bazinul Cobequid are cea mai mare amplitudine din lume. De două ori pe zi, apele se ridică la o înălţime de douăzeci de picioare[1] şi apoi coboară la loc.

Era clar că doamna Stevenage nu era interesată să primească lecţii de la Catherine. Îşi strânse buzele subţiri în semn de dezaprobare.

— Nu văd care este legătura între asta şi faptul că suntem nevoiţi să facem acest ocol înfiorător pentru a putea ajunge la vasul domnului general.

— Legătura constă în faptul că la reflux, cum este cazul acum, bazinul mareic este plin de bălţi nu foarte adânci şi de mâl, iar mâlul este atât de gros, încât un om s-ar putea afunda în el, dispărând pe de-a-ntregul, răspunse Catherine, încercând din răsputeri să îşi păstreze calmul. Iubitul său Andrew îi făcuse cândva curte acestei femei.

„Înainte de a mă cunoaşte pe mine”, îşi spuse Catherine în sinea ei, încurajându-se. Nici acum, când era măritată cu un ofiţer mai în vârstă de la garnizoana principală, Priscilla Stevenage nu părea să fi dat uitării gustul amar şi ranchiuna simţite la pierderea lui Andrew. Deşi se presupunea că Priscilla venise să-şi însoţească bărbatul cu ocazia acestui dineu prestigios, Catherine era sigură că adevăratul motiv pentru care femeia făcuse drumul până la fortul Edward era, de fapt, acela de a vedea cine câştigase inima bărbatului la care râvnise ea cândva. La scurtă vreme după ce, la îndemnul superiorului său, începuse să o curteze pe Priscilla, Andrew realiză că nu îşi dorea să continue relaţia cu aceasta. Circulau zvonuri conform cărora Priscilla ar fi fost încă furioasă din cauza acestei respingeri.

[1] Peste şase metri (n. tr.).

Francezii au găsit o cale de a ridica diguri şi de a deseca o mare parte din ţărm, continuă Catherine pe un ton calm. Acesta este cel mai fertil pământ din lume, atât de mănos, încât aici se poate cultiva orice. Totuşi, pentru a ajunge la un vas ancorat în ape adânci, trebuie

Să ridicăm un dig care să traverseze porţiunea de ţărm ce nu a fost încă desecată.

— Construirea digurilor. Singurul lucru pe care francezii l-au făcut bine în toată istoria lor, mormăi tatăl ei.

Priscilla pufni încă odată cu o afectare faţă de care Catherine avea să dezvolte în scurt timp o repulsie puternică, dar înainte ca femeia să apuce să-şi deschidă gura pentru a face o altă aluzie maliţioasă, Catherine zări o siluetă cunoscută care se apropia călare de ei şi strigă:

Iată-l pe Andrew! Ah, ştiam că nu ar fi ratat seara aceasta!

În mod normal, aghiotantul unui regiment neînsemnat precum cel din fortul Edward nu ar fi fost invitat să ia masa cu un ofiţer superior aflat în vizită, însă în primăvara aceea, colonelul care conducea fortul se îmbolnăvise grav de febră şi fusese transportat la Halifax, iar de atunci Andrew ocupa temporar postul de comandant al garnizoanei. Din acest motiv şi pentru că generalul fusese prieten bun cu tatăl său, Andrew primise invitaţia pentru această seară.

Tânărul locotenent îşi struni calul, se apropie de trăsură şi îşi scoase pălăria.

— O prea plăcută seară îţi doresc, domnişoară Catherine, spuse el, aplecându-se uşor în dreptul ferestrei prin care îl privea tânăra.

— Bine ai venit acasă, domnule Harrow, îi ură Catherine, dorindu-şi cu ardoare să existe o cale de a se ascunde de ceilalţi pentru a-l putea întâmpina aşa cum o

fată îşi întâmpină iubitul după o despărţire de mai multe săptămâni; însă, în această situaţie, nu putea să îi arate tot ceea ce simte decât prin căldura din glas şi din privire, căldură ce o revărsa acum asupra lui fără a ţine cont de privirile tăioase pe care i le arunca femeia aşezată în faţa ei. De bună seamă că o cunoşti pe doamna Stevenage, continuă ea, arătând cu amabilitate spre cealaltă femeie din trăsură.

— Sluga dumitale, doamnă! zise Andrew, înclinându-se uşor, după care se întoarse spre tatăl lui Catherine. Domnule Price, vă aduc salutări din partea garnizoanei din Annapolis.

— Excelent, tinere, excelent. Cum a fost călătoria?

— Nu am avut parte de nicio neplăcere, în afară de starea jalnică a drumurilor. Era cât pe ce să pierdem o căruţă din cauza unei scurgeri de noroi şi o alta din cauza unui catâr speriat.

Pentru a-l putea vedea mai bine pe John Price, locotenentul Andrew Harrow trebui să se aplece mai mult în dreptul ferestrei, apropiindu-şi faţa de obrazul lui Catherine. Tânăra îşi înfrână cu greu pornirea de a scoate capul pe fereastră şi de a-i da o sărutare acolo, în văzul tuturor.

Chiar şi tatăl ei, care împărţea laude cu aceeaşi zgârcenie cu care împărţea zâmbete, îl socotea pe Andrew Harrow o pasăre rară. Tânărul era suplu şi nu din cale-afară de înalt, dar avea o ţinută atât de semeaţă, încât părea că domină prin statură bărbaţi cu o jumătate de cap mai înalţi decât el. Acum părul său lung, bogat şi negru ca pana corbului era prins la spate cu o panglică de culoare roşu-închis, în ton cu uniforma de gală. Înăbuşitoarele peruci pudrate nu erau pentru Andrew Harrow, nici măcar cu ocazia unui dineu în compania generalului. Tânărul

avea tăria şi încrederea în sine specifice unui conducător înnăscut, căruia se părea că îi vine uşor să păstreze loialitatea oamenilor săi.

Cu toate acestea, Catherine nu ajunsese să-i iubească pe Andrew pentru forţa lui sau pentru familia din care provenea – deşi, în adâncul sufletului, nu avea cum să nu admită cât de dragi îi erau şi una, şi cealaltă. Andrew avea şi o latură mai sensibilă, o lumină în ochii săi albaştri precum cerul, care părea să crească în intensitate de fiecare dată când erau împreună. Ea adora acea lumină blândă şi voia să-şi petreacă întreaga viaţă făcând-o să strălucească tot mai puternic.

În acel moment, Andrew privi spre ea, dându-i de înţeles cât de mult şi-ar fi dorit să o poată lua în braţe.

Deşi avea şi ea aceeaşi dorinţă, Catherine se înfioră de spaimă la gândul că iubitul ei ar putea face un gest necuviincios. Spre uşurarea ei, acesta îi zâmbi strengăreşte şi apoi se îndreptă în şa.

— O iau înainte, să mă încredinţez de-i pregătită barca.

Catherine îl urmări dând pinteni calului şi apoi îşi coborî privirea. Nu trebuia să privească înainte pentru a şti că Priscilla Stevenage o fixa cu ochii plini de venin. Inima ei caldă zâmbea, şi zâmbetul acesta ameninţa să i se întindă acum pe întreaga faţă. Nici chiar Priscilla Stevenage nu putea umbri bucuria acestei zile.

În ciuda acrelii care îl caracteriza, generalul îşi dădea silinţa să le facă seara cât mai plăcută invitaţilor săi. Pentru Catherine, care se afla pentru prima dată la bordul unei corăbii, totul era nou şi fascinant. Priscilla Stevenage era, la rândul său, atât de impresionată, încât nici măcar atitudinea ei afectată nu putea masca acest lucru. Corabia

îi fusese pusă la dispoziţie generalului Whetlock, comandantul tuturor forţelor britanice din provincia Acadia, de către însuşi guvernatorul Lawrence.

Punţile proaspăt bricuite ale vaporului aveau un lustru desăvârşit, de culoarea dulce a mierii. Fiecare parâmă era perfect împletită, fiecare parapet, proaspăt vopsit, iar armăturile din bronz pur şi simplu sclipeau. Până şi tunurile de un arămiu sumbru păreau să strălucească în lumina amurgului. Toţi membrii echipajului de pe iola trimisă de general purtau pantaloni albi scrobiţi şi pălării de paie împodobite cu panglici ce fluturau în briza serii.

Doamnele au fost ridicate pe punte cu ajutorul vinciului – ceea ce Andrew numea „scaun de botman” –, primite la bord în sunet de goarnă şi apoi întâmpinate personal de către general, după care au fost conduse în sala de oaspeţi de la pupa, unde fiecare a ocupat unul dintre locurile atent aranjate în jurul unei mese fastuoase. Sala şi mâncările servite au depăşit în grandoare aşteptările lui Catherine în privinţa condiţiilor existente la bordul unei nave. Tânăra a rămas, de asemenea, plăcut surprinsă de faptul că totul era curat ca în palmă. Andrew îi spusese că generalul, prieten cu tatăl său, îi va face să se simtă mândri, dar ea nu se aşteptase nici pe departe la o asemenea primire, într-un mediu atât de distins.

Catherine se simţea atât de copleşită, încât, de emoţie, îi pierise graiul şi nu îşi revenise nici acum, când cina era aproape pe sfârşite; însă, cum majoritatea conversaţiilor purtate la masă se învârteau în jurul războiului, nimeni nu părea să fi observat tăcerea ei.

— Jos pălăria în faţa dumneavoastră, domnule! i se adresă generalul tatălui ei. Să supraveghezi îndeaproape proviziile garnizoanei, izolat într-o colonie portuară,

poartă-n poartă cu inamicul, iată o sarcină de care eu aş fugi mâncând pământul. Fără doar şi poate, nu e o treabă deloc uşoară.

— Domnul maior Price a făcut parte din trupele Majestăţii Sale timp de mai bine de un deceniu, interveni Andrew.

— Ştiu prea bine asta. Atât în Halifax, cât şi în Annapolis Royal se vorbeşte cu mare consideraţiune despre notarul din fortul Edward. Guvernatorul este cât se poate de norocos să vă aibă în slujba sa, domnule. Cât se poate de norocos.

Pe faţa lui John Price nu se mişcă niciun muşchi, dar Catherine, văzându-l cum se înroşeşte, ştiu că părintele său era încântat de cele auzite.

— Să vă spun drept, domnule, mi-aş da şi piciorul cel sănătos doar să pot îmbrăca iar haina militară.

— Ei, să nu exagerăm. Zece ani de serviciu militar şi o rană cu care aţi reuşit să supravieţuiţi reprezintă un sacrificiu îndeajuns de mare pentru orişice bărbat.

Generalul purta perciuni lungi, aproape la fel de albi ca peruca sa pudrată. Cu trupul său masiv şi vocea tunătoare, el conducea discuţiile purtate în jurul mesei cu abilitatea unui bărbat născut să comande.

— Ba mai mult, aş adăuga faptul că activitatea pe care o desfăşuraţi acum în slujba Coroanei se bucură de mare preţuire.

— Sunteţi prea amabil, domnule general.

— Ba deloc! ripostă generalul. Cu norii de furtună ce se adună acum deasupra noastră, toţi vor avea ocazia de a-şi dovedi onoarea, civili şi oşteni deopotrivă.

— S-au primit veşti noi? întrebă soţul Priscillei Stevenage, un locotenent cu faţa lată şi ochii verzi, strălucitori.

— Nu, nimic în afară de cele la care se aşteaptă orice bărbat cu scaun la cap. Războiul se apropie cu paşi repezi, ascultaţi ce vă spun! rosti generalul pe un ton sumbru. Regele Franţei se aliază cu oricine e dispus să-i urmeze.

Cu prinţi din Spania, duci din Sicilia şi Sardinia, până şi cu împăratul Imperiului Otoman, dacă e să dăm crezare zvonurilor.

Catherine încercă din răsputeri să nu dea atenţie conversaţiei. Discuţiile despre război o tulburau îngrozitor, mai ales atunci când era vorba despre francezi. Ea se născuse şi crescuse în provincia Acadia. Acesta era numele dat iniţial ţinutului de către coloniştii francezi, sosiţi aici cu o sută de ani înaintea englezilor. De când se ştia, existau discuţii despre războaie, toate purtate undeva departe şi toate împotriva francezilor; dar ea trăise toată viaţa la umbra fortului Edward – care era atât de aproape de satul francez Minas, încât, din turnurile fortului, putea să vadă acoperişurile caselor de acolo – şi, în tot acest răstimp, vecinii ei nevăzuţi nu iscaseră niciun conflict. Niciunul. Deşi întâlnise francezi doar arareori, la târgurile din Cobequid Town, nu putea să îi considere duşmani. Misterioşi, da. Ameninţători, sub niciun chip.

Îşi plimbă privirea în jurul sălii, zăbovind asupra bârnelor înnegrite şi a candelabrelor din argint. Lumina licărea şi dănţuia peste vesela din aur şi argint. Masa generalului, construită din lemn masiv de stejar bătrân, era atât de bine lustruită cu ceară, încât Catherine se putea oglindi în ea. Când nu era folosită, masa se ridică şi se fixa pe plafon cu ajutorul unor cârlige mari din fier, aşezate în fiecare colţ al mesei.

Catherine îşi vedea faţa reflectată într-o sumedenie de suprafeţe. Centrul mesei era împodobit cu intarsii din aur şi pietre preţioase, fiecare dintre ele strălucind ca o

oglindă.

În sinea ei, Catherine se întreba dacă restul invitaţilor o văd la fel cum se vede ea: o fată simplă de la ţară. Îşi cususe singură rochia, folosind schiţe dintr-o gazetă englezească şi o bucată din stofa de cea mai bună calitate adusă din Anglia anul trecut. O purta acum căzută pe umeri, aşa cum era indicat în revistă, dar, deşi noaptea călduroasă de vară o permitea, această expunere o făcea să se simtă uşor stingherită. Cu greu se abţinea să nu îşi ridice mai sus volănaşele decolteului. Neputând face acest lucru, îşi duse mâna la păr, acoperindu-şi umerii cu strălucitoarele bucle castanii.

Considera că părul este cea mai frumoasă podoabă a ei. Părul şi ochii, ambele de culoarea chihlimbarului.

Conversaţia continua pe tema bătăliilor din trecut şi a celor care vor urma. Priscilla Stevenage, cealaltă femeie de la masă, era aşezată faţă în faţă cu soţul său şi îl susţinea prin comentariile ei ori de câte ori acesta intervenea în discuţie – ceea ce se întâmpla destul de des. Catherine găsea vocea stridentă a locotenentului Randolf Stevenage deosebit de supărătoare. Bărbia neaccentuată şi caracterul flasc al trăsăturilor sale contrastau în mod ironic cu comportamentul lui gălăgios şi agresiv. Când acesta făcu un comentariu cu un vădit caracter beligerant, Catherine şi Andrew schimbară o privire. Tânăra cunoştea sentimentele lui Andrew cu privire la francezi.

Celorlalţi comeseni părea să le facă o deosebită plăcere să pună la cale comploturi şi acte de cruzime împotriva francezilor. Dintr-odată aurul şi argintul care înfrumuseţau masa îşi pierdură strălucirea şi. Catherine văzu pentru prima oară ce era, de fapt, acea bucată de lemn: o pradă de război. Trofee pentru care s-a plătit cu sânge, suferinţă, spaimă şi vieţi omeneşti. Fu străfulgerată

de un presentiment înfiorător cu privire la propriul său viitor.

— Andrew se aplecă în direcţia ei şi o întrebă în şoaptă:

— Îţi este frig, domnişoară Catherine?

— Nu, sunt bine, răspunse ea reuşind cu greu să zâmbească.

Totuşi, atenţia lui îi dădu putere. Era un om atât de bun. Se prea

Poate ca alte femei să-i fi dorit pentru titlul său, pentru frumuseţea lui, pentru părul lui negru ca pana corbului sau pentru ochii săi de culoarea cerului de iarnă, dar Catherine vedea adunate în atenţia şi înţelegerea lui faţă de ea toate celelalte calităţi pe care le îndrăgea şi pe care jurase să le ocrotească toată viaţa. Firea lui blândă, pe care Andrew se străduia să o ascundă de ceilalţi, inteligenţa şi spiritul său de căutare a adevărului şi dreptăţii constituiau pentru ea o răsplată care preţuia mult mai mult decât tot aurul de pe toate corăbiile din lume. Zâmbetul i se întinse acum pe toată faţa, iar căldura din privirea ei îi spunea lui Andrew tot ceea ce nu putea să pună ea în cuvinte. Nu acolo, în orice caz.

— Domnişoară Price, mă tem că v-am plictisit cu discuţia noastră despre război, tună glasul generalului din capătul mesei.

— Ba deloc, domnule! răspunse ea, sperând ca lumina lumânărilor să îi ascundă roşeaţa care îi coloră numaidecât obrazul. Mă simt onorată să mă număr azi printre distinşii dumneavoastră oaspeţi.

Generalul zâmbi pentru prima dată în acea seară.

— O adevărată doamnă, cu maniere de aristocrată. Îl voi înştiinţa negreşit pe lordul Harrow despre aceasta. L-aţi întâlnit vreodată pe conte?

— Din nefericire, domnule, nu am fost niciodată în Anglia.

— Asta e pierderea Angliei, draga mea. Situaţia aceasta va fi remediată în curând, trag nădejde.

Spre uşurarea lui Catherine, servirea desertului reuşi să distragă atenţia comesenilor. Cei doi servitori ai generalului – ambii cu păr lung, împletit în cozi unse cu catran, şi cu cercei de aur în urechi – aduseră farfurii aburinde cu budincă de pâine şi unt, aromată cu scorţişoară şi alte mirodenii provenite din ţinuturi îndepărtate. Bărbatul care o servi pe Catherine avea un desen ieşit din comun pe partea interioară a braţului drept. Un şarpe imprimat direct pe piele se încolăcea în sus, în jurul încheieturii mâinii, dispărând apoi sub mâneca scrobită a uniformei. Când bărbatul aşează farfuria în faţa lui Catherine, şarpele păru că se răsuceşte şi sâsâie înspre ea. Un alt fior rece o străbătu.

După ce servitorii se retraseră cu capetele aplecate, atenţia generalului reveni asupra lui Catherine.

— Cu ce fel de activităţi vă ocupaţi timpul, domnişoară Price?

Deşi acum toate privirile erau aţintite asupra ei, Catherine izbuti

Să îşi ascundă tremurul din voce.

— Conduc gospodăria tatălui meu, domnule. Mi-am pierdut mama la o vârstă foarte fragedă.

— Mă ajută şi la scrisul documentelor – interveni John Price cu mândrie. Nici că se mai găseşte cineva care să mânuiască peniţa cu mai multă măiestrie.

— O tânără doamnă talentată şi cu o judecată sănătoasă – spuse generalul, dând apreciativ din cap. Înţeleg că trebuie să te felicit, tinere domn, adăugă el întorcându-se spre Andrew.

Este încă devreme pentru felicitări, domnule general, dar vă mulţumesc oricum, răspunse tânărul, întinzând braţul pe deasupra mesei şi luând mâna lui Catherine într-a sa. Am cerut într-adevăr mâna lui Catherine şi sunt fericit să vă anunţ că ea a acceptat, iar tatăl ei ne-a dat binecuvântarea sa.

În jurul mesei se iscă un murmur. Generalul lovi zgomotos cu cuţitul în masă, apoi se ridică în picioare şi rosti următoarele cuvinte:

— Suntem onoraţi de prezenţa domniilor voastre aici şi de împărtăşirea acestei veşti minunate.

Sunt sigur că ofiţerii noştri mi se vor alătura în a vă ura amândurora să aveţi parte de o viaţă lungă şi fericită împreună!

Se auziră scrâşnind scaune, bănci şi cizme atunci când bărbaţii se ridicară în picioare pentru a închina paharul în cinstea tinerei perechi. Doar Priscilla Stevenage, aflată de partea opusă a mesei, rămase aşezată pe scaun, privirea şi atitudinea ei pline de aroganţă neavând nimic în comun cu urările de bine.

Catherine, ruşinată de toată atenţia primită, coborî privirea. Din această poziţie, îşi văzu din nou faţa reflectată pe suprafaţa mesei şi, dintr-un anumit motiv, aceasta o tulbură chiar mai mult decât privirea rece a celeilalte femei.

CAPITOLUL 2

Stând în picioare în faţa micuţei oglinzi de pe peretele dormitorului său, Louise Belleveau îşi pieptăna podoaba capilară cu mişcări viguroase. Parcă preluându-i teama şi neliniştea interioară, părul negru pârâia şi scotea

scântei sub acţiunea periei. Se făcea aproape o lună de când Henri Robichaud tot amâna lucrurile, spunând că trebuie să aştepte momentul potrivit. Un pas de o asemenea însemnătate, care le va schimba cursul vieţii pentru totdeauna, trebuie făcut la momentul potrivit, spunea el. Dar judecând după felul în care stăteau lucrurile, acel moment s-ar putea să nu vină niciodată, se gândea ea. Aceasta era o zi la fel de bună ca oricare alta. Va stărui ca Henri să le vorbească părinţilor ei. Chiar astăzi.

Puse jos peria, dar aerul uscat făcea ca vârfurile părului să-i stea în continuare ridicate. Firele rebele scoteau şi mai mult în evidenţă neliniştea ce şi-o citea pe chip uitându-se în oglindă. Înfrigurată, Louise îşi adună părul lung şi îl strânse în pumn. Deşi Henri prefera ca ea să îşi lase părul liber, strălucind şi fluturând la fiecare mişcare a capului, azi Louise alese o coafură simplă şi modestă. Îşi va prinde părul la spate cu o panglică. Cu toate grijile pe care le avea, puţin îi păsa de păr.

Luă în mână o panglică albastră, dar aceasta părea prea banală, aşa că hotărî să o combine cu o panglică galbenă şi cu una albă.

Împleti cele trei panglici cu repeziciune – făcuse asta de atâtea ori, încât acum le-ar fi putut împleti şi cu ochii închişi – şi apoi îşi prinse părul la spate, unind capetele panglicilor la baza gâtului. Rochia ei, ca mai toate veşmintele purtate de locuitorii satului Minas, bărbaţi şi femei deopotrivă, fusese ţesută în casă.

De trei ani buni, blocada engleză suprimase aproape întregul negoţ cu corăbiile franceze şi, deşi în târgurile din Cobequid şi Annapolis Royal mai erau acceptate unele alimente şi articole artizanale comercializate de francezi, aceştia aveau arginţi prea puţini şi nevoi mult mai

grabnice decât stofa englezească – nu că ar fi existat cineva în întregul sat care să dorească, în condiţiile actualului asediu, să poarte vreun articol englezesc.

Louise îşi aranjă bluza albă, frumos scrobită, care i se iţea în zona gâtului şi de sub bretelele rochiei, îndreptându-şi astfel frumosul şorţ cu motive florale albastre şi aurii. Acesta era cel mai frumos veşmânt pe care îl făcuse vreodată. Ea şi mama ei aleseseră firele cum au putut ele mai bine, aşa încât să fie apropiate ca mărime şi greutate, le vopsiseră într-o minunată nuanţă de albastru-deschis, şi apoi le ţesuseră strâns. Nasturii din faţă fuseseră ciopliţi de fratele ei din corn de elan, iar broşa de argint de pe rever fusese adusă din patria-mamă de stră-străbunica ei. Respiră adânc şi îşi ridică fruntea, hotărâtă să ţină piept nesiguranţei zilei şi a zilelor următoare. Arăta aproape la fel de bine ca oricare dintre englezoaicele pe care le văzuse la târg, dar, la un asemenea gând, o trecea de fiecare dată un fior de spaimă.

Rămase un timp urmărindu-şi faţa în oglindă, cu precădere, ochii. Astăzi ar trebui să fie fericită. În scurt timp, visul ei de o viaţă, un vis care ştia că va fi pe placul părinţilor săi, avea să se împlinească. Cu toate acestea, pe faţa ei nu se citea fericire. Doar îngrijorare, doar o nelinişte apăsătoare la gândul celor ce aveau să urmeze.

Poate că era ceva normal. Poate că, într-un asemenea moment, fiecare femeie are astfel de gânduri chinuitoare. Poate că grijile pe care şi le făcea în privinţa lui Henri, a zilei de azi şi a celei de mâine nu sunt decât parte a procesului de maturizare. Dintotdeauna.

Louise îşi închipuise această zi ca fiind una de sărbătoare, cu voie bună, muzică – da, de ce nu, cu un scripcar – şi joc.

Totuşi, în ciuda şovăielilor lui Henri şi a propriilor

sale neliniști, știa că lucrurile nu mai suportau amânare. Aşteptaseră deja prea mult. Louise se întoarse cu spatele la cufărul cu haine, îşi îndreptă umerii şi porni spre uşă. Astăzi avea să se întâmple, fie ce-o fi.

Casa lor era construită în stilul fermelor franceze din Bretagne, provincia de unde proveneau strămoşii ei, care veniseră pe aceste meleaguri cu mai bine de un secol în urmă.

— Clădirea principală era protejată de intemperii de un acoperiş înalt şi abrupt, ce se prelungea mult în jos. Ferestrele erau mici, prevăzute cu obloane de lemn ce lăsau să pătrundă lumina soarelui şi îi fereau totodată pe locuitorii casei de vânturile din timpul iernii. Această casă solidă şi spaţioasă, mai bătrână decât tatăl ei, era atât de mare, încât Louise avea propria sa cameră sus, sub cornişă. Tânăra descuie uşa şi coborî încet scările, întrebându-se cum de i-a putut trece prin cap să trăiască altundeva decât în casa ei.

— În sfârşit! exclamă ascuţit mama ei în limba franceză, continuând să trebăluiască şi să forfotească prin bucătărie. Aşadar, ai binevoit să ne onorezi cu prezenţa acum, după ce toată lumea a făcut băşici la degete de atâta muncă. Halal fiică!

Louise îşi mută privirea de la faţa rumenită a maicăsii spre mătuşa şi cele două verişoare ale sale, care stăteau chiar în spatele stăpânei casei. Pe feţele lor, nu se citea nimic.

— M-am trezit cu noaptea-n cap să pregătesc bucatele pentru masă, răspunse Louise.

Vorbise atât de încet, încât mama ei nu o auzise. Cuvintele erau pentru urechile verişoarelor.

— Am terminat treaba atât de târziu, încât abia am avut timp să mă îmbăiez, adăugă ea.

Expresia de pe faţa mătuşii se îndulci, lăsând loc unui zâmbet.

— Eşti o fată bună, draga mea. Toţi sătenii spun asta, iar mama ta o ştie foarte bine, îi şopti aceasta atunci când trecu prin dreptul ei.

Cuvintele mătuşii se dovediră o adevărată binecuvântare şi reuşiră să risipească din negura în care se afundase Louise. Fata intră în bucătărie şi ridică ultimele două castroane de pe masa lungă din mijlocul încăperii. Tocmai se îndrepta spre uşă, când îi apăru în faţă o figură cunoscută.

— Dă să duc şi eu un castron.

Mă descurc şi singură, răspunse ea pe un ton mai ridicat decât ar fi dorit şi, pentru o clipă, i se păru că vocea ei sunase ca a maică-sii.

Îl privi pe bărbatul pe care îl iubea încă din copilărie şi, din fericire, văzu că acesta nu se supărase, ci dimpotrivă, îi răspundea printr-un zâmbet. Un zâmbet pe care ea îl cunoştea atât de bine.

— Of, Henri! Sunt atât de îngrijorată.

— Ştiu că eşti, îi răspunse el în şoaptă, apoi luă un castron din mâna ei şi o sărută repede pe obraz. Dar aveai dreptate azi-noapte. Astăzi trebuie să găsesc cuvintele potrivite.

Totuşi, faptul că el se învoise, în sfârşit, să vorbească nu îi adusese Louisei bucuria la care sperase, ci dimpotrivă, îi adânci şi mai mult celelalte nelinişti.

— Ce bine ar fi fost ca lucrurile să fi stat altfel! Toată nesiguranţa asta…

— El nici nu o contrazise şi nici nu îi dădu dreptate, dar în ochii lui, în loc de voioşia cu care era obişnuită, Louise văzu oglindite propriile ei frământări. Totul dură o clipă, şi apoi, zâmbetul acela mult iubit, pe care Louise îl

vedea şi noaptea în vis, reapăru pe faţa lui.

— Îţi ofer tăria iubirii mele.

Erau exact cuvintele de care avea nevoie, singurele în stare să îi alunge temerile şi să-i redea încrederea. Henri se pricepea la asta. Întregul sat ştia că, în cei doar douăzeci şi unu de ani ai săi, Henri suferise cât nu suferă alţii într-o viaţă de om şi că răzbise în ciuda tuturor greutăţilor. Chiar şi cel mai ursuz dintre săteni recunoştea că, dintre toţi locuitorii satului, Henri Robichaud era cel mai demn de fericire şi noroc. *Demn*. Louise îşi ridică fruntea şi îşi îndreptă umerii, hotărâtă să-i facă cinste acestui om extraordinar. Începând

Chiar de azi. Bărbatul robust şi puternic o luă înainte prin uşa din faţă şi ea îl urmă până la masa din grădină.

Sosirea lor se bucură de o întâmpinare zgomotoasă din partea membrilor familiei adunaţi deja la masă, care schimbară între ei priviri cu subînţeles.

— Iat-o pe Louise! Ia priviţi cu toţii, cea mai frumoasă fată din sat s-a hotărât să ni se alăture! strigă un unchi venit în vizită din cealaltă parte a golfului.

— Vezi că eşti mai chior ca mine? Care fată, că e femeie în toată regula! răcni un alt unchi, fratele mai mare al tatălui Louisei, cu un rânjet larg, care lăsă la vedere o gură complet ştirbă.

Tatăl Louisei, un bărbat masiv, îşi umflă pieptul cu mândrie.

— Adevăr grăişi, frate! Chiar că avem o prinţesă în mijlocul nostru.

Louise simţi că-i iau foc obrajii şi, stânjenită de toată atenţia care i se acorda, îşi coborî privirea şi îi duse mamei sale castronul. Aceasta se întoarse spre ea să ia vasul, ţinând buzele atât de strânse, încât gura îi arăta aidoma unei linii subţiri şi încordate, expresie pe care o adopta de

Fiecare dată când avea musafiri la masă. Femeia deschise gura şi Louise ştia că aceasta era pe cale să spună ceva despre cât de greu este să trăieşti sub acelaşi acoperiş cu o aşa-zisă prinţesă; dar azi, când mama sa o privi în ochi, se întâmplă ceva ciudat. Privirile li se încrucişară, creând o punte între ele, o punte peste diferenţa de vârstă şi timp.

Mama Louisei tăcu, iar privirea ei deveni blândă ca razele soarelui ce se strecurau printre coroanele pomilor sub care şedeau mesenii.

Louise îi lăsă castronul şi apoi se duse de cealaltă parte a mesei pentru a lua loc între tatăl său şi mezinul familiei. Maică-sa nu mai privi înspre ea în timp ce le servea mesenilor supa aburindă de peşte. Nu era nevoie să o facă. Louise rămăsese absorbită de tot ceea ce văzuse în privirea mamei sale.

Brusc, fata îşi aminti un moment din trecutul îndepărtat. În copilărie, obişnuia să se legene de craca unui măr, aflată chiar şi acum deasupra capetelor lor. Merii care îi asigurau un adăpost răcoros mesei din grădină fuseseră plantaţi de părintele tatălui ei, iar peste ramurile acestora trecuseră peste şaizeci de ierni acadiene grele, lăsându-le răsucite şi noduroase, ceea ce constituise terenul de joacă ideal pentru o fetiţă îndrăzneaţă. Într-o zi, legănându-se de cracă, Louise alunecă şi căzu, julindu-şi braţul de colţul mesei. Într-o clipă se umplu de sânge pe rochie, pe mâini şi pe faţă. Până şi pământul din jur era pătat cu sânge. Era sânge peste tot. Îngrozită de durere şi de vederea sângelui, fugi în casă ţipând. Mama veni într-un suflet şi o luă în braţe. Câtă putere şi câtă linişte găsise acolo, în acele braţe! Cât timp dură spălatul rănii, mama îi fredonă un cântecel despre o pisică, o fetiţă şi o lună care coborâse de pe cer să bea un ceai. Şi, dintr-odată, tăietura nu mai duru atât de tare şi spaima fusese alungată. Mama

îi cercetă locul în care se tăiase, apoi îi scoase o aşchie din rană şi o pansă, şi Louise stătu cuminte în tot acest timp. Apoi mama sărută pansamentul alb şi curat şi îi spuse, zâmbind:

— Uite, ţi-am luat toată durerea!

— Dar încă mă mai doare, răspunse micuţa Louise.

Atunci mama îi luă mânuţa şi i-o duse în dreptul inimii ei.

— Atunci trebuie să-ţi pui toată durerea aici, înăuntru, şi să mă laşi să o duc eu în locul tău, îi spuse.

Tatăl îşi îndreptă privirea spre ea.

— Ce te nemulţumeşte, fiica mea? Oare nu e supa pe gustul tău?

— O, ba da, e foarte gustoasă, răspunse Louise, înghiţindu-şi amintirea dulce-amară şi apucând lingura.

Nu înţelegea de ce se gândea la astfel de lucruri tocmai într-o zi ca aceasta, când tot ceea ce se petrecea în jurul său o îmboldea să se gândească la prezent.

Tatăl îi zâmbi, apoi îşi ridică privirea şi scrută zarea, încordându-şi faţa până când i se formară linii adânci în colţurile ochilor şi ale buzelor.

— Azi aţi traversat golful înaintea corăbiei britanice? îşi întrebă acesta fratele, arătând cu lingura într-acolo.

— Ba bine că nu.

Unchiul avea o faţă puternică, la fel ca tatăl Louisei, dar, spre deosebire de acesta, era slab de-i numărai coastele. Numai muşchi şi vână, era un om care nu mânca mult şi vorbea şi mai puţin.

— Patruşopt de arme de foc şi un steag de general.

— Cincizeci, *papa*, interveni în discuţie tânărul văr al Louisei. Ai uitat cele două tunuri de la pupa.

— Am vâslit chiar pe lângă prora. Niscaiva mateloţi s-

au aplecat peste parapet şi au strigat ceva în limba lor. Îs bucuros că n-am înţeles ce-or spus.

Louise urmări chipul fratelui său mai mic. Philippe mergea de două ori pe an la Annapolis Royal să facă negoţ cu produsele de la fermă şi învăţase destul de bine limba engleză. Din moment ce el adusese familia unchiului cu barca de pescuit, probabil că auzise vorbele acelea. Amintindu-şi-le, Philippe se înroşi la faţă de mânie.

— Lucruri urâte, mormăi el.

— Ce treabă are corabia unui general în golful Cobequid? gândi cu voce tare tatăl Louisei. Este ca şi cum am privi cum se apropie viscolul, plutind alene pe apele golfului.

Toţi mesenii se întoarseră cu spatele la bucate pentru a privi peste peisajul cu terase naturale, în jos, unde se întindeau sub cerul senin apele cu scânteieri argintii şi albastre ale golfului Cobequid. Casa lor se afla la marginea satului, pe primul lot de pământ cultivat. În spatele lor, se înălţau rânduri-rânduri munţii împăduriţi, care le asigurau atât vânatul, cât şi lemnul necesar. Înaintea acestora se întindea cel mai grozav pământ cultivabil dintre toate pământurile de care aveau cunoştinţă cei de faţă, atât de fertil, încât aici creştea aproape orice, chiar dacă în Acadia sezonul cald nu dura foarte mult.

Cu un nivel mai jos se întindea ţărmul mâlos. Ridicând nenumărate diguri de-a lungul ultimilor o sută cincizeci de ani, destoinicii fermieri acadieni reuşiseră să desece aproape jumătate din aceste terenuri mlăştinoase. Digurile, bariere de pământ aidoma unor metereze, cu o înălţime mai mare decât cea a unui om şi lungi de aproape doi kilometri fiecare, erau adevărate fortăreţe, ţinându-i piept cu vigoare şi hotărâre celui mai puternic curent mareic din lume.

La reflux, aşa cum era cazul în momentul de faţă, apele cele mai adânci din golful Cobequid păreau atât de înguste, încât mai că puteau fi trecute cu piciorul. Cu toate acestea, în fiecare an, timp de câteva luni bune, singura cale de a ajunge pe celălalt mal era prin Cobequid Town, aşezare situată tocmai în capătul extrem al golfului. În această perioadă, bălţile mâloase, pline cu gheaţă şi abisuri nevăzute, deveneau înşelătoare şi de nestrăbătut, iar curenţii centrali erau atât de puternici, încât împiedicau formarea gheţii chiar şi în zilele cele mai geroase; ceea ce însemna că, pe întregul parcurs al îndelungatului anotimp rece, satul Minas rămânea în mare parte izolat de restul satelor franceze, situate de-a lungul părţii opuse a golfului.

În mod obişnuit, această zi de vară, când familia se întrunea pentru prima oară în acest an, ar fi trebuit să constituie un prilej de sărbătoare, un moment pentru degustarea cidrului presat toamna trecută şi pus la păstrare în ulcioare de lut. Un moment pentru împărtăşirea veştilor legate de familie şi urmaşi. O ocazie de a auzi tot ce s-a întâmplat în timpul iernii lungi şi grele şi de a discuta despre recolte şi despre noul sezon de cultivare.

Ei, dar anul acesta, veştile de dincolo de golf erau prea îngrijorătoare pentru a lăsa loc de aşa ceva.

În calitate de conducător al clanului, tatăl Louisei era purtătorul de cuvânt al comunităţii în faţa autorităţilor din Cobequid Town.

— Jacques, ai mai aflat ceva? îl întrebă fratele său.

— Nimic ce nu ştim deja cu toţii. Englezii au pus stăpânire pe fortul Louisburg. A intrat în vigoare noul edict. Toţi francezii din Acadia trebuie să depună un jurământ de credinţă şi de supunere faţă de regele Angliei,

altminteri, îşi vor pierde toate pământurile.

Se aşteptau de multă vreme să piardă micul fort izolat. Chiar şi aşa, această veste, auzită în repetate rânduri, nu făcu decât să îi întristeze şi mai mult pe cei adunaţi la masă. Distanţa până la fortul

Louisbourg putea fi străbătută pe jos în cincisprezece zile, dar asta nu însemna nimic. Chiar dacă fortul ar fi fost la o aruncătură de băţ, situaţia rămânea aceeaşi. Vasul britanic echipat cu artilerie grea ce staţiona în liniştitul golf Cobequid făcea zadarnică orice tentativă de contraatac.

— Voi nu aveţi cum să vă aduceţi aminte, dar lucrurile s-au petrecut întocmai şi înainte. Demult, înainte să vă naşteţi voi, englezii au pus stăpânire pe unul dintre avanposturile noastre, şi mai apoi ne-au ameninţat cu acelaşi jurământ de supunere.

Soldaţii de aici fac asemenea ameninţări deşarte ori de câte ori este război în Europa, rosti bunicul Louisei cu vocea tremurândă.

— Se prea poate – răspunse tatăl fetei –, dar niciodată până acum o navă de general nu a pătruns atât de aproape de Cobequid, ori mă înşel?

— Mă tem că Jacques are dreptate, interveni pentru prima dată în discuţie un bărbat înalt, îmbrăcat în straie preoţeşti, ce şedea la capătul opus al mesei.

Toate privirile se întoarseră spre cel ce vorbise. Era Jean Ricard, pastorul bisericii hughenoţilor din sat, un om bun, învăţat şi iubit de toată lumea. Faptul că nu se amesteca decât arareori în discuţiile pe teme politice era unul dintre lucrurile care îl deosebeau de preoţii catolici din satele apropiate.

— Am fost, la rându-mi, în Cobequid Town pentru a discuta cu preotul de acolo. La cererea sa, de altfel.

Aceasta era o noutate. În mod normal, pastorul lor protestant şi preotul catolic din Cobequid Town nu se întâlneau cu anii.

— Şi ce v-a spus?

Mi-a zis că, de astă dată, este posibil ca războiul să treacă şi de

Această parte a oceanului. Că englezii aduc regimente din coloniile din Massachusetts şi New York, care se îndreaptă spre fortăreţele interioare din jurul Québecului.

În pofida luminii calde a soarelui, atmosfera de la masă se mohorî în mod simţitor. Louise îşi dorea să fi putut fugi departe de acolo.

De fiecare dată când firul discuţiilor o lua pe făgaşul politicii şi al ameninţărilor venite de departe, ea obişnuia să iasă din casă. Totuşi, acum nu putea să se ridice şi să plece. Rămase ţintuită locului, aşteptând anunţul pe care trebuia să îl facă Henri. Îşi ridică ochii, privind florile rămase pe crengile de măr ce se întindeau deasupra. Dintr-odată, reuşi să distingă o minusculă siluetă aurie, un colibri miniatural care se opri preţ de o clipă pentru a sorbi din licoarea unei flori şi apoi se făcu nevăzut cât ai clipi din ochi. O frumuseţe fragilă şi trecătoare. Pe fată, o trecu un fior la gândul că ea însăşi se lupta să nu renunţe la o fericire la fel de delicată precum acele aripi nevăzute.

Întorcându-şi atenţia spre meseni, îşi surprinse mama fixând-o cu privirea. La fel ca fiica sa, Marie Belleveau avea ochii negri şi trăsăturile puternice. Doar faţa, brăzdată de urmele experienţei vieţii de familie şi a trecerii anilor, îi era diferită. Louise simţi că privirea mamei sale îi pătrunde până în adâncul sufletului şi lacrimile, pe care încercase să şi le înfrâneze întreaga zi, începură să-i curgă pe obraji.

Mama sa îşi întoarse privirea şi se ridică în picioare.

— Destul! Vocea ascuţită lovi masa ca o sabie. Destul, am spus!

Până şi Jacques, care trăia cu ea de douăzeci şi opt de ani şi îi

Cunoştea firea năvalnică, rămase cu gura căscată.

— Ce te apucă, nevastă?

— Îi invităm cumva pe soldaţii englezi în odăile noastre de primire? De ne întâlnim pe uliţă cu niscaiva englezi, ne oprim cumva să ne dăm bineţe?

De obicei, Marie Belleveau îşi purta părul lung şi negru împletit în cozi lăsate pe spate, dar fiind zi de sărbătoare şi de întrunire a familiei, azi îl strânsese în coc sub boneta festivă albă. De sub boneta scrobită, ochii îi scăpărau scântei de mânie.

— Atunci de ce trebuie, oare, să le facem loc aici, la masa noastră? De ce trebuie să ne ţină companie într-o zi în care s-ar cuveni să sărbătorim vara?

Se făcu linişte. Jacques îşi drese glasul.

— Marie, draga mea, e agitaţie mare… începu el.

— Ba că astăzi nu e nicio agitaţie, îi tăie femeia vorba, desfăcând braţele larg, într-un gest care cuprindea masa încărcată cu bucate, alaiul de neamuri şi prieteni, păsărelele care ciripeau prin preajmă şi pomii înfloriţi. Arată-mi unde e toată agitaţia asta! Unde altundeva decât în discuţiile voastre e toată agitaţia în această zi binecuvântată?

De astă dată, pastorul fix cel care îşi drese glasul.

— Doamnă Belleveau, adevăr grăieşti. Îţi cer iertare că am adus asemenea veşti la petrecerea domniilor voastre.

Faptul că însuşi reverendul recunoştea că s-a comis o greşeală îi făcu pe toţi să şovăiască, astfel încât supa fu

mâncată în cea mai deplină tăcere şi la fel ar fi stat lucrurile şi cu gâscă friptă, care urma după ea, dacă Jacques nu ar fi luat cuvântul.

— Marie, poţi să fii mândră şi de astă dată! Bucatele acestea sunt demne de o masă regală.

Toţi mesenii zâmbiră uşuraţi, încuviinţându-i spusele. În mod evident, toţi erau bucuroşi că se reinstaurase pacea în jurul mesei.

Mama şi fiica se priviră îndelung una pe cealaltă, apoi Marie spuse:

— N-aş fi reuşit fără ajutorul Louisei.

Copleşită din nou de atenţia şi complimentele mesenilor, Louise îşi căută salvarea privind spre capătul mesei, acolo unde şedea Henri, alături de verişorii ei mai mici.

Dar el era atent la altcineva. În ciuda obârşiei sale umile, Henri era unul dintre cei mai îndrăgiţi oameni din sat. Asta pentru că în ochii lui se citea tărie, seninătate, încredere în propriile puteri şi încă ceva. Nu vorbea decât arareori, dar privirea sa era o invitaţie la zâmbet şi la voie bună. Simţindu-i parcă privirea aţintită asupra sa, Henri se uită la ea şi, în ochii lui, Louise putu distinge un licăr de încordare atât de subtil, încât şi ea l-ar fi trecut cu vederea, dacă nu l-ar fi urmărit îndeaproape în tot acest timp. Ştia că nu îi este uşor să spună ce avea de spus. Cu toate acestea, doar el putea să o facă.

Ca răspuns la rugămintea din privirea ei, Henri se ridică încet în picioare. Stătea acolo, singur şi vădit încordat, cu atenţia tuturor mesenilor întoarsă asupra lui.

Atunci se uită către locul unde şedea ea şi ochii i se luminară. În ochii lui negri şi adânci se ascundeau toate tainele viitorului lor comun. O privi cu acel zâmbet blând şi iubitor care îi era rezervat numai ei şi zâmbetul îi dădu

Louisei puterea de a respira.

Henri se întoarse apoi spre tatăl ei.

— *Papa* Jacques, Louise şi cu mine voim să ne luăm, rosti el pe nerăsuflate.

Lumea amuţi din nou. Louise strânse în pumni marginile laterale ale rochiei sale brodate, începând să le mototolească. *Nu aşa se face*, ar fi vrut ea să strige. Ar fi vrut să existe vreun mod de a culege cuvintele abia rostite de Henri şi de a i le sădi înapoi pe cerul gurii.

Henri privi din nou spre ea, dar de data aceasta ea îi aruncă o privire pe care o moştenise de la mamă-sa. O privire încruntată şi fermă, care îl îndemna să îşi vină în fire şi să mai încerce o dată.

Henri îşi îndreptă umerii laţi şi se opinti să rostească discursul tradiţional de peţit, originar din patria-mamă şi transmis din generaţie în generaţie printre colonişti.

— Tată Belleveau, trag nădejde… trag nădejde că mă cunoaşteţi pe mine şi ştiţi valoarea mea.

— Într-adevăr, îi răspunse Jacques Belleveau, umflându-şi pieptul de încântare la auzul cererii rostite cu cuvintele cuvenite. Nici c-am întâlnit un bărbat mai destoinic, continuă el, încuviinţând din cap spre mesenii zâmbitori.

— Iubesc a voastră fiică şi cerutu-i-am să ne unim destinele şi să devenim o singură fiinţă până la… Până la sfârşitul timpului.

Când se încurcă în mijlocul frazei, se auziră cuvinte de încurajare de la toţii mesenii. Henri trase aer în piept.

— Cer binecuvântare tatălui Louisei, căpetenia noastră, şi întregului clan! încheie el.

Jacques Belleveau se ridică în picioare, îşi invită fiica să se ridice alături de el şi o înconjură cu braţul. Simţind acea forţă atât de cunoscută şi de liniştitoare, ochii Louisei

se umplură din nou cu lacrimi.

— Fiica mea, îl iubeşti pe acest bărbat? bubui vocea lui Jacques.

Ea ar fi preferat să încuviinţeze din cap şi să-şi ţină privirea

Plecată pentru a-şi ascunde lacrimile de văzul întregii lumi. Totuşi, dacă Henri avusese tăria să îndure spectacolul public, va fi şi ea tare. Când îşi ridică ochii, îşi văzu mama privind-o cu atenţie şi îşi reaminti momentele dificile de adineaori şi proaspăta ofertă de pace. Respiră adânc şi rosti cuvintele pe care le auzise de când se ştia, rostite de femeile din clanul său.

— Acesta-i bărbatul pentru mine şi pentru viaţa mea.

— Atunci aveţi amândoi binecuvântarea mea.

Spunând acestea, Jacques Belleveau îşi întinse braţul liber spre Henri şi îl invită să li se alăture, combinând binecuvântările părinteşti cu cele de căpetenie de clan.

Călcând peste bancă, tânărul îşi pierdu echilibrul şi fu ajutat să se redreseze de un unchi ce zâmbea cu gura până la urechi. Când Henri li se alătură, Jacques rosti pe un ton solemn următoarele cuvinte:

— Uniţi-vă şi deveniţi o singură fiinţă. Fie să creşteţi rădăcini adânci în acest pământ mănos şi mlădiţele voastre să se întindă peste ani şi peste câmpuri, acum şi pururea.

Louise îl privi pe uriaşul Jacques îmbrăţişându-l pe Henri cu o vădită mândrie. Fata ştia că tânărul avusese dintotdeauna un loc special în inima tatălui ei.

— Fie ca Domnul să vă lumineze calea cu lumina Sa şi să fiţi binecuvântaţi cu mulţi urmaşi! răsună din nou vocea lui Jacques, încărcată cu o bucurie la fel de puternică precum lumina soarelui din acea zi extraordinară.

Cuvintele lui fură urmate de râsete şi urale, care se

stinseră treptat când Marie Belleveau se ridică în picioare. Nici Louise, care îşi cunoştea mama mai bine decât oricine, nu ştia la ce să se aştepte.

Marie îşi împreună mâinile peste frumosul său şorţ de sărbătoare şi, când îşi ridică fruntea, toată lumea îi văzu lumina din privire.

Femeia nu se uită la Louise, ci la Henri.

— Henri Robichaud, începu ea, adresându-se de fapt întregii adunări, te cunosc de când te-ai născut şi te-am văzut crescând şi răzbind printr-o tragedie ce ar fi schilodit sufletul orişicui. Te-am văzut devenind bărbatul care eşti azi şi care i-ar fi făcut pe răposaţii tăi părinţi mândri.

Aici se opri şi se întoarse spre fiica sa. Ochii negri îi străluceau liniştiţi. Deşi privea spre Louise, cuvintele ei se adresau tot lui Henri şi comesenilor.

— Cu mare plăcere te invit în clanul şi în căminul nostru. Când ai să mă auzi numindu-te „fiul meu”, să ştii că sunt cuvinte rostite cu mândrie.

La auzul unor asemenea vorbe de laudă din gura acestei femei recunoscute mai degrabă pentru remarcile sale usturătoare, în jurul mesei izbucniră chiote de bucurie. Henri îşi luă logodnica de mână şi o trase de cealaltă parte a mesei, unde Marie Belleveau îi cuprinse pe amândoi într-o îmbrăţişare. Louise fu izbită şi înghiontită de câteva ori în forfota creată pentru a li se face loc să stea unul lângă celălalt la masă, apoi auzi cum cineva strigă să se pornească muzica şi cum alţii cereau să se ţină un discurs în cinstea tinerilor, şi în curând se auziră fluiere, o scripcă şi un acordeon intonând primele acorduri ale unei melodii săltăreţe.

În tot acest timp, Louise se întreba cu mirare cum de ştiuse mama ei de această turnură a zilei.

Mâna puternică a lui Henri îi strânse mâna şi îşi

ridică privirea spre el.

— A fost bine? o întrebă el în şoaptă.

— A fost perfect, îi răspunse ea, bucuroasă că muzica le acoperea cuvintele. Sunt grozav de mândră de tine!

— Ştii că nu îmi vine uşor să cuvintez în faţa unei adunări.

— Asta face ca gestul tău să fie şi mai măreţ.

O privi cu zâmbetul său special, zâmbetul care îi umplea privirea cu iubire pentru viaţă şi pentru ea, zâmbetul care atingea până în străfunduri sufletul Louisei. Henri începu să spună altceva, dar fu în curând luat pe sus de mulţime şi purtat peste tot pentru a fi felicitat.

Louise răspundea cu câte un surâs urărilor de bine pe care abia le auzea. La un moment dat, atenţia îi fu atrasă de scena ce avea loc jos, sub livada în care se dădea petrecerea lor. Corabia generalului trona în mijlocul golfului Cobequid, ca o ameninţare tăcută ce părea să încremenească apele.

În ciuda muzicii vesele şi a faptului că era o zi superbă, petrecută în compania prietenilor dragi adunaţi acolo, Louise se simţi străfulgerată de un fior rece. Oricât de mult ar fi vrut să şi-o scoată din minte, corabia făcea şi ea parte din această zi, ca o piază rea.

CAPITOLUL 3

Prin fereastra deschisă, se auzeau acordurile stridente ale muzicii ce răsuna în depărtare. Catherine pregătea cina pentru tatăl său. Aceasta era una dintre numeroasele ei îndeletniciri de peste zi. Acum, la gândul că în doar trei săptămâni nu va mai fi ea cea care să facă ordine şi să aducă tihnă în lumea părintelui său, aceste

activităţi de rutină o umpleau de amărăciune.

Deşi era mijlocul lunii iunie, briza care sufla prin fereastra deschisă era uşor răcoroasă. Totuşi, în loc de a închide obloanele, Catherine preferă să îşi strângă şalul în jurul umerilor. Adierea aducea cu sine mireasma pomilor în floare şi cântecul păsărilor. Soarele cobora spre dealurile dinspre apus, acoperind apele golfului Cobequid de o strălucire aurie. Corabia generalului se contura vag în depărtare, ca o umbră ce se desprindea, întunecată, din ape şi din lumină. Chiar şi din siguranţa propriului cămin, Catherine era conştientă de ameninţarea întruchipată de acest vas care plutea ancorat acolo, în apele liniştite ale ţinutului ei natal. Clătină din cap şi se duse să mai pună nişte lemne în sobă. Tatăl său trebuia să sosească dintr-un moment într-altul.

Se auziră scârţâind balamalele de piele ale uşii, şi acesta se ivi în prag.

— Fetiţa mea?

— Bună seara, *papa*! răspunse Catherine, ştergându-şi făina de pe mâini cu un şervet. Cum ţi-a fost ziua?

— Bună. Cum se cuvine şi bună, zise John Price, oprindu-se la intrare şi scoţându-şi cizmele pline de noroi cu descălţătorul metalic. Tânăra luă papucii de casă de lângă cămin şi i-i duse.

— Ţi-am întâlnit logodnicul pe doc. Se ducea pe corabia generalului.

Auzindu-şi tatăl vorbind despre Andrew, Catherine se îmbujoră la faţă, dar reuşi totuşi să îşi ascundă emoţia.

Poftim! spuse ea, întinzându-i papucii.

În timp ce el încălţa papucii căptuşiţi cu blană, ea îşi ridică ochii şi privi afară prin uşa deschisă. Corabia umplea apele şi seara cu o ameninţare sumbră.

— Abia aştept să văd odată plecat vasul ăsta, îngână

ea ca pentru sine.

— Despre ce vorbeşti? întrebă John Price, ridicându-se drept în picioare şi urmărindu-i privirea. Mă miră să aud asemenea vorbe din gura ta, fetiţo. Nu uita că generalul s-a oferit ca, la întoarcerea domniei sale în Anglia, să vorbească în termeni elogioşi despre căsătoria voastră familiei lui Andrew.

— N-am cum să pun oprelişte simţămintelor mele, spuse ea oftând şi ştergându-şi mâinile curate de şorţ. Ţi-a spus cumva Andrew cât timp va petrece acolo? adăugă ea în timp ce se întorcea spre bucătărie.

— Flăcăul are să stea acolo atât timp cât domnul general are trebuinţă de prezenţa lui.

John Price se deplasă şchiopătând pe pardoseala de scânduri, călcând apăsat pe piciorul sănătos.

— Generalul Whetlock se află în subordinea directă a guvernatorului Lawrence. Faptul că a trimis după Andrew este cât se poate de îmbucurător pentru cariera flăcăului.

— Îmi doresc ca domnul general să plece, cu corabia dumnealui cu tot.

Catherine regretă numaidecât că rostise asemenea cuvinte. Era de-ajuns un singur comentariu pe care tatăl său să-i găsească nelalocul lui pentru ca să se facă foc şi pară. Era un tată bun, dar sever şi lesne de scos din fire. În garnizoană, se spunea că John Price excelează în muncă tocmai datorită acestor calităţi. Se ştia că era în stare să-i pună la respect pe căruţaşii cei mai îndărătnici şi să scoată adevărul şi din piatră seacă.

Totuşi, astăzi bărbatul nu reacţionă în felul lui specific, ci se apropie şontâc-şontâc de cămin şi se opri în faţa lui, privind în jos, spre foc. Vechea rană de război îl lăsase cu un picior mai scurt decât celălalt, făcându-i să se legene înainte şi înapoi atunci când mergea.

— Nici maică-tii nu-i plăceau corăbiile, zise el, urmărind flăcările din vatră.

Catherine se opri din lucru, încremenită. Trecuse atât de mult timp de când nu mai adusese vorba de mama ei.

— Le spunea „vestitorii damnaţiunii”, continuă John Price.

Lumina roşiatică a scânteilor din fundul căminului se reflecta pe

Faţa lui, făcându-i să pară îmbătrânit şi trist.

— Spunea că de fiecare dată când apar, aduc cu ele steagul de război.

Reuşind cu greu să se clintească din loc, Catherine desprinse un ulcior din cârligul de pe perete şi turnă în el nişte cidru fierbinte, din care încă mai ieşeau aburi.

— Poftim, tată! Probabil că ai gura arsă de sete, spuse ea cu blândeţe, îndreptându-se spre el.

— Îţi mulţumesc, fata mea, zise părintele, ducând vasul cositorit la gură, fără să-şi ia ochii de la focul din vatră. Casa va fi goală fără tine, continuă el după ce sorbi din licoarea fierbinte.

— Ei, doar nu plec la capătul lumii, îi răspunse ea cu o voioşie forţată. Ştii bine că Andrew a cumpărat vechea casă Elton, aici aproape.

Râsul ei sună fals până şi în propriile-i urechi.

— Tâmplarii parohiei probabil că or avea ce munci la ea ani buni de acum încolo.

— Da, răspunse el golind ulciorul, pe care apoi i-l întinse, pironindu-şi ochii pe chipul ei. De-ai şti cât de tare ai ajuns să semeni cu răposata ta mamă.

— Cât de mult aş fi voit s-o cunosc!

— Nu mai mult decât mine, copila mea, nu mai mult decât mine. A fost cea mai grozavă femeie creată vreodată

de Dumnezeu.

Privirea îi căzu din nou în pământ, ca şi cum ar fi fost trasă în jos de greutatea amintirilor.

— Când s-a prăpădit de febră, la doi ani după ce te-a născut pe tine, am fost sigur că n-am să răzbesc de unul singur. Tu erai atât de mititică, iar eu, neştiutor în atâtea privinţe.

— Tată, te-ai descurcat bine. Vrednic de admiraţie. Te-ai descurcat mai bine decât ar fi făcut-o oricine.

— Slavă Domnului că am avut vecini de omenie, continuă John Price ca şi cum nici n-ar fi auzit cuvintele fiicei sale. Femeile măritate din sat au stat cu rândul cu tine în acea primă iarnă. Părea că nimeni nu voia să ne lase singuri. Apoi văduva Simmons s-a oferit să ne dea o mână de ajutor. Ţi-o aminteşti, nu-i aşa?

Cred că da.

Îşi amintea vag de o bătrână cu faţa brăzdată de riduri, cu nişte ochi luminoşi, de culoare deschisă, şi cu braţele mereu deschise pentru a o primi într-o îmbrăţişare.

— Doamna Simmons a locuit în odaia din spate, odaia care fusese a mea şi a ma…

John Price îşi întoarse privirea şi se îndreptă şchiopătând spre scaunul său.

Ajuns acolo, se lăsă încet pe scaun, apoi începu din nou să contemple flăcările din cămin.

— A stat la noi până când s-a îmbolnăvit de plămâni. Tu să tot fi avut cinci anişori când s-a mutat la fecioru-său, unde a stat până la mijlocul iernii ce a urmat, când şi-a dat obştescul sfârşit.

Catherine îşi dădu seama că părintele nu-i vorbea ei, ci focului, lăsându-şi amintirile să se înalţe şi să se mistuie în flăcările care trosneau în şemineu.

— Apoi nevasta pastorului a hotărât să deschidă mica

noastră şcoală. O adevărată binecuvântare, şcoala aceea! Erai atât de încântată să mergi la şcoală, atât de nerăbdătoare să porneşti dimineaţa, că abia te puteam ţine să-ţi leg cordonul la rochiţă.

Catherine îşi şterse ochii înlăcrimaţi cu o mişcare rapidă. Nu voia să tulbure cu nimic depănarea acestor amintiri. În mod normal, John Price se comporta ca şi cum trecutul n-ar fi existat. Chiar şi la cele mai simple întrebări pe care i le punea pe vremea când era copilă, el îi răspundea tăios că nu are nimic de câştigat dacă îşi ocupă mintea cu treburi ce fac parte din trecut. Aşa că acum stătea în picioare, cu răsuflarea tăiată, ştergându-şi ochii în tăcere, atât cât să îşi poată vedea bine părintele.

— Dădeai cu mătura încă înainte de a putea cuprinde cu mânuţele coada măturii. O urmăreai prin toată casa pe femeia care făcea curat, imitându-i fiecare mişcare. Ai învăţat să găteşti de la vecini. Până şi bucătăreasa de la popota garnizoanei mi-a povestit cum o zăpăceai cu întrebări până nu mai ştia de ea.

Pe chipul arămiu al lui John Price apăru un surâs trist.

— Nevestei pastorului îi plăcea să îmi spună cu câtă hotărâre te dedicai lecţiilor. Aşa ai ajuns să înveţi cot la cot cu elevi ce aveau de două ori vârsta ta. Adevărul e că erai deşteaptă foc. Deşteaptă, şi ageră, şi săritoare atunci când era vorba să-i ajuţi pe bătrânul tău tată la treburile casei. Mi-a părut rău că a trebuit să te maturizezi atât de repede, dar nu aveam încotro. Mama ta ne lăsase singuri şi vedeam cum încercai din răsputeri să îi ţii locul, chiar înainte de a şti exact ce faci.

O privi din nou, dar Catherine nu era nici acum sigură dacă o vede pe ea sau propriile amintiri.

— Trag nădejde ca Andrew să îşi dea seama cât este

de norocos să te aibă în casa lui.

— Cred că îşi dă seama, răspunse Catherine cu vocea sugrumată.

Tatăl său îşi întoarse din nou privirea spre foc şi spre trecut.

— Păcat că mama ta n-are să fie prezentă în ziua nunţii tale.

— Mulţumesc, tată.

Cuvintele sunară din cale-afară de nepotrivit, dar nimic din clipele de tăcere trăite împreună nu o pregătise pentru acest prilej de a-i spune tot ce avea pe suflet şi în minte. Că asprimea lui o determinase să muncească din greu, tânjind mereu după o vorbă bună, ce nu venea niciodată. Cât de mult i-a lipsit mama pe care nu a cunoscut-o niciodată şi cât de tare a râvnit după o atingere maternă. Cum până şi vederea unei ţărănci cu un copil în braţe sau aplecate deasupra unui pătuţ îi umplea ochii de lacrimi.

Dar, nefiind cu putinţă să găsească cuvintele potrivite pentru toate astea, îşi căută scăparea în muncă, aspect care le definise viaţa petrecută împreună. Întinse mâna în fundul raftului din colţ şi scoase ultimul dintre compoturile pregătite vara trecută.

— Diseară la desert vom avea budincă de prune, preferata dumitale, tată, anunţă ea, slăbind cu un cuţit capacul borcanului.

În spatele ei, camera se cufundă în tăcere pentru un răstimp suficient de lung pentru ca ecourile petrecerii din îndepărtatul sat francez să răzbată până la ei.

— Mama ta ar fi tare mândră de tine, Catherine. Tare mândră.

Fata nici măcar nu observă lacrima ce îi picură de pe bărbie, scurgându-se în budincă.

Andrew stătea în picioare, rezemat pe balustrada vasului, şi asculta muzica ce se înălţa din satul francez. Nu era un împătimit al corăbiilor şi al mării. Faptul că patru sute cincizeci de oameni erau nevoiţi să convieţuiască înghesuiţi pe un vas ce nu măsura nici şase sute de picioare[2] în lungime nu era defel pe placul unui bărbat ca el, obişnuit cu spaţiile deschise. Pe o corabie a Coroanei, cu tunuri fumegânde şi miros de praf de puşcă pretutindeni, era cu neputinţă să scapi de duhoarea războiului. Andrew se gândi la zdrahonii cu cozi lungi împletite şi plini de tatuaje. Or fi fost ei bravi mateloţi

Şi stâlpul Imperiului Britanic, dar el se simţea mai în siguranţă pe uscat. Acest tip de corăbii îi aminteau de plecarea sa din Anglia şi de tot ceea ce a trebuit să lase în urmă pentru totdeauna.

— Oho, Harrow. Vasăzică ai fost convocat din nou?

Andrew îşi ascunse un oftat şi întoarse o faţă lipsită de expresie către ofiţerul care venea spre el. De multă vreme, locotenentul Randolf Stevenage vedea în el un rival, şi asta nu doar din cauza femeii cu care se însurase de curând. Tatăl său fiind un fost comandant de regiment, Stevenage primise rangul de ofiţer graţie dreptului ancestral de transmitere a rangului din tată în fiu şi îi purta o ranchiună soră cu ura tânărului mai înzestrat, care avansase în rang pe bază de merite.

— Da, într-adevăr, am primit vorbă de la domnul general, răspunse Andrew calm.

— Randolf Stevenage îşi sprijini corpul masiv de parapet. Un an petrecut la masa guvernatorului din Halifax în calitate de oaspete adăugase încă un strat de grăsime pântecului său deja generos.

---

[2] Aproximativ două sute de metri (n.tr.).

— Începând de mâine ai să mi te adresezi cu niţel mai mult respect. Am fost avansat la rangul de căpitan.

Andrew nu fii nici pe departe surprins de veste. Ambiţii ca Stevenage nu mai avea decât Priscilla, proaspăta soţie a lui. Deşi între fortul Edward şi Halifax era cale lungă – drumul dura patru zile, şi aceasta doar dacă se mergea călare – şi nu se făcuse măcar anul de la nunta celor doi, ajunseseră deja şi aici zvonuri despre setea de putere a cuplului.

— Felicitările mele!

— Eşti prea amabil, răspunse Stevenage cu un zâmbet superior, uitându-se în apă. Într-adevăr, domnul guvernator a găsit de cuviinţă ca noul său aghiotant să se bucure de o mai mare autoritate.

— Veţi rămâne, aşadar, în Halifax?

— Întocmai. Se pune ceva la cale, şi domnul guvernator a voit să aleagă cel mai bun om cu putinţă pentru a se ocupa de daraveră, spuse Randolf Stevenage, cătând, cu ochii mijiţi, în direcţia de unde se auzea muzica. La naiba, ce mai e şi tărăboiul ăsta?

— Sună a petrecere. Muzica pare să vină din satul Minas.

— O, desigur. Franţujii ăştia se pun pe dănţuit din te miri ce, pufni el, întorcându-se cu spatele la muzică şi la scena paşnică din depărtare. Că veni vorba de prilejuri de sărbătorit, lasă-mă să-ţi spun că ţi-ai găsit o fătucă tare chipeşă.

Andrew simţi că i se urcă sângele la cap.

— Mulţumesc, domnule! Doar atât putu să spună.

— Te rog, te rog! E uimitor cum de a fost cu putinţă ca un asemenea trandafir să crească aici, în noroiul acestor ţinuturi coloniale. Ei, dar asta e. Nu mă îndoiesc că vei izbuti să o şlefuieşti cu timpul.

Stevenage se uită o clipă atent la chipul lui Andrew.

— Deşi uneori coloniştii ăştia de la ţară se pot dovedi cât se poate de îndărătnici. Dar dumneata ai făcut educaţie prostimii ani de zile, nu-i aşa? Fără îndoială că eşti pregătit.

Deşi Stevenage avea un rang superior, mai era puţin şi Andrew ar fi ridicat mâna asupra lui, dacă nu ar fi fost salvat în ultima clipă de vocea răsunătoare a generalului.

— De ajuns, Stevenage.

— Iertare, domnule. Nu am auzit când v-aţi apropiat, îngăimă ofiţerul grăsan, opintindu-se să îşi desprindă burdihanul de pe balustradă.

— Am observat, zise generalul, fixându-l cu o privire de gheaţă. Dacă voieşti să ştii, consider că logodnica domnului Harrow este o tânără cât se poate de remarcabilă. Este îmbucurător faptul că noul locţiitor de comandant din fortul Edward a dat dovadă de o judecată aţât de inspirată în alegerea tovarăşei de viaţă.

— Aşa este… Adică… Mă iertaţi, aţi spus cumva…?

— Da, am spus „comandant”. A, se pare că guvernatorul a omis să îţi spună asta, pesemne deoarece dumneata nu ai luat parte la acea discuţie. Sau ai fost cumva prezent? Nu, n-ai fost.

Generalul îşi întoarse ochii cenuşii spre Andrew.

— S-a dus vorba până în Halifax despre treaba bună pe care o faci în calitate de locţiitor de comandant. De aceea, sunt încântat să te anunţ că guvernatorul este de părere, iar eu sunt în asentimentul domniei sale, că s-ar cuveni să îţi prelungim numirea cu încă şase luni, pentru a ne putea dovedi de ce eşti în stare. Pentru a-ţi putea îndeplini cu succes noile îndatoriri, şi nu am nici cea mai mică îndoială că o vei face, vei fi avansat, desigur, la rangul de căpitan.

Privirea rece a generalului Whetlock reveni asupra lui Randolf Stevenage.

— De bună seamă că doreşti să fii primul care îl felicită pentru avansarea la un rang egal cu al dumitale.

— Felicitările mele! spuse Stevenage cu vocea sugrumată.

— Mulţumesc, răspunse Andrew, fără a-şi putea ascunde pe de-a-ntregul încântarea care îl cuprinsese la auzul veştii.

— Şi acum, domnule Stevenage, fii aşa bun şi lasă-ne singuri. Doresc să am o vorbă între patru ochi cu domnul Harrow, aici de faţă, zise generalul, apucând braţul lui Andrew şi îndreptându-se cu acesta spre dunetă, domeniul privat al fiecărui comandant de vas.

Odată ajunşi lângă parapetul de pe puntea superioară, bărbatul mai în vârstă renunţă la tonul oficial al discuţiei.

— Am impresia că aceasta este o zonă în care bat adesea vânturi reci de furtună. Uite, de pildă, deşi suntem în luna iunie, parcă simt deja mirosul zăpezii, dacă înţelegi ce vreau să zic. Ia spune-mi, tinere Harrow, cum e pe-aici la sfârşitul iernii?

— Frig, domnule, îi răspunse Andrew, recunoscător pentru faptul că generalul îi dăruise o clipă de răgaz. Din cale-afară de frig.

— Îmi pot închipui, răspunse generalul, fixându-l cu o privire obişnuită să citească oamenii. Şi totuşi, ai ales nu doar să îţi serveşti ţara aici, ci chiar să faci din aceste meleaguri patria dumitale.

Andrew scrută apele golfului preţ de o clipă. Între timp îi mai revenise inima la loc şi, odată cu ea, şi graiul. Generalul îi cunoştea familia, astfel încât nu era nevoie să aducă vorba de fratele său mai mare, noul conte de Sutton.

Îndrăgitul său tată fusese cel ce prevăzuse viitorul conflict dintre fraţi şi, din acest motiv, atunci când a căzut pentru ultima oară la pat, i-a ordonat fiului său mezin să plece în colonii. Împărţirea domeniilor nobiliare era strict interzisă, ordinul regelui era clar în acest sens. Astfel, terenul, casa şi mare parte din averea familiei urmau să-i revină fiului mai mare. Cu toate acestea, fratele lui continuase să vadă în el o ameninţare.

Tatăl său luase cea mai bună hotărâre cu putinţă în condiţiile acestei legi îngrăditoare. Andrew a îmbrăţişat cariera militară şi a fost recrutat în Regimentul Regelui, fapt care îi asigura o soldă lunară. Dar a fost totodată exilat (nu există alt cuvânt pentru asta) în colonii şi i s-a spus să nu se mai întoarcă niciodată. A acceptat hotărârea doar pentru că a fost ultima rugăminte a părintelui său.

— Andrew, sper că înţelegi, îi spusese bătrânul cu ultima suflare, că fac asta pentru binele tău.

— Aceasta este, într-adevăr, patria mea, zise simplu tânărul, întorcându-se spre general.

Deh, asta e. Să trecem atunci la ale noastre, răspunse generalul, întorcându-se şi începând să se plimbe pe puntea bricuită. După cum ştii, fortul Edward este singurul bastion britanic înainte de Annapolis Royal, aflat la cale de patru zile de mers călare spre sud-vest.

În apropiere aştepta un marinar cu o torţă în mână. Generalul îi făcu semn să intre pe dunetă şi să aprindă cele două felinare. Lumina lor împreună cu razele lunii ce tocmai răsărea împrăştiară întunericul amurgului.

— Guvernatorul mi-a cerut să fac această călătorie în golful Cobequid pentru a mă încredinţa dacă drumurile sunt patrulate aşa cum se cuvine. Oamenii pe care tocmai i-ai adus, noii tăi oşteni, ce părere ţi-ai făcut în privinţa lor?

— Sunt recruţi noi, abia sosiţi din patria-mamă, domnule. Băieţi englezi de la ţară, dintre care prea puţini sunt cei care să fi mânuit o muschetă până acum.

— Ei bine, este sarcina ta să îi pui la treabă şi să faci din ei oşteni destoinici în cel mai scurt timp cu putinţă.

Andrew încuviinţă scurt din cap, dar se folosi de acest prilej pentru a da glas îndoielilor care îl măcinaseră de-a lungul întregii călătorii de întoarcere din Annapolis.

— Domnule, Anglia se află la o distanţă de patru mii de leghe[3]. Cu siguranţă că acest conflict nu are cum să ne înghită şi pe noi.

— Ba are şi o va face, Harrow. Are şi o va face.

Generalul se îndreptă cu paşi apăsaţi spre parapetul dinspre port şi rămase acolo, privind spre luminiţele care scânteiau, calde şi îmbietoare, în Minas. Vântul purta sunetul vesel al muzicii peste ape. Totuşi, vocea generalului îşi păstră răceala cazonă.

— Conflictul s-ar putea să nu ajungă la noi anul acesta. Poate nici chiar la anul. Dar se apropie, ascultă bine ce-ţi zic. Se apropie şi în curând va fi aici.

CAPITOLUL 4

Catherine trase uşor de şnururile bonetei. Ar fi vrut să îşi poată lăsa boneta căzută pe umeri, ca să simtă briza uşoară fluturându-i părul şi răcorindu-i faţa năduşită. Totuşi, chiar dacă se afla pe o potecă izolată, fără ţipenie de om prin preajmă, îi era teamă să nu o vadă cineva. Soldaţii din patrulele britanice ar fi fost scandalizaţi să vadă o tânără plimbându-se cu capul neacoperit cum se cuvine.

[3] Peste douăzeci şi două de mii de kilometri (n. tr.).

Sângele îi pulsa năvalnic prin vene, şi obrajii îi erau îmbujoraţi nu doar de la căldură, ci mai ales pentru că mâine era ziua cea mare. Ziua nunţii ei. Mai era atât de puţin, şi aceasta avea să sosească, în sfârşit, punând capăt lungii sale aşteptări. Urma să devină cu adevărat soaţa locotenentului Andrew Harrow. Chiar în momentul acela, preţiosul ei cufăr din lemn de cedru, încărcat cu albituri de pat şi ustensile de bucătărie, era transportat în noua lor casă, luată de curând. Lucrurile personale vor ajunge în noul cămin abia după ceremonia de mâine.

Încordarea şi nerăbdarea nu fuseseră singurele motive pentru care plecase astăzi din casa părintelui său. De curând, însoţindu-şi tatăl la piaţă, zărise la sud-vest de oraş, cu două trepte peste nivelul pieţei, o pajişte retrasă. Aflată la mare distanţă de potecă, pajiştea era ascunsă aproape în întregime de pădurea care o înconjura. Prin perdeaua verde a ramurilor, Catherine reuşise să distingă câteva porţiuni acoperite cu flori viu colorate. Tatăl său era prea prins de condusul şaretei pe panta bolovănoasă a dealului pentru a o observa. Fără a-i pomeni despre descoperirea făcută, fata îşi promisese în sinea ei că, în curând, avea să se întoarcă pentru a cerceta zona.de una singură.

Complet vrăjită de acest loc secret, Catherine ajunsese să viseze la el zi şi noapte. Deşi nu reuşi să revină aici decât azi, când mai rămânea o singură zi până la nunta ei, nădăjduia să mai găsească flori pentru decorarea capelei sau măcar a voalului de mireasă.

Pe măsură ce urca, tânăra încercă să vadă cu ochii minţii schimbările care aveau loc zi de zi pe pajiştea secretă, odată cu trecerea orelor. Îşi imagină cum răsare soarele deasupra arborilor; cum le străpunge, la ora amiezii coroanele, împodobind cu o strălucire aurie

întreaga lume adăpostită sub cupola înverzită; pentru ca apoi, la lăsarea serii, lumina lui să se stingă treptat, învelind natura în nuanţe delicate de albastru închis; iar noaptea să facă loc pe cer gingaşei luni şi stelelor scânteietoare care scaldă pajiştea în lumina lor blândă, transformând-o într-o lume misterioasă şi fermecată. Catherine voia să creadă că nimeni în afară de ea nu mai ştia de existenţa acestui loc, care părea unul ideal, diafan. Îşi dorea cu ardoare ca acesta să poată fi numai al ei, un loc în care să poată evada, chiar şi după ce se va mărita. Tânjea după o oază, un mic paradis terestru, departe de zvonuri şi de veştile rele care îi tulburau fericirea.

Pe măsură ce iuţea pasul, inima îi bătea din ce în ce mai puternic. Oare pajiştea avea într-adevăr acel aer magic pe care şi-l închipuise ea? Dar mai era oare acolo? Şi dacă era cumva proprietatea altcuiva? Spera din tot sufletul să poată fi numai şi numai a ei.

Nu suflase niciun cuvânt despre destinaţia ei nici tatălui, şi nici măcar lui Andrew. Când îi spusese că se duce să culeagă flori pentru buchetul de mireasă, tatăl încuviinţase din cap, fără să acorde multă atenţie vorbelor ei. Nu îi mărturisise că pajiştea pe care o căuta se afla la mare distanţă de sătucul lor. Ştia că el nu se va învoi ca ea să meargă atât de departe neînsoţită. Nu că ar fi existat vreun motiv real de îngrijorare. Arareori se întâmpla ca indienii Micmac să se apropie atât de tare de aşezare. În toată viaţa ei, aceştia intraseră în sat de trei sau de cel mult patru ori. Din când în când, se întâmpla să îi vadă pescuind în bălţile de pe ţărm, dar, de regulă, ei preferau să vâneze şi să pescuiască mai departe de aşezările albilor. În ceea ce-i privea pe francezi, Catherine nu le căutase niciodată compania, dar nici nu avea vreun motiv personal să se teamă de ei. Totuşi, ştia că tatăl său, cu precădere

acum, când zvonurile despre izbucnirea războiului se reînnoiră, ar putea să aibă o cu totul altă părere în această privinţă.

Ardea de nerăbdare să îşi umple braţele cu florile multicolore de pe pajişte. Ele nu îi vor împodobi doar buchetul de mireasă, ci şi inima, înălţând-o la o stare de beatitudine şi conferindu-i acea forţă interioară de care ştia că va avea nevoie pentru a deveni o soţie – şi poate, într-o bună zi, mamă – bună.

Gândurile ei se îndreptară, aşa cum era de aşteptat, către Andrew, şi obrajii i se îmbujorară şi mai puternic. Cât de tare îl iubea şi cât de mult îl admira. Îşi dorea să devină tot ceea ce vedea el în ea. Voia să fie o parte din universul lui. Să îi înţeleagă gândurile. Să-i împărtăşească simţămintele cele mai profunde. El deja îi împărtăşise atât de multe despre el. Asta o făcea să îl iubească şi mai mult. Însă când venea vorba de chemarea lui, de datoria sa de oştean al regelui, Andrew se închidea în sine. Când încerca să îl atragă într-o conversaţie, el părea că nu doreşte să vorbească. Femeile nu trebuie să se preocupe de treburi militare, îi spusese el cu blândeţe într-una dintre aceste ocazii. Dar acestea nu erau doar treburi militare, obiectase ea, ci chestiuni care îi vor afecta pe toţi locuitorii micuţei lor aşezări, ba mai mult, ele vor afecta în mod hotărâtor viaţa şi siguranţa viitorului ei soţ. Şi, în calitate de soaţă, ea nu dorea să rămână străină de niciun aspect al vieţii lui.

El îi strânsese cu putere mâna într-a lui şi zâmbise.

— Şi nu ai să rămâi nicidecum străină de nimic, draga mea. Tu ai să-mi pregăteşti sacul cu merinde, ai să mă săruţi la despărţire şi ai să aştepţi întoarcerea mea cu o lumină la fereastră.

Atât fusese dispus să îi divulge despre cariera sa, dar ochii i se umpluseră de căldură văzând grija ei pentru el.

Părea a fi mândru de faptul că nevasta îi era cu adevărat interesată nu doar de afacerile Statului, ci şi de modul în care ele afectează atât viaţa comunităţii din care face parte, cât şi pe cea a viitorului ei soţ.

Prin urmare, Catherine se mulţumise cu lucrurile pe care Andrew era pregătit să i le împărtăşească. Poate cu timpul îi va putea câştiga încrederea deplină şi el va fi mai deschis cu ea în anumite privinţe.

Tânăra încetini pasul şi, brusc, se trezi şovăind. Avea să poată cerceta, în sfârşit, pajiştea. Pajiştea ei. Nu mai avea de făcut decât un pas pentru a ieşi din adăpostul pădurii umbroase şi a pune piciorul pe pajişte.

Respiră adânc. Va fi oare aşa cum şi-a imaginat?

Se strecură pe sub o salcie, dând la o parte ramurile joase ale arborelui. Fustele lungi din bumbac se frecară de tufele verzi. *Da*. Pajiştea era exact cum şi-o amintea: minunată. Şi nu era nimeni în jur care să îi tulbure singurătatea.

Înconjurată din toate părţile de copaci semeţi ca nişte turnuri, vâlceaua se întindea în faţa ei ca o măreaţă catedrală în aer liber, cu cerul albastru în loc de cupolă. Păsările ţâşneau în zbor pe bolta de azur, ciripindu-şi una alteia. O veveriţă mare cu blana cenuşie o salută printr-un chiţăit.

Făcu un pas înainte, lăsând din mână ramura, care reveni la locul său, asemeni unei uşi ce se închidea în urma ei. Faţa îi era toată zâmbet. Era singură printre flori, şi triluri de păsărele, şi nori ce pluteau alene sus pe cer. Locul acesta o umplea de beatitudine. Îi tăia respiraţia. Se lăsă în genunchi şi îşi îngropă faţa în cel mai apropiat strat de flori, inspirându-le cu nesaţ parfumul. Apoi îşi ridică ochii spre ceruri.

— Îţi mulţumesc, rosti ea din toată inima.

Cuvintele o surprinseră chiar şi pe ea. Nu avea obiceiul să se roage în mod spontan, din inimă. Rugăciunile pe care le ştia ea erau învăţate de la alţii. Aveau o formă strictă. Erau repetate în cor la biserică, sub formă de litanie. Dar acum, tot aşa cum nu putu să le poruncească mâinilor să nu se întindă după cele mai apropiate flori, nu putu să-i poruncească nici inimii să nu îşi strige recunoştinţa faţă de Dumnezeu.

— Voi avea cel mai frumos buchet purtat vreodată de o mireasă în drum spre altar, şopti ea pentru sine.

Dar nu se grăbi să culeagă gingaşele flori. Avea nevoie de timp. Avea nevoie de timp pentru a savura farmecul acestei lumi aparte. Pentru a simţi căldura, forţa, speranţa pe care i le imprima în suflet acest loc nou găsit, al păcii interioare. Era exact ceea ce îi trebuia sufletului ei pentru a căpăta puteri noi.

— Măicuţă, de ai fi aici, de ai fi putut să-mi fii alături în această zi, sufletul îmi spune că m-ai fi adus chiar în locul acesta. În locul acesta plin de seninătate, de linişte şi de frumuseţe. Cât mă bucur că i-am găsit!

Catherine îşi schimbă poziţia, aşezându-se acum pe iarba pajiştii, cu fusta lungă înfăşurată strâns în jurul picioarelor, răsfirând uşor cu mâinile florile din ambele părţi. Încet-încet, în timp ce făcea acest lucru, un zâmbet îi cuprinse faţa. Deşi se afla aici pentru prima oară, se simţea minunat. Se simţea acasă.

Cu coşul gol în mână, Louise Belleveau traversă podeţul peste cel mai îngust punct al râului şi începu să urce dealul. Cărarea principală care ducea de-a lungul crestei era mult prea periculoasă zilele astea. Soldaţii britanici păreau să fie prezenţi pretutindeni. Li se auzeau peste tot caii tropăind şi fornăind, şeile scârţâind şi

muschetele zăngănind. Deşi fata nu înţelegea ce spuneau, glasurile lor sunau mereu mânioase şi aspre. Louise nu era îngrijorată din cauza indienilor Micmac. Încă din copilărie fusese învăţată să îi considere pe indieni prietenii ei. Ei bine, nu chiar prieteni. Mai degrabă aliaţi. Gândul că în pădure ar putea da nas în nas cu o ceată de piei-roşii aflaţi la vânătoare nu o înfricoşa deloc. Cu oştenii britanici însă, era altă poveste. Tatăl său le atrăsese deseori atenţia în mod solemn atât ei, cât şi celorlalţi săteni să nu intre în contact cu englezii decât dacă era absolut necesar.

Avertizarea pe care i-o făcuse Henri, pe de altă parte, avea un caracter mult mai personal. Când adusese vorba despre cât de drag îi era să facă asemenea plimbări prin pădure, el se întunecă la faţă, şi aerul jovial pe care îl aveau de obicei cuvintele sale dispăru cu desăvârşire.

Ai mare grijă, *ma chérie*! o atenţionase el. Aceia nu-s oameni în care să poţi avea încredere. Nici chiar ochii unui mojic de britanic nu au cum să nu vadă că eşti o femeie frumoasă.

În sinea ei, Louise era încântată de faptul că el era atât de protector faţă de ea. Asta o făcea să se simtă mult mai încrezătoare în siguranţa ei şi mult mai sigură de locul pe care îl ocupa în inima lui. Chiar şi aşa, nici prin cap nu îi trecea să renunţe la plimbări. Totuşi, de data aceasta dădu dovadă de mult mai multă băgare de seamă. De dragul lui Henri.

Acum păşea cu grijă printre copaci, atentă la orice mişcare sau zgomot din jur. Odată Henri chiar făcuse o glumă, spunând că se mişcă prin păduri ca un indian Micmac. Ca o umbră tăcută, acestea fuseseră cuvintele lui, îşi aminti Louise zâmbind.

Deşi era scump la vorbă, Henri îi spusese atâtea lucruri care îi făceau inima să i se înfioare de drag. Louise

abia aştepta ziua de mâine, când destinele lor aveau să fie unite pentru toată viaţa.

Aşteptarea acestei zile i se păru că durează o veşnicie.

— Am să îmbătrânesc până să ajung mireasă, i se plânsese ea odată lui Henri, pe vremea când el părea că vrea să mai tărăgăneze lucrurile.

Acum, din fericire, nu mai avea de aşteptat decât o zi. Mâine, în zori, la cântatul păsărilor, ea şi cu Henri aveau să rostească sfintele jurăminte de cununie. Pentru a spori şi mai mult strălucirea acestei zile festive, Louise dorea ca bisericuţa şi casa părintească să fie pline cu flori. Ştia exact locul unde avea să găsească florile de care avea nevoie: pe pajiştea de pe deal, de pe povârnişul de deasupra satului.

Din ziua în care o descoperise, îndrăgostindu-se de solitudinea şi pacea pe care le găsea aici, Louise vizitase pajiştea ori de câte ori putuse să se strecoare în afara satului. Vâlceaua era un refugiu minunat, în care putea să închidă ochii şi să îşi imagineze că nimic din nesiguranţa şi problemele care pluteau în aer, deasupra întregului sat, ca nişte rotocoale albăstrii de fum, nu există de fapt. Când era pe pajişte, putea să îşi scoată din minte toate acestea, să îşi liniştească gândurile şi să se gândească doar la lucruri frumoase. La cum va fi viaţa ei alături de Henri. La copiii pe care spera să îi aibă într-o bună zi. Dorea ca primul născut să fie băiat şi să semene cu tatăl său. Ar fi atât de mândră să legene în braţe pruncul lui Henri.

Îmbujorându-se la gândul de a deveni soţie şi mamă, Louise lungi pasul, traversând cu mare iuţeală un alt crâng umbros. Dându-şi seama că, în graba mare, aproape că uitase de prudenţă, fata păşi cu grijă pe pajişte, privind cu atenţie marea de verdeaţă ce i se aşternea în faţa ochilor,

înainte de a merge mai departe.

Da, era singură. Ca de obicei.

Maică-sa avea să o certe cu asprime dacă ar fi stat prea mult. Louise îşi imagină vorbele mânioase cu care ar fi întâmpinat-o la întoarcere. „Ai *habar cât de multe mai sunt de pregătit pentru primirea nuntaşilor*? *Au crezi că bucatele se fac singure*? *Poate curcanii sălbatici or sălta în cuptoare de bunăvoie şi nesiliţi de nimenea*”. Fata zâmbi din nou. Într-adevăr, mai erau multe de făcut. Deşi se trezise înainte de ivirea zorilor şi muncise din greu toată ziua, mamă-sa trudise şi mai mult. Oricât de tare ar fi încercat, Louise nu reuşea să şi-o imagineze pe mama ei lăsând treburile deoparte în timpul zilei, pentru a se bucura de o clipă de răgaz undeva, în afara gospodăriei.

Mânată de conştiinţă, fata nu mai pierdu timpul şi se apucă numaidecât să culeagă braţe de flori.

Deşi îşi dorea cu ardoare să mai rămână acolo o vreme, pentru a-şi linişti inima şi pentru a-şi pregăti mintea pentru cele ce urmau să se întâmple, ştia că trebuie să se întoarcă degrabă acasă, pentru a ajuta la pregătirile pentru nuntă. Mâine, când un nou soare se va înălţa pe cer, neamurile şi prietenii vor da năvală în casa lor simplă, dar spaţioasă, răsfirându-se pe sub pomii din curte, zgomotoşi, voioşi şi pregătiţi

Să-i sărbătorească bucuria de a deveni *Madame* Henri Robichaud. Trebuie să culeagă florile şi să se întoarcă acasă fără de zăbavă.

Auzind o mişcare uşoară dinspre partea stângă, Catherine ridică iute capul. La început, crezu că o fi încălcat, fără voia ei, teritoriul unui urs. La gândul că zgomotul putea să vină nu de la un urs, ci de la un om ce se apropia tiptil, inima începu să îi bată şi mai repede. De

fapt, nu auzise nimic şi nici nu văzuse pe cineva; dar putea fi doar din cauză că se cufundase în visare, fără să fie atentă la ce se petrecea în jur. Pregătită să o ia la fugă, se ridică încet în picioare, privind în toate direcţiile, când ochii îngroziţi îi căzură pe o femeie tânără care traversa pajiştea, culegând flori. Judecând după straiele acesteia, Catherine îşi dădu seama, chiar şi de la această distanţă, că tânăra era o acadiană. Împărţea pajiştea cu o franţuzoaică. Întâi simţi dezamăgire, apoi indignare. Cu ce drept se afla ea acolo? Pajiştea aceasta era a englezilor.

Preţ de o clipă, Catherine îşi lăsă privirea să coboare de-a lungul povârnişului dealului, peste câmpia care se întindea mai jos, de-a lungul liniei de coastă. Spre surprinderea ei, descoperi că ambele sate se aflau acolo: aşezarea britanică Edward, cu fortul care se iţea la un capăt, într-o parte, şi satul francez Minas, în cealaltă parte.

Se întoarse cu faţa spre tânăra franţuzoaică. Nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani, ceea ce însemna că erau cam de aceeaşi vârstă. Era frumuşică. Faţa ei, încadrată de plete mătăsoase, lungi şi negre, avea un aer poznaş, aducând cu cea a unui spiriduş pus pe şotii. Culegea floare după floare, fără să-şi ridice o clipă ochii negri şi strălucitori.

Purta o rochie simplă cu mâneci lungi, din pânză ţesută în casă, un şorţ brodat şi o bonetă albă, scrobită, care îi atârna pe spate. Printre englezoaice, asemenea veşminte ar fi indicat o obârşie umilă, dar, în cazul ei, ţinuta părea atrăgătoare şi plină de naturaleţe. Fata venea tot mai aproape, cântând încetişor – probabil un cântecel francez de petrecere.

La un moment dat, Catherine vorbea şi citea atât de bine în limba franceză, încât profesoara ei hotărâse că nu

mai era nevoie să îi dea lecţii, spunându-i că va fi de-ajuns să continue studiul pe cont propriu. Totuşi, întrucât trecuseră ani buni de când nu mai deschisese o carte de franceză, acum nu reuşea să înţeleagă decât câteva cuvinte din cântecul vesel al fetei. Ceva despre o fecioară franceză, iubită de un cavaler neînfricat.

Franţuzoaica se apropia tot mai mult de centrul pajiştii ovale. Catherine îşi dădu seama că aceasta urma să îi descopere prezenţa din clipă în clipă. Ce să facă? Să facă un pas înainte şi să o salute? Nu dorea să o sperie. Ea s-ar fi speriat, dacă ar fi fost în locul celeilalte. Totuşi, un lucru era sigur: trebuia cumva să îşi facă simţită prezenţa.

Încet şi hotărât, Catherine făcu un pas în faţă, fără să-şi ia ochii de la tânăra care se apropia cântând. După cum se aştepta, la auzul mişcării, fata cu plete negre ridică iute capul. Cântecul i se stinse pe buze şi aruncă o privire încordată în direcţia ei. Zărind-o, se opri pe loc. Cele două stăteau nemişcate, la câţiva metri una de cealaltă, privindu-se fix, fiecare cu braţele încărcate de flori, fiecare cu un aer speriat şi întrebător întipărit pe chip.

Franţuzoaica fu cea care sparse gheaţa. Cu un singur cuvânt.

— *Bonjour*[4], spuse ea, înclinându-şi uşor capul.

Avea o voce caldă şi melodioasă. Catherine spera în sinea ei ca fata să mai spună ceva. Totuşi, acest lucru nu se întâmplă.

— *Good morning*, răspunse ea încet, încercând să schiţeze un zâmbet, urmat de un *bonjour* rostit cu accent englezesc, dar şi cu emoţie, şi de o înclinare timidă a capului.

Apoi cele două fete porniră în direcţii opuse, cufundându-se fiecare în culesul florilor.

---

[4] Bună dimineaţa!

Când plecă de pe partea ei de pajişte, Catherine privi în urmă şi văzu pletele negre şi fusta celeilalte tinere dispărând în desişul verde al pădurii.

CAPITOLUL 5

Prima zi a lunii iulie aduse cu ea un cer de un albastru nesfârşit, punctat doar ici şi colo de câţiva norişori răzleţi. Câmpurile cu iarbă înaltă şi înmiresmată se întindeau la poalele munţilor cu păduri înverzite, ce tronau sub strălucirea soarelui aidoma unor santinele. În depărtare, apele golfului Cobequid aveau un luciu de oglindă. Era ora prânzului şi toţi locuitorii satului Minas se strânseseră pentru nunta Louisei Belleveau şi a lui Henri Robichaud. Era o poveste menită să fie transmisă din generaţie în generaţie şi depănată iarna, pe lângă foc. O poveste care să încălzească inima fiecărei fete care visează la ziua în care va avea loc nunta ei, sub soarele romantismului şi al iubirii. O poveste despre o fată a cărei frumuseţe ar fi putut să cucerească inima oricărui nobil francez, care-şi dăruise inima, în schimb, unuia de-al lor.

Pe vremea când cei de vârsta lui încă se mai desfătau cu jocurile copilăriei, Henri Robichaud fusese forţat de împrejurări să se maturizeze înainte de timp. Primul se stinsese din viaţă tatăl său, doborât de febra care secerase în vara aceea aproape o treime din locuitorii satului. Mama lui Henri îşi urmase bărbatul după doar două zile. Fiind un răstimp atât de scurt între morţile lor, cei doi au fost înmormântaţi în aceeaşi după-amiază. Ca şi cum această tragedie nu ar fi fost de ajuns pentru sărmanul Henri, care pe atunci

Avea doar doisprezece ani, culturile familiei erau la

un pas de a putrezi pe câmpuri.

Scuturând uşor capul, Louise reveni cu gândurile în prezent. Maică-sa îi îndreptă rochia şi îi legă încă o dată funda lungă de satin – singura bucăţică de satin din tot satul – a bonetei de cununie. Mireasa purta o rochie brodată, cu croială tradiţională, veche de mai multe generaţii, ce cădea în falduri largi de sub piept.

Louise prinse cu o mână poalele lungi ale rochiei şi începu să coboare scările. Scările casei, singurul cămin pe care îl cunoştea. Simţi o uşoară strângere de inimă în timp ce cobora treaptă după treaptă, ştiind că se îndreaptă spre viitorul ei. Viitor în care o aşteptau cel după care îi tânjea inima, dar şi atât de multe lucruri încă necunoscute.

La ieşirea din casa părintească, fu întâmpinată de zâmbetele şi uralele sătenilor. Oameni pe care îi cunoştea de când se născuse. În spatele celor din satul ei se afla o ceată şi mai mare, formată din locuitorii satelor şi cătunelor vecine. Un văl de ceaţă i se aşeză peste ochi şi nu le mai putu distinge chipurile. În inima şi mintea ei avea loc o cavalcadă de sentimente şi de amintiri dulci-amare ce îi împăienjeneau vederea.

Louise ştiuse că se va căsători cu Henri Robichaud încă de la vârsta de unsprezece ani. Şi iată-l acum aici – tocmai atunci mulţimea se despărţi în două, formând un culoar la capătul căruia îl văzu clar pe el, Henri Robichaud, în costum de culoare închisă şi cămaşă albă. Fericirea pe care o simţi tânăra în momentul acela este greu de descris în cuvinte. Henri răspunse privirii încărcate de iubire cu scumpul său zâmbet, zâmbetul acela mare şi bun, care nu se stinsese niciodată, nici măcar în acei primi ani de chin prin care răzbise, în cea mai mare parte, de unul singur.

În timp ce înainta încet spre el, Louise avea impresia

că unii săteni arătau cu degetul spre Henri, depănând vestita lui poveste. Spunând cum s-a spetit muncind în acea primă vară după moartea părinţilor săi. În acea vară, aproape fiecare familie din Minas pierduse, din cauza febrei, pe cineva drag. Louise îşi amintea şi acum tristeţea din casa lor la moartea pruncului în faşă, şi pătuţul de lângă vatră, rămas pustiu, ca şi privirea părinţilor ei. Cei mai mulţi dintre locuitorii satului erau orbiţi de durere şi se zbăteau să îşi salveze propriile culturi, astfel încât puţini avuseseră puterea sau timpul necesar pentru a-i oferi bietului Henri Robichaud mai mult decât simple condoleanţe.

Nu că Henri ar fi cerut ajutorul cuiva. Nu a făcut-o nici măcar în septembrie, când au început să bată vânturile reci ale toamnei, înainte ca jumătate din culturile familiei să fie recoltate. Cei care ştiau lucrul acesta admirau străduinţa băiatului, dar bănuiau că, în cele din urmă, va fi nevoit să-şi lase casa şi câmpurile şi să se mute la rude sau să muncească pentru un alt fermier.

Louise fusese cea care, trecând pe lângă ferma Robichaud în acea zi aproape fatidică, îl găsise pe Henri prăbuşit pe câmp. Fata alergase acasă într-un suflet să-şi anunţe tatăl. Când se întoarse pe câmp împreună cu el, cei doi descoperiră că băiatul se căznise să se ridice din nou în picioare şi continua culesul. Chiar şi acum, când înainta prin mijlocul alaiului vesel de nuntă, Louise îşi amintea momentul acela ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri. Tatăl ei luase din mâinile lui Henri sapa, uitându-se lung la urmele de sânge de pe mânerul uneltei. Când întorsese în sus palmele băiatului, văzuse că-i erau tăiate şi sfâşiate. Băiatul încercase să se elibereze din strânsoare, dar abia mai avea putere să se ţină pe picioare. Se holbase la bărbatul uluit din faţa lui şi spusese simplu: „Acesta este

pământul familiei Robichaud”. După care leşinase din nou.

Aceeaşi febră care îl lăsase pe Henri orfan de ambii părinţi, îi adusese lui Jacques investitura de mai-mare al clanului. Printre primele sale decrete, el solicită sprijinul clanului pentru salvarea fermei Robichaud şi culesul recoltei. Pastorul, proaspăt sosit în locul fostului paroh, care nu supravieţuise epidemiei, li se alăturase. Deşi eforturile lui erau pline de stângăcie, dorinţa lui tăcută, dar arzătoare, de a-l ajuta pe băiat şi de a-i aduce alinare constituise o pildă vie pentru toţi ceilalţi.

Cumva, participarea întregii comunităţi la depăşirea acestei tragedii personale ajută la îndepărtarea vălului de tristeţe şi durere care se aşternuse asupra satului. Iarna veni şi trecu, iar odată cu primăvara le veni şi oamenilor inima la loc. Erau din nou pregătiţi să înfrunte viitorul. În următorul sezon de semănat şi recoltat, Henri primi ajutor din toate părţile. Pe parcursul anilor ce-au urmat, Henri Robichaud îi răsplăti însutit pe cei care-i ajutaseră atunci. Crescând puternic şi plin de voie bună, Henri era mereu gata să ajute pe oricine avea nevoie de ajutor, punându-le la dispoziţie vânat, peşte, fructe şi, nu în ultimul rând, puterea braţelor sale. Toţi sătenii puteau conta pe prietenia lui.

Inima Louisei începu să bată nebuneşte şi gândurile fetei reveniră în prezent. Pastorul aştepta chiar în spatele lui Henri, cu Biblia în mână. Purta pălăria cu boruri largi şi cea mai bună sutană din câte avea, a cărei culoare mohorâtă contrasta puternic cu zâmbetul cald şi aprobator din ochii săi.

După acele vremuri grele de la sosirea lui în sat, pastorul Jean Ricard, un adevărat om al lui Dumnezeu, a cărui inimă bătea pentru Acadia, devenise un membru îndrăgit al comunităţii.

De o parte a lui, fetele care ţineau tradiţionalul steag al cununiei chicoteau, nerăbdătoare să înceapă ceremonia. Florile culese de Louise de pe pajişte formau coroana din vârful steagului. Panglicile lungi care fluturau în briza răcoritoare urmau să fie adunate în cadrul jocului fecioarelor.

Fără a rosti un cuvânt, Henri o privi într-un fel anume, numai de ea ştiut şi făcu un pas înainte, alăturându-i-se. Întorcându-se cu spatele la ei, pastorul conduse alaiul de nuntă până la capela albă de pe deal. Biserica din Minas, aflată în mijlocul unui câmp de clopoţei şi gălbenele, era cea mai veche construcţie din sat, datând de pe vremea întemeierii satului. În spatele bisericii, se înălţa un zid de piatră, nu foarte înalt, ce mărginea cimitirul sătesc. Unele pietre funerare erau atât de vechi, încât numele celor care se odihneau acolo fuseseră şterse de timp şi de vânt. Louise inspiră adânc aerul văratic şi se gândi că tot ce îşi dorea în această minunată zi era să-şi trăiască viaţa alături de familie şi de prieteni, să fie soaţa lui Henri Robichaud, să-şi crească pruncii şi apoi să moară şi să fie îngropată aici, în inima Acadiei.

În timp ce păşea pe binecunoscuta cărare spre intrarea în biserică, ea observă un grup de bărbaţi ce stăteau în picioare lângă zidurile cimitirului, privind spre miazănoapte, dincolo de râul Minas, la fumul care se ridica dintr-o aşezare locuită de englezi. Cum de le putea trece prin cap să tulbure această zi perfectă cu discuţii despre năpaste şi belele? se întrebă ea îmbufnată.

Simţindu-i parcă încordarea, Henri se aşeză înaintea ei, împiedicând-o să-i vadă. Ochii lui negri străluceau de bucurie. Privind adânc în ei, Louise găsi acolo o promisiune care îi umplu fiinţa de fericire. Urma să se mărite cu Henri, singurul bărbat pe care l-a iubit vreodată.

Urma să devină Louise Robichaud. Îşi întoarse privirea spre capelă şi spre zidurile acesteia, zugrăvite simplu cu var alb. „Aici suntem în siguranţă… Aici suntem acasă” părea să spună zâmbetul cu care îşi privi bărbatul iubit.

CAPITOLUL 6

Nici măcar ciripitul păsărilor, care răsuna vesel dincolo de fereastră, nu îi putea atrage atenţia. Vârtejul trăirilor pe care le încerca o ţintuia locului. Catherine nu se simţea în stare nici măcar să se ridice şi să se îmbrace. Astăzi, niciuna dintre trăirile de sub soare nu îi era străină, dar i-ar fi fost cu neputinţă să descrie în cuvinte tot ce simţea în acest moment.

Rochia ei de mireasă, aninată pe uşa dulapului, era scăldată de razele strălucitoare ce băteau prin fereastra deschisă. Tatăl său cumpărase o bucată de satin de un albastru pal, cum nu mai văzuse până atunci, ce semăna cu culoarea cerului după ploaie, la un ceas înainte de răsăritul zorilor. Croitoreasa satului lucrase zile şi nopţi întregi pentru a coase dantela pe guler şi pe mâneci şi pentru a modela lunga trenă dantelată. Mânecile erau bufante la umeri, aşa cum pretindeau cele mai recente gazete englezeşti că ar fi fost ultima modă în cercurile londoneze.

Emoţionată şi totodată înspăimântată, Catherine se cuprinse cu braţele, sperând că Andrew o va găsi *răpitoare*. Acesta fusese cuvântul folosit de către un ofiţer pentru a descrie o englezoaică venită să viziteze coloniile. Catherine dorea ca Andrew să o găsească *răpitoare*, astăzi mai mult decât oricând. Voia să dovedească faptul că, deşi a crescut în colonii, era o tovarăşă potrivită pentru un

ofiţer englez. Şi nu pentru unul oarecare, ci pentru unul de viţă nobilă.

Andrew vorbea arareori despre trecutul său. Din puţinul pe care i-l împărtăşise, Catherine era sigură că, atunci când venise în colonii, rupsese orice legătură cu trecutul şi că nu se va întoarce niciodată în Anglia. Au vorbit puţin despre moartea scumpului său tată şi despre un frate mai mare, căruia îi reveneau de drept averea şi moşia familiei.

Nu, Andrew nu mai era bine-venit în Anglia. Deşi i-ar fi plăcut să vadă castelul familiei Harrow, Catherine nu era tristă. Patria ei era Acadia, iar Edward, satul în care spera să trăiască pentru tot restul vieţii. Alături de Andrew.

Totuşi, o trecu un uşor fior. Nu înţelegea de ce se simţea atât de înfricoşată şi de nesigură. Aerul era cald şi înmiresmat, păsările cântau, iar sub fereastra ei, satul răsuna a sărbătoare.

Probabil că nu îi era deloc teamă de ziua de astăzi, ci de zilele ce aveau să vie. De traiul într-o casă nouă, alta decât cea pe care o ştia şi o iubea. Avea să fie traiul alături de bărbatul pe care îl iubea, e adevărat, dar erau atât de multe lucruri pe care nu le ştia.

O trecu un nou fior. Da, asta era. Era înspăimântată de tot ceea ce nu ştia despre zilele şi anii ce aveau să vină. Ca şi cum până şi această zi superbă ar fi fost umbrită de nesiguranţa unui viitor necunoscut.

Îşi întoarse privirea spre Biblia aşezată pe masa din colţ. Chiar şi numai coperta cărţii sfinte o ducea cu gândul la tatăl său. John Price era un om evlavios, care îşi manifesta simţământul religios într-un mod rece şi oarecum rigid. Îi poruncise încă de când era mic copil să citească Biblia şi să înveţe pe dinafară pasaje din carte. „Cunoaşte legea Domnului”, o îndemnase el adesea.

„Cunoaşte legea”.

Totuşi, în această zi, care marca începutul unui nou capitol în viaţa ei, Catherine îşi vedea părintele cu alţi ochi. Poate pentru că urma să plece cu adevărat şi pentru că, în noaptea asta şi în toate nopţile de acum încolo, avea să pună capul pe pernă sub un alt acoperiş, reuşea să-şi vadă tatăl într-o lumină cu totul nouă. Îşi dădea seama abia acum că mare parte din copilăria ei fusese caracterizată de ordine de acest tip. Tatăl său era un om distant, preocupat doar de propria persoană. Deşi ţinea la ea cu adevărat, nu fusese niciodată în stare să-şi arate iubirea. Încercă să îşi amintească dacă acesta îi vorbise vreodată de iubire. Nu, nu o făcuse niciodată.

De la moartea soţiei sale, probabil că lui John Price nici nu-i trecuse prin cap că ar trebui să îi spună Catherinei că o iubeşte.

Făcând această descoperire, inima îi fu cuprinsă de o uşoară întristare, dar nu pentru mult timp. Tocmai dobândise o uriaşă forţă de înţelegere şi, odată cu ea, o putere crescândă de a ierta. Catherine privi îndelung Cartea. Tatăl său insistase mereu ca ea să dea dovadă de integritate morală, să fie o fiică bună şi un bun membru al bisericii lor. Totuşi, din cauza rigidităţii lui, ea nu putuse să simtă nicio legătură sufletească reală faţă de religia lui strictă.

Luă Biblia în mână şi o aşeză în poală. Deschise coperta îmbrăcată în piele, întrebându-se dacă nu cumva se ţinuse, în tot acest timp, la distanţă de ceva ce putea fi cu adevărat preţios. Noua ei descoperire cu privire la tatăl său şi la ea însăşi părea să o îndemne nu doar să privească lucrurile altfel, ci şi să iasă din sfera călduţă a lucrurilor cu care era obişnuită.

Îşi dădu seama că până acum îl percepuse pe

Dumnezeu doar din perspectiva rece a tatălui ei. De aceea privise Biblia doar ca pe o sursă de reguli şi avertizări.

Însă acum avea nevoie de mai mult. Avea nevoie de înţelepciune eternă, de călăuzire şi, de ce nu, de mângâiere. Urma să se căsătorească, iar mama ei nu era acolo să îi dea sfaturi. Tatăl său era ocupat, ca de obicei, cu ale lui, iar ea simţea nevoia să spună cuiva tot ce avea pe suflet, toate temerile şi toate îndoielile. Îi răsunau în minte frânturi din fraze biblice, pe care le auzise toată viaţa, fără să le dea însemnătate. Acum acestea păreau să capete viaţă. „Cere şi ţi se va da…”, „Veniţi la Mine…”. Catherine simţi că încep să îi ardă ochii. Mama îi lipsea mai mult ca niciodată.

Totuşi, o simplă privire aruncată asupra paginilor o linişti. Găsi acolo o promisiune rostită în şoaptă de o voce pe care nu o mai auzise

Până atunci. O voce care o îndemna să îşi depăşească limitele şi să vadă Cartea într-o lumină nouă. Poate că aici, în aceste pagini, avea să găsească ceea ce căuta cu atâta ardoare: călăuzire care să o ajute să treacă prin toate misterele şi lucrurile neştiute ce aveau să vină.

Clopotul bisericii începu să bată. Aşezată pe scaun, Catherine îşi îndreptă spatele, ca şi cum abia atunci s-ar fi trezit. Clopotele băteau pentru ea, iar ea nici măcar nu se îmbrăcase! Se ridică în picioare şi puse Biblia în sacoşa tapisată pe care urma să o ia cu ea la noapte.

Întinzând mâna după rochie, se simţi cuprinsă de un sentiment cald de linişte. Era ca şi cum ar fi făcut un lucru foarte corect şi foarte bun prin simpla recunoaştere a faptului că Biblia avea să facă parte din viitorul ei.

Andrew o avertizase, explicându-i cu răbdarea lui caracteristică faptul că era a tradiţie a ofiţerilor britanici,

care va trebui să facă parte din ceremonial. Chiar şi aşa, când Catherine păşi în curtea capelei anglicane şi îi zări pentru prima oară, rămase ţintuită locului.

Soldaţii din compania lui Andrew stăteau aliniaţi în două formaţii lungi, de o parte şi de alta a aleii. Uniformele de gală, cu jachete roşii şi pălării de paradă, îi făceau să pară aproape la fel de înalţi precum copacii ce îi adăposteau la umbra lor. Muschetele, ţinute în sus, cu baionetele fixate în vârf, străluceau ameninţătoare în soarele amiezii – o pădure neînsufleţită de cioturi, printre care trebuia să treacă mireasa pentru a ajunge în faţa bisericii.

Andrew îi explicase cu o nemăsurată blândeţe ritualul care exista încă de la formarea regimentului. Înainte de slujba religioasă, soldaţii întâmpinau viitoarea soţie a unui ofiţer, dându-i onorul. Deşi ştia cât de mult îi displace ideea, erau obligaţi să respecte acest obicei vechi de când lumea. După ce îl ascultase resemnată, Catherine avusese de spus un singur lucru:

— E ca şi cum aş fi nevoită să mă mărit cu întregul regiment, nu doar cu tine.

Spre disperarea ei, Andrew nu o contrazisese.

Dar iată-l acum pe el, iubirea vieţii ei, aşteptând-o acolo, cu pălăria sub braţ, înalt, suplu şi atât de chipeş în uniforma împodobită cu fireturi aurii. Ochii li se întâlniră şi, deşi acum, de faţă cu întregul regiment, nu se cuvenea să îi adreseze mai mult de un surâs, Catherine putu citi căldura din privirea lui plină de bucurie şi nerăbdare.

Cu colţul ochiului îi zări pe căpitanul Randolf Stevenage împreună cu consoarta sa, Priscilla. Încă o imagine neplăcută în ziua nunţii ei.

Andrew îi spusese că guvernatorul din Halifax le făcea amândurora o uriaşă onoare trimiţându-şi propriul

aghiotant ca să-şi prezinte binecuvântarea oficială cu acest prilej. Totuşi, părea că nu crede nici măcar el cuvintele spuse. Priscilla stătea ţeapănă în lumina soarelui, privind-o pe Catherine cu o faţă lipsită de orice expresie.

Catherine îşi luă privirea de la cei doi, îşi îndreptă umerii, trase aer în piept şi înaintă spre culoarul flancat de oşteni. I se înmuiară picioarele. Totuşi merse înainte, concentrându-şi întreaga atenţie asupra bărbatului pe care îl iubea din toată inima.

În faţa ei păşeau două fetiţe, împrăştiind petale de flori sălbatice, culese de Catherine pe pajiştea de pe deal. Când începură să înainteze printre rândurile de soldaţi, un bărbat cu o mustaţă lungă şi ţepoasă şi pieptul zornăind de medalii îşi scoase fulgerător spada din teacă şi o ridică la fel de năvalnic la un fir de păr de vârful nasului, răcnind „Pentru onor, înainte, prezentaţi *arm*!”

Soldaţii se întoarseră toţi la unison, ridicând, cu o mişcare năprasnică, muschetele. Stegarii coborâră puţin drapelul regimentului şi pe cel al coroanei britanice, formând astfel o boltă viu colorată pe sub care trebuia să păşească tânăra mireasă.

Una dintre fetiţele care împrăştiau petale scânci la auzul zgomotului iscat şi la vederea bărbaţilor înalţi ca nişte turnuri. Catherine o linişti cu un zâmbet. *De dragul lui Andrew. Am să reuşesc s-o fac de dragul lui.*

Lângă Andrew stătea preotul anglican, iar lângă acesta, tatăl ei. Când privirile li se încrucişară pentru o clipă, fata văzu că ochii îi erau mult mai blânzi decât de obicei.

Era o zi de iulie minunată. Razele soarelui băteau printre soldaţi, muschete, baionete şi drapele ca printre crengile unor copaci. Catherine strânse mâinile pe buchetul de flori şi, făcându-şi curaj, păşi înainte cu

zâmbetul pe buze. Fiecare pas o aducea mai aproape de iubirea ei.

Când ajunse în dreptul lui Andrew, acesta îi atinse braţul, dându-i puterea de a merge mai departe. Apoi Catherine îl luă de braţ pe tatăl său şi cei doi aşteptară până când Andrew. Preotul şi sătenii intrară în biserică. Aproape că nici nu băgă de seamă ordinele răstite ale sergentului-major şi ieşirea soldaţilor în pas de defilare, răpăindu-şi cizmele şi armele.

Îşi concentră în schimb atenţia asupra drăgălaşelor chipuri ale fetiţelor ce împrăştiau flori, văzând în ele speranţa şi emoţia de care dorise dintotdeauna să aibă parte în această zi.

Apoi tatăl său spuse ceva, dar Catherine nu era atentă. Dintr-odată

Ştiu că sosise momentul. Îşi întoarse faţa spre soare şi primi lumina.

Căldura şi frumuseţea oferite de el. Astăzi visul ei avea să devină

Realitate.

Când păşi în biserică la braţul tatălui său, răsunară trâmbiţele. Andrew o avertizase şi în această privinţă. Două trompete de argint flancau intrarea în biserică de asemenea manieră, încât capetele li se încrucişau deasupra, iar ciucurii lor lungi şi viu coloraţi atârnau, încadrând intrarea fetei. Trâmbiţele răsunară în capelă, iar ecoul le răspunse, întregul lăcaş vibrând cu claritate, bucurie şi putere.

În biserică era prezentă aproape întreaga comunitate din fortul Edward. Toţi stăteau ridicaţi în picioare, în cinstea locotenentului Harrow şi a miresei sale. De această dată, de o parte şi de alta a drumului către altar, Catherine vedea prieteni şi oameni pe care îi cunoştea de o viaţă.

Acum inima îi cânta de bucurie şi nu îi mai venea deloc greu să zâmbească. Iar acolo, lângă altar, o aştepta bărbatul iubit, răspunzându-i cu zâmbet.

Zile şi nopţi la rând se întrebase cum este să stai în faţa preotului şi să-ţi uneşti destinul cu al altuia pentru totdeauna. Zile şi nopţi de speranţe şi de dor cu gândul la omul iubit, care stătea acum alături de ea. Toate se contopiră acum într-o singură clipă. Totul se petrecu atât de repede, încât Catherine aproape că nu avu timp să se dezmeticească.

Preotul le zâmbi celor doi şi rosti cuvintele la care tânără visase de atâta timp: „Vă declar soţ şi soţie”.

CAPITOLUL 7

Cu coşul în mână şi încălzită de amintirea discuţiei avute cu Andrew la micul dejun, Catherine urca poteca abruptă ce ducea sus pe deal, deasupra satului. Era începutul lunii septembrie, iar cerul era înnorat şi cenuşiu, aidoma golfului ce se întindea mai jos. Vântul rece nu mirosea a ploaie, ci a iarnă. Singurul rost al zilelor plumburii de toamnă părea să fie cel de a vesti lungile luni reci ce aveau să vină în curând.

Totuşi, astăzi acest lucru nu conta. Astăzi era doamna Catherine Harrow, şi asta îi dădea putere. Deşi trecuseră doar două luni şi două zile de când se măritase, deja îi venea greu să îşi amintească un alt fel de trai. Trecutul ei părea să aparţină în întregime unei alte persoane.

Andrew plecase într-o nouă misiune de recunoaştere. Din pragul uşii, ea îşi fluturase batista, urmărindu-l cum se îndepărtează călare în fruntea patrulei, coborând pe

drumul şerpuit şi ieşind apoi din sat. Se simţise mândră. Nu doar de cât de falnic arăta călare pe armăsarul său negru, cu teaca strălucind, urmat de oameni aliniaţi în formaţie şi drapele ce fluturau în vânt, ci inima îi era încălzită şi de amintirea discuţiei pe care o avuseseră la masa din bucătărie, şi de darul special pe care i-l făcuse Andrew înainte de plecare.

Cărarea se deschidea într-un platou, şi Catherine se opri să-şi tragă sufletul. Se întoarse şi privi înapoi mulţumită de cât urcase deja. În dreapta ei, turla bisericii se înălţa ca un deget uriaş ce arăta spre cer. Drumurile aşezării Edward şerpuiau în jurul bisericii, urcând şi coborând pe suprafaţa neregulată a terenului.

Acolo jos se afla şi căsuţa lor. Zărind-o, Catherine fu cuprinsă de un sentiment cald de mândrie şi de apartenenţă. Căminul lor.

La ieşirea din cătun şi pe măsură ce se apropia de fort, drumul se lăţea tot mai mult. Deşi nu era decât un avanpost al garnizoanei mai mari din Annapolis Royal, fortul Edward părea destul de impunător în ochii tinerei. Bastioanele exterioare erau formate din escarpe triunghiulare ridicate din piatra munţilor din zonă, cu o înălţime de trei ori mai mare decât un stat de om. Acestea fuseseră acoperite cu ţărână, şi apoi cu iarbă, astfel încât acum construcţia dădea impresia unui deal ce se ridica în linii nefiresc de drepte. Zidurile exterioare adăposteau barăci lungi şi înguste, construite din piatră şi bârne. Catherine întârzie cu privirea asupra magaziei de provizii, locul în care lucra tatăl său. În acea dimineaţă – ca în mai toate zilele, de altfel – venise să ia micul dejun cu ei, fapt care a nemulţumit-o având în vedere că aceasta era ultima masă pe care o lua împreună cu Andrew pentru o perioadă îndelungată. Totuşi, discuţia lor specială începuse imediat

după plecarea lui John Price, aşa că acum Catherine se bucura de această întrerupere.

Ea nu îi dăduse de înţeles că vizita lui era inoportună, aşa că John Price nu vedea niciun motiv pentru care să nu-şi savureze îndelung cafeaua cu coniac. Era grozav de mândru de ginerele său.

— Judecând după foaia de ordine, înţeleg că azi pleci din nou.

— Da. Ne oprim întâi la fortul Chelmsford, la răsărit de Cobequid Town, apoi o luăm în sus şi ocolim prin partea de nord a golfului. Am primit vorbă despre o bandă de tâlhari care bântuie drumul Tatamagouche.

— Fără îndoială că e o altă sminteală de-a indienilor. Care pun rămăşag că sunt mână în mână cu niscaiva franţuji dezertori.

Involuntar, John Price îşi întinse piciorul şi îşi masă locul vechii răni.

— Cât timp ai să fii plecat?

Zece, douăsprezece zile.

În acel moment, Catherine se întoarse cu spatele spre ei, făcându-şi de lucru la ligheanul cu vase şi încercând să nu se gândească la singurătatea următoarelor zile.

— Domnule, trebuie să vă spun că nu avem nicio dovadă concretă a faptului că francezii ar lua parte la aceste acţiuni, adăugă Andrew.

— Asta pentru că toţi franţujii sunt alunecoşi ca nişte şerpi, răspunse Price, trântind ceaşca pe farfurioară. Francezii sunt duşmanii noştri din născare.

— Nu şi aici, răspunse încet Andrew.

— Ce mi-e aici, ce mi-e acolo. Englezii se războiesc cu francezii de aproape patru sute de ani. Dumneata ar trebui să ştii asta mai bine ca oricine.

— O ştiu prea bine, domnule, îi dădu Andrew dreptate pe un ton oficial, ton pe care îl adopta adesea în preajma socrului său. Pun această chestiune sub semnul întrebării doar în cazul foarte special al Acadiei. Francezii trăiesc aici, pe malurile golfului Cobequid, de mai bine de un secol şi jumătate, şi în tot acest timp nu a existat niciun conflict între coloniştii lor şi ai noştri. Într-adevăr, le-am atacat fortăreţele, dar coloniştii au rămas…

— Duşmani acum şi pe vecie! se oţărî Price. Parcă îi şi văd pe franţujii ăştia ferchezuiţi cum stau acum adunaţi pe undeva şi urzesc comploturi împotriva noastră.

— Domnule… Începu Andrew, după care se opri, înghiţindu-şi cuvintele. Fără îndoială că există un sâmbure de adevăr în vorbele dumneavoastră.

— Ba bine că nu!

John Price se ridică din scaun şi se îndreptă către uşă.

— Ei bine, te las să te pregăteşti de drum. O zi bună, fata mea! Mulţumesc pentru masă!

— Şi aproape toţi ofiţerii din regimentul meu cred acelaşi lucru, spuse Andrew încet, după ce uşa se închise în urma socrului său.

Catherine se întoarse cu faţa spre el, îngrijorată nu de cuvintele sale, ci de tristeţea pe care o sesizase în glasul lui.

— Are să se ajungă la… Război? întrebă ea, bâlbâindu-se la rostirea odiosului cuvânt.

— S-a ajuns deja. Nu aici, ci în patriile-mamă.

Discuţiile de acest fel păreau să îl obosească.

— Ultimele scrisori oficiale sunt pline de veşti despre noi conflicte. Francezii îşi dau iar în petic. Încalcă teritorii engleze, trag cu tunurile în Gibraltar, aduc acuzaţii false la curţile aliaţilor noştri – în ochii lui Andrew se citea

neputinţa. Am nădăjduit şi m-am rugat ca nimic din toate astea să nu ne atingă. Încă mai nădăjduiesc. Nu pot să mă gândesc la nici măcar un francez de aici, din Acadia, care să ne fie duşman, adăugă el clătinând din cap.

Catherine nu ştia ce să spună. Discuţia despre război o tulbura din cale-afară, chiar dacă era vorba de un război de care îi separa un ocean străbătut de furtuni, a cărui traversare dura patru luni de zile.

Traversă odaia, se aşeză pe scaunul pe care stătuse tatăl său şi, fără a spune un cuvânt, luă mâna lui Andrew într-a sa.

— Spune-mi ce ai să faci când am să plec, întrebă acesta cu blândeţe.

— Am să îţi simt lipsa, răspunse ea simţind cum i se măreşte golul din suflet.

— Fii bună şi spune-mi! o rugă el pe un ton mai blând. Vreau să ştiu unde ai să te afli şi ce ai să faci, ca să mi te pot închipui întocmai. Asta face despărţirea mai uşoară.

Ea privi zâmbind chipul lui drag şi clătină din cap.

— Am să spăl vasele, am să mătur podelele şi pe urmă am să mă aşez la fereastră şi am să te privesc cum treci.

— A, bine. Păi, în cazul acesta, trebuie să mă încredinţez că soldaţii din patrulă vor arăta ca scoşi din cutie.

— Am să ies în tindă şi am să-mi flutur batista, continuă ea. Chiar de mă va durea şi mă va nelinişti să te văd plecând, am să îţi trimit un zâmbet pe care să îl iei cu tine.

— Am să îl port în inimă, spuse el, şi îi ridică mâna, sărutând-o uşor. Şi mai departe?

— După care am să mă întorc, am să mă aşez chiar

aici şi am să citesc Biblia.

Cuvintele curgeau uşor, făcând ca povara zilelor triste ce urmau să pară mai puţin grea.

— Cartea îmi aduce o linişte nemărginită. Îmi spune că Dumnezeu este aici, cu mine, atunci când tu nu poţi să fii. Şi am să mă rog pentru tine. Acesta este felul meu de a te ajuta să te întorci acasă teafăr şi nevătămat.

— Priviră amândoi Biblia de lângă fereastră. În lumina cenuşie a dimineţii noroase, coperta din piele avea o strălucire catifelată şi caldă.

— În afara slujbelor de duminică, nu am dat mare însemnătate Cărţii… dar văzându-te într-o seară cum citeai Biblia, şezând lângă foc, am simţit că…

Bărbatul şovăi, căutând cuvintele potrivite.

— Am simţit că mi se încălzeşte sufletul.

— Asta simt şi eu când o citesc.

Voise să-i spună mai demult despre toate aceste simţăminte noi care creşteau într-însa, dar apoi se înfrânase, totul fiind prea nou şi prea proaspăt pentru a putea fi descris în cuvinte.

— Nu ştiu dacă am înţeles vreodată Biblia cu adevărat. Până acum nu am avut mintea şi inima deschise pentru a o înţelege cum se cuvine, spuse ea. Acum am impresia că o citesc pentru noi. Pentru căsnicia noastră, se grăbi ea să adauge.

Contrar temerilor sale, Andrew nu luă peste picior spusele ei, ba dimpotrivă.

— Poate că la iarnă, când lucrurile s-or mai linişti, va fi cu putinţă să citim Biblia împreună, spuse el.

— Ar fi minunat, îi răspunse Catherine, cu inima plină de iubire.

El încuviinţă din cap, dar privirea îi rămase goală.

— Tot ce ştiu despre Biblie este ceea ce se încadra în

tradiţia familiei mele.

Catherine aşteptă un moment, în speranţa că el va continua să vorbească.

— Cum era traiul în sânul familiei tale, Andrew? întrebă ea în cele din urmă.

— Lipsit de căldură sufletească. Mai cu seamă după moartea mamei. Ţi-am mai vorbit despre asta.

Ea încuviinţă din cap, fără să spună nimic. Despre aceasta îi vorbise, într-adevăr. Ştia că Andrew avusese unsprezece ani când mama sa a murit dând naştere unei fetiţe, care s-a stins şi ea.

— După ce mama a părăsit lumea celor vii, tata s-a îndepărtat şi mai mult de mine. Trăia numai pentru caii şi pentru câinii lui de vânătoare. Eu am fost trimis la internat, unde am rămas până când am atins vârsta maturităţii. Frate-meu ura să mă aibă prin preajmă. Acest lucru constituia o parte definitorie a vieţii mele, la fel de constant şi de sigur cum e sigur că soarele răsare la răsărit. El mă ura, iar mie îmi era mai bine departe de el. Mai ales după moartea mamei.

Era pentru prima dată când Catherine simţea că poate să-i pună întrebări. Acum durerea din glasul şi din privirea lui nu mai părea atât de adâncă. Ca şi cum căsnicia lor ar fi creat o distanţă considerabilă între el şi trecutul său. La fel cum i se întâmplase ei.

— Totuşi, probabil că nu ţi-a fost uşor să renunţi la un castel şi la servitori şi la o viaţă atât de îmbelşugată, comentă ea.

— Nu-mi lipseşte nici cât negru sub unghie nimic din toate astea. Fără căldură sufletească şi iubire, un castel nu este decât un mormânt cu multe odăi.

— Tatăl tău trebuie să te fi iubit.

— O, sunt sigur de faptul că m-a iubit, în felul lui. Dar

era prizonierul tradiţiei şi al trecutului, la fel cum tatăl tău este prizonierul atitudinii sale ostile faţă de francezi. Nădăjduiesc ca vorbele mele să nu te supere, draga mea.

— Nu mă supără. Ceea ce spui este trist, dar adevărat.

— De când m-am însurat cu tine, am început să înţeleg că şi eu am fost şi sunt, la rându-mi, încătuşat în lanţurile tradiţiei.

Acum Andrew vorbea mai rar, cu fruntea încreţită de efortul căutării unor cuvinte potrivite pentru a discuta acest subiect delicat.

— Sunt atât de multe lucruri din viaţa mea pe care nici nu m-am sinchisit să le înţeleg. Generaţii la rând, mezinii familiei Harrow au îmbrăţişat cariera militară. Portretele lor împodobesc pereţii scării principale din castelul Harrow. Îmi amintesc şi acum cu claritate nopţile în care, copil fiind, urcam îngrozit scările acelea, urmărit de privirile cumplite ale acelor bărbaţi cu piepturile acoperite de medalii, călare pe caii lor cabraţi.

Atenţia lui Catherine fu captată de două cuvinte, pe care le repetă în şoaptă: „Castelul Harrow”.

— De bună seamă că am studiat la Eton, după care am făcut o scurtă oprire la Oxford. Toţi fiii mezini din familia Harrow urmau acest făgaş al studiilor, după care ajungeau direct în Regimentul Regelui.

Privirea îi devenise la fel de mohorâtă precum vocea.

— Abia acum, când stau lângă focul din vatra casei mele, alături de soţia mea, simt nevoia să pun la îndoială această cale. O cale pe care au ales-o alţii pentru mine, cu mult înainte ca eu să am puterea de a hotărî în dreptul meu.

Sinceritatea cuvintelor îi dădu lui Catherine prilejul de a spune ceea ce îi stătea de mult pe suflet.

— Când mă gândesc la familia ta şi la tot ceea ce ai avut cândva, mă simt atât de neînsemnată, spuse tânăra rotindu-şi, fără să vrea, privirea prin căsuţa lor modestă. Nu simt decât o umilă fată din colonii. Am învăţat carte de la soţia preotului, nu am fost în Halifax decât de două ori în toată viaţa mea, nu am văzut niciodată Anglia, nu…

— Catherine, îngerul meu drag, uită-te la mine! îi spuse el privind-o cu nişte ochi atât de limpezi, încât nu aveau cum să ascundă vreun neadevăr. Nu m-am simţit niciodată atât de împlinit ca acum şi nici nu am sperat vreodată să ajung să cunosc fericirea neasemuită pe care o simt aici, în casa pe care tu ai transformat-o într-un cămin.

Catherine purta cu ea căldura acestor cuvinte în timp ce continua să urce pe cărare. Ajunse într-un punct în care râul Minas forma o serie de pâraie pe care le putu traversa cu uşurinţă. Apele bolborosind păreau că-i cântă dorul. Totuşi, deşi îi lipsea soţul ei, Catherine era fericită. Cele două sentimente – tristeţea pricinuită de absenţa lui şi binecuvântarea traiului lor în comun – sălăşluiau laolaltă în sufletul ei în modul cel mai firesc cu putinţă.

Poteca şerpuia printre copaci bătrâni şi noduroşi, ce păreau să fi fost acolo dintotdeauna. Rădăcinile ieşeau la suprafaţa solului pietros, apoi săpau printre pietre cu o hotărâre încăpăţânată. Dincolo de pâlcul de copaci bătrâni se auzea, ca o invitaţie, clipocitul vesel al unei cascade. Catherine se opri şi îşi ostoi setea, după care îşi continuă drumul. Urcă ultimul povârniş şi păşi pe pajişte. Tufele, încărcate cu afine, erau exact acolo unde îşi amintea că sunt, în capătul opus al pajiştii.

Spre surprinderea ei, în depărtare văzu silueta unei femei care culegea, la rându-i, fructele coapte. Era aceeaşi franţuzoaică pe care o întâlnise data trecută, cu o zi înainte de nunta sa. Amintindu-şi cuvintele lui Andrew

despre francezii din Acadia, Catherine traversă pajiştea, făcându-i celeilalte femei cu mâna. Tânăra părea blândă şi încântătoare. Catherine se îndreptă spre ea, fără să considere gestul ei nefiresc sau nepotrivit. Abia mai târziu se miră de îndrăzneala ei.

— Bun găsit! spuse ea, zâmbind la vederea expresiei care apăruse pe chipul celeilalte tinere. Aceasta o privea cu ochii – negri şi strălucitori precum pletele sale – mari de uimire şi curiozitate. Mâna i se oprise în aer, înainte de a ajunge la tufa din faţa ei. Părea o mierlă ce stă şovăitoare pe o creangă, gata să îşi ia zborul la primul semn de pericol.

Dar Catherine nu reprezenta un pericol. Era doar o tânără care iubea natura şi fructele de pădure la fel ca de mult ca ea, bucuroasă să vadă şi pe altcineva acolo. Temându-se că discuţia se va opri aici, Catherine încercă să-şi amintească expresiile în limba franceză pe care le învăţase la şcoală.

În timp ce se apropia de cealaltă, fusta îi foşnea la atingerea ierbii înalte şi a celor câteva flori rămase pe câmp în această zi de toamnă.

Văzu că tânăra avea buzele pătate. Era clar că mâncase din afinele culese. Chipul ei plin de viaţă şi de mister o făcu pe Catherine să zâmbească.

Urmă prima propoziţie completă spusă de ea unei franţuzoaice:

— Ziua bună vă doresc! reuşi Catherine să rostească în limba franceză. Nu-i aşa că este o dimineaţă minunată? ciripi ea apoi încântată în limba engleză.

Ochii strălucitori ai celeilalte tinere se umplură de voioşie şi râsul ei încântător se alătură, ca un clinchet de clopoţei, râsului lui Catherine.

CAPITOLUL 8

Trecuseră câteva zile de la întâlnirea cu Catherine pe pajişte. După ce îşi termină treburile casnice, Louise se hotărî să mai facă o plimbare pe deal, nădăjduind ca îngheţul să fi cruţat ultimele fructe de sezon. Se înfofoli cu două şaluri şi se uită la cerul acoperit cu nori grei, cum nu mai văzuse de luni de zile. Norii se întindeau, plaţi şi inexpresivi, chiar deasupra dealurilor, ca şi cum ar fi purtat o povară prea mare, care îi trăgea în jos. Ştia că data viitoare când îşi vor elibera încărcătura, va ninge. În ultimele trei nopţi, temperatura scăzuse îndeajuns de mult pentru ca dimineaţa pământul să fie îngheţat. Louise călca cu atenţie peste pietrele devenite alunecoase din cauza ploii. În aerul rece, i se vedeau aburii respiraţiei.

Deşi erau semne ale apropiatei ierni la tot pasul, tânăra nu avea motive să se simtă dezamăgită. Avusese parte de o vară frumoasă. O vară cu adevărat frumoasă, în care se străduise să transforme casa de la ferma lui Henri într-un cămin primitor şi să plece cât mai puţin urechea la discuţiile legate de conflictele de peste ocean şi de constantele probleme politice. Totuşi, era dificil să nu le ia deloc în considerare, în măsura în care era asaltată de veşti îngrijorătoare de fiecare dată când avea drum prin sat. În prăvălia pielarului, auzise că în portul din Halifax sosiseră mai multe vase de război. În grădina bisericii, aflase că nişte trupe engleze şi-ar fi ridicat tabăra în preajma unuia dintre puţinele forturi rămase sub stăpânire franceză. La o întâlnire a căpeteniilor de clanuri, se discutase despre faptul că soldaţii englezi blocaseră accesul tuturor negustorilor francezi la târgul din Annapolis Royal.

Şi, tot aşa…

Mamă-sa se făcea foc şi pară la auzul unor astfel de discuţii, dar asta nu rezolva mare lucru. Bărbaţii, pe drept îngrijoraţi pentru familiile, animalele şi vieţile lor, nu vorbeau despre război atunci când era ea de faţă, dar de îndată ce femeia se retrăgea, continuau pe aceeaşi temă. Aşa că dezbăteau, analizau şi disecau fiecare informaţie primită; şi desigur că purtătorul fiecărei veşti avea parte de momentul său de glorie. Louise îl văzuse pe bărbatul care adusese cea mai proaspătă ştire. Parcă îl vedea şi acum stând acolo, în centrul atenţiei, umflat în pene ca un păun, plin de importanţa pe care i-o dădea faptul că avea ceva de spus.

Spre sfârşitul verii, Louisei îi fusese din ce în ce mai uşor să nu se gândească la aceste nelinişti. Henri o ajutase enorm. Scumpul ei soţ trăia ca să zâmbească şi să râdă. Să o facă să se gândească la lucruri mai plăcute. Nu permitea ca aceste veşti proaste să ocupe un loc însemnat în lumea lui. Şi nici în a ei. *Soţul* ei. Louise se opri şi îşi mută coşul pe celălalt braţ. Ce cuvânt minunat! Deşi îl auzise toată viaţa, doar acum începea să-i înţeleagă semnificaţia.

La fel se întâmplase în cazul multor alte cuvinte, care dobândiseră semnificaţii cu totul noi de când se căsătorise. Cum ar fi cuvântul „cămin”, de pildă. Traiul în căsuţa lui Henri era un izvor nesecat de bucurie, dar casa în sine, având în vedere că fusese locuinţa unui burlac, în care acesta petrecea doar timpul necesar pentru a mânca şi pentru a dormi, avusese nevoie disperată de mâna unei femei, astfel încât Louise îşi petrecuse aproape întreaga vară dereticând.

Îşi aminti ziua în care Henri o condusese pentru prima dată prin încăperile casei. Era atât de îngrijorat, îi era atât de teamă de ceea ce avea să creadă ea… Totul

strălucea de curăţenie. Henri frecase cu peria, lustruise şi măturase toate podelele, dar toată străduinţa lui nu făcuse decât să scoată şi mai mult în evidenţă cât de goală era casă, şi cât de învechite puţinele lucruri din ea. Henri se scuzase întruna. Când intraseră în fiecare dintre cele trei încăperi ale casei. Când ea se uitase la patul din scânduri cu saltea din pănuşi de porumb, sau la singurul ulcior din casă – şi acela crăpat – sau la cele două tigăi înnegrite, singurele sale ustensile de bucătărie. Rămase uimit când Louise se întorsese spre el şi se aruncă cu braţele de gâtul lui.

— Ce e, ce te-a apucat? strigase buimăcit.

— Ceea ce îmi oferi tu este un vis devenit realitate: un cămin căruia să îi dau eu formă de la un capăt la altul, îi răspunsese ea, râzându-i în ureche.

Mai era nevoie şi de o grădină. Prima ei grădină. Semănatul şi îngrijitul plantelor îi luaseră mult timp, ce-i drept. Acum Louise abia aştepta să vină iarna. Henri urma să termine culesul în câteva zile, după care îi promisese că o va ajuta. Împreună vor reuşi să transforme căsuţa într-un cămin. Căminul *lor*.

Când ajunse la cotitura cea mai abruptă a cărării, Louise îşi mută coşul în faţă. Din cauza mişcării bruşte, borcanul de lut se rostogoli pe fundul coşului. Ideea de a aduce această mică atenţie putea părea niţel caraghioasă, dar Louisei i se păruse potrivită atunci când luase borcanul înainte de a porni la drum, şi tot potrivită i se părea şi acum. Cine ştie, poate că o va întâlni şi de această dată pe acea doamnă zâmbitoare. Aşa şi-o amintea pe frumoasa englezoaică. Cu zâmbetul pe buze. Amintirea îi umplu inima de căldură. Ajunse pe vârful primului povârniş.

De aici şi până la pajişte, poteca se întindea pe un teren plat, de-a lungul liniei de creastă. Cunoştea bine

porţiunea aceasta. Deşi venea aici de mic copil, la început de mână cu tatăl său, imediat după ce învăţase să meargă, nu simţise niciodată nevoia să spună cuiva despre locul acesta. Tocmai de aceea fusese atât de surprinsă să o găsească pe femeia aceea aici, nu o dată, ci de două ori. O străină, o englezoaică, pe pajiştea pe care Louise o considerase doar a ei.

Dar cât de curat fusese zâmbetul tinerei! „O inimă în floare", ar fi spus tatăl său. Veşmintele pe care le purtase englezoaica pentru acea plimbare prin pădure erau mai frumoase decât orice straie din satul Minas, chiar şi decât rochia ei de mireasă; iar mersul ei elegant, cu spatele drept şi mişcările studiate, îi amintea de ilustraţiile pe care le văzuse în gazetele învechite ale tatălui său. Pe vremea când era copil, înainte ca blocada engleză să oprească primirea veştilor, cărţilor, gazetelor şi stofelor din Franţa, Louisei îi plăcea la nebunie să se uite la imaginile ce înfăţişau locuri şi oameni din ţinuturi îndepărtate. Tatăl său o învăţase să citească răsfoind acele gazete. Acum, ilustraţiile, vechi de ani de zile, erau îngălbenite şi încreţite de uzură, foile, desprinse din cotor, iar cuvintele, deşi ştiute aproape pe dinafară, erau citite la nesfârşit, pentru simplul motiv că nu era nimic altceva de citit.

Când apăruse, englezoaica păşise spre ea cu acel aer de nobleţe al personajelor din lecturile copilăriei sale.

Totuşi, zâmbetul ei avea o strălucire caldă şi limpede, ca şi cum niciun conflict n-ar fi existat vreodată între cele două popoare, şi ele ar fi fost prietene de o viaţă. La gândul acesta, Louise se opri din mers, chiar înainte de a ajunge pe pajişte. Ar putea fi vreodată prietena unei englezoaice? Ce-ar crede Henri? Ce-ar spune tatăl ei? Cum ar primi sătenii o asemenea veste?

Apoi păşi în afara desişului şi o văzu. Acolo, la

marginea pajiştii, se afla englezoaica. Doar că, de astă dată, ea rămase cu mâna întinsă spre tufele de afine, cu ochi mari, speriată de brusca apariţie a Louisei. Şi ea era cea cu buzele pătate de afine.

După o pauză, râsetele vesele ale amândurora răsunară pe deasupra tufelor.

— Am văzut copilaşi care mănâncă mai frumos decât dumneata, reuşi să îngaime într-un sfârşit Louise printre hohote.

— Mai rar, rog frumos se vorbeşte mai rar. Franceza mea este groaznic.

Zâmbetul îi era la fel de dulce cum îşi amintea Louise.

— Am mai multe afine în gură decât în coş.

— Şi ai şi mai multe pe faţă, *mad moiselle*.

Cu un aer încrezător, Louise se îndreptă spre ea, ca şi cum nu ar fi fost două străine, separate de un râu, de limbă, istorie şi un munte de suferinţă, ci vechi cunoştinţe care se întâlnesc pe uliţele satului Minas.

— Numele meu este Louise Robichaud, se prezentă ea, făcând o mică reverenţă.

— Iar al meu este Catherine. Catherine Harrow. *Madame*, nu *mademoiselle*, răspunse Catherine, rostind cuvintele cu grijă şi făcând, la rândul său, o mică reverenţă.

Era limpede că-şi găsea cu mare greutate cuvintele în limba franceză. Arătă spre tufe, cu mâna pătată de afine.

— Gerul le-a – cum se spune? – terminat.

— Da, gerul. Mă temeam că aşa va fi.

— Dar sunt tot… Gustoase.

Louise încuviinţă din cap, culegând o afină pe care o băgă repede în gură.

— Să înţeleg că eşti căsătorită?

Catherine făcu semn din cap că da şi ochii i se luminară. Şi iarăşi zâmbetul acela şi sentimentul că îşi împărtăşesc mai multe lucruri decât ar trebui să îşi destăinuie vreodată două străine una alteia.

— Eu măritat vara trecut.

— Şi eu la fel! exclamă Louise, zâmbind la amintirea propriei nunţi. M-am cununat în cea mai frumoasă zi de peste an: prima zi de vineri din luna iulie.

Catherine făcu ochii mari.

— Iulie, luna care vine după iunie, da?

— Întocmai, *madame*. La fel cum se întâmplă în fiecare an.

— Catherine se uită îndelung la ea, atingându-şi bărbia cu două degete – pătate cu afine. Spuse înainte cuvintele în engleză, apoi se chinui să le rostească în franceză.

— În ziua ăla… În ziua ăla cununat şi eu!

La auzul acestor cuvinte, Louise rămase cu mâna suspendată în aer.

— Mă iei peste picior, de bună seamă.

— La trei ceasuri după prânz. În primul vineri din iulie. Cea mai frumoasă zi de peste an.

Louise îşi puse coşul pe pământ.

— Am auzit clopotele care băteau la nunta ta în timp ce stăteam la masă şi o sărbătoream pe a noastră.

— Şi eu auzit muzica tău! exclamă Catherine, lovindu-se cu palma peste obraz şi spunând ceva în limba engleză.

Îmi cer iertare, *madame*, dar eu nu ştiu în limba engleză decât o seamă de cuvinte pe care le-am învăţat în cele câteva rânduri când am fost la târgul din Cobequid

Town. *Non, non, zee eggs, zay are two shillings a douzing*[5], declamă ea ca o precupeaţă, cu mâna în şold şi capul aplecat într-o parte, ceea ce le făcu pe amândouă să izbucnească din nou în râs.

Îşi lepădară coşurile, ducând flecare mâna la gură să îşi înăbuşe râsul, dar, nereuşind nicicum, în cele din urmă renunţară să se mai ascundă, lăsând mâinile să cadă, odată cu ultimele lor reţineri. Au râs amândouă până le-au dat lacrimile.

Când se opriră să-şi tragă sufletele, se aşezară în picioare una lângă cealaltă, privind peste lumea lor, la terasele largi pe care le forma relieful în jos. Sub pătura cenuşie a norilor, numeroasele ramificaţii ale râului se uneau, formând o panglică groasă de culoare argintie. De la această înălţime, apele nu păreau că despart, ci dimpotrivă, că unesc cele două sate.

Louise fu prima care îşi mută privirea.

— Cum se numeşte soţul dumitale?

— Andrew.

Louise observă atât bucurie, cât şi îngrijorare în ochii englezoaicei când aceasta pronunţă numele bărbatului său.

— Se întoarce acasă în ziua asta sau poate mâine. Este plecat la Cobequid.

Louise se întrebă în sinea ei dacă englezul acesta ar fi bucuros să ştie că soţia lui vorbeşte cu o franţuzoaică. Ar fi de înţeles să nu fie. Nici ea nu avea habar ce reacţie ar avea propria ei familie la o asemenea veste.

— Doresc să întâmpin pe el cu un… Un tort. Iartă, te rog, franceza meu. Este îngrozitor de prost, se scuză Catherine clătinând din cap nemulţumită.

— Stai liniştită, *madame*, franceza dumitale este mult

[5] „Non, non, ouăli îs doi şilingi duzina” (n. tr.).

mai bună decât engleza mea.

— Rog pe tine să îmi spune Catherine.

— Catherine, repetă Louise, după care reveni la culesul afinelor.

Voia să o întrebe atât de multe lucruri pe această femeie încântătoare. Ar fi fost atât de plăcut să ştie mai multe lucruri despre ea. Dar avea ea oare curajul să o facă? Fusese de ajuns să o audă pe Catherine rostind numele soţului ei pentru a simţi cum se ridică din nou între ele zidul secolelor de vrăjmăşie. Poate că bărbatul avea legătură cu fortul. Dar era cu neputinţă să fie oştean. La acest gând, încremeni. *Nu, nu este cu putinţă să fie soţia unui soldat britanic*!

— S-a întâmplat ceva?

— A, nimic, doar m-am înţepat la deget, răspunse ea atât de repede, încât fu sigură că englezoaica nu avusese cum să-i observe tulburarea.

Acum fiecare era concentrată să îşi umple coşul. Mâinile Louisei se mişcau cu repeziciune şi, în scurt timp, coşul de la picioarele el fu plin cu afine lucioase. Din cele moi, va face dulceţuri pentru mesele de iarnă.

Vru să îşi ia la revedere într-un mod politicos şi rece, aşa cum te desparţi de o persoană străină, dar fu oprită de privirea caldă a Catherinei.

Nu trebui să întrebe ce a cauzat schimbarea de expresie pe chipul tovarăşei ei. Când se întoarse, înţelese. Din cer cădeau primii fulgi, moi şi delicaţi, ai iernii.

Catherine murmură ceva în limba engleză.

— Mă iertaţi, *madame*… Vreau să zic… Iartă-mă, Catherine, dar nu înţeleg ce spui, făcu Louise.

— A, nimica important. Eu spunea doar că este frumos, dar venit prea repede.

— O, da, în fiecare iarnă am şi eu acelaşi gând. Vara

este minunată aici… De ce nu durează oare măcar niţel mai mult? întrebă Louise, simţind brusc dorinţa de a împărtăşi cu ea taine şi bucurii despre care nu i-a trecut vreodată prin cap să vorbească unei persoane străine.

Totuşi, aici, stând umăr lângă umăr în timp ce iarna îşi scutura primii fulgi de zăpadă peste pajişte, simţi că o discuţie despre vreme era tot ceea ce puteau să-şi îngăduie deocamdată.

Oftară amândouă în timp ce îşi ridicau coşurile.

— Trebuie să merge înainte ca potecă să devină… Acoperit de zăpadă.

Louise îşi aminti de cadou.

— O, Catherine, mai aşteaptă o clipă, rogu-te! exclamă ea, după care ridică bucata de pânză de pe fundul coşului său şi căută cu mâna într-o parte, scoţând borcanul de lut şi întinzându-i-l catherinei. Asta este pentru dumneata.

— Pentru mine? exclamă Catherine cu ochii măriţi de uimire. Un dar pentru mine?

E o nimica toată. Doar nişte sirop de arţar preparat după reţeta specială a mamei.

În timp ce fierbe sucul de arţar, se adaugă un strop de cidru de mere şi un pic de ghimbir fermentat, repetă Louise reţeta în gând, sigură de faptul că englezoaica nu ar înţelege aceste cuvinte.

Catherine întinse şovăind mâna şi luă borcanul.

— Dar… Eu nu a adus nimic pentru tine.

— Nu-ţi face griji, Catherine. Acesta este felul meu de a-ţi mulţumi pentru zâmbetul minunat pe care mi l-ai dăruit când ne-am întâlnit prima oară, răspunse Louise, găsind în sfârşit o cale de a trece peste deruta din inima şi din mintea ei şi de a-şi lua rămas-bun într-un mod demn de această primă zi de iarnă.

CAPITOLUL 9

Femeile şedeau în cerc, lucrând la o cuvertură. Aflată aici pentru prima dată, Catherine se străduia să se concentreze asupra lucrului. Era luna noiembrie şi, deşi în aşezarea Edward părerile erau împărţite, întreaga comunitate era de acord măcar într-o privinţă: era o iarnă grea, care sosise extrem de timpuriu. Din acea zi de septembrie când căzuseră primii fulgi, ninsese aproape fără încetare, cu pauze scurte, atât cât să se înseninеze şi să îngheţe totul bocnă peste noapte. Când reveneau, norii nu aduceau topirea vremelnică a zăpezii, aşa cum era de aşteptat. Începuseră de mult să bată aşa-numitele „vânturi leneşe”, vânturi aspre, venite direct dinspre miazănoapte, care, neînduplecate şi aprige, luau oamenii pe sus în loc să-i ocolească. Vânturi de ianuarie în luna noiembrie. Care persistau. La fel ca zăpada.

Ninsoarea se oprise de curând şi cerul începea să se însenineze, dar vântul continua să bată cu sălbăticie, făcând ca aşchiile de gheaţă să se izbească zgomotos de obloane în ritmul şuieratului ameninţător al vijeliei. Catherine privi afară prin fereastra de lângă scaunul ei. Începu să tremure de frig şi îşi strânse şalul în jurul umerilor.

— Andrew nu va păţi nimic, draga mea, îi spuse şoptit doamna Patrick, soţia preotului, ce şedea pe scaunul de lângă ea. De când participă la aceste misiuni de supraveghere?

— De cinci ani. Aceasta va fi a şasea iarnă.

Deşi era măritată doar de patru luni şi jumătate, celelalte femei din sat o tratau deja ca pe o egală.

— Aşa, Vasăzică. Şi în tot acest răstimp nu a pierdut niciun om. Nici măcar un cal – făcu doamna Patrick, dând admirativ din cap, fără să îşi ia ochii de la acul cu care ţesea. Andrew Harrow este un bărbat precaut şi un ofiţer destoinic.

— Şi chipeş pe deasupra, adăugă chicotind văduva Riley din colţul său. Te-ai ales cu premiul cel mare, fetiţo! Ehei, de-aş fi fost cu cincizeci de ani mai tânără, zău c-aş fi încercat să ţi-l suflu de sub nas.

Bătrâna continuă să chicotească, iar Catherine zâmbi împreună cu celelalte femei care lucrau la cuvertură. Pentru femeile din sat, această activitate reprezenta un prilej de a se întâlni, de a discuta şi de a se sprijini una pe alta în timpul acestor luni de iarnă, când frigul le forţa să stea mai tot timpul în casă. Catherine nu era pe deplin sigură dacă aici, în cercul nevestelor, se simţea mai bine decât în colţul odăii, unde obişnuia să stea înainte, împreună cu fetele nemăritate, dar în adâncul inimii simţea o oarecare mândrie. Viaţa ei era acum unită pe vecie cu cea a lui Andrew. La acest gând, îşi îndreptă puţin spatele înainte de a trece acul prin ţesătură. Totuşi, ar fi dorit să existe măcar o femeie de vârsta ei în acest grup. Toate nevestele mai tinere deveniseră de curând mămici, iar timpul şi atenţia acestora erau acaparate de copilaşii pe care îi aveau acasă. *Are să-mi vină şi mie rândul în curând*, se consolă Catherine, îmbujorându-se.

Sala mare a comunităţii din Edward era o încăpere lunguiaţă, ce se întindea aproape de-a lungul întregului zid nordic al primăriei din sat. Pe peretele dinspre apus, se afla un cămin mare, la care se puteau încălzi bătrânii şi toţi cei înfriguraţi. Pe podeaua din faţa căminului, se jucau acum nişte copilaşi, pe faţa cărora se reflectau flăcările ce dănţuiau voios în vatră.

— Când trebuie să se întoarcă galantul ofiţer, drăguţă? întrebă o vecină care o ştia de când se născuse.

— La noapte sau cel târziu mâine, răspunse Catherine fără să ridice capul, bucuroasă să se concentreze în schimb asupra complicatului pas de cusătură, pe care încă nu îl stăpânea. Cu ninsorile acestea puternice şi atât de timpurii, nu a putut şti cu siguranţă când are să ajungă înapoi.

— Pare că se potoleşte vântul, măcar pentru o vreme, spuse văduva Riley, prefăcându-se că adulmecă aerul, deşi tot ce se simţea în încăperea închisă era mirosul de fum şi de seu topit de lumânări. Dar nu pentru mult timp, ascultaţi la mine. Despre iarna asta au să povestească şi urmaşii urmaşilor noştri.

— Ca pentru a-i confirma vorbele, o rafală de vânt biciui obloanele cu o altă salvă de ace de gheaţă. Văduva Riley dădu din cap cu un aer înţelept, continuând să coasă în timp ce privea focul din cămin.

— Îmi amintesc de un alt an ca acesta. Era tot noiembrie, continuă bătrâna.

Vocea ei, devenită mai aspră odată cu vârsta, se îndulci.

— Să tot fi avut vreo şapte, opt ani. Gheaţa acoperise întregul golf, zău aşa, şi lupii coborau de pe dealuri aproape în fiecare noapte, mârâind şi urlând pe uliţe, ca şi cum satul ar fi fost al lor, nu al nost.

Copiii se opriră din joacă şi îşi ridicară curioşi capetele. O altă bătrână, o bunică ce supraveghea copiii, asculta, la rândul ei, încuviinţând din cap vorbele văduvei Riley.

— Aveai şapte ani, cu trei ani mai puţin decât mine. Îmi amintesc bine, spuse ea.

— Degetele femeilor se opriră din cusut. Având

vederea şubredă, văduva Riley nu observă şi îşi întoarse privirea spre ac.

— În iarna aceea, văzut-am un indian pentru prima oară în viaţa mea. Se întâmpla la trei zile după Crăciun, îmi amintesc ca şi cum ar fi fost ieri, şi nu acum şaptezeci de ani aproape bătuţi pe muchie.

— Aici făcu o pauză, ce nu fu tulburată de niciun zgomot în afară de mocnitul focului din cămin.

— În săptămâna aceea de dinaintea Crăciunului ninsese în fiecare zi, iar troienele de zăpadă erau atât de înalte, că puteai să te pierzi la doar câţiva paşi de prispa casei, continuă ea cu glasul tremurat. Fortul abia ce fusese ridicat în acea vară. Tăicuţul meu a fost unul dintre primii colonişti englezi ce au arat pământurile astea, fără să simtă trebuinţă de soldaţi prin preajmă. Până în acea iarnă. Din zori şi până-n seară, flăcăii satului curăţau de zăpadă cărările de la o casă la alta şi cele dintre ferme şi fort, cu buşteni prinşi cu lanţuri şi traşi de cai, săpând văi în mijlocul unor troiene ce păreau adevăraţi munţi ochilor mei tineri.

Când merserăm să ascultăm slujba de Crăciun, drumul de la poarta casei noastre până la biserică, mărginit de mormane de omăt mai înalte decât taica, mi se părea că trece prin canioane albe.

Bătrâna se opri din povestit pentru a pune aţă în ac.

— Dar sălbaticul, coană Riley? se auzi o voce tânără.

Povestitoarea îşi întoarse privirea spre chipurile avide de curiozitate ale copiilor.

— Ce-ai spus, tinere? întrebă ea, mijind ochii.

— Pieile-roşii, veni răspunsul în cor din partea a vreo şase copii ce se alăturară celui care pusese iniţial întrebarea. L-aţi văzut pe sălbatic. Şi apoi ce s-a întâmplat?

— L-am văzut, într-adevăr. L-am văzut şi l-am atins.

— Bătrâna se opri ca să numere cusăturile. Ca toţi ceilalţi, Catherine aştepta cu sufletul la gură continuarea, dar văduva îşi mişca degetul cu viteza melcului, ceea ce o făcu pe tânără să înţeleagă subit faptul că, în tot acest timp, aceasta ştiuse efectul pe care îl va avea povestirea ei asupra celorlalţi.

— În zorii celei de-a treia zi de după Crăciun, când m-am trezit, cerul era senin. Mi se părea că trecuseră ani întregi de când nu mai văzusem cerul fără nori. Pe vremea aceea, mă sculam prima din pat. Vedeţi voi, pe atuncea eram oleacă mai sprintenă decât acum şi mândră să fiu cea care aprindea focul în vatră, să se încălzească bordeiul. În dimineaţa aceea, cenuşa din vatră era rece ca gheaţa, aşa că a trebuit să folosesc iască – vedeţi de câte lucruri îmi aduc aminte? Am tot ciocnit şi-am tot ciocnit cremenea de amnar pân' ce-or ieşit, într-un sfârşit, scântei, şi-am reuşit cu greu să aprind iasca, suflând în ea pân' m-am făcut roşie la faţă de atâta suflat. Pân' ce să gât cu încinsul focului, eram toată lac de sudoare, aşa că am luat găleata din bucătărie şi am ieşit să o umplu cu zăpadă. Vedeţi voi, se făceau aproape trei luni de când apa din fântână era îngheţată bocnă, deopotrivă cu cea din pârâu. Ei bine, când am împins uşa în lături, ce credeţi? Am dat nas în nas cu cel mai uriaş şi mai urât mirositor bărbat din câţi mi-a fost dat să întâlnesc vreodată.

Aici bătrâna se opri din nou din povestit.

— Şi te-a mâncat? trâmbiţă o voce subţire de copil.

— Nu, copile, încă mai am toate degetele de la mâini şi de la picioare. Nu m-a mâncat sălbaticul. Deşi ar fi putut s-o facă, pentru că eu am căzut cu spatele pe gheaţă şi am rămas acolo, încremenită, fără să am măcar curajul să răsuflu, într-atât eram de uimită şi de speriată. Şi el, la

rându-i, a rămas încremenit. N-am văzut pe nimenea care să stea mai ţeapăn, în afară de cei care-s duşi cu picioarele înainte, pe ultimul drum. Şi stătea el aşa, nemişcat, înalt, puternic, oacheş şi flămând. Îmi amintesc foarte clar că avea obrajii atât de supţi, că semănau cu nişte vizuine în care o veveriţă ar fi putut să-şi doarmă liniştită somnul iernii.

Dar nu puteam să stau întinsă acolo la nesfârşit. În cele din urmă, mi-am venit în fire îndeajuns cât să-mi dau seama că aveam în faţă un indian în carne şi oase. Am sărit în picioare ca arsă, am ţipat ca din gură de şarpe, după care am zbughit-o înapoi în casă, am săltat direct în patul pe care îl împărţeam cu surorile mele, m-am ascuns sub pătură cât am putut de bine şi-n tot răstimpul acesta n-am contenit să urlu.

— Ce voia, coană Riley? strigă unul dintre copii.

— Hrană, copile, hrană. Era lihnit de foame. În tot satul lui nu mai rămăsese aproape nimic de-ale gurii. Ceea ce părea straniu, pentru că indienii Micmac sunt printre oamenii cel mai bine înzestraţi de la natură pentru a face faţă iernii cu bine. Dar, vedeţi voi, cu o vară în urmă, nu avuseseră mare noroc la vânătoare. Nici noi nu aveam prea multe provizii, pentru că recolta de peste vară fusese săracă, dar datu-le-am ce-am putut.

Văduva continuă o vreme să coasă fără să spună nimic.

— Timp de trei ani după aceea, nicio căruţă de-a noastră nu a fost atacată în drum spre târg. Nici măcar una. Singurul lucru bun pe care l-a adus iarna aceea, din câte îmi amintesc eu.

— Hmm, făcu nemulţumită bunica de lângă cămin. Eu nu le-aş fi dat nimica pieilor-roşii, că-s cu toţii nişte tâlhari, de la primul până la ultimul.

Câteva dintre femeile care lucrau la cuvertură aprobară din cap, dar cele mai multe se încruntară la auzul acestor vorbe. Doamna Patrick se mulţumi să dea o dată dezaprobator din cap.

— Poate că lucrurile stăteau altfel pe vremea aceea. Timpurile se schimbă, nu încape îndoială, fu singurul comentariu pe care îl făcu văduva Riley, continuând să coasă.

Catherine încheie cusătura din pătratul ei şi se ridică în picioare, scuturându-şi firele de aţă de pe rochie.

— Trebuie să mă întorc acasă să pregătesc cina, în caz că se întoarce Andrew în seara aceasta. Aşa că, vă doresc tuturor o după-masă plăcută.

Fu însoţită până la uşă de murmurele şi feţele zâmbitoare ale celor din sală.

— Te transformi într-o soţie destoinică, Catherine Harrow. Andrew ar trebui să se socotească norocos că te are. Cu aceste cuvinte o răsplăti doamna Patrick.

Complimentul îi aduse în suflet căldura de care avea nevoie pentru a înfrunta înzăpezitele drumeaguri şerpuite care o purtau spre casă.

Cerul se înseninase şi vântul se potolise, dar temperatura scădea văzând cu ochii. Deşi rămânea mai mult de un ceas până la apusul soarelui, se lăsase deja un frig crunt şi înţepător.

Aceste câteva după-amiezi petrecute săptămânal cu femeile din sat însemnau mult pentru Catherine, mai cu seamă atunci când Andrew era plecat. Cum cobora grăbită uliţa spre casă, ridicând în urmă-i nori de zăpadă proaspătă, aidoma unor fire delicate de praf dalb, Catherine îşi aminti ceva la care nu se mai gândise de ani de zile. Cu mult timp în urmă, unei femei din sat i se interzisese să intre în biserică pe perioada unei ierni. Lui

Catherine, care avea pe atunci o vârstă fragedă, nu i se spusese motivul acestei interdicţii, dar acum, când se confrunta, la rândul său, cu experienţa, nouă pentru ea, a conducerii unei gospodării şi a traiului cu un bărbat, înţelegea cu adevărat cât de importantă era pentru o femeie compania semenelor sale. Deşi numele nefericitei femei i se şterse de mult din memorie, Catherine simţi că i se strânge inima de compasiune şi de întristare la gândul dureroasei singurătăţi pe care trebuie s-o fi înfruntat aceasta în acea iarnă.

În lunile care trecuseră de când se măritase, simţise că întreaga sa viaţă ar fi suferit o transformare. Pentru acest bărbat nu îşi schimbase doar căminul, ci şi trupul, mintea şi inima. Îi veni în minte pasajul biblic despre cei doi devenind un singur trup şi retrăi în gând această mare taină. Privind spre dealurile acoperite cu omăt din jurul său, Catherine trimise spre înaltul cerului o scurtă rugăciune. *Te rog să îmi aduci soţul acasă teafăr şi nevătămat*!

Zilele acestea începuse să rostească din ce în ce mai multe rugăminţi şi mulţumiri de acest fel. În trecut, rugăciunile fetei se supuneau aceloraşi rigori precum credinţa ei, ce fusese dictată de Biserică şi formată de atitudinea sobră şi rigidă a tatălui său; dar de trei luni încoace, Catherine începuse să citească Biblia în fiecare seară, chiar împreună cu Andrew, atunci când acesta nu era plecat în recunoaştere. Deşi nu înţelegea multe din cele citite, tânăra simţea că lectura îi eliberează gândirea din chingile care îi fuseseră impuse până atunci şi de perspectivele negative, pe care înainte nici nu prea era în stare să le identifice ca atare. Dumnezeu rămânea un mister la fel de mare ca înainte, dar îl simţea mai aproape.

Îndeajuns de aproape pentru a-i putea vorbi oricând

avea ceva pe suflet, fie aceasta nelinişte, bucurie, teamă, iubire sau orice alt sentiment, şi simţea nevoia de a se mărturisi cuiva.

Intră repede în casă şi aprinse lumânarea pe care o ţinea la fereastră ori de câte ori era Andrew plecat. O parte din ea spunea că acum, când preţul seului crescuse, aceasta nu era decât o nebunie costisitoare, dar cealaltă parte voia ca, atunci când se întoarce, fie noapte, fie zi, Andrew să vadă de departe luminiţa care ardea numai şi numai pentru el.

Îşi termină treburile prin casă cât putu de repede, iar apoi privi afară pe fereastră. Ultimele raze ale soarelui făceau ca obloanele să strălucească de parcă ar fi fost făcute din aur. Uitându-se afară printre florile de gheaţă desenate deja pe ferestre de frigul înserării, Catherine nu văzu decât strălucirea soarelui care apunea. Atunci se duse până la scaunul de lângă cămin, se aşeză şi, încercând să nu privească spre locul liber din faţa ei, luă Biblia de pe măsuţa pe care o lăsa de obicei. Deşi mintea ei nu se putea concentra prea bine asupra cuvintelor citite, încet-încet, pe măsură ce citea, mintea şi inima i se umplură de pace. Privi o vreme flăcările ce dănţuiau în cămin, ştiind că în curând va trebui să se ridice şi să ia cina singură, dar nevoind încă să accepte faptul că Andrew va petrece încă o noapte pe dealuri, departe de ea.

Puse Biblia la loc şi se aplecă să ia o altă carte de pe poliţa de sub blatul măsuţei. Era îngrijorată de faptul că afară era atât de frig şi soţul ei avea să petreacă noaptea sub cerul liber, dar când deschise cartea, simţi totuşi un mic fior de plăcere. Inima începu să îi bată mai repede, iar apoi, când începu să rostească în şoaptă acele cuvinte şi expresii de mult uitate, o trecu un uşor fior rece. Atunci se opri şi dădu o dată din cap, privind în direcţia flăcărilor din

cămin. Nu voia să aibă niciun secret faţă de soţul ei. Trebuia să găsească o cale de a-i spune adevărul lui Andrew.

Îşi întoarse privirea spre fereastră şi, văzând că începuse să se însereze, inima ei înălţă încă o dată tăcuta-i rugăminte către ceruri. *Te rog să îmi aduci soţul acasă*!

Ajuns lângă creastă, Andrew trase de hăţuri şi calul se opri recunoscător, scoţând pe nări vălătuci de aburi, albi ca spuma mării.

Bărbatul descălecă, îşi priponi armăsarul de un ciot şi aşteptă să îl ajungă ceilalţi din urmă.

De data aceasta, avea în patrulă doar patru oameni, toţi călare. Îi alesese pe cei mai buni dintre noii recruţi sosiţi în luna iunie, cei în care putea să aibă încredere. Acum aceştia ştiau să se mişte fără a fi auziţi şi reacţionau la un simplu semn de-al său la fel de repede ca odinioară la ordinele răcnite de sergentul-major. Fără să trebuiască să li se spună, oamenii îşi legară caii într-un desiş ce le ascundea prezenţa de ochi străini, îşi scoaseră muschetele şi se îndreptară, mergând ghemuit, spre locul în care îi aştepta Andrew.

Caii din garnizoană erau destinaţi ofiţerilor şi unui grup special de călăreţi numiţi *outrider-i*, din care făceau parte şi aceştia patru. *Outrider*-ii acţionau ca iscoade sau mesageri, roluri de prestigiu, care asigurau o avansare rapidă în rang. Acum, pe chipurile cinstite ale celor patru se putea citi mândria de a se afla în prima lor misiune alături de comandant.

Andrew se deplasă cu grijă, furişându-se de la un copac la altul, pentru a le arăta felul în care trebuiau să se folosească de orişice acoperire oferită de peisajul iernatic atunci când se apropiau de un loc deschis. Pe măsură ce se apropia de vârf, se ghemuia tot mai mult, până când ajunse

să se târască în genunchi pe dâmbul pietros. Scrută cu atenţie orizontul, apoi le făcu celorlalţi semn cu mâna să se apropie. Oamenii i se alăturară unul câte unul. De astă dată nu se vedea şi nu se auzea nimic în timp ce se mişcau. Nasturii şi cataramele fuseseră date cu funingine, iar cuţitele şi ustensilele fuseseră înfăşurate toate în pânză groasă de sac. Regulamentul regimentului fusese lăsat deoparte în acest caz. Acum nu erau pe terenurile de defilare ale castelului Windsor. Aceasta era Acadia, iar aici lipsa zgomotului era cel mai bun scut pe care puteau să-i aibă.

Cei patru stăteau ghemuiţi, privindu-şi comandantul şi aşteptând ca acesta să le vorbească. Andrew cuprinse cu privirea splendida imensitate îngheţată care scânteia albă sub razele soarelui care apunea. Îi venea greu să creadă că aici ar mai fi existat ceva în afară de acest deşert îngheţat cu zile scurte, nopţi lungi şi friguroase, vânt şi zăpadă.

— Iarna. Aceasta este inamicul nostru. Nu francezii ori indienii. Să nu întoarceţi niciodată spatele iernii şi să nu credeţi vreodată că aţi cucerit-o, nici măcar pentru o clipă. Este o greşeală fatală.

Oamenii aprobară solemn din cap. De la aceste înălţimi, peisajul se întindea alb şi gol: nenumărate dealuri ce îşi înălţau piscurile înzăpezite spre cerul tot mai întunecat. Deşi vântul se potolise, îi aştepta o noapte din cale-afară de friguroasă. Andrew luase deja hotărârea de a încerca să ajungă înapoi la fort în acea seară.

Trecu rapid în revistă punctele de interes – cărările care se iţeau mai jos, pe la cotituri, punctele în care fuseseră zăriţi indieni în iernile grele ale anilor trecuţi, locurile folosite cândva de tâlhari pentru a ataca prin ambuscadă, deşi niciun incident de acest tip nu avusese loc de când preluase el supravegherea regiunii. Se

străduia să îi înveţe pe recruţi cum să citească urmele pentru a preveni eventualele pericole.

Unul dintre oameni arătă spre locul în care terasele înzăpezite ale dealului se uneau cu golful Cobequid. Din acel punct se vedea duzina de sate care se întindeau de-a lungul coastei îngheţate.

— Cu permisiunea dumneavoastră, dom comandant, ştiţi cumva care dintre cătunele astea sunt locuite de papistaşi? întrebă acesta.

— Aproape niciunul, răspunse Andrew, bucuros de întrebare. Francezii care au colonizat această regiune sunt mai toţi hughenoţi.

Răspunsul său fu primit cu un murmur de surprindere.

— Măi, să fie! Adică franţujii ăia îs protestanţi, domnule?

— Până-n măduva oaselor.

Andrew ar fi putut să le spună mai multe informaţii pe care le adunase călătorind prin aşezările ce împânzeau valea. Că hughenoţii se rupseseră de Biserica Catolică din Franţa, aşa cum o făcuseră luteranii în Germania. Că au fost persecutaţi atât de crunt, încât s-au văzut nevoiţi să îşi lase patria şi să se refugieze în ţări din întreaga lume. Acum, unii hughenoţi începuseră să emigreze chiar şi în Anglia, unde Biserica Anglicană şi legile englezilor îi ţineau la adăpost de persecuţia catolicilor, dar cei mai mulţi li se alăturaseră calvinilor din Elveţia sau veniseră aici, în coloniile din nord.

Dacă era să dea crezare zvonurilor, câţiva dintre ei ajunseseră chiar şi în Imperiul Otoman. Privind peisajul plin de pace care se întindea mai jos, Andrew se întrebă dacă un străin şi-ar da seama care dintre case le aparţineau englezilor şi care francezilor.

— La fel ca mine şi ca voi, adăugă el calm.

— Măi, să fie! mormăi unul dintre oameni.

— Dom sergent-major spunea că franţujii suferă de dureri la genunchi de la atâta bătut de mătănii, continuă cel care adresase întrebarea, zâmbind mânzeşte.

— Ei bine, umorul domnului sergent-major dă uneori greş. Trebuie să ştiţi că aproape întreaga regiune a fost colonizată de către francezii persecutaţi în patria-mamă din cauza convingerilor lor religioase, spuse Andrew întinzând mâna şi arătând în depărtare, spre sud. Prima enclavă catolică importantă este chiar aşezarea Cobequid Town, din capătul golfului. Din nefericire, preotul de acolo se simte răspunzător pentru întreaga regiune, deşi mulţi dintre locuitorii acestor sate nu I-au văzut nici măcar o dată la faţă. Este un om care seamănă vrajbă, nu prin faptul că a ales să fie catolic, ci pentru că a ales să facă politică. Ţelul vieţii sale pare a fi cel de a tulbura apele. În două rânduri şi-a îndemnat enoriaşii să se ridice împotriva englezilor la apropiatul fort din Chelmsford.

Andrew îşi întoarse privirea spre regiunea ce se întindea în vale.

— Dar hughenoţii din aceste sate nu au răspuns niciuneia dintre chemările la arme, nici măcar celor venite de la trimişii regelui Franţei în persoană. Sunt nişte oameni neatârnaţi, din câte am auzit. Au un consiliu al bisericilor, dar fiecare preot este de sine stătător. Cum se întâmplă şi la noi, de altfel. Ba chiar îi spun preotului reverend, pastor ori predicator, cum o facem şi noi. Sau, cel puţin, aşa mi s-a spus.

Andrew simţi în rândul oamenilor o încordare ce îi era binecunoscută, ivită la gândul că erau nevoiţi să îşi trateze vecinii ca pe nişte duşmani.

— Şi acesta este motivul pentru care englezii le-au

cerut să depună un jurământ de credinţă şi de supunere faţă de Coroană şi să pună odată capăt acestei poveşti.

Urmă un moment de tăcere.

— Păi, atunci de ce nu o fac, domnule?

Pentru că, în sminteala lor, demnitarii din Londra insistaseră să includă o clauză conform căreia francezii puteau fi siliţi să se înroleze în armata engleză, vru să răspundă Andrew. Iar francezii de aici nu erau doritori să lupte alături de trupele din patria-mamă, darămite de partea regelui Angliei.

Totuşi, din pricina acestei greşeli cumplite a politicienilor englezi aflaţi la o distanţă de patru mii de leghe[6], francezii refuzaseră să semneze jurământul, fapt pentru care fuseseră consideraţi duşmani.

— Ne aflăm în această regiune de aproape cincizeci de ani, iar coloniştii noştri, de şaptezeci. În acest răstimp, ne-am luptat de două ori cu armata franceză şi le-am atacat forturile de patru ori, fără ca sătenii de aici să riposteze. Guvernul Franţei le-a cerut de nenumărate ori să se înroleze, dar ei s-au opus. După cum am mai spus, sunt oameni neatârnaţi, care îşi lucrează pământurile şi îşi văd de treaba lor, spuse Andrew, apoi făcu o pauză pentru ca oamenii să îi poată rumega vorbele. Reţineţi, suntem aici pentru a menţine pacea şi pentru a-i apăra pe cei nevinovaţi.

Ce bine ar fi dacă aş putea să-i conving pe ceilalţi ofiţeri şi pe demnitarii din Halifax în privinţa acestui adevăr atât de simplu, adăugă el în sinea lui.

— Dar dacă izbucneşte războiul, domnule? întrebă unul dintre oameni.

— Atunci Dumnezeu să ne ajute pe toţi! răspunse Andrew, ridicându-se pe jumătate şi începând să coboare

[6] Peste douăzeci şi două de mii de kilometri (n.tr.).

panta.

Trecuse un ceas de la lăsarea întunericului. Duseră caii la grajduri, apoi Andrew îşi lăsă oamenii la barăci şi se îndreptă spre

Casă. Inima începu să îi bată mai repede când coti pe uliţa sa şi văzu lumânarea arzând la fereastră. Pentru el. Stătu un timp înaintea uşii pentru a-şi pune gândurile şi sentimentele în ordine. Războiul reprezenta un pericol real, o ştia la fel de bine ca oricine. În calitate de locţiitor al comandantului, avea acces la corespondenţa oficială venită din Halifax, iar veştile erau de rău augur. Ce îl nemulţumea cel mai tare era neputinţa sa.

Totuşi, încercă să dea toate acestea la o parte şi deschise uşa. Soţia sa, aşezată lângă foc, sări în picioare.

— Andrew!

— Catherine, draga mea, rosti el îmbrăţişând-o.

— O, Andrew, renunţasem să mai trag nădejde că ai să ajungi în seara aceasta, îi spuse ea strângându-l cu putere în braţe. Sunt atât de fericită că eşti aici! Mi-am făcut griji.

— De ce să-ţi fi făcut griji? o întrebă el privind în jos, spre strălucitoarele plete castanii ce ascundeau faţa lipită strâns de pieptul său.

Dacă ar fi fost să moară în clipa aceea, ar fi făcut-o fericit, simţindu-se mai împlinit ca niciodată.

— Am fost plecat în recunoaştere, ca de obicei. Am fost în sute de misiuni de acest fel până acum.

— Ştiu, am fost prostuţă. Mi-am spus că nu trebuie să mă neliniştesc. Dar este atât de frig, şi frigul se înteţeşte tot mai rău, spuse ea privind în sus, spre el. Asta cred că a sunat cât se poate de ridicol.

— A sunat încântător. Până acum n-am ştiut ce

plăcere imensă este să ai pe cineva care să-şi facă griji pentru tine, spuse el, începând să îşi descheie paltonul. Lasă-mă să-mi scot haina, ca să te pot strânge în braţe aşa cum se cuvine.

Vai, desigur, cât sunt de nechibzuită să te ţin aici, în prag!

Îl ajută înfrigurată să îşi descheie haina şi să îşi scoată fularul şi pălăria, apoi se aplecă să îl ajute să se descalţe de cizmele înalte.

— Vino şi şezi aici, lângă foc. Îţi este foame?

— Aş putea spune că tu eşti toată hrana de care are trebuinţă sufletul meu, îi răspunse el în şagă. Dar trebuie să recunosc că sunt lihnit. Mai ales acum, după zile întregi petrecute pe drum.

— Mi-ar plăcea să cred că faţa mea este de ajuns pentru a-ţi hrăni trupul şi sufletul, replică ea, privindu-i cu un aer poznaş. Dar am nişte tocană, pe care aş putea să o încălzesc numaidecât. Şi nişte aluat de pâine pus deoparte pentru mâine, din care aş putea să fac nişte colaci.

— Îţi mulţumesc, scumpa mea, spuse Andrew, aşezându-se comod pe scaun şi ridicând cartea de pe podea. Ce Dumnezeu este asta? întrebă el uluit.

Catherine se întoarse cu paşi şovăitori.

— O carte de gramatică franceză, spuse ea foarte încet.

— Asta văd şi eu, dar ce motiv ai avea tu să studiezi gramatica franceză?

— Tânăra îşi cuprinse mijlocul cu braţele, strângându-şi coatele în palme.

— În copilărie, eram destul de bună la franceză.

Andrew respiră adânc.

— Aşadar, ai hotărât să reîncepi studiul limbii franceze după toţi aceşti ani? întrebă el fără să îşi trădeze

nervozitatea.

— Da. Adică, nu chiar, răspunse ea şovăind. Am cunoscut o tânără. O tânără franţuzoaică.

Andrew se lăsă pe spătarul scaunului. Dintre toate lucrurile pe care era posibil să le audă la întoarcerea sa acasă, la ăsta chiar nu se aşteptase.

— Aici, în sat?

— Nu, desigur că nu. Sus, pe pajişte. Prima dată am văzut-o atunci când m-am dus să culeg flori pentru buchetul meu de mireasă. Şi ea venise să culeagă flori, spuse Catherine şi faţa îi fu luminată de un zâmbet. A avut nunta în aceeaşi zi cu a noastră, Andrew.

— Remarcabil.

Tânăra nu păru să simtă nicio urmă de sarcasm în răspunsul său laconic.

— De atunci, am mai întâlnit-o de două ori, continuă ea să explice pe un ton din ce în ce mai viu. De la ea am primit siropul acela care ţi-a plăcut atât de mult. Este o tânără fermecătoare şi tare amabilă. De-o vârstă cu mine, cred. Am încercat să discutăm, dar franceza mea ruginită este din cale-afară de frustrantă.

Se opri, privindu-i atentă chipul.

— Eşti… Eşti supărat pe mine?

— Nu, spuse el şovăind, neştiind sigur ceea ce simţea, dar sigur pe faptul că nu era supărat.

— Te rog, nu-mi spune să nu mă mai întâlnesc cu ea, Andrew, te rog! îl imploră ea, împreunându-şi mâinile.

— Nu, nu voi face asta, îi răspunse el, deşi momentan nu înţelegea prea bine de ce.

Logic ar fi fost să-i interzică să se mai vadă cu acea femeie, dar nu era în stare să facă un asemenea lucru, chiar dacă acesta l-ar fi pus în pericol faţă de superiorii săi.

— Dar trebuie să fii cu băgare de seamă.

— Ea nu reprezintă un pericol pentru mine, sunt sigură de asta.

— Nu la asta m-am referit. Nimeni nu trebuie să afle, Catherine. Trebuie să dai dovadă de foarte multă prudenţă. O asemenea informaţie m-ar pune într-o lumină extrem de proastă în cadrul garnizoanei.

— Înţeleg, îi răspunse ea serioasă.

Andrew era curios să afle mai multe despre această femeie şi motivul pentru care soţia sa îşi dorea cu atâta ardoare să se întâlnească din nou cu ea.

— Spune-mi mai multe despre ea.

— Nu sunt multe de spus. Nici măcar nu ştiu sigur dacă am s-o mai întâlnesc vreodată, spuse ea, întorcându-se la bucătărie.

El o urmă şi se aşeză la masă. În timp ce îi pregătea cina, Catherine îi povesti despre cele trei întâlniri pe care le avusese cu Louise, insistând mai mult asupra celei mai recente.

— Aş fi vrut să găsesc cuvintele potrivite pentru a discuta cu ea. Pentru a avea o conversaţie propriu-zisă.

— De ce? o întrebă Andrew privindu-i chipul.

— Dacă stai să te gândeşti, deşi am trăit toată viaţa în satul acesta, la o aruncătură de băţ de Minas, nu am pus niciodată piciorul acolo. N-am vorbit în viaţa mea cu un francez decât aşa, întâmplător, la târguri.

Se întoarse iute cu faţa spre el, îmbujorată de emoţie şi agitând lingura de lemn în aer.

— Închipuieşte-ţi, Andrew! Nu ar fi minunat să ştim ce gândesc aceşti oameni, cum sunt, *cine* sunt? Doar sunt vecinii noştri.

Cugetând asupra cuvintelor ei, Andrew realiză, spre surprinderea lui, că era mândru.

— Da, răspunse el încet. Da, ar fi cu siguranţă minunat.

CAPITOLUL 10

După Crăciun, ţinuturile Acadiei rămaseră îngropate sub zăpadă şi bătute de vânturile iernii. Oamenii îşi puneau mai multe rânduri de haine atunci când se aventurau să iasă din casă, iar grămezile de lemne de foc de lângă uşile caselor deveniseră puţin mai înalte. Dând din cap cu un aer ştiutor, văduvele din Minas, adunate în încăperi pline ochi de copii şi nepoţi, le spuneau tuturor celor ce doreau să asculte că aceasta are să fie o iarnă de care se va vorbi mult timp de acum încolo. O previziune sumbră a celor ce aveau să vină.

Totuşi, Henri Robichaud nu-şi făcea inimă rea din pricina iernii. Frigul nu îl supăra niciodată atât de tare ca pe alţii, nici chiar acum, când luna ianuarie sosise ca o dihanie de gheaţă, umplând lumea cu urletele sale lugubre. Poate că îl ajuta faptul că era bine făcut. Sau, cum spunea Louise, poate că nu avea când să i se facă frig fiindcă trudea necontenit din zori şi până-n seară. Ceea ce era la fel de adevărat. Henri iubea munca. Îi plăcea să muncească aproape la fel de mult cum îi plăcea să mănânce, iar râsul îi plăcea mai mult decât cele două la un loc.

De când se însurase cu Louise, iarna căpătase încă o semnificaţie specială pentru el. Nu mai petrecea nopţile lungi de unul singur. Abia acum, când scumpa lui soţie îi umplea casa cu iubire şi lumină, realiză cât de mult îl marcase singurătatea.

Încercase să-i explice acest lucru soţiei sale noaptea

trecută. Când îl găsise şezând lângă foc şi privind adâncit flăcările, Louise fusese sigură că îl apasă ceva.

— Nu, totul este în ordine. Totul este în cea mai mare ordine.

Cuvintele rostite grăbit în franceză nu sunaseră deloc aspru, dar

Nici nu aveau dulceaţa şi muzicalitatea vorbei Louisei.

— Stăteai acolo nemişcat, ca o statuie. Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată stând locului atâta timp.

Atunci îi spuse adevărul, deşi îi venea greu, aproape la fel de greu pe cât îi venea să primească întrebarea nevestei sale cu zâmbetul său obişnuit pe buze.

— Mă gândeam la părinţii mei.

— Of, Henri! spuse ea şi trase cealaltă bancă mai aproape, ca să-i poată cuprinde mâna muncită cu ambele mâini. Îţi este dor de ei?

— Abia dacă îmi mai aduc aminte de ei, zise el încercând să zâmbească, dar zâmbetul îi era fals, iar el nu dorea ca între ei doi să existe vreodată ceva fals. Dar undeva, înăuntrul meu, există un… Un băieţel. Şi acest copil oropsit se… Stinge de dorul lor.

Ea nu spuse nimic şi au stat împreună aşa, tăcuţi, în timp ce el continua să privească focul. Flăcările ardeau mocnit şi buştenii trosneau încet, ca şi cum i-ar fi susurat că acesta era momentul să vorbească. Se putea să nu mai vorbească vreodată despre asta, dar acum simţea că voia să îşi deschidă sufletul în faţa acestei femei minunate. Aşa că Henri începu să îşi împărtăşească, şovăielnic, gândurile.

— Cred că a existat întotdeauna un gol în sufletul meu, unde probabil că părinţii mei au continuat să trăiască. Noaptea, după ce termin lucrul şi mă pregătesc de culcare, aici, în căminul acesta pe care îl iubesc, îmi

amintesc de acel gol. Doar aici şi doar noaptea.

Louise păstră un timp tăcerea.

— Uneori mă gândesc că unul dintre motivele pentru care trudeşti atât de tare stă în faptul că asta îţi ţine mintea ocupată. Or sunt cuvintele mele prea aspre?

— Nu, nu sunt aspre, ci adevărate, răspunse el cu privirea aţintită în continuare asupra flăcărilor.

Pentru Henri, adevărul era mai uşor de suportat ştiind că, dacă vorbeşte întâi focului, acesta va lua cuvintele şi le va curăţa de umbrele strecurate în ele, spre binele amândurora.

— Sunt adevărate, iar eu am încercat să mă ascund de acest adevăr toată viaţa, spuse el foarte încet.

— Iartă-mă, iubitul meu, nu am vrut să te întristez.

— Nu tu mi-ai adus această tristeţe, ci viaţa. Întotdeauna mi-a fost frică să privesc prea adânc în trecut. Am fugit de amintiri… M-am refugiat în râs, în muncă, în compania prietenilor.

Louise se apropie mai mult de el, strângându-i mâna şi mai puternic.

— N-ai mai vorbit niciodată aşa.

— Nici măcar n-am gândit vreodată aşa, răspunse el, mai uimit chiar decât ea, nu doar de cuvintele sale, ci de uşurinţa cu care le rostise. Simt ca şi cum iubirea ta m-ar fi eliberat, Louise. M-a eliberat, şi acum sunt liber să privesc înapoi la toţi anii aceia de singurătate.

— Of, of, scumpul meu soţ!

Dintr-odată, Henri simţi cum ochii încep să îi ardă şi i se ridică un nod în gât. Avu nevoie de toată tăria lui pentru a-şi stăvili lacrimile.

— Cred că acum pot să privesc înapoi şi să înţeleg toate aceste lucruri, pentru că acel gol nu mai există, spuse el cu glasul răguşit. Cavernele sufletului meu au fost

umplute din nou.

Henri mergea pe drumul înzăpezit, auzind cum scârţâie omătul sub tălpile cizmelor. Îşi dorea să fi existat o cale de a şterge cu buretele tot ce spusese noaptea trecută. Tăcerea şi zâmbetul erau mult mai pe gustul lui. Cel mai bine era ca întrebările fără răspunsuri să rămână nerostite şi ca mărturisirile să fie făcute în hăul întunecat al unei fântâni, în miez de noapte. Era una dintre puţinele vorbe ale

Mamei sale de care îşi mai aducea aminte, şi se lăsase călăuzit toată viaţa de această filosofie.

Totuşi, dăduse glas acelor gânduri şi acum nu avea cum să le mai şteargă. Pe un ton vesel, Henri îi dădu bună dimineaţa unui vecin, apoi coti pe drumul care ducea în jos, spre una dintre fermele mai îndepărtate ale cătunului. În jur era atâta linişte, încât tânărul auzi un câine ce lătra în satul englez, dincolo de râul Minas.

Drumul se sfârşea într-o fundătură. Zăpada începu să se scuture de pe troieni, căzând în marginile răsfrânte ale cizmelor lui Henri.

Ferma Duprey se afla pe un dâmb izolat, ce se înălţa în depărtare, spre golf, ca o balenă uriaşă de pământ ce se iţeşte din îngheţatele ţărmuri noroioase. Totul era alb şi tăcut, chiar prea tăcut, în acest peisaj iernatic. Hornul casei Duprey nu fumega, şi în jur nu se simţea nicio mişcare. Henri iuţi pasul.

Ajuns mai aproape, auzi vacile mugind, semn că era ceva în neregulă. Întrebă dacă este cineva acasă şi fu uşurat când o voce tremurată îi răspunse dinăuntru. Traversă cu pas apăsat veranda şi dădu să deschidă uşa, dar aceasta era zăvorâtă.

— Gerard, poţi să te ridici din pat? strigă el prin uşa

groasă.

— Stai, stai că vin acum, îi răspunse un glas răguşit.

Se auzi un hârşâit de paşi pe podea şi uşa se deschise. De tocul uşii se proptea un bărbat încovoiat şi roşu la faţă.

— Henri. Slavă Domnului!

Henri răspunse cu zâmbetul său obişnuit.

— Parcă ai fi un urs trezit prea repede din somnul iernii.

Din casă se auzi glasul slăbit al unei femei, iar bărbatul îi strigă înapoi:

— E Henri Robichaud. Ţi-am spus că are să vie cineva.

Henri trecu pe lângă bărbat şi intră în casă. În prima încăpere nu era cu mult mai cald decât afară. I se vedea aburul respiraţiei în timp ce aşeză în cămin cele câteva surcele rămase în lada cu lemne şi aprinse focul cu nişte iască.

— Cât timp stăturăţi fără căldură?

— Focul s-a stins ieri, nu-mi mai amintesc când anume. N-am ştiut când o să primim mai multe lemne. Nevastă-mea, săraca, a încercat să facă toată treaba singură şi a lăsat-o spinarea, după cum i-am spus eu că are să se întâmple. Era la grajd, cu vacile. A trebuit să se târască înapoi în casă. Iar eu…

— Gerard se opri şi tuşi mult timp, chircindu-se din cauza efortului.

— Întoarce-te în pat! îi ordonă Henri. Ai guşter. Orice om cu scaun la cap poate să vadă că trebuie să stai în pat.

— Dar vacile…

— Am să văd de dobitoace după ce mă îngrijesc să mâncaţi amândoi o mâncare caldă. Mata, du-te de te bagă înapoi în pat, îţi spun.

Louise îi spusese că Gerard suferea cumplit de tuse şi febră, căzând bolnav la pat pentru prima dată de când era bărbat în toată firea. Aflase asta de la soţia lui. Aşa se obişnuia la ei în sat, să se ştie starea tuturor vecinilor şi a tuturor membrilor clanului, pe întreaga distanţă pe care drumurile erau accesibile. Însă nici nevasta lui Gerard nu mai fu văzută câteva zile după aceea, un răstimp prea lung, după părerea Louisei.

În cămară nu mai rămăsese mare lucru. O felie de jambon, un pumn de mălai şi nişte posmagi. Henri se încruntă – expresie atât de rar întâlnită pe chipul lui – gândindu-se cum trebuie să fi petrecut Crăciunul cei doi bătrâni. În timp ce şunca sfârâia în tigaie, îl auzea pe bărbat tuşind în odaia din spate. Vărsă mălaiul în apa ce fierbea şi puse posmagii să se înmoaie în unsoarea din tigaie.

— Am să-i spun Louisei să treacă pe aici în după-masa asta şi să vă aducă nişte bucate creştineşti, le strigă el.

— Ai un suflet de aur, Henri Robichaud, spuse femeia cu un glas aproape la fel de slăbit ca al bărbatului ei.

La auzul acestor vorbe, Henri se înroşi la faţă. Nu învăţase nici până acum să primească un compliment şi habar nu avea ce să spună în astfel de cazuri.

Din fericire, se auzi un ciocănit la uşă. Întorcându-se, Henri îl văzu intrând pe pastorul Jean Ricard.

— Trebuia să bănuiesc că ai să ajungi aici înaintea mea, spuse acesta, apoi strigă spre odaia din spate. Gerard, cum te simţi?

— Mai bine, acum că ştiu că vacile mele…

Dar fii lovit de un nou acces de tuse şi nu reuşi să termine fraza.

— Tocmai ce zisei că Henri are o inimă de aur, spuse

femeia când acesta se opri din tuşit.

— O inimă de aur, într-adevăr, îi dădu dreptate pastorul, mutându-se lângă foc pentru a-şi încălzi mâinile.

Covârşit de atenţia ce i se acorda, Henri simţi că se sufocă între cei patru pereţi ai odăii, aşa că întinse cratiţa preotului.

— Dom pastor, ai domnia ta grijă de mâncarea lor, iar eu am să mă ocup de dobitoace.

O inimă de aur şi un suflet de înger, îl urmă glasul femeii până la uşă.

Între timp, vacile începuseră să mugească mai tare, ceea ce nu era de mirare, având în vedere că nu fuseseră mulse de dimineaţa trecută.

Intră în grajdul călduţ, îşi scuturã zăpada de pe haină, apoi se adânci în munca pe care o cunoştea atât de bine. Mulse vacile, le umplu adăpătoarea cu apă, curăţă ţarcurile de bălegar şi aşternu pe jos fân proaspăt şi nutreţ. De regulă, mintea îi mergea cel mai repede atunci când avea mâinile ocupate. Acesta era unul dintre lucrurile pe care le iubea în munca sa, felul în care putea să petreacă ore în şir istovindu-şi trupul, după care părea că se trezeşte dintr-un somn lung, fără să-şi amintească nici măcar unul dintre gândurile care îi trecuseră prin minte pe parcursul zilei. Era oarecum plăcută şi odihnitoare această abilitate de a lăsa toate grijile la o parte prin intermediul muncii.

Totuşi, astăzi gândurile îi zburară înapoi, la conversaţia avută cu Louise noaptea trecută şi, neputând să-şi oprească şirul gândirii, ajunse să se întrebe ce făcea acolo. Avea de lucru până peste cap la ferma sa. Mai ales acum, când Louise întocmise o listă lungă cât o zi de post cu toate lucrurile ce trebuiau făcute în jurul casei înainte de topirea zăpezii. *Casa lor*. Aceste cuvinte, încă noi

pentru el, făcură ca trupul său vânjos să fie trecut de un uşor fior. Casa *lor*.

De când se ştia, Henri îşi umpluse timpul liber – şi adesea şi pe cel ce nu era nici pe departe liber – ajutându-i pe oamenii din sat. Doar acum, trecând în mugetul dobitoacelor de la un ţarc la altul, ajunse să înţeleagă, în sfârşit, motivul. Mai avea de muls doar două vaci, când fu străfulgerat de gândul că mintea şi inima îi fuseseră cumva trezite de căsnicia lor, ce îi dăduse puterea de a vedea în el însuşi. Făcea parte din libertatea despre care îi vorbise Louisei cu o zi înainte. Nu ştia sigur care îi sunt simţămintele în această privinţă. Nu ştia nimic sigur.

Totuşi, acum i se deschiseră ochii, fără de tăgadă. Îşi rezemă fruntea de coasta vacii şi strânse ugerul, făcând să ţâşnească laptele în ciubăr. Acum ştia de ce era dispus să fie prietenul care le sare în ajutor tuturor sătenilor la nevoie. Era din pricină că aceştia fuseseră singura familie pe care o cunoscuse până acum. La drept vorbind, singura familie pe care şi-o amintea.

După ce termină treaba la vaci, trecu la restul animalelor. Le duse fân şi apă cailor şi tocmai urma să treacă la găini, când intră Jean Ricard.

— Nu ai nevoie de o mână de ajutor?

— Aţi picat la ţanc, dom pastor.

Deşi îl cunoştea pe preot de aproape o viaţă, Henri tot se simţea stânjenit în prezenţa lui. Jean Ricard părea să aibă aceeaşi putere, precum Louise, de a-i citi gândurile pe care încerca să le ascundă în dosul zâmbetului.

— Tocmai ce am gătat treaba.

— Este frumos din partea ta să sari astfel în ajutorul altora, zise pastorul, îndreptându-se spre el şi privindu-i cum adună ultimele ouă. Sunt sigur că acasă te aşteaptă o sută de treburi grabnice.

— Ba o mie, dom pastor, o mie! răspunse Henri continuând să zâmbească. Dar cine are să-mi zică mulţam pentru treburile pe care le fac mereu în jurul casei?

— Nu ştiu ce s-ar fi ales de aceşti doi sărmani, de nu s-ar fi găsit cineva să-i ajute.

Jean Ricard avea ochii adânciţi în orbite şi o privire care părea să sfredelească mintea lui Henri.

— Ştii ce se vorbeşte despre tine în sat zilele acestea?

— Dom pastor, în aceste zile scurte de iarnă, am lucruri mai importante de făcut decât să plec urechea la gura lumii.

— Se vorbeşte că este cu putinţă ca Henri Robichaud să se pregătească pentru a deveni căpetenia clanului.

Henri îngheţă.

— Poftim?

— Te-ai însurat cu fiica lui Jacques şi a Mariei Belleveau. Sari în ajutorul celor care nu pot răzbi prin iarnă singuri. Lumea spune că aceasta ar putea fi strategia unui bărbat care ţinteşte la poziţia socrului său.

Henri râse mânzeşte.

— Asta e cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată.

— Aşa să fie oare?

Ochii întunecaţi ai pastorului îl fixară şi mai tare.

— Ştiu că nu îţi doreşti titlul. Şi poate că tocmai faptul că nu ţi-l doreşti ar face din tine căpetenia perfectă.

Henri deschise gura, dar nu fu în stare să scoată niciun sunet.

— Domnule pastor, dumneavoastră nu… Eu n-aş fi în stare să iau hotărâri pentru clan. Dumneavoastră, eu… Eu nu sunt omul care să lucreze cu mintea. Eu îmi folosesc mâinile, părinte, eu nu prea îmi folosesc capul.

— Da, ai dreptate.

Acest om tăcut nu avea cum să fie dus cu vorba sau deviat de la scopul său.

— Dar soţia ta poartă pe umeri unul dintre cele mai luminate capete din sat, continuă el.

— Domnule pastor…

— Auzit-ai pasajul din Biblie care spune „cei doi devin un singur trup”? Ei bine, nu văd de ce nu ai putea să te bazezi pe înţelepciunea soţiei tale, întocmai cum ea se bazează pe braţele-ţi puternice şi pe inima ta bună. Învaţă să ai încredere în soţia ta şi să te rogi la Dumnezeu împreună cu ea pentru ca amândoi să vă umpleţi de înţelepciunea Sa.

Pastorul aşteptă o clipă, după care se întoarse cu spatele la Henri.

— Henri, a sosit vremea să te pregăteşti pentru ceea ce ţi se poate arăta. Cu sau fără voia ta.

CAPITOLUL 11

Era o dimineaţă de mai. Catherine înainta anevoie pe drumul înglodat, gândindu-se că primăvara este cel mai neplăcut şi cel mai greu de îndrăgit dintre toate anotimpurile. Citise sonete englezeşti închinate primăverii, ce vorbeau despre zefiruri cu adieri călduţe, încărcate de mireasma dulce a câmpurilor presărate cu flori sălbatice, dar era neîndoielnic faptul că autorul acelor versuri nu avea habar de primăvara acadiană. Indiferent cât de puternic ar fi strălucit, soarele acestei primăveri era încă unul cu dinţi. Gheaţa şi zăpada începuseră să se topească, aşa că pământul mustea şi apa se auzea picurând peste tot, chiar şi în zilele fără nori, ca aceasta. Trecerea pe sub

copaci era o aventură periculoasă, căci ramurile mai înalte, încărcate şi acum cu omătul fostelor ninsori, nu pierdeau aproape niciun prilej de a-şi lepăda povara rece şi umedă pe câte un trecător neprevăzător.

Copiii păreau să fie cei care suferă cel mai mult în timpul primăverii. Sau poate că acum, în primul an de căsnicie, Catherine era mai atentă la copii. Observase că aceştia, după ce petrecuseră luni întregi închişi în casă, explodau acum de energie şi erau greu de ţinut în frâu. Totuşi, vântul încă tăios şi pământul noroios şi jilav făcuseră ca multora dintre micuţii satului să le curgă năsucurile şi să le lăcrimeze ochii umflaţi de febră. Pe Catherine o durea să îi vadă

Suferind, şi în inima ei începea să înflorească o nouă vocaţie. Aceea de a le purta de grijă acestor îngeraşi fragili.

Drumul care urca pe povârnişul abrupt era înşelător.

Pe când ajunse la primul pârâu, avea poalele fustei stropite cu noroi. La ultima cotitură, înainte de a pătrunde în pădurea deasă, tânăra făcu un popas şi privi satul şi golful din vale, spunându-şi în sinea ei că era o nebunie să înfrunte un drum atât de lung şi de anevoios.

Zăpezile abia începuseră să se topească şi şansele să găsească flori sau fructe de pădure erau, practic, inexistente. Cu toate acestea, începu să urce ultima pantă care ducea la pajişte, zâmbind plină de bucurie şi nerăbdare.

Louise îşi dădu părul lung pe spate, fericită că trecuse iarna şi nu mai trebuia să poarte mănuşi. Chiar dacă afară era încă foarte frig, era atât de bine să iasă, în sfârşit, la aer curat. Privirea i se îndreptă în sus, spre soare. Astrul trimitea spre pământ raze cărora vântul încă

ascuţit le răpise orice urmă de căldură. Totuşi, primăvara are să sosească şi are să învingă iarna, îşi spuse Louise. Fiecare anotimp lasă loc unui nou anotimp, aşa e lăsat de la Dumnezeu.

Iuţi pasul. Era mult prea devreme pentru a urca pe pajişte, dar pur şi simplu nu putea să reziste tentaţiei. Trebuia să se ducă acolo, deşi nici tufele, nici copacii nu înverziseră încă. Totuşi, trebuia să iasă din căsuţa ei dragă, să-şi dezmorţească picioarele şi să-şi trezească mintea adormită pentru a putea cuprinde mai mult din lumea înconjurătoare.

Iarna lungă şi grea le amintise locuitorilor mai vârstnici din Minas de alte ierni, din trecut. Bătrânicile se adunau mai aproape de foc, depănând la nesfârşit aceleaşi poveşti despre iernile grele de demult şi felul în care au reuşit să o scoată la capăt. Louise nu era obişnuită cu asemenea îngrădire. Atunci când Henri o ruga să stea la căldura focului ca să nu răcească, tânăra se făcea foc şi pară. Chiar şi acum, când, în sfârşit, vremea se îmbunase niţel, Henri se temea

Că, dacă iese din casă, Louise s-ar putea întoarce cu picioarele îngheţate şi cu fustele ude ori că ar putea să se îmbolnăvească de vreunul dintre numeroasele beteşuguri ce bântuiau prin sat.

Când acesta cedă, în cele din urmă, rugăminţilor ei, Louise luă drumul pajiştii de pe deal, jubilând în sinea ei.

De-a lungul zilelor de iarnă ce păreau să nu se mai sfârşească, se gândise de multe ori la tânăra englezoaică. Oare trecuse cu bine de lunile de iarnă? De câteva ori se surprinsese pomenindu-i numele în rugăciunea de seară. La acest gând se înroşi, întrebându-se ce ar spune părinţii ei de ar afla că se roagă pentru inamic. Ce ar spune Henri?

Totuşi, Louise nu reuşea să vadă în Catherine un

duşman. În Catherine, vedea o altă tânără, care, la fel ca ea, încerca să îşi vadă de noul cămin şi să îşi iubească bărbatul, şi care căuta să găsească, în felul ei, o modalitate de a face ca lumea să devină un loc mai bun pentru copiii pe care spera să îi aibă într-o bună zi. Nu, Catherine nu era un duşman. Dar să poată îndrăzni, oare, să o considere prietenă? La urma urmei, ea era englezoaică, iar englezii şi francezii erau duşmani de când lumea şi pământul.

Cu un oftat, Louise dădu, hotărâtă, la o parte gândurile despre duşmani şi război, şi traversă pârâiaşul, care acum, când primăvara începuse să topească gheţurile, curgea cu o vigoare reînnoită. Avu nevoie de toată atenţia ca să treacă pe buşteanul aruncat peste ape fără să alunece. Dacă nu era atentă, se putea întoarce acasă leoarcă din cap până în picioare, aşa cum o avertizase Henri.

Ajunsă la capătul buşteanului, Louise sări sprintenă pe mal, ieşind triumfătoare din înfruntarea cu apele repezi, fapt ce o umplu de satisfacţie. Deasupra capului, auzi cântând o pasăre. Primul cântec al primăverii. Louise zâmbi. Chinuitoarea iarnă luase sfârşit.

Mai avea puţin de mers până la pajişte. Iuţi pasul. Să fie oare posibil ca tânăra englezoaică să fi simţit, la rându-i, nevoia de a-şi reîncărca sufletul cu forţe noi în acest loc, ce era atât de special pentru amândouă?

Louise trecu rapid cu privirea peste tufele golaşe ale pajiştii. Pentru o clipă, încercă o profundă dezamăgire. Cum de îndrăznise măcar să nădăjduiască? Era mult prea devreme. Nimeni nu s-ar fi aventurat atât de departe de căldura focului de acasă doar pentru o ieşire în natură. Doar pentru a lua o gură de aer de primăvară.

Atunci Louise percepu o uşoară mişcare în capătul opus al pajiştii. Era ceva acolo. Sau, mai bine spus, cineva.

Privi într-acolo nemişcată, încercând să distingă silueta fiinţei cu care împărţea pajiştea. Persoana, înfofolită în haine călduroase de iarnă, şedea liniştită şi tăcută pe un buştean. Să fi fost oare…? Nu, nu avea cum să fie un soldat. Silueta era prea suplă şi prea mică de înălţime pentru a-i aparţine unui bărbat. Atunci persoana misterioasă îşi înălţă capul, se întoarse spre ea şi, după o clipă de şovăială, îi făcu semn cu mâna înmănuşată.

— *Bonjour*, răsună salutul vioi peste pajişte.

Se îndreptară în grabă una spre cealaltă. Bucuria reîntâlnirii se citea în ochii amândurora.

Louise o îmbrăţişă fără să stea pe gânduri. La început, Catherine primi cu o rezervă tipic englezească această apropiere. Totuşi, Louise continuă să o îmbrăţişeze după tipicul francez, ţinându-şi obrazul lipit de al ei, şi Catherine se relaxă imediat.

Franţuzoaica zâmbi, păşind puţin înapoi. Vorbeau amândouă în acelaşi timp. Fiecare spunea cât se simte de uşurată acum, că a găsit-o pe cealaltă, fiecare întreba cum au trecut locuitorii din satul celeilalte peste acea iarnă grea, fiecare era încântată că s-au eliberat, în sfârşit, din ghearele iernii.

Se opriră să îşi tragă sufletele, zâmbindu-şi mai reţinut acum, fiecare ruşinându-se de propria reacţie necontrolată.

— Franceza ta s-a îmbunătăţit peste iarnă, spuse Louise plină de entuziasm.

Catherine îi răspunse printr-un râs dulce.

— Am făcut o mulţime de exerciţii. Sper să se simtă măcar puţin. Cărticica mea de gramatică franceză s-a făcut aproape ferfeniţă. Dar tot nu ştiu dacă pronunţ bine cuvintele.

— Franceza ta s-a îmbunătăţit simţitor. Ce n-aş da să

pot vorbi şi eu limba engleză atât de bine!

— Catherine se înroşi.

— Îţi mulţumesc pentru… Pentru compliment. Te rog să te simţi liberă să mă corectezi… Atunci când fac vreo greşeală.

— Sigur, dacă aşa vrei tu – încuviinţă Louise dând din cap.

— O, da, vreau. Altfel n-am să reuşesc niciodată să învăţ. În cărţile de gramatică… Nu se găsesc instrucţiuni complete. Fiecare om are nevoie de un dascăl în carne şi oase.

— Louise râse şi îşi ridică poala fustei murdare de noroi.

— În acest caz, am să fiu meditatoarea ta cu cea mai mare plăcere. Dar uită-te la mine! Halal meditatoare, plină de noroi din cap până-n picioare.

Râseră amândouă şi Catherine îşi coborî privirea spre poala propriei fuste.

— Aşa meditatoare, aşa elevă. Suntem… Cum se spune… La fel.

Louise o învăţă cum se spune „deopotrivă” în limba franceză şi

Catherine repetă conştiincioasă cuvântul de câteva ori.

— Hai să ne aşezăm! spuse Louise, îndreptându-se spre buşteanul pe care şezuse înainte Catherine. Timpul este scurt şi avem multe de povestit.

Timpul. Louise îşi dorea din tot sufletul ca timpul să nu treacă atât de repede. Numărase zilele până la această întâlnire. Acum că ea avusese loc, tânăra era disperată la gândul că va dura atât de puţin.

— Spui că satul vostru a fost bântuit de boli. La fel şi al nostru. Dar lucrurile au să se îndrepte acum, cu venirea

soarelui cald de primăvară. Întotdeauna se îndreaptă.

Catherine încuviinţă din cap.

— Nădăjduiesc să ai dreptate. A fost o iarnă foarte grea pentru mulţi oameni din satul nostru.

— O iarnă grea pentru oameni şi dobitoace deopotrivă, aprobă Louise. Caii noştri au ajuns ca vai de ei, numai piele şi os, sărmanii.

— În privinţa animalelor, soţul meu îşi face aproape la fel de multe griji ca în privinţa oamenilor săi, zise Catherine. Andrew zice că dobitoacele au nevoie de iarba de primăvară pentru a prinde iar putere.

— Ce mai face Andrew al tău?

Obrajii lui Catherine se îmbujorară.

— Este bine, sănătos, dar şi tare ocupat. Nu l-a atins nicio boală pe tot parcursul iernii. Eu îi tot spun că hotărârea şi grija de care dă dovadă îl ţin sănătos. Se gândeşte mereu la alţii. Şi nu îndeajuns la propria persoană.

Catherine îşi ridică mâinile înmănuşate şi chicoti.

— Uită-te la mine. Port şi acum mănuşi de lână. La ordinul lui Andrew. Nu mă lasă să ies din casă decât dacă îi promit să port mai multe rânduri de haine groase.

Louise râse şi ea.

— Seamănă cu Henri al meu, răspunse ea. Abia acum sau, mai bine zis, azi, am primit permisiunea să las mănuşile acelea aspre în dulap.

— Nădăjduiesc să mă bucur şi eu de asemenea libertate de mişcare în curând. Sunt atât de înfofolită, că îmi vine greu şi să respir. M-am săturat, zău aşa.

— Totuşi, zise Louise, este plăcut când cineva îşi face griji pentru tine. Asta te face să te simţi… Importantă.

— Şi iubită, adăugă Catherine.

Privirile li se întâlniră şi se îndulciră la unison.

— Iubită! repetă Louise. Ferice de noi că suntem iubite. De doi bărbaţi minunaţi.

Catherine aprobă din cap.

— Nu îl cunosc pe Henri al tău, spuse ea cu glasul încărcat de emoţie, dar, cunoscându-te pe tine, sunt sigură că trebuie să fie întocmai cum spui tu. Un om cu totul deosebit. Un om minunat. Îmi pare rău că ne întâlnim într-un asemenea moment... Că soţii noştri nu vor avea prilejul să devină prieteni pentru simplul motiv că…

— …Ţările noastre şi-au declarat război, ceea ce ar trebui să ne transforme în vrăjmaşi, încheie Louise fraza cu tristeţe în glas.

— Da.

— Dar este strigător la cer! spuse Louise, sărind în picioare. Mi-ai făcut tu mie vreun rău? Ţi-am făcut eu vreodată ceva care să ne transforme în duşmani? Iar Henri şi Andrew, de ce n-ar putea ei să devină prieteni? Trebuie noi, oare, să ne supunem legilor dictate de nişte conducători de departe?

Catherine îşi aşează uşor mâna pe mâneca Louisei.

— Nu avem cum să schimbăm situaţia din zilele noastre. Dar putem să fim prietene. Poate nu în mod deschis. Dar putem să fim prietene. Avem… Catherine schiţă un arc, arătând spre pajiştea ce li se întindea în faţa ochilor. Avem asta. Acesta este locul nostru de întâlnire. Sanctuarul nostru. Când ne întâlnim aici, ne întâlnim ca de la egal la egal. Ca femei. Ca soţii. Ca prietene. Împărtăşim aceleaşi visuri. Aceleaşi speranţe. Nu trebuie să îi lăsăm pe alţii să ne facă să ne duşmănim.

Louise întinse braţul şi apucă mâna înmănuşată a lui Catherine.

— Ai dreptate, spuse ea, ştergându-şi lacrimile cu cealaltă mână. Henri spune că nu se va ajunge niciodată la

război. Că lucrurile vor continua să stea la fel ca şi până acum. Când şi când, câteva zvonuri neliniştitoare, dar nimic mai mult. Britanicii ameninţă de ani de zile.

Louise făcu o pauză.

— Nu fac referire la tine, de bună seamă, adăugă ea.

Ochii lui Catherine se întristară.

— Andrew se teme că de data asta lucrurile s-ar putea să stea altfel, zise ea, muşcându-şi buza. Nu trebuie să ne gândim la asta. Încă nu s-a întâmplat nimic. Şi poate nici nu are să se întâmple vreodată. Ar fi greşit să ne facem gânduri rele din cauza asta. Simplul gând mă umple de mânie şi de frustrare. Trăim unde trăim. Nu putem schimba acest lucru. Aşa că trebuie să îl acceptăm ca atare.

— Dar nu trebuie să ne lăsăm conduşi de el, adăugă încet Louise.

— Nu trebuie să devenim ca ei, spuse Catherine. Nu trebuie să fim duşmani.

— Niciodată! aprobă Louise. Niciodată în război unii cu alţii. Dumnezeu nu poate dori aşa ceva.

Tăcură amândouă, îngândurate. Catherine fu cea care rupse într-un sfârşit tăcerea.

— Ce ştii despre Dumnezeu? întrebă ea cu blândeţe.

Louise se aşeză din nou alături de ea.

— Ştiu că El este Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh. Calea. Adevărul. Şi Viaţa.

— Dumnezeu înseamnă toate aceste lucruri pentru tine?

— Nu, poate că nu, de e să-ţi răspund cu toată sinceritatea. Ştiu că Biblia spune asta, dar îţi mărturisesc că nu înţeleg pe deplin acest lucru. Dar acum, toate aceste zvonuri despre război – Louise îşi duse mâna la inimă – mă umplu de… Nelinişte. Simt că vreau să aflu mai multe

despre EL

— Şi eu simt la fel.

— Serios?

— Catherine încuviinţă din cap.

— Înainte nu îmi păsa atât de tare. Nu mi-am dorit niciodată să îl caut pe Dumnezeu. Îl vedeam pe tatăl meu cu Biblia în mână de fiecare dată când mă uitam înspre dânsul. Seara, când coseam lângă foc. Dimineaţa, înainte să plece la lucru. La prânz, citea câte un fragment din Biblie. Şi insista să citesc şi eu, la rându-mi, Sfânta Scriptură. Să învăţ versetele pe dinafară. O vedeam ca pe o obligaţie. Dar de când sunt împreună cu Andrew…

— Căsnicia a adus o mare schimbare, se oferi Louise să-i încheie solemn fraza.

— O, da. Andrew şi cu mine citim Biblia împreună.

Acum văd lucrurile cu totul altfel. Dintr-o perspectivă complet diferită. Suntem în căutarea adevărului. Şi când Andrew este plecat, în zilele când mă cuprinde tristeţea, se întâmplă să citesc Biblia din zori şi până-n noapte. Abia aştept să descopăr mai multe. Şi să discut despre asta cu Andrew atunci când se întoarce acasă. Este interesant.

— Şi înţelegi?

— Nu, nu înţeleg totul, dar unele lucruri devin din ce în ce mai clare. Sunt ca un… Căutător de aur. Găsesc o pepită şi apoi încă una, şi tot aşa.

— Când… – dorinţa arzătoare din inima ei o făcea să-i tremure vocea – când găseşti o… O pepită, crezi că ai putea să îmi spui şi mie, ca eu să o iau acasă şi s-o împărtăşesc cu Henri?

— Adică…

— Da. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le înţeleg. Îl întreb pe Henri, dar nici el nu le înţelege. Henri nu prea se îndeletniceşte cu cititul şi cu învăţatul. Sau cu

întrebările de acest fel. „Să fii bun”, zice el, „asta e tot ce contează”. Şi el aşa este. Un om bun. Devotat muncii sale. Şi altora, adăugă Louise gânditoare. Dar ce bine ar fi ca eu să pot înţelege. Să fiu în stare să îi arăt asemenea nestemate.

— Dar sunt atât de multe lucruri pe care nici eu, la rândul meu, nu le cunosc şi nu le înţeleg, spuse Catherine plină de nesiguranţă.

— Atunci, hai să căutăm nişte pepite împreună.

Catherine aprobă dând încet din cap.

— Aşa este. Împreună putem căuta să înţelegem ceea ce eu nu înţeleg de una singură. Ar fi minunat.

Gândurile Louisei o luară năvalnic înainte. Aceasta ar însemna să se întâlnească în mod regulat cu Catherine. Se gândi cu câtă nerăbdare avea să aştepte zilele de întâlnire. Se uită la Catherine şi în ochii acesteia văzu că şi ea se gândea la acelaşi lucru.

CAPITOLUL 12

Întorcându-se din prima sa misiune de pe parcursul verii, Andrew trebui să îşi înăbuşe un oftat la vederea vasului ancorat în golful Cobequid. El şi oamenii lui se întorceau cu hainele ponosite, încheieturile înţepenite şi forţele epuizate după şapte zile lungi petrecute pe şeile cailor. Nu avea nevoie de vizite oficiale neanunţate într-un asemenea moment. Îi era dor de casă şi de Catherine. Totuşi, judecând după aerul din cale-afară de solemn pe care îl aveau în această după-masă gărzile fortului, ce stăteau nemişcate, cu armele în faţă, aţintite ameninţător spre cer, Andrew ştiu că nu va ajunge acasă prea curând. Răspunse salutului santinelei, dar, când văzu ofiţerul ce

venea spre el, se simţi cuprins, la rândul său, de încordare.

— A, iată-te în sfârşit, domnule Andrew Harrow! răsună în tăcerea ca de mormânt vocea tărăgănată a căpitanului Randolf Stevenage. Ce amabil din partea dumitale să mi te alături!

— Primiţi scuzele mele, domnule, răspunse el, adoptând politeţea formală a gărzilor.

Un soldat de la grajduri veni zor-nevoie şi luă căpăstrul bidiviului lui Andrew, ce era la fel de stors de puteri precum stăpânul său.

— De aş fi ştiut că veniţi, aş fi avut grijă să mă aflu aici pentru a vă întâmpina personal.

— Desigur, făcu Stevenage, întorcându-se pe călcâiele cizmelor sale înalte şi perfect lustruite şi plesnindu-şi piciorul cu mănuşa de călărie. Ei bine, înţeleg prin asta că mesajul pe care ţi l-am trimis a fost interceptat de către indieni. Sau de franţuji.

— Îmi cer iertare, domnule, dar acest fapt ar fi din cale-afară de neobişnuit.

Cu orice alt ofiţer, Andrew ar fi fost la fel de respectuos, dar mult mai direct, însă Stevenage fusese numit căpitan de Stat Major, pe când el era doar locţiitor de comandant într-un avanpost amărât.

Şi în plus, acest individ avea un fel de a fi extrem de ameninţător.

— De mai bine de un an nu a avut loc nici măcar un singur atac pe drumurile supravegheate de noi, explică el pe un ton neutru.

Stevenage se roti pe călcâie şi se holbă în sus, la Andrew.

— Să înţeleg, domnule Harrow, că pui la îndoială judecata mea?

— Departe de mine gândul acesta, domnule căpitan!

Voiam doar să spun că este puţin probabil ca un bărbat care călătoreşte singur şi fără de zăbavă să fie ţinta unui atac. Mai cu seamă acum, când am avut parte de pace atâta timp şi…

Bine. Pentru că nu accept ca un ofiţer *de rang inferior* să îşi permită asemenea libertăţi. Sub niciun chip.

— Învingându-şi oboseala şi frustrarea, Andrew luă poziţia de drepţi.

— Îmi cer scuze dacă, fără voia mea, v-am adus jignire, domnule.

— Prea bine. Chiar şi aşa, nu putem îngădui o asemenea încălcare a disciplinei.

Stevenage fie nu văzu privirile ostile pe care i le aruncau soldaţii ce ţesălau calul lui Andrew, fie alese să nu le bage în seamă.

— De unde aş putea eu să ştiu că nu ai nesocotit mesajul meu şi că nu mi-ai trimis omul să-şi vadă de următoarea destinaţie?

— Domnule, vă asigur cu tot respectul că nu am făcut aşa ceva. Puteţi să întrebaţi oamenii cu care…

— S-ar putea să fac, într-adevăr, acest lucru, îi tăie vorba Stevenage, dar este posibil ca dumneata, domnule Harrow, să le fi cumpărat deja tăcerea.

Chipul lui Stevenage strălucea de satisfacţia pe care i-o aducea acest joc de-a şoarecele şi pisica.

Astfel încât, în cele din urmă, este vorba de cuvântul dumitale împotriva cuvântului meu, nu-i aşa? încheie el, plesnindu-se încă odată cu mănuşa peste picior.

Înainte ca Andrew să se poată gândi la un răspuns, băiatul de la grajduri aflat lângă porţile fortăreţei îşi întinse gâtul şi strigă: „Se apropie la trap un călăreţ, să trăiţi!”

— Mulţumesc, soldat, spuse Andrew înclinând scurt

capul. Permiteţi-mi să văd despre ce este vorba, adăugă apoi către Stevenage, trecând pe lângă el.

Un străin intră vijelios pe porţile fortului, călare pe un cal ce fornăia în aburi, năduşit de dogoarea soarelui din acest sfârşit de iunie, apoi se opri brusc, ridicând în jurul său un nor de praf, şi salută în direcţia lui Stevenage. Acesta îi aruncă o privire fioroasă.

— Iertare, domnule! După ce am trecut de Annapolis Royal, i-a căzut calului o potcoavă şi am fost nevoit să purced pe jos o zi şi jumătate până să dau de un sat c-o fierărie şi un potcovar.

— Netrebn… Începu Stevenage să-i ocărască, dar, cum toate privirile erau aţintite asupra sa, trebui să-şi înghită cuvintele. Aliniază-ţi oamenii pentru inspecţie! strigă el, întorcându-se spre Andrew.

— Negreşit, domnule, răspunse Andrew. Domnule sergent-major, ai grijă ca ordinul să fie executat, spuse apoi acesta aghiotantului său, pe care fu bucuros să-i zărească aşteptând în apropiere.

— Am înţeles, să trăiţi! făcu sergentul-major, după care se roti pe călcâiele cizmelor sale lustruite şi răcni: „Alinierea pentru inspecţie!”

De bună seamă că sergentul-major petrecuse întregul răstimp de la sosirea lui Stevenage pregătind trupele, pentru că Andrew nu-şi amintea să-i fi văzut vreodată pe soldaţii fortului atât de dichisiţi. Alămurile, cizmele, centurile şi muschetele străluceau, pălăriile şi hainele erau cârpite, iar uniformele arătau impecabil.

— Atenţiuuu-ne!

Stând în faţa trupelor, Andrew descoperi cu uimire că sergentul-major se îngrijise ca până şi oamenii ce abia se întorseseră din misiune împreună cu el să aibă o ţinută onorabilă. Aceştia stăteau aliniaţi alături de ceilalţi soldaţi

care formau micul său regiment, într-o ţinută potrivită pentru o defilare militară în Halifax şi mai puţin pentru curtea prăfuită a unui fort de frontieră.

Atât uniformele soldaţilor, cât şi rapiditatea cu care se făcuse alinierea l-au lăsat pe căpitanul Stevenage cu gura căscată. Acesta se deplasa pe lângă trupe cu o privire sticloasă. Andrew păşea alături de el, întrebându-se dacă omul acesta bătuse cumva o cale atât de lungă doar pentru a găsi ceva de criticat. Era mai mândru ca niciodată de oamenii şi de fortul lui. Chiar dacă îi revenea doar temporar comanda acestuia. Acum, în acest moment din viaţă, fortul îi aparţinea. Iar soldaţii fortului îl umpleau de mândrie…

Ajuns la capătul şirurilor de soldaţi, Stevenage nu îşi putu ascunde iritarea. Se întoarse pe călcâie, se postă sub steag, după care îşi descheie nasturele buzunarului, scoţând un document scris pe hârtie filigran şi încins cu o panglică fastuoasă.

Totul deveni cât se poate de limpede de îndată ce Stevenage începu să dea citire manuscrisului.

„Recunoaştem faptul că domnul locotenent Andrew Harrow şi-a onorat în mod exemplar sarcinile legate de conducerea fortului Edward, acceptând comanda acestuia pe parcursul unei ierni întregi, timp în care comandantul său a rămas în stare de boală”. Stevenage continuă cu o voce sugrumată. „Domnule Andrew Harrow, sunteţi numit pe această cale în funcţia de căpitan al Regimentului Maiestăţii Sale, Regele”. Înfrânt, Stevenage îşi lăsă mâna să cadă.

— Felicitări, mormăi el fără să se uite la Andrew.

Trăiască domnul căpitan Harrow! răsună răcnetul sergentului-major.

În timp ce soldaţii îşi aclamau comandantul, Randolf

Stevenage se întoarse cu spatele, îndreptându-se spre porţile principale ale fortului.

— Însoţeşte-mă, Harrow! spuse el pe un ton răstit.

— Desigur, răspunse acesta, lăsându-l să o ia puţin înainte. Bravo, domnule sergent-major! îi spuse şoptit aghiotantului său, în timp ce trecea pe lângă el.

— Am ştiut că n-are gânduri bune de cum a pus piciorul aici şi a început să-şi bage nasu peste tot, mormăi bărbatul mai vârstnic. Felicitări, domnule!

Andrew trecu de porţi şi se opri lângă Stevenage. Acesta arătă cu degetul spre apus, dincolo de apele sclipitoare ale râului Minas.

— Ce-ţi mai face şleahta de franţuji? îţi dau bătăi de cap? întrebă el, zâmbind sarcastic.

— Deloc.

Acum că aveau din nou acelaşi rang, Andrew îşi permitea să vorbească pe un ton mai relaxat.

— Nici ei, nici nimeni altcineva din ţinutul nostru. Am descoperit că abordarea cea mai bună este una paşnică şi…

— Pe această cale, te anunţ că domnul guvernator Lawrence îţi ordonă să întocmeşti un plan de apărare.

— Împotriva cui? întrebă Andrew, holbându-se uimit la Stevenage.

— Împotriva franţujilor, desigur. Acesta este scopul vizitei mele. Am fost desemnat să transmit noile ordine tuturor forturilor din golful Fundy. Trebuie să fi aflat şi dumneata faptul că au refuzat din nou să semneze ordinul regelui.

„Doar pentru că demnitarii din Halifax insistă să includă în document clauza prin care francezii sunt obligaţi să se înroleze”, îşi spuse Andrew în sinea lui.

— Domnul guvernator Lawrence cunoaşte, de bună

seamă, faptul că suntem într-o relaţie de pace.

Domnul guvernator Lawrence cunoaşte foarte *bine* tabloul de ansamblu, care ţie ţi-a scăpat, de bună seamă, în acest avanpost colonial amărât! strigă Stevenage îndeajuns de tare pentru a-i face pe oamenii din fort să amuţească. Războiul a ajuns în patria-mamă.

Căreia îi datorăm credinţă şi supunere înaintea oricărei alte puteri, nu-i aşa, căpitane Harrow?

— Desigur, confirmă încet Andrew.

— Ofiţerii din Halifax, cei ce cunosc cu *adevărat* cursul lucrurilor, le-au dat un nou nume franţujilor dumitale. I-au numit „nesigurii”, căci nu se poate şti cu siguranţă de partea cui vor fi atunci când va începe conflictul. Şi, crede-mă, Harrow, conflictul are să înceapă.

Stevenage simulă un salut, ridicând abia perceptibil mâna dreaptă, în care ţinea mănuşile.

— Trebuie să plec, Harrow. Domnul locotenent m-a informat că vasul ridică ancora la reflux.

— Prea bine.

Andrew nu se oferi să îl însoţească până la corabie. Văzându-l cum se îndepărtează băţos, se simţi uşurat, dar totodată întristat. Era ca şi cum ar fi fost prins într-o puternică maree nevăzută, iar gustul amar al neputinţei nu putea fi îndepărtat nici chiar de bucuria proaspetei avansări în rang.

Andrew înţelese că soţia sa se străduia din răsputeri să-i întâmpine aşa cum îl obişnuise. Căldura iubirii ei îl făcu să uite puţin de oboseala celor şapte zile cât fusese plecat în recunoaştere în interiorul ţinutului. Totuşi, în ciuda zâmbetului şi a îmbrăţişării cu care îl primi, Andrew ştiu că era ceva în neregulă de îndată ce trecu pragul casei.

Ţinând-o de mâini, o trase în faţa sa.

— Cum te simţi, iubirea mea? Totul e-n ordine?

— De ce n-ar fi totul în ordine într-o zi ca aceasta, când te am din nou alături de mine? îi răspunse ea cu o cochetărie forţată, încercând să zâmbească. Soţul meu s-a întors acasă teafăr şi nevătămat, iar vara este pe atât de splendidă, pe cât a fost iarna de grea.

Andrew o conduse până la măsuţa unde obişnuiau să cineze, o trase cu blândeţe pe un scaun şi se aşeză lângă ea.

— Spune-mi, o rugă el încet.

— Catherine încercă să zâmbească în continuare.

— Încă eşti murdar de pe drum. Lasă-mă să îţi încălzesc nişte apă să te îmbăiezi. Orice altceva mai poate să aştepte.

— Cum aş putea să mă liniştesc atunci când ştiu că te frământă ceva?

Zâmbetul pieri de pe chipul lui Catherine.

— Nu s-a întâmplat nimic… Dar sunt o femeie slabă de înger… Mi-am dorit atât de mult să te primesc aşa cum se cuvine.

— Nicăieri nu mă simt mai bine ca acasă şi asta ţi se datorează numai ţie, îi spuse el, strângându-i mâinile şi presimţind oarecum ceea ce avea să audă. Spune-mi, rogute!

— Priscilla Stevenage a fost aici. Şi-a însoţit soţul pe vas, zise ea, şi faţa i se schimonosi a plâns. Andrew, de ce mă urăşte femeia aceasta?

— Nu e vina ta, ci a mea. Randolf vede în mine o ameninţare.

— Dar de ce?

Auzind durerea din glasul ei, Andrew îi strânse şi mai tare mâinile şi oftă. Uneori, în asemenea momente, regreta

dorinţa lui Catherine de a şti mai multe despre munca lui şi despre tot ce era legat de aceasta.

Totuşi, hotărâse încă de la începutul căsniciei lor că, dacă soţia lui îşi dorea cu adevărat să ştie ceva, el îi va spune adevărul. În acest caz, ca în atâtea altele, nu se putea baza pe tradiţie. Tradiţia îl înstrăinase de iubitul său tată şi îl pusese în neputinţa de a-i fi alături când acesta se afla pe patul de moarte. Nu. Dacă ea dorea să ştie, atunci îi va spune adevărul.

— Ştii că, pentru un răstimp scurt, i-am făcut curte Priscillei, începu el tărăgănând cuvintele.

— Ştiu.

El oftă din nou, urând faptul că trebuia să vorbească despre aceste lucruri, dar dornic în acelaşi timp să termine cu toată povestea aceasta o dată pentru totdeauna.

— Mă tem că nu a suportat deloc bine faptul că am pierdut interesul faţă de persoana domniei sale. Dar nu este vorba doar despre asta. Randolf Stevenage este un bărbat mediocru. Singurele două misiuni la care a participat au fost cât pe ce să se sfârşească dezastruos, dacă nu s-ar fi luat măsuri în ultima clipă. Iar aceste măsuri nici măcar nu au fost luate de către el, ci de nişte subordonaţi de-ai săi.

— De unde ştii aceste lucruri?

— Cu prilejul ultimei mele vizite la Annapolis Royal, am întâlnit un bărbat ce fusese repartizat la garnizoana din Halifax şi care m-a implorat să îi găsesc de lucru aici. Când l-am întrebat de ce, mi-a mărturisit că a lucrat odată sub comanda lui Stevenage şi că nu mai vrea să repete cât trăieşte o asemenea experienţă.

Andrew era surprins de uşurinţa cu care îi vorbea soţiei sale despre astfel de lucruri. Citi în privirea lui Catherine atât de multă inteligenţă şi atâta sete de a-i

cunoaşte şi de a-i împărtăşi gândurile, încât nici nu mai simţi nevoia să-i readucă aminte de faptul că aceste vorbe trebuie să rămână între ei.

— Randolf Stevenage s-a folosit de legăturile tatălui său pentru a-şi asigura repartizarea în garnizoana din Halifax. Este însetat după putere şi râvneşte să avanseze în rang, dar ştie că superiorii noştri mă au pe mine în vedere. De fapt, astăzi Stevenage a sosit să mă anunţe în mod oficial că am fost avansat.

— O, Andrew, ce veste minunată!

Primi îmbrăţişarea soţiei sale, după care aşteptă ca aceasta să îşi reia locul pe scaun şi apoi continuă.

— Randolf a venit nădăjduind că va găsi ceva de criticat, ceva ce să poată raporta superiorilor săi în Halifax, pentru a mă discredita în ochii lor.

Catherine, întunecată la faţă, dădu din cap.

Priscilla a dorit să ştie unde mă duc atunci când petrec după-mese întregi departe de sat.

În ciuda căldurii, Andrew simţi un fior rece.

— Nădăjduiesc că nu i-ai spus.

— Desigur că nu. Dar m-am speriat atât de tare! Cum de ştie despre plimbările mele?

— Precis că are, sau mai bine spus, au o iscoadă printre săteni. Nu există altă explicaţie.

Catherine se întunecă şi mai tare.

— De ce m-ar urî cineva atât de mult?

Nimeni nu te urăşte, draga mea. Persoana care le-a spus asta vrea pur şi simplu să se dea bine pe lângă autorităţile din Halifax. Aproape oricine ar fi ispitit să o facă. Un negustor care are trebuinţă de permis pentru a vinde în târguri, cineva care doreşte să câştige dreptul de a transporta bunuri pentru armată…

În mintea lui apărură o mulţime de posibile iscoade,

dar dădu gândul la o parte.

— Nu ne-ar fi de niciun folos să facem astfel de presupuneri. Am ajunge doar să ne îndoim de toţi vecinii noştri.

— Vrei să nu mă mai întâlnesc cu Louise? întrebă ea, nereuşind să îşi ascundă tremurul din voce.

Pentru o clipă, fu ispitit să îi răspundă „Da, asta vreau”. De la sfârşitul primăverii, Catherine mergea din ce în ce mai des pe deal şi petrecea acolo tot mai mult timp. Pe de altă parte, ştia că pe pajişte, ea se umple de bucurie, hotărâre şi linişte sufletească.

Şi mai era ceva. Ceva ce Andrew nu putea descrie în cuvinte. Era ca şi cum ar fi auzit în adâncul inimii o voce fermă şi liniştită care îl îndemna să nu dea ascultare minţii sale raţionale. Nu putea să spună „nu” acestei voci interioare.

— Nu, murmură el, încet precum se auzea cântecul păsărilor de afară. Nu pot să îţi cer asta.

Toate îndoielile pe care le avusese în privinţa acestei hotărâri dispărură cu desăvârşire în momentul în care văzu cum se luminează ochii soţiei sale.

— O, îţi mulţumesc. De-ai fi spus să nu mă mai întâlnesc cu ea, ţi-aş fi respectat hotărârea. Dar este atât de minunat când sunt acolo sus cu ea… Aş vrea să pot să îţi explic…

Tânăra se întoarse şi ochii îi căzură pe Biblia ce stătea deschisă pe masa din bucătărie.

— Ne simţim atât de minunat citind Biblia împreună. Ea nu are o Biblie a ei. De când a început blocada, accesul corăbiilor franceze a fost interzis şi, de aceea, în satele lor, preţul cărţilor este de zece ori mai mare decât la noi. Aşa că ea aduce o carte de rugăciuni şi o dată a adus Biblia părinţilor ei. Dar aceea era prea preţioasă, prea mare şi

prea grea pentru a o aduce din nou. Pe prima pagină sunt trecute cinci generaţii din familia lor, turui Catherine. Este atât de minunat să stăm amândouă în lumina soarelui, cu Cartea Sfântă deschisă pe genunchi. Citesc pasaje din Biblia noastră în limba engleză şi le traduc, apoi discutăm despre ele. Ultima dată, Louise a adus o Biblie în limba franceză pe care o împrumutase de la pastor. Ah, aş vrea să îţi pot descrie cum este.

Andrew îşi întoarse, la rândul său, privirea spre Biblie. Aceasta era deschisă la Evanghelia după Luca, pe care abia începuseră să o parcurgă înainte de plecarea sa.

Atunci se întâmplă ceva. Era ca şi cum vocea şoptită din inima lui ar fi prins formă în faţa ochilor săi. Andrew nu mai vedea pagina la care era deschisă Cartea, ci pe scumpa sa soţie, aşezată pe marginea pajiştii unde el nu pusese piciorul niciodată şi pe care o cunoştea doar prin intermediul cuvintelor ei. Lângă ea era aşezată o altă femeie, o străină cu părul şi tenul de culoare mai închisă, care râdea şi vorbea într-o limbă pe care el nu o înţelegea. Fiinţa îi era complet străină, dar unită de soţia lui prin Biblia pe care o ţinea pe genunchi. Cartea Sfântă era deschisă şi dezbătută în limbi diferite şi ţinută în mâini diferite. Atât de apropiate, şi totuşi separate de veacuri de războaie, şi suferinţe, şi conflicte. Şi totuşi, atât de apropiate.

Andrew privi în jur şi văzu din nou încăperea în care se aflau.

— Dar fii cu mare băgare de seamă. Asta e tot ce îţi cer. Fii atentă la plecare şi la venire, cât şi în timp ce sunteţi împreună!

CAPITOLUL 13

Henri Robichaud ocoli prin spatele casei şi intră în şopronul în care îşi ţinea uneltele. Acesta era locul în care se simţea cel mai aproape de tatăl său, locul unde imaginea moştenirii pe care fusese cât pe ce să o piardă i se înfăţişa cu cea mai mare claritate minţii şi inimii.

Taică-său, un bărbat taciturn, zgârcit la vorbă, ca şi cum cuvintele ar fi fost făcute din aur curat, fusese totodată un un om iscusit şi bun. Mai ales cu fiul său. Cel mai bine comunica prin intermediul muncii sale, ilustrând permanent prin puterea exemplului personal legăturile familiei Robichaud cu Dumnezeul lor, cu casa aceasta şi cu această bucată de pământ. Iar legătura pe care o crease între fiul său, locul acesta şi comunitatea de aici era atât de strânsă, încât chiar şi acum, după ce părintele său părăsise mult prea devreme lumea celor vii, Henri se străduia din răsputeri să ţină aprinsă plăpânda flacără a moştenirii sale spirituale.

Toate uneltele tatălui său erau încă aici. Deşi ieşiseră de mult din uz, acestea erau o parte a acelei legături sacre şi Henri refuza să se despartă de ele. Le agăţase în cuie de lemn pe pereţi, făcând ca amprenta acelui om măreţ care fusese tatăl său să fie prezentă în întregul şopron, oriunde întorcea capul. Henri se uită îndelung la bătrâna furcă de lemn, cu dintele din mijloc rupt şi coada aproape înnegrită de sudoarea tatălui său. Lângă aceasta era aninată zgarda care se folosea înainte pentru a ţine pe loc oile atunci când le venea sorocul să fete. Henri îşi roti privirea pe toţi pereţii şopronului, peste vechea sită pentru cernutul neghinei de grâu, peste coasă, peste ciocanul de lemn cu capete rotunde, peste dalta lată, peste teslă, peste bardă. Toate acestea erau componente de bază ale amintirilor şi ale moştenirii sale.

Întinse mâna în colţ şi scoase furca pentru prins ţipari. Coada uneltei, groasă cât braţul său, fusese cioplită din lemnul rezistent al unui trunchi de frasin, iar în vârful acesteia erau înfipţi trei dinţi de două ori mai lungi decât degetul său mijlociu, toţi ascuţiţi brici.

Luă din cui piatra pentru măcinat grăunţe moştenită de la tatăl său, scuipă în centrul acesteia, apoi începu să ascută, învârtindu-se încet în cerc, cei trei dinţi ai furcii până când vârfurile ascuţite ale acestora ajunseră să sclipească în lumina soarelui ce pătrundea prin uşa deschisă a şopronului. În sfârşit mulţumit, Henri întinse din nou mâna în colţ şi apucă o prăjină mai subţire, după care ieşi afară, îşi puse furca pe un umăr şi prăjina pe celălalt şi o luă din loc.

Înainte ca bărbatul să dispară după colţul casei, în prag apăru Louise. Inima lui Henri tresăltă de bucurie la vederea ei. Era încântătoare această frumoasă regină a casei şi a inimii lui, cu părul şi ochii ei negri. De sub boneta scrobită, îi cădeau peste umeri, ca o cascadă, lungile plete mătăsoase şi strălucitoare ca pana corbului, acest râu de lumină prin care lui îi plăcea atât de mult să îşi treacă degetele. Deşi trecuse aproape un an de când erau căsătoriţi, Henri era şi acum vrăjit de această mişcare simplă. Cu toate că încerca să fie blând atunci când îşi trecea mâna aspră şi grea şi degetele groase prin părul ei lung, nu se aştepta ca Louise să îi permită prea des acest lucru şi cu atât mai puţin o credea atunci când îi spunea că atingerea lui îi face plăcere.

Totuşi, acum chipul ei drag, care de obicei strălucea de bucurie, era întunecat, iar ochii ei, de regulă atât de jucăuşi, erau trişti şi plecaţi în pământ. Henri îşi dori cu ardoare să lepede uneltele de pe umeri, să se ducă la ea şi s-o ia în braţe chiar acolo pe prispă, să ştie tot satul cât de

dragă îi este. Dar nu o putea face. Nu în această dimineaţă. Aşa că încercă, în schimb, să schiţeze un zâmbet, dar expresia din privire îi rămase neschimbată. Louise îi răspunse, la rândul ei, cu un zâmbet trist.

Nu se tachinară aşa cum făceau de obicei, şi de astă dată ea nu îi spuse să aibă grijă de el şi să se întoarcă înainte de apusul soarelui.

Astăzi nu împărţiră decât o tăcere grea, încărcată cu toate cuvintele ce rămăseseră încă nerostite între ei.

Henri făcu un drum lung, coborând terasele descrise de relief până la ţărm. Apele golfului începeau să se retragă cu repeziciune. Era momentul potrivit. Henri se opri în dreptul tufelor unde îşi ancorase ultima dată luntrea şi îşi puse echipamentul pe pământ. În mod normal, ar fi fost nevoie de doi bărbaţi pentru a trage barca până la apă, dar Henri se număra printre puţinii bărbaţi din sat care puteau face acest lucru fără ajutor. Un astfel de bărbat fusese şi tatăl său, deşi, de fiecare dată când veniseră împreună pe malul apei, acesta se prefăcea că nu putea căra o asemenea povară de unul singur. „Vino de mă ajută cu puterea braţelor tale tinere” obişnuia el să spună, iar tânărul Henri se opintea, zdrelindu-şi pielea de învelişul plin de aşchii, şi trăgea cu toată puterea barca până la apă, simţindu-se ca un adevărat bărbat. Aşa cum spera că are să fie când va creşte.

De când se însurase, erau zile în care Henri îşi imagina cum ar fi să aibă lângă el un flăcăiandru. Un fiu pe care l-ar iubi atât de mult, încât ar fi dispus să facă pe neputinciosul pentru ca acesta să ajungă să îşi cunoască puterile.

Totuşi, în dimineaţa aceasta, Henri nu visa la zilele ce aveau să vină, ci se simţea uşurat de faptul că îl aşteaptă o zi de solitudine, în care efortul fizic şi lupta cu

valurile vor ţine toate gândurile departe de el. Trase luntrea pe malul apei şi săltă în mijlocul ei, în punctul cel mai stabil. Cu ajutorul prăjinii, vâsli de două ori cu putere şi simţi că luntrea este prinsă de curentul de maree. Începu să vâslească în direcţia opusă curentului, ţinând barca la marginea apelor ce se retrăgeau.

Pescuitul în bazinul mareic era posibil doar cu barca. Mâlul era mult prea lipicios şi adânc pentru ca un om să poată sta în picioare ori să poată înainta prin el. Chiar în acea primăvară, în timpul refluxului, vaca unui vecin scăpase din ţarc şi se împotmolise în ţărmul mâlos. Până să se adune mai mulţi bărbaţi şi să se întocmească un laţ, animalul se scufundase, mugind cumplit, şi se înecase. În astfel de cazuri se putea folosi doar o luntre cu înveliş din piele.

Pielea groasă, întărită prin ardere la foc mic, oscila în sus şi în jos, ca un dop instabil, absorbind doar câteva picături de apă. Era o ambarcaţiune greu de manevrat, cu o stabilitate extrem de precară atunci când cel ce o ocupa trebuia să se lupte cu un ţipar.

Fiind un exerciţiu de mare precizie, care necesita multă grijă şi atenţie, pescuitul ţiparilor era activitatea perfectă pentru Henri în această zi. Nu venise aici pentru a gândi, ci pentru a se retrage departe de toate. Descoperise că întrebările cele mai grele îşi găseau răspunsurile tocmai atunci când reuşea să uite complet de ele. Altfel, gândurile se năpusteau asupră-i ca o vijelie şi nu realiza şi nici nu rezolva nimic cu asta. Dacă reuşea să lase problema la o parte măcar preţ de câteva ceasuri, nu în puţine cazuri răspunsul venea de la sine.

Astăzi golful era pustiu, ceea ce Henri consideră a fi de bun augur. Marea corabie engleză ridicase pânzele şi părăsise portul cu o zi înainte, la asfinţit. Henri vâsli

împotriva curentului, cercetând cu atenţie fiecare viroagă pe lângă care trecea. Auzise că mareea din golful Cobequid avea cea mai mare amplitudine din lume. Văzuse cu ochii lui apele înălţându-se şi coborând nu mai puţin de optsprezece picioare[7]. Apele continuau să se retragă, lăsând la vedere din ce în ce mai multe porţiuni de uscat, pline de umflături şi crăpături, acoperite cu un mâl negru. În bălţile care se formau la retragerea apelor, rămâneau uneori câţiva ţipari uriaşi, pe care femeile din satul său îi puneau saramură. Saramura de ţipar la butoi din Minas era o delicatesă despre care se dusese vorba până în îndepărtata Franţă.

Dimineaţa era liniştită şi caldă şi nu sufla nici măcar o adiere de vânt, astfel încât heleşteiele străluceau ca nişte oglinzi. Henri cerceta bălţile şi vâslea, cu sudoarea şiroindu-i pe frunte. Petrecându-şi astfel timpul în tăcere şi în solitudine, îi reveniră în minte cele petrecute cu o seară înainte, evenimente care îi alungaseră noaptea trecută somnul, iar în dimineaţa aceasta, pacea sufletească. Deşi îşi dorea să alunge orice gând în acest moment, amintirea şi tulburătorul mister al acesteia nu îi dădeau pace.

Ieri Louise îşi invitase întreaga familie să ia cina cu ei. Aceste întâlniri erau prilejuri de bucurie şi voie bună, întrucât Henri ţinea din suflet la toţi membrii familiei Belleveau. Cei doi fraţi mai mici ai Louisei, Eli şi Philippe, îl considerau pe Henri cumnatul perfect, pentru că vorbea puţin şi râdea cu poftă la fiece istorisire şi la mai toate replicile ce se schimbau.

Henri se simţea grozav de bine în compania fraţilor ei şi onorat de căldura cu care îl primiseră socrii în sânul familiei. Jinduia să se simtă parte a acestei familii.

Într-adevăr, mama Louisei era niţel cârcotaşă. Tot

[7] Cinci metri şi jumătate (n. tr.).

satul ştia că Marie Belleveau era o femeie pe care o vedeai mai mult încruntată decât cu zâmbetul pe buze şi din a cărei gură ieşeau cel mai adesea vorbe cicălitoare. Asta nu conta pentru Henri. Pentru el, conta că Marie îl acceptase. Ştiu asta şi la sosirea musafirilor, când femeia începu prin a-i critica grădina din faţa casei.

— Eu una nu pot să înţeleg cum de nu-ţi crapă obrazul de ruşine în faţa sătenilor cu o asemenea junglă pe post de grădină! fură primele ei cuvintele.

— Ai mare dreptate, mamă Marie, fu răspunsul pe care i-l dădu ginerele pe cel mai liniştitor ton cu putinţă, făcând o plecăciune în faţa ei şi poftind-o în mica lor odaie de oaspeţi.

— Şi ce să mai zic de acoperiş! Cred că aveţi acolo mai mult colb decât şindrile! pufni ea, aşezându-se lângă foc.

Deşi era sfârşitul lunii iunie, odată cu asfinţitul soarelui, se pornise un vânt rece dinspre m; azănoapte şi se făcuse neobişnuit de frig.

— Şi uită-te la obloanele astea, cu vopseaua toată scorojită! în viaţa mea n-am mai văzut aşa…

— Poftim, mămico! o întrerupse Louise, întinzându-i o cană plină cu cidru fierbinte. Să vedem dacă asta te mai îmbunează niţel.

Henri nu ar fi putut spune cu certitudine care membru al familiei a fost cel mai surprins la auzul vorbelor Louisei. De cele mai multe ori, aceasta dădea dovadă de răbdare şi calm în faţa tiradelor mamei sale. În rarele prilejuri când ceva o scotea din sărite, acest lucru avea loc abia la sfârşitul unui discurs, şi nicidecum la început. Rotindu-şi repede privirea peste chipurile celor prezenţi, Henri descoperi că toţi rămăseseră uluiţi, chiar şi Marie Belleveau.

Văzând acestea, el făcu ceea ce ştia să facă mai bine: încălzi atmosfera din încăpere cu râsul său molipsitor.

— Merge vorba că ai făcut vânzare bună azi la târg, spuse el, întorcându-se spre Eli.

— O, asta e puţin spus, stai să vezi!

Tânărul Eli se considera a fi cel mai bun neguţător din sat şi o lua ca pe un afront personal dacă altcineva pretindea că a făcut o afacere mai bună decât el.

— M-am dus cu nişte brânză de-a noastră la târgul din Cobequid Town. Deşi drumul a fost noroios şi caii, îndărătnici, a meritat din plin osteneala.

Adulţii se aşezară pe scaune în jurul odăii, condimentând fanfaronada lui Eli cu glume şi înţepături la adresa vorbitorului. Toţi intrară în acest joc al împunsăturilor, mai puţin Marie, care îşi studia cu ochii mijiţi fiica. Louise trebăluia de zor prin bucătărie, refuzând să primească ajutorul pe care proaspăta soţie a lui Philippe i-l oferise în repetate rânduri, cu spatele drept ca un băţ din pricina unei emoţii pe care Henri nu o putea înţelege. La urma urmei, ea fusese cea care invitase întreaga familie la masă.

Pe tot parcursul mesei, atmosfera rămase plină de voie bună, mesenii fiind încălziţi de câte o porţie zdravănă de tocană, de un cidru bun şi de perspectiva unui an cu o recoltă bogată. Totuşi, Henri observă că Louise nu participa la starea generală de bună dispoziţie, rămânând distantă şi gânditoare. De două ori o luase pe furiş de mână, mascându-şi neliniştea printr-un zâmbet şi prin complimente pline de căldură în privinţa bucatelor gustoase. Ea dădea din cap, dar privirea îi rămânea aţintită în gol, şi mâna, rece.

În timp ce Louise servea o plăcintă crocantă cu piersici, abia scoasă din cuptor, se auzi un ciocănit la uşă,

după care intră pastorul.

— Am simţit aroma bucatelor pregătite de dumneata din capătul celălalt al satului, nevastă Robichaud.

Deşi acest mod formal de a te adresa unei tinere aparţinea unor vremuri de mult apuse, Henri se simţi din cale-afară de mândru la auzul cuvintelor „*nevastă Robichaud*”.

— Prezenţa domniei voastre ne onorează, îl întâmpină el pe pastorul Jean Ricard.

— Mulţumesc pentru invitaţie. Nu, mulţumesc, Louise, nu doresc o porţie de tocană. Am luat cina la văduva Lambre. I-au venit în vizită fiul şi nepoata din Cobequid Town. Fetiţa este adorabilă, absolut adorabilă. Şi tare ageră la minte. Da, mulţumesc, o felie din plăcinta aceea ar fi bine-venită. Miroase atât de îmbietor!

Louise puse castronul în faţa pastorului, după care îl urmări pe acesta mâncând, discutând şi râzând împreună cu ceilalţi, fără să îşi dezlipească o clipă ochii de la el. Marie îi privea pe amândoi, pe chipul ei instalându-se o expresie gravă, de necitit. Henri privea la toate acestea şi nu înţelegea nimic.

Când, terminând de mâncat, pastorul îşi împinse castronul la o parte, Louise se duse în capul mesei.

— Doresc să vă spun ceva.

Văzând seriozitatea de pe chipul ei, toţi tăcură. Era clar că aşteptase să sosească pastorul înainte de a vorbi. Henri îl văzu pe Jacques Belleveau uitându-se cu o privire întrebătoare către soţia sa, şi apoi către preot. Niciunul dintre ei nu părea să ştie mai multe decât Henri despre ce aveau să audă.

— Ei bine, copila mea, să auzim aşadar, spuse tatăl Louisei.

— Ceva nu-ţi dă pace, spuse mama sa pe un ton

liniştit şi înţelegător. Văzurăm în astă seară.

— Da, ai dreptate, confirmă Louise vorbele maică-sii, ţinându-şi degetele încleştate atât de strâns, încât i se înălbiră încheieturile.

Jacques scoase în afară scaunul de lângă el.

— Aşază-te aici şi spune-ne ce ai pe suflet! N-ai stat o clipă toată seara.

Ea tăcu, se lăsă încet pe scaun şi trase adânc aer în piept.

— Mi-am făcut o nouă prietenă.

Henri abia se putu abţine să nu izbucnească în râs. Nu că vorbele Louisei ar fi fost pline de umor, dar lui îi venea să spună o vorbă de duh pentru că acesta era modul său de a înfrunta aproape orice problemă. Totuşi, o singură privire din partea mamei Louisei fu de-ajuns pentru ca vorbele să îi îngheţe pe buze înainte de a fi rostite.

Louise nu părea să fi observat schimbul de priviri dintre cei doi. Îşi încleştă degetele şi mai tare.

— O englezoaică, adăugă ea şovăitoare.

Tăcerea ce se aşternu brusc în încăpere părea la fel de asurzitoare ca o bubuitură de tunet. Apoi se auzi un scârţâit de scaune, produs de foiala mesenilor, care, privindu-se nedumeriţi unii pe alţii, încercau să digere cele auzite.

— Ne-am cunoscut anul trecut, continuă Louise. Cu o zi înainte de nunta noastră. Urcasem pe pajiştea de pe deal să culeg flori de câmp. Ea… Numele ei este Catherine. Catherine Harrow. S-a căsătorit în aceeaşi zi ca Henri şi cu mine.

Se întoarse şi se uită la soţul său, dar acesta îşi întoarse aproape imediat privirea, fixând masa. De tulburare, sentimentele lui o luaseră razna.

Treptat, privirile tuturor se îndreptară asupra tatălui Louisei şi a pastorului. Se cuvenea ca ei să vorbească primii. Jacques Belleveau îşi drese glasul.

— Ai mai văzut-o de atunci? întrebă el.

— Da, răspunse Louise, descleştându-şi degetele şi începând să-şi mototolească, în schimb, şorţul apretat. Da. Toamna ce a trecut şi mai apoi primăvara aceasta. Şi acum, vara.

Când avea de-a face cu probleme delicate, tatăl Louise adopta un ton calm şi expresia feţei îi era la fel de liniştită. Henri ştia acest lucru de la numeroasele întâlniri ale clanului Belleveau la care participase. La fel se întâmplă şi acum.

— Aşadar, v-aţi întâlnit de câteva ori.

Da. Nu doar… De câteva ori. Ne-am întâlnit de multe ori, şopti Louise, trăgând din nou aer în piept. În mai şi în iunie, ne-am întâlnit aproape în fiecare săptămână.

În încăpere se auzi un murmur de uimire, care spunea mai mult decât o sută de cuvinte. Jacques îi săgetă pe toţi cu o privire ameninţătoare, apoi se întoarse din nou spre ea şi continuă să îi vorbească pe acelaşi ton calm, păstrându-şi cumpătul, aşa cum trebuia să facă un conducător de clan.

— Şi despre ce vorbiţi voi două?

— Despre orice, răspunse Louise şi îi ţâşni o lacrimă. Despre familie, despre căsnicie, despre iarnă, despre recolte. Despre orice. Facem schimb de reţete. Discutăm despre căminurile noastre, continuă ea cu glasul şi buzele tremurânde.

— Aşadar te întâlneşti în fiecare săptămână cu o englezoaică. Şi noi, familia ta, aflăm abia acum despre asta. Nu ai găsit de cuviinţă să ne dai de ştire mai repede?

— Ba cum să nu, răspunse tânăra şi o nouă lacrimă i

se prelinse pe obraz, fără ca ea să pară că îşi dă seama că plânge. Dar mi-a fost teamă. Mi-a fost teamă că nu veţi înţelege. Că îmi veţi spune să nu mă mai întâlnesc cu ea. Căci asta urmează să faceţi, nu-i aşa?

— Deocamdată nu spunem nimic, copilă. Întâi aş voi să aflu mai multe despre aceste discuţii pe care le purtaţi voi două, spuse Jacques Belleveau, cu grija unui tată şi a unui conducător de clan răspunzător pentru a-i săi.

— Vorbim despre tot şi toate, aşa cum am mai…

Aici Louise se opri şi, tremurând, respiră adânc.

— Citim împreună Biblia, continuă ea, aruncând o privire temătoare înspre pastor.

— Biblia – repetă reverendul cu ochii plini de uimire, în timp ce se ridica încet în picioare. Acesta este, aşadar, motivul pentru care mi-ai cerut să-ţi împrumut o Biblie.

— Am început cu Evanghelia după Matei. Acum am ajuns la Evanghelia după Luca, spuse Louise şi îi dădu o nouă lacrimă, pe care o şterse, de data aceasta, cu marginea şorţului.

— Ne rugăm împreună. Pentru viitorul nostru şi pentru familiile noastre.

Pastorul privi către Jacques, apoi i se adresă din nou Louisei.

— Copilă, ce găsiţi voi în Evanghelii?

— Iubire.

Cumva, acest cuvânt fu de ajuns pentru a-i face buzele să tremure din nou.

— Ea îmi este ca o soră. Nu îmi cereţi, rogu-vă din suflet, să stau departe de ea!

Lui Henri îi bătea inima nebuneşte, gata-gata să-i iasă din piept. Socrul său privi, la rândul său, spre pastor şi dădu uşor din cap. Mesenii, uluiţi şi îngrijoraţi, încremeniseră, iar încordarea se simţea în aer la fel de

puternic precum aromele bucatelor servite.

— De ce ai hotărât să ne vorbeşti acum? întrebă Jacques Belleveau, cu privirea aţintită asupra pastorului.

— Deoarece ieri Catherine mi-a spus cine este soţul ei.

Deşi încerca să-şi stăpânească emoţiile şi să stea dreaptă, Louise începu să tremure din tot corpul.

— Catherine este măritată cu căpitanul Andrew Harrow, comandantul regimentului din fortul Edward şi al forţelor engleze din golful Cobequid.

O adiere uşoară stârni o undă de-a lungul apei, învolburând suprafaţa următoarei bălţi, fapt ce îngreuna cercetarea adâncurilor

Acesteia. Se întâmpla uneori ca, urmărindu-şi lacom prada, un ţipar de dimensiuni mari să nu ţină cont de începerea mareei joase şi să rămână captiv într-un ochi de apă. Exemplarele mai mici, pe de altă parte, era posibil să nu observe retragerea rapidă a apelor decât când era deja prea târziu. Acum ţărmul avea înfăţişarea unei câmpii acoperite cu mâl negru, cu o lăţime mai mare decât ceea ce rămăsese din apele golfului Cobequid. Soarele strălucea sus pe cer, umplând aerul de miasma puternică a algelor şi a nămolului în curs de uscare, dar asta nu îl deranja pe Henri. Cultivase acest pământ noroios toată viaţa, pe lotul care se întindea mai sus, deasupra primului rând de diguri. Acesta era cel mai fertil sol ce-a fost însămânţat vreodată – tatăl său repetase atât de des aceste cuvinte, încât Henri şi le amintea şi acum.

Înfipse prăjina în dreptul locului unde se forma următoarea baltă, neluând în seamă zvârcolirea celor cinci ţipari pe care îi prinsese deja.

Trei ţipari constituiau o captură pe cinste după

standardul orişicui, însă Henri avea reputaţia de a fi cel mai bun pescar de ţipari din sat şi îi plăcea să şi-o păstreze. Toţi cei cinci peşti erau de dimensiuni respectabile, lungi cât braţul său, însă Henri voia să mai caute, să mai vâneze, să mai încerce cumva să dea la o parte toate neliniştile acestea, care îi tăiaseră până şi pofta de mâncare. Era trecut de ora prânzului şi lui încă nu îi era foame, deşi parcă putea simţi pe limbă gustul bun al brânzei şi al fructelor pe care le avea în traistă. Merindele pe care i le pregătise Louise. *Louise*. Cum să procedeze el în această situaţie încurcată? Ca şi cum lucrurile nu ar fi stat deja destul le prost, hotărârea luată de Jacques Belleveau în seara aceea lăsase pe toată lumea cu gura căscată. Pe toată lumea, cu excepţia pastorului.

După ce fiica sa a terminat de vorbit, căzut pe gânduri, Jacques a rămas mult timp tăcut, pentru ca, în cele din urmă să se ridice în picioare şi să spună simplu:

— Acum Louise este, în primul şi primul rând, soaţa lui Henri Robichaud. Consider că nu este drept să iau o hotărâre înainte de a asculta ce are el de spus. Domnule pastor, aprobi?

— Aprob! zise pastorul, ridicându-se repede în picioare. Şi a venit vremea să o iau către casă.

— A venit vremea să o luăm toţi către casele noastre, completă Jacques şi îşi zori nevasta şi copiii către uşă, făcându-le semn cu mâna să iasă mai repede. Henri, ai să vii să vorbim mâine, da? Bine. Până atunci, vă spun noapte bună.

Casa se goli înainte ca Henri să reuşească să protesteze împotriva unei plecări atât de grabnice. Nu îi plăcea să ia hotărâri. Mai ales atunci când convingerile lui păreau să se bată cap în cap cu dorinţele scumpei sale soţii.

Totuşi, nu avea încotro, nu putea găsi scăpare nici măcar acum, în această dumnezeiască zi de vară, când se afla pe îndepărtatul ţărm acoperit cu mâl negru, înconjurat doar de păsări, vânt şi soare. Era derutat, fapt care îi displăcea din cale-afară, mai cu seamă în acest moment, când conversaţia avută anterior cu pastorul părea să se suprapună acestei chestiuni. Îşi aminti acea zi de iarnă când Jean Ricard insinuase că el va fi urmaşul socrului său la conducerea clanului. De ce el? De ce nu Eli sau Philippe? El nu dorea această recunoaştere, o, nu, şi nici răspunderea care ar fi venit odată cu ea. Să li se dea lor.

Vântul undui luciul bălţii pe care o cerceta şi, dintr-odată, în faţa ochilor îi apăru o imagine complet diferită. Aceasta nu venea din apă, ci din memoria lui.

Văzu cu ochii minţii serile calde în care Louise obişnuia să iasă în curte şi să citească din Biblia împrumutată de la pastor, în timp ce el stătea aşezat lângă ea, refăcând nodurile năvoadelor, cioplină câte o bucată de lemn sau meşterind orice altceva îi ţinea mâinile ocupate cu mişcări scurte şi lente la sfârşitul unei zile grele de muncă. Din când în când, ea citea câte un pasaj cu voce tare şi cuvintele citite o mişcau atât de tare, încât el avea impresia că îi aude inima cântând. De cele mai multe ori, Henri nu dădea atenţie cuvintelor, ascultând doar glasul soţiei sale, şi nu ceea ce spunea aceasta. Sunetul vocii ei.

Pe care îl auzea parcă şi acum în suflet, fu de ajuns pentru a-l umple de linişte. O linişte cum nu mai cunoscuse, poate, decât în cele câteva momente petrecute ascultând slujba de duminică, când reuşea să lase deoparte tot ceea ce îi distrăgea atenţia.

Henri se opri din vâslit, îşi îndreptă spatele şi îşi şterse sudoarea de pe frunte. Răspunsul pe care îl căuta se

afla acolo, în razele soarelui ce cădeau pe întunecatele oglinzi strălucitoare a o mie de bălţi. Nu avea să aleagă ceea ce mintea sa considera a fi concluzia logică. Nu îi va cere Louisei să pună capăt prieteniei cu această femeie. Nu. În schimb, va lăsa clanul să hotărască.

Într-o săptămână urma să aibă loc adunarea de vară a clanului, acelaşi tip de întrunire pe care îl avuseseră primăvara trecută, când anunţase logodna lor. Îi va spune Louisei să o invite şi pe această englezoaică. Să o vadă cu toţii la faţă pe această Catherine. Dacă ea va accepta invitaţia, fiecare va avea posibilitatea de a hotărî pentru sine. Dacă englezoaica nu va accepta invitaţia, atunci poate că hotărârea va fi luată în locul lor. La urma urmei, care soldat englez – ca să nu mai vorbim de ditamai comandantul – i-ar permite soţiei sale să participe la o sărbătoare dintr-un sat francez?

Simţi uşurare în toată fiinţa sa. Iată un mod de a readuce pacea în căminul său, de a-i arăta soţiei sale încrederea pe care o avea, într-adevăr, în ea şi de a nu reacţiona din teamă în faţa acestei prietenii stranii. Totuşi, simţea mai mult decât uşurare. Avea un sentiment mult mai puternic. Era pacea ce îi cuprinse sufletul dintr-odată, neţinând seama de căldura înăbuşitoare şi de duhoarea nămolului negru din jurul său. Acelaşi sentiment misterios pe care îl încercase şezând serile lângă soţia lui. Sentiment care îi spunea că face un lucru bun. Un lucru care îi depăşeşte puterea de înţelegere şi orice idee preconceptă.

Atenţia îi fu atrasă de o unduire bruscă apărută pe luciul bălţii din faţa sa. Pentru o clipă, i se tăie respiraţia.

Vâsli cu mare grijă până acolo, atent să nu tulbure suprafaţa apei mai mult decât era necesar. Era o baltă mare, al cărei capăt dădea într-un alt heleşteu. Dacă

mişcarea fusese cauzată de un ţipar şi acesta l-ar auzi apropiindu-se, s-ar îndepărta cu iuţeală din câmpul de acţiune al furcii sale.

Luciul apei se încreţi din nou şi Henri simţi un fior de plăcere pe şira spinării. Acum luntrea plutea singură, fără să fie nevoie să vâslească. Aşează prăjina în barcă fără să facă zgomot şi, cu inima bătându-i nebuneşte în piept, apucă furca. Judecând după grosimea, forţa şi greutatea uneltei, aceasta nu fusese realizată pentru capturi obişnuite, de zi cu zi, precum erau cei cinci ţipari pe care îi prinsese mai devreme, ci pentru momente speciale ca acesta.

Pe luciul apei se formară vălurele pentru a treia oară, la o aruncătură de băţ de el. Înălţă cât putu de sus furca, se întinse cât putu de tare, îşi arcui spatele şi aşteptă, gata de atac. Simţi ca şi cum toată experienţa lui de pescar l-ar fi pregătit pentru acest moment unic. Îi răsună în minte sfatul tatălui său şi acesta îi dădu putere. Ţinând coada furcii cu ambele mâini, înfipse unealta cu putere în apele negre.

Apa ţâşni în jur asemeni unui vulcan care erupe.

Zvârcolindu-se cu o furie oarbă, ţiparul sări din apă şi aproape că îl răsturnă pe Henri. Peştele depăşea în lungime înălţimea lui Henri şi chiar lungimea luntrei. Corpul negru, musculos şi puternic al ţiparului era aproape la fel de gros precum coapsa lui Henri. Peştele îşi înfăşură coada în partea de sus a furcii şi, fixându-se bine, plesni cu ea braţul tânărului, lăsându-i urme roşii şi mari până la cot. Ţiparul avea gura deschisă şi îşi clănţănea dinţii lungi cât degetele lui Henri şi ascuţiţi ca nişte ace. Bărbatul ridică furca şi o trânti pe fundul bărcii, ţinând peştele cu ambele mâini, fără să ia în seamă faptul că acesta îl plesnea peste braţe, umeri şi faţă. Încet-încet,

puterile ţiparului începură să secătuiască şi Henri simţi că poate să slăbească, în sfârşit, strânsoarea. Respiră adânc, pentru prima dată după ce afundase furca în adâncuri.

Era un adevărat trofeu, cel mai mare ţipar pe care îl prinsese vreodată. Cel mai mare ţipar pe care îl *văzuse* vreodată. Ca şi cum i-ar fi recunoscut triumful, apele mării începură să se reverse înapoi în golf.

Henri căzu în genunchi. Sleit de puteri, abia putu să ridice prăjina. Cu mişcări scurte şi greoaie, vâsli pe apele tot mai înalte, conducând luntrea înapoi pe uscat. Ar fi voit să scoată chiote de bucurie, să râdă, să strige în gura mare, să-i audă toţi locuitorii golfului Cobequid. Se întorcea acasă cu un ţipar atât de uriaş, încât se putea ospăta din el întregul sat.

Louise avea să fie atât de încântată!

CAPITOLUL 14

Louise mergea împroşcând stropi de saramură, nu din cauză că ligheanul pe care îl ducea ar fi fost prea plin, ci pentru că mâinile îi tremurau incontrolabil. Bărbatul i se întorsese acasă cu zâmbetul pe buze şi cu cel mai mare ţipar văzut vreodată de orişicine – atât de uriaş, încât coada îi ajungea pe jos, măturând colbul drumului în spatele lui Henri în timp ce urca anevoie dealul spre casă. Lepădase ţiparul în grădina din faţa casei ca pe un simplu sac de cartofi, şi fără a da vreo atenţie măreţului trofeu sau alaiului de oameni ce îl urmau, strigându-şi vecinii şi prietenii să vină să vadă această captură de necrezut, o anunţase că găsise soluţia perfectă. Apoi, cu ochii negri strălucind din nou, îşi întinse braţele spre ea, arătându-i că iubirea şi bucuria se întorseseră în căminul lor. Ea râse şi

se dădu puţin înapoi, ruşinată – în primul rând deoarece toţi sătenii erau cu ochii pe ei, iar în al doilea rând, pentru că Henri era plin de mâzgă şi de solzi, din cap până în picioare. Sătenii îi priveau şi râdeau alături de ei, iar Louise, chiar înainte de a afla soluţia dilemei din ajun, ştia în adâncul sufletului că totul avea să fie bine.

Însă azi era o cu totul altă poveste. Ajunsă în dreptul gardului nu foarte înalt ce împrejmuia grădina de zarzavaturi a mamei sale, Louise se opri pentru a-şi muta ligheanul greu pe celălalt şold şi pentru a formula în minte argumentele la care se gândise noaptea.

Cu o seară înainte, Henri se dusese singur să le vorbească socrilor şi se întorsese acasă abătut.

Ceea ce însemna că era trebuinţă de mai multe argumente pentru a-i convinge pe părinţi. Totuşi, Louise ştia cu certitudine că planul lui era cel corect. Catherine nu reprezenta niciun fel de ameninţare pentru familie, şi cea mai bună cale de a dovedi acest lucru era ca locuitorii satului să o întâlnească faţă în faţă.

Prietenia cu Catherine era prima prietenie legată de Louise la vârsta maturităţii. Pe toţi ceilalţi oameni din viaţa ei, chiar şi pe soţul său, îi cunoştea de o viaţă. Acum, cu fiecare zi care trecea, în inima ei se întărea tot mai mult certitudinea că această prietenie era una importantă, *vitală* chiar.

— Ai de gând să stai acolo toată ziua? îi strigă mamă-sa, deschizând larg oblonul şi iţindu-şi capul pe fereastră. Ce stai acolo afară, în soare? Ai să te înnegreşti la piele ca un indian.

N-avea încotro, trebuia să intre în casă, să le vorbească, să îi convingă.

— Bună dimineaţa, mămico!

Maică-sa o întâmpină în prag.

— Jacques, vină de vezi ceva, strigă ea, aruncând o privire spre ligheanul din mâinile fetei.

Voinicul său tată veni spre ele, învăluit în rotocoalele de fum ce îi ieşeau din pipă.

— Ce ai acolo, copilă?

— Ţipar, zise Marie, băgând un deget în saramură. Unul la fel de mare precum umblă vorba prin sat.

Ţinându-şi pipa în colţul gurii, Jacques se uită în lighean şi fluieră admirativ.

— E cât piciorul meu de gros!

— E şi mai gros, spuse nevastă-sa, vârând iar degetul în lichidul sărat. Cât a mai rămas?

— I-am dat o bucată cât aceasta de mare lui Eli şi una lui Philippe, iar azi-dimineaţă Henri s-a dus cu o altă halcă la ferma Duprey.

Ne-a rămas îndeajuns cât să umplem un butoi şi cât să ne ospătăm cu toţii la sărbătoarea verii.

— Ce mai namilă de peşte! în toată viaţa mea n-am auzit să se fi scos o asemenea dihanie din adâncuri, fu concluzia trasă de tatăl său.

— Darămite de un singur om într-o luntre! adăugă maică-sa, dând din cap. Soţul tău este cel mai puternic bărbat din Minas.

Tatăl şi fiica se priviră unul pe celălalt, uluiţi la auzul unui asemenea compliment venit din partea ei.

Jacques ieşi şi luă ligheanul din mâinile Louisei.

— Intră, copila mea, intră şi şezi o clipă cu noi!

Louise ar fi vrut să poată scăpa cumva de apăsarea ce o simţea în piept. Ştiind că nu se va ivi nicicând un prilej mai bun de a vorbi, îşi luă inima în dinţi.

Aş dori să ştiu ce credeţi despre ideea lui Henri, zise ea, fără niciun fel de introducere.

Jacques şi Marie rămaseră amândoi ţintuiţi locului,

după care bărbatul îi dădu încet ligheanul nevestei sale, alese fără grabă un scaun, îl trase tacticos în afară şi, într-un sfârşit, se aşeză. Apoi se aplecă în faţă, alese un sfeşnic de pe cămin şi se cufundă în îndelungatul proces al reaprinderii pipei.

Marie duse ligheanul în bucătărie, îl puse într-un loc însorit, pentru ca peştele să se mureze mai repede, apoi luă o cârpă curată şi o înmuie în apa din găleată.

Louise urmărea din prag toate aceste mişcări domoale şi bine cumpănite ale părinţilor ei.

— Vino aici, fetiţa mamii, să-ţi curăţ apa sărată de pe mâneci înainte de a se usca!

— V-am pus o întrebare, răspunse Louise, neavând totuşi curajul să refuze invitaţia mamei sale.

Urmă o tăcere lungă şi încordată. Nu se auzea decât hârşâitul supărător al cârpei pe mânecile sale. În cele din urmă, mama fu cea care glăsui prima, pe un ton ce nu îl folosea decât arareori, meditativ şi plin de căldură.

— Nu mi-ai părut nicicând mai fericită ca în aceste ultime luni. Pentru o vreme, am crezut că s-ar putea să porţi un prunc în pântece.

— Aşa e, fata tatii? întrebă Jacques, fără să-şi ia privirea de la focul din cămin.

— Nu. Nu, din câte ştiu eu, răspunse Louise îmbujorându-se.

— Ştiu că această bucurie se datorează, în parte, faptului că ai un bărbat atât de bun, continuă mama ei. Mai bun decât toţi bărbaţii ce i-am cunoscut şi, slavă Domnului, am fost binecuvântată, la rândul meu, cu un soţ bun şi cu doi feciori destoinici.

— Îţi mulţumesc, Marie, spuse Jacques, pufăind cu sete din pipă şi privind flăcările din cămin cu un calm studiat. Mi-am dat toată străduinţa să fiu vrednic de tine.

Louise se uită la un părinte şi apoi la celălalt. Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Această căldură, arătată deschis, şi această lipsă de încordare puteau să însemne un singur lucru.

— Vă învoiţi să vină Catherine? întrebă ea nerăbdătoare.

Niciunul dintre părinţi nu îi dădu un răspuns direct.

— Ţi-a zis soţul tău ce i-a spus mamă-ta seara trecută? o întrebă Jacques, nedezlipindu-şi ochii de la flăcări.

— Nu, nu mi-a zis nimic. Tot ce ştiu este că s-a întors acasă foarte abătut.

Jacques îşi întoarse privirea de la foc, însă nu îşi privi copila, ci nevasta.

— Nu eşti îngrijorată? o întrebă el pe Marie.

— Desigur că sunt îngrijorată. Hai, fetiţo, să îţi curăţ şi cealaltă mânecă! Care om cu scaun la cap ar putea să trăiască în aceste vremuri şi să nu îşi facă griji?

— Adevărat, murmură Jacques. Foarte adevărat.

— Dar şi tu ai spus luni de-a rândul că ştim prea puţine. Poate că trebuie să dăm ascultare sfatului primit de la pastor.

Louise se simţi din nou ca pe vremea când era copil: părinţii ei nu vorbeau cu ea, ci despre ea.

— Aţi vorbit cu domnul pastor? întrebă ea.

— Aseară şi azi-dimineaţă din nou, confirmă Jacques, continuând să privească faţa soţiei sale. A spus că, după părerea lui, nu se poate alege decât un lucru bun din întovărăşirea a doua tinere prin apropierea de Dumnezeu.

— Sunt de acord, spuse Marie, în timp ce curăţa cu mişcări rapide mâneca Louisei. Deşi mi se cutremură inima la gândul celor ce au să vie şi de care n-avem habar, sunt de acord.

— Întotdeauna spunem că voim să ştim mai multe, spuse Jacques, ca şi cum ar fi vorbit cu el însuşi. Nu mai multe zvonuri, ci mai multe adevăruri. Certitudini, în baza cărora să putem judeca drept. Poate această prietenie are să fie de folos.

Atunci Marie privi în sus, cu ochii întrebători.

— Prietena ta, Catherine, ne-ar da de ştire? întrebă ea.

— Trebuie să o întreb, răspunse Louise, cu picioarele înmuiate datorită uşurării pe care o simţea.

— O vom întreba împreună, spuse Jacques şi faţa i se destinse într-un zâmbet larg. Şi acum, nevastă, Spune-i fiicei tale ce l-a nelinişti t într-atât de tare pe soţul ei.

— I-am spus – făcu Marie frecând nervoasă mâneca – i-am spus că, deşi nu poartă acelaşi nume ca şi noi, el are să fie următorul conducător al clanului.

Flacăra lumânării pâlpâia, împrăştiind scântei şi umplând încăperea cu mirosul înecăcios al seului topit. Catherine citea cu voce tare un pasaj din Biblie. Andrew se foia pe scaun, încercând să se concentreze asupra glasului soţiei sale. Îl măcinau gânduri contradictorii. Nu contenea să se minuneze de faptul că ea era dispusă să îi respecte hotărârea, indiferent care ar fi fost aceasta. Ştia cât de important era pentru ea să participe la această sărbătoare organizată în satul francez. Şi totuşi, a fost dispusă să îi cedeze lui dreptul de a hotărî în această privinţă. Dar, dacă ar participa…

— Nu eşti atent, spuse Catherine, ridicându-şi privirea de la Biblia pe care o ţinea pe genunchi.

— Încerc să fiu.

Ea zâmbi.

— Pastorul a spus ceva despre asta duminica trecută.

A zis că, pentru a dobândi un loc în rai, nu este de ajuns să încerci. Trebuie să crezi.

Andrew zâmbi la rândul său.

— Mă tem că nici atunci n-am fost prea atent.

— Vrei să ne oprim aici în seara aceasta?

— Nu, răspunse el şovăind. Doar mă minunez de faptul că eşti dispusă să îmi cedezi mie această hotărâre.

— Ai hotărât? întrebă ea cu încordare în glas.

— Nu, oftă el văzând îngrijorarea din ochii ei.

Ar fi putut să înşire o duzină, o sută de motive pentru care nu era indicat să meargă în Minas, dar niciunul nu ar fi lăsat-o mai puţin dezamăgită.

— Catherine, acest lucru poate fi foarte periculos, începu el.

— Aici, pentru noi, vrei să spui.

— Da. Între satele noastre este pace, dar foarte mulţi dintre cei aflaţi la putere ar vedea în aceasta un act periculos, mai cu seamă având în vedere poziţia mea.

Andrew vedea cât de tare se forţa Catherine să se abţină de la comentarii.

— Ce s-a întâmplat? insistă el.

— Nimic, răspunse Catherine coborând privirea şi lăsând şuviţele castanii-aurii să îi acopere faţa. Nu s-a întâmplat nimic.

Andrew întinse mâna şi îi ridică bărbia cu blândeţe.

— Spune-mi, insistă el şi privirea lui păru să pătrundă dincolo de ochi, direct în inima ei.

— M-am rugat toată dimineaţa şi toată după-masa. Şi singurul răspuns pe care am simţit că îl primesc în această privinţă a fost să nu te contrazic, spuse ea încet.

Iată încă un lucru care îl făcea să se minuneze. Uşurinţa cu care vorbea despre rugăciune, ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru de pe faţa Pământului.

— Te-ai schimbat, Catherine. Eşti mai profundă, mai senină decât erai înainte.

Ea nu îl contrazise.

— Mi-aş dori să-mi îngădui să mă duc. Ştii că aş fi cu mare băgare de seamă.

El şovăi. În tăcerea ce se lăsă pentru o vreme în odaie se auzeau lemnele trosnind în vatră, ca şi cum ar fi susurat un cântec despre dulcile taine ale căminului.

— Şi dacă refuz?

Catherine înlemni. Pe chip i se citea dezamăgirea.

— Atunci, bănuiesc că… Nu pot să mă duc. Nu. Nu-ţi voi desconsidera dorinţa. Atât putu spune tânăra.

„Cât de mult înseamnă lucrul acesta pentru ea! Cât de apropiată a devenit de această franţuzoaică! Nu e un lucru înţelept dar să îi refuz…” Andrew îşi întoarse ochii de la faţa ei îndurerată şi privi Cartea.

Deşi se apropiau de sfârşitul capitolului nouă al Evangheliei după Luca, atenţia lui Andrew fu atrasă de un verset din capitolul următor. Un verset care părea să se desprindă de pe foaie şi să vorbească inimii sale cu o claritate ce îi tăie respiraţia.

— Andrew, ce s-a întâmplat?

El nu zise nimic. Citi versetul în tăcere şi simţi cum cuvintele răsună în toată fiinţa sa. „Duceţi-vă; iată, vă trimit ca pe nişte miei în mijlocul lupilor”. Apoi privirea îi alunecă înainte, ca şi cum o mână nevăzută i-ar fi arătat drumul, îndrumându-l să citească mai jos pe pagină: „În orice casă veţi intra, să ziceţi întâi: „Pacea să fie peste casa aceasta!” Şi dacă va fi acolo un fiu al păcii, pacea voastră va rămâne peste el; altfel, ea se va întoarce la voi. Să rămâneţi în casa aceea şi să mâncaţi şi să beţi ce vi se va da”.

— Andrew?

— O clipă, îngăimă el.

Gândurile îi zburară la nopţile iernii trecute. Petrecuse ceasuri întregi aşezat lângă scumpa lui soţie, învăţând să o iubească tot mai mult în timp ce ea vorbea cu o evlavie liniştită despre toate noile adevăruri descoperite citind Biblia. Despre făgăduinţe şi mesaje de speranţă şi iubire. Despre milă. *Milă*. Niciodată nu dăduse mare atenţie acestui cuvânt. Mila era un sentiment străin pentru un soldat. *Milă*. Dar ea avea dreptate. Acum Andrew înţelegea lucrul acesta, simţea mesajul în inimă. Ce este mila dacă nu dăruirea iubirii, un act prin care se arată iubirea? Şi ce altă chemare mai purtau pentru el aceste cuvinte rostite în mod repetat de o voce care nu îi mai vorbise până acum?

Sau poate că o făcuse. Poate că toate acele nopţi l-au pregătit, de fapt, pentru un moment ca acesta, când întreaga lui perspectivă asupra vieţii părea să se fi schimbat brusc şi radical, deschizându-se astfel încât acum să poată privi situaţia şi hotărârea de dinaintea lui cu alţi ochi, în baza provocării ridicate de un singur cuvânt. *Milă*. Auzi cuvântul rostit clar şi răspicat în toată fiinţa lui.

Îşi ridică ochii şi privi în ochii ei.

— Ce ai spune – începu el liniştit – dacă mi-aş da demisia?

Ea făcu un pas înapoi, dar nu părea îngrozită de vorbele lui.

— Din armată, vrei să spui?

— Prin jurământul pe care l-am depus, sunt legat pentru alţi doi ani, dar după aceea, da. Ce-ar fi dacă aş părăsi regimentul?

Cuvintele rămaseră suspendate în aer, între ei.

— Cred că o parte din mine a ştiut de ceva vreme că asta urma să se întâmple, răspunse Catherine, tărăgănând

cuvintele. Dar consideram că este ceva ce trebuie să hotărăşti singur.

Andrew dădu din cap, fără să-şi ia ochii de la ea.

— Nu ţi-ar lipsi importanţa şi siguranţa statutului de soţie de ofiţer?

— Este minunat să mă plimb prin sat în calitate de soţie a domnului căpitan Harrow, mărturisi ea, dar eu nu m-am căsătorit cu armata, ci cu tine. Şi, după această iarnă, şi tot acest timp petrecut alături de tine şi de Cuvânt…

Se opri, studiindu-i faţa.

— Te surprinde faptul acesta?

— Da, răspunse el cu blândeţe. Mă surprinde foarte mult.

— Eşti un om bun, Andrew Harrow, spuse ea mângâindu-i întâi mâna, apoi obrazul. Un om chiar foarte bun. Orice ţi-ai propus, sunt convinsă că vei realiza cu succes.

El aprobă din cap nu doar cuvintele ei, ci şi mesajul pe care îl primise în noaptea aceasta. Îşi întoarse uşor capul pentru a-i săruta degetele.

— Te rog să le transmiţi respectele mele oamenilor din Minas, spuse el cu blândeţe.

CAPITOLUL 15

În dimineaţa aceea, Catherine cobora, călăuzită de Louise, pe altă potecă decât cea pe care urcase pe pajişte. Abia acum realiza însemnătatea extraordinară a ceea ce voiau să facă. Încetini, rămânând cu un pas în urma prietenei sale care o călăuzea, şi începu să se roage cu fervoare. Se ruga pentru ea, pentru Andrew, pentru

comunitatea ei şi pentru sătucul Minas.

Nesiguranţa ei creştea pe măsură ce se apropiau de aşezarea franceză. Totul îi era atât de străin! De când se măritase, nu se îndepărtase de satul ei de lângă fort nici măcar pentru a se duce la târgurile din Chelmsford. Cu toate acestea, iat-o acum înfăşurată din cap până în picioare într-o pelerină franţuzească primită de la Louise, coborând pe o cărare necunoscută care dădea într-o uliţă a unui sat străin. Trecând pe lângă prima casă din sat, observă temeliile de piatră, zidurile de lemn şi acoperişul ce nu se asemăna cu nimic din ceea ce văzuse până acum, toate având pentru ea un aer exotic.

Streşinile coborâte în pantă mare se prelungeau mult în afara zidurilor, ca nişte braţe menite să apere casa de vânturile puternice şi de iernile năprasnice din acea regiune. Printre şindrile, se iţeau lucarne, cuibărite fiecare în câte o firidă şi acoperite cu câte un acoperiş abrupt, combinaţie ce părea bizară şi logică, totodată. Tot ceea ce vedea o ducea cu gândul la trăinicie şi la istorie. Până şi casele cele mai noi aveau o înfăţişare istorică, iar Catherine realiză de cât de mult timp se aflau satul şi oamenii aceştia aici, în golful pe care îl considera al său.

În acel moment, Louise privi înapoi, iar Catherine văzu pe chipul prietenei sale aceeaşi încordare şi aceeaşi nelinişte pe care le simţea şi ea. Schimbară un zâmbet nervos. Risca atât de mult. De ce venise? De ce se pusese în pericol pe ea şi pe soţul său? De ce să trebuiască să se deghizeze şi să aibă secrete faţă de prietenii pe care îi cunoştea de o viaţă? Şi oare ce s-ar întâmpla dacă tatăl său ar afla despre această vizită clandestină? Nici nu îndrăznea să se gândească la o asemenea posibilitate.

O fetiţă coborî în goană pe o uliţă laterală, râzând şi strigând spre cineva, apoi apăru zburdând pe drumul pe

care mergeau ele. Veşmintele ei, constând dintr-o boneţică scrobită şi o rochie de albastrul cerului, cu dantelă asortată pe dedesubt, erau o copie miniaturală a ţinutei Louisei. Când le văzu pe cele două femei ce se îndreptau spre ea, fetiţa se opri brusc. Surprinsă, se holbă la Catherine cu ochii ei mari şi guriţa îi rămase căscată larg.

În modul cel mai firesc cu putinţă, Catherine se aplecă spre copilul ce stătea încremenit.

— Cum te numeşti, copilă? o întrebă ea pronunţând cu grijă cuvintele în limba franceză.

Fetiţa închise guriţa şi îşi duse un degeţel în colţul buzelor.

— Marie.

— Este mezina vărului meu, explică Louise, cuprinzând-o pe fetiţă cu braţul. A botezat-o după mama, care este sora tatălui său şi, totodată, naşa sa.

— Marie este un nume încântător, spuse Catherine. Aproape la fel de frumos precum rochiţa ta.

Fetiţei îi trecu timiditatea îndeajuns cât să îşi ridice poalele fustei pentru a le arăta jupele şi drăgălaşii ciorăpei coloraţi care se ascundeau sub ele.

— Tanti Louise mi i-a făcut.

— Tanti Louise este o cusătoreasă foarte pricepută.

Fetiţa ridică mâna cu care îşi ţinea încă fusta şi îşi vârî din nou degetul în gură.

— De ce porţi pelerină lungă într-o zi aşa de caldă? întrebă ea.

— O, nu am vrut să îmi murdăresc rochia cu colbul de pe drum, răspunse Catherine.

Ceea ce era în parte adevărat. Louise hotărâse că era mai înţelept să îi aducă lui Catherine un acoperământ care să îi ascundă straiele de tip englezesc de privirile curioşilor.

Catherine se îndreptă de spate şi îşi desfăcu şnurul pelerinei.

— Poftim. E mai bine acum? întrebă ea, dându-şi jos pelerina.

— Ooo, uite, tanti Louise, uite! Cât de *minunată* e rochia ei! Pot să o ating?

— Desigur că poţi, răspunse Catherine şi, întocmai precum făcuse fetiţa, îşi ridică poalele fustei, lăsând-o pe cea mică să o atingă.

Culoarea rochiei era alcătuită din trei nuanţe de gri, de la gri-închis până la gri-deschis, ilustrând cumva etapele înseninării cerului după furtună.

— Se numeşte satin. Ţesătura provine din Anglia. Ai auzit vreodată de Anglia?

— Da. E dincolo de apă, spuse fetiţa, privind spre Catherine în timp ce îi mângâia rochia. De ce vorbeşti aşa?

— Aşa cum?

— Nu ştiu. Altfel.

— A! făcu Catherine zâmbind relaxată spre Louise.

Se simţea relaxată pentru prima oară de când începuseră coborâşul.

— Bănuiesc că din cauza faptului că franceza nu este limba mea maternă.

— Dar o vorbeşte minunat, nu-i aşa, Marie? adăugă Louise.

— Da, răspunse cea mică privind-o pe Catherine cu din ce în ce mai puţină timiditate. Acasă vorbeşti altă limbă?

— Da.

— Ce limbă?

— Micuţa noastră Marie te va exaspera cu întrebările ei, de o laşi, spuse Louise.

— Nu mă deranjează defel. Engleza, îi răspunse

Catherine fetiţei. Acasă vorbim limba engleză.

— Spune-mi ceva în limba engleză, te rog frumos!

Catherine îşi aminti acea zi în care, pe pajiştea de pe deal, o tânără

Cu părul negru deschisese uşa spre o lume stranie şi tulburătoare cu nişte simple cuvinte. „Non, non, ouăli îs doi şilingi duzina”.

— Nu, nu, ouăle sunt doi şilingi duzina, rosti Catherine într-o engleză exagerat de corectă.

Louise izbucni într-un hohot de râs şi în momentul acela Catherine înţelese de ce era acolo. Atât cât putea înţelege în aceste vremuri confuze. Începu şi ea să râdă alături de prietena sa, deoarece ziua se transformase subit într-una bună, plină de miresmele proaspete ale verii şi de o căldură primitoare.

Copila râse şi ea, apoi se întoarse şi o zbughi în jos pe uliţă, strigând „*Papa*, *papa*, hai să o vezi pe doamna care vorbeşte engleză! Are, întocmai precum a spus Louise, un zâmbet strălucitor ca razele soarelui! Hai să vezi, *papa*!”.

Cele două tinere se priviră şi izbucniră din nou în râs, după care se luară de braţ şi o urmară pe micuţă. Şi aşa le-a văzut clanul pentru prima oară, îndreptându-se către casa Belleveau braţ la braţ şi zâmbind în razele strălucitoare ale soarelui.

Nici chiar toate acele feţe străine ce se iviră în curtea îngrădită din faţa casei nu putură să-i şteargă surâsul de pe buze şi convingerea că făcuse alegerea corectă venind aici. Acolo, scăldată în razele soarelui, Catherine simţi că nu este singură. Nu este singură nici aici, nici aiurea. Nu este singură niciodată.

Vestimentaţia bărbaţilor consta din pantaloni largi de culoare închisă, bretele şi cămăşi albe scrobite, cu gulere

înalte, care acopereau gâtul. Peste cămaşă, cei mai vârstnici purtau fiecare câte o haină lungă, asortată, care le ajungea în spate până la genunchi. Fiecare bărbat avea pe cap o pălărie ciudată, rotundă şi cu boruri largi. La apariţia celor două, toţi bărbaţii îşi descoperiră capetele.

Femeile stăteau adunate într-o parte, privind-o pe Catherine cu vădită curiozitate. Toate purtau rochii şi scufii asemănătoare cu ale Louisei, într-o varietate de pasteluri ce aminteau de culorile florilor de primăvară. Unele priviri erau vădit întrebătoare, chiar ostile, dar acestea nu erau multe la număr. Merii ce dădeau în pârg în toate curţile umpleau aerul cu dulcele lor parfum. Dincolo de casa spre care se îndreptau, se întindeau, şir după şir, pomii unei livezi vaste.

Louise o conduse pe Catherine spre un bărbat înalt şi robust.

— Tată, ţi-o prezint pe prietena mea, Catherine Harrow. Catherine, acesta este tatăl meu şi conducătorul clanului nostru, Jacques Belleveau.

Bărbatul avea părul sur şi nişte mustăţi albe, răsucite. Catherine îi privi chipul şi făcu o reverenţă.

— Satul domniilor voastre este înmiresmat de parfumul celei mai grozave livezi de meri din câte mi-a fost dat să văd vreodată, *în sieur*. Este ca şi cum aş simţi în nări chiar. mirosul câmpiilor raiului.

Se auzi un oftat general şi Catherine putu citi pe aproape toate feţele celor prezenţi că rostise cuvintele potrivite.

— Vezi, *papa*? Ţi-am spus că vorbeşte tare caraghios! se auzi exclamând vocea subţire a fetiţei.

La auzul acestor vorbe, întreaga adunare izbucni în râs, alungând orice urmă de încordare sau nelinişte. De aceea, atunci când Louise o duse în partea în care se aflau

femeile şi spuse „Iar aceasta este mama mea, Marie Belleveau”, Catherine făcu iarăşi o reverenţă, după care avu curajul să ia mâna bătătorită a femeii şi să-i spună „*Madame*, aţi crescut cea mai bună fiică lăsată de Dumnezeu pe pământ. Este o adevărată onoare să mă pot numi prietena ei”.

Mama Louisei avea o căutătură uşor rece, pe care Catherine ajunsese să o asocieze cu a unor femei cărora le venea mai uşor să mustre decât să laude. Totuşi, astăzi, Marie Belleveau fu în stare să răspundă cu o căldură sinceră în glas.

— Eşti într-adevăr la fel de încântătoare cum mi te-a descris fata mea.

Louise o trase din nou de braţ şi Catherine se trezi faţă în faţă cu un bărbat bine făcut, cu păr negru, faţă roşcovană şi bărbia despicată. Deşi nu era mult mai înalt decât ea, toată fiinţa lui vădea o putere colosală, reflectată parcă în ochii săi negri.

— Şi acesta este soţul meu, Henri, spuse Louise încet.

— Sluga dumneavoastră, domnule, spuse Catherine, făcând o a treia reverenţă. Este o onoare să o cunosc pe încântătoarea dumneavoastră soţie.

— Bine zis, *madame* Arrow. Louise a mea chiar că-i încântătoare, spuse Henri şi faţa lată i se destinse într-un zâmbet larg. Şi tot ce pot să mai zic e că nu fost-am onorat cu o reverenţă din partea uneia ca domnia voastră de când îs eu pe lume.

Lumea începu să curgă spre Catherine din toate părţile, vorbindu-i şi, gesticulând, şi înclinându-se în faţa ei. Câţiva, puţini la număr, rămaseră la o parte, schimbând din când în când priviri întunecate, dar majoritatea oamenilor erau prietenoşi şi entuziaşti. Se lăsă purtată

dintr-o parte în alta, ajungând la un moment dat, la o distanţă considerabilă de singura persoană pe care o cunoştea în tot acest puhoi de creştini. Dar nu conta. Deşi nu înţelegea decât frânturi din frazele ce i se adresau cu repeziciune din toate părţile, Catherine era încredinţată că se afla printre prieteni.

Jacques Belleveau îşi croi drum prin mulţime. Vacarmul conteni abia când ajunse în dreptul ei şi îi întinse o cană cositorită.

— Stă în obiceiul nostru să închinăm primul pahar din cidrul de anul trecut în cinstea recoltei. Am fi din cale-afară de onoraţi ca anul acesta să rosteşti domnia ta câteva cuvinte cu acest prilej, *madame*.

— O, dar… încercă să protesteze Catherine, înroşindu-se la faţă.

Totuşi, văzându-se înconjurată de atâtea feţe zâmbitoare, îşi făcu

Curaj şi ridică paharul.

— Fie ca această recoltă să fie la fel de bună precum oamenii din acest sat! spuse ea, bâlbâindu-se uşor.

Vorbele îi fură întâmpinate de un murmur general şi o mulţime de priviri aprobatoare schimbate între feţele rumene din jurul ei. Catherine simţi că rostise şi de această dată cuvintele potrivite.

Îşi ascunse, ruşinată, faţa de ochii mulţimii ducând la buze cana cositorită. Cidrul nu se asemăna la gust cu niciun must de mere pe care îl băuse vreodată. Acesta aducea foarte subtil a scorţişoară şi era uşor efervescent. Nu o pişcă la limbă, nu era nici acru, nici dulce.

— E… E cea mai minunată licoare pe care am gustat-o vreodată!

Vorbele îi fură întâmpinate cu urale, ceea ce o făcu să se îmbujoreze din nou. Vocea răsunătoare a lui Jacques

Belleveau acoperi celelalte voci.

— Să bem în cinstea invitatei noastre! strigă el.

— În cinstea invitatei noastre! răsună urarea din toate părţile.

La îndemnul tuturor, Catherine se întoarse şi fu condusă de

Membrii clanului până în spatele casei şi, de acolo, în livadă. Acolo, sub ramurile noduroase ale pomilor bătrâni, învăluite în mireasma îmbătătoare a merelor şi a mâncărilor ce urmau a fi servite, erau întinse o duzină de mese, aranjate în formă de semicerc în jurul unui foc bine împrejmuit şi al unui proţap. Catherine fu aşezată la una dintre mese, unde i se alăturară cu repeziciune o mulţime de persoane ce se prezentară toate deodată. Eli, Philippe şi atât de mulţi copii din sat, încât îi venea greu şi să îi numere, darămite să îşi amintească numele fiecăruia. Louise şi Henri erau aşezaţi în faţa ei, iar lângă ea stăteau Jacques Belleveau, într-o parte, şi soţia acestuia, Marie, în cealaltă parte. Toată lumea îşi lungea gâtul peste masă, explicându-i în cuvinte pe care abia că le putea înţelege faptul că merele fuseseră culese în ultima clipă, chiar înainte să dea îngheţul, presate în căldări mari de piatră şi apoi puse la păstrat în poloboace din lemn de stejar, bine astupate, să nu prindă aer. Că nu se fermentau, pentru ca sucul să rămână proaspăt şi să poată fi băut şi de către copii.

Lemnul de stejar îi dădea sucului dulceaţă, iar mirodeniile provenite din insule îndepărtate făceau ca acesta să ţină un timp mai îndelungat şi să dobândească în timp o subtilă aromă nouă.

Catherine se străduia să audă şi să înţeleagă tot ce se spunea, observând adunarea dinăuntru şi dinafară. Faptul că trebuia să se concentreze pentru a înţelege vorbele

turuite în limba franceză îi oferea atât prilejul de a fi parte din tabloul general, cât şi cel de a privi lucrurile din exterior. În acel moment, realiză cât se poate de clar faptul că acesta era un *clan* în adevăratul sens al cuvântului. Toţi cei prezenţi aici, atât adulţii, cât şi copiii, formau un întreg, o *familie*, laolaltă cu toate râsetele, vocile şi sporovăială din jur.

— Vorbeşte-ne despre tine. Cu ce se îndeletnicesc părinţii tăi? o întrebă Marie, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Tatăl meu este notarul satului.

— Ah, le notaire.

Mesenii dădură din cap în semn de apreciere. Era clar că titlul de notar avea o anumită greutate şi aici.

— Şi mama ta?

— Mama mea a murit la o săptămână după ce am împlinit doi ani.

Avu loc un moment de tăcere din respect pentru răposată şi din compasiune pentru Catherine.

— Ai fost crescută de mătuşi, aşadar.

— Nu. Nu am nicio rudă de sânge în afară de tatăl meu. Toate neamurile lui au rămas în Anglia.

Toată lumea tăcu, uluită.

— Dar cine te-a crescut, copilă? continuă Marie, prea preocupată de şirul întrebărilor sale pentru a simţi vreo mustrare de conştiinţă pentru lipsa ei de tact. Cine te-a pregătit pentru a deveni femeie? Cine ţi-a vorbit despre căsnicie?

— Tata a avut menajere, cărora am învăţat să le spun mătuşici.

Aici, în mijlocul acestui clan, Catherine îşi aminti dintr-odată de

Singurătatea cu care se luptase o viaţă întreagă. Cine

o pregătise cu adevărat pentru a deveni femeie? Cine? Ea nu înţelesese ce însemna cu adevărat să fii o fată orfană de mamă până acum, când era înconjurată de *o familie*.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji, spre surprinderea ei şi a tuturor celorlalţi. Singurătatea făcuse dintotdeauna parte integrantă din viaţa ei, motiv pentru care Catherine ajunsese să o considere ca pe un lucru firesc şi nu îi dăduse niciodată prea mare importanţă. Până acum. Acum înţelegea cu adevărat ce i-a lipsit.

Peste masă, se întinseră mai multe mâini. Mâini de femei puternice.

În timp ce Louise îşi întindea braţele către ea, Marie Belleveau o cuprinse, la rândul său, într-o îmbrăţişare. Din toate părţile, se auzeau murmure de drag şi îngrijorare. Se chinui să-şi elibereze o mână pentru a-şi ascunde faţa înlăcrimată, dar strânsoarea cu care o ţinea Louise era pe cât de delicată, pe atât de fermă. Catherine încercă să îşi tragă răsuflarea.

— Vă rog să mă iertaţi… Îmi pare rău! reuşi ea să spună cu vocea tremurată.

— Taci, copilă, taci! Nu ai de ce să te ruşinezi. Eşti între prieteni, încercă să o liniştească Marie, toată numai lapte şi miere. Eu trebuie să îţi cer iertare pentru acele întrebări pe care nu eram îndreptăţită să ţi le adresez.

— Nu, nu… Doar că… Ei bine, eu n-am mai întâlnit niciodată o familie ca aceasta.

— Nu, şi nici c-ai să mai întâlneşti vreuna! strigă Henri din capătul mesei. Două familii dintr-astea, şi pământul s-ar surpa sub ele de uimire şi de zăpăceală!

Râsetele ce se stârniră în jurul mesei fură bine-venite. În cele din urmă, Catherine reuşi să îşi ridice batista şi să se şteargă la ochi. Îmbrăţişarea Mariei deveni modul unei femei mai vârstnice de a-i ura un bun-venit

călduros unei femei mai tinere, iar privirea Louisei, plină de iubire şi prietenie, încălzi încă o dată inima lui Catherine.

Henri arătă spre o altă masă, către o persoană nevăzută.

— Clanul ăsta-i un talmeş-balmeş. Uite, de pildă, individul de colo, ciudăţenia ceea roşie la faţă, de zici că a crescut în stratul de rubarbă.

— Acu pe seama cui faci spirite, Henri? îi strigă înapoi un bărbat de la cealaltă masă.

— Ei bine, de vreţi să ştiţi, acest individ e propriul său verişor de gradul al doilea. Asta pentru că străunchiul surorii maică-sii a fost strănepoata feciorului vitreg al frăţânelui lu' taică-su!

Henri continuă, acoperind strigătele de protest de la cealaltă masă.

— Iar muierea de acolo, ei bine, verişoara de gradul doi a mătuşă-sii a fost una şi-aceeaşi persoană cu fratele vitreg al nevestei nepoatei lu' mamă-sa mare!

Râsetele, ca o adevărată mană cerească, şterseră ultimele urme de durere din sufletul lui Catherine. Toţi mesenii i se adresară, cerându-şi scuze în numele lui Henri, spunând că tânărul este o pacoste pe două picioare din ziua în care s-a născut, dar toate acestea erau spuse cu zâmbetul pe buze de către oameni ce ţineau unii la alţii şi totodată la ea.

— Dom pastor! Iată-l pe Jean Ricard!

Catherine se ridică din nou în picioare şi se întoarse să îl salute pe bărbatul înalt şi suplu. Noul sosit purta o haină neagră lungă, asemănătoare cu o sutană, încheiată în faţă cu o sumedenie de năsturaşi îmbrăcaţi în pânză. Purta aceeaşi pălărie rotundă ca toţi ceilalţi bărbaţi, doar că a lui avea borurile mai largi. Pastorul se îndreptă spre

Catherine şi îşi ridică pălăria de pe cap cu o mână, întinzându-i-o ei pe cealaltă.

— Jean Ricard, la ordinele dumneavoastră, *madame* Harrow! spuse el făcând o plecăciune adâncă.

— Este o onoare să vă cunosc, *în sieur*, răspunse ea, făcând o reverenţă adâncă.

— Poftim! Nu v-am spus eu că se înclină întocmai ca o regină? strigă Henri.

— Nu, Henri Robichaud, azi n-ai spus decât sminteli toată ziua, se auzi vocea unei femei.

— De ce s-ar deosebi ziua asta de toate celelalte? îi dădu dreptate o altă voce.

Pastorul zâmbi în timpul acestui schimb jovial de replici, fără să îşi ia ochii de la Catherine.

— Louise mi-a spus că daţi citire Bibliei împreună.

— Aşa este, domnule pastor, dar trebuie să vă mărturisesc că de înţeles, înţeleg mult mai puţine decât aş dori.

Aceste cuvinte aduseră un nou zâmbet pe chipul preotului, un zâmbet mult mai profund de această dată, venit din adâncul sufletului, zâmbet împărtăşit, de altfel, de tot restul mesenilor.

— Atunci dumneata şi cu mine s-ar putea să avem mult mai multe în comun decât ne-am fi aşteptat. Spuneţi-mi, *madame* Harrow, ce v-a călăuzit spre citirea Cuvântului Sfânt?

Catherine se întrebă în sinea ei dacă ar trebui să vorbească despre atitudinea strictă a tatălui său în privinţa Legii divine, atitudine ce o îndepărtase de Carte în trecut, şi despre toată prospeţimea care o însufleţise de când îi descoperise cuvântul viu şi revelator. Totuşi, nu voia să dea dovadă de lipsă de respect şi, de aceea, căută să spună ceva cu totul nou, ce nu mai îndrăznise să rostească

vreodată.

— Vreau să fiu o… O slujitoare a Domnului, se trezi ea spunând dintr-odată.

Pastorul avea trăsături ieşite din comun: nasul îi era aidoma unui cioc mare, ochii îi erau negri şi străpungători, iar pometii proeminenţi păreau să-i aparţină unui om aflat într-o permanentă căutare a adevărului.

— Aşa? făcu el, aşteptând în mod vădit continuarea.

— Dacă aparţin cu adevărat Domnului, voi putea să fiu o soţie bună pentru Andrew. Şi o mamă bună pentru copiii pe care nădăjduim să-i avem împreună, completă ea, îmbujorându-se la rostirea acestei mărturisiri.

Pastorul se înclină încă o dată, mai adânc decât prima oară.

— Prezenţa domniei tale ne onorează, *madame* Catherine. Fie ca pilda pe care o daţi să le ajute pe tinerele noastre fiice să preţuiască învăţăturile cele veşnice la justa lor valoare!

— Am învăţat din Sfânta Scriptură că nu am cum să înfăptuiesc aceasta, zise Catherine. Nu de una singură. Indiferent cât de puternic îmi doresc acest lucru. Numai prin ceea ce a făcut Domnul nostru

Iisus Hristos, cel răstignit pe cruce, pot să devin o soţie şi o mamă bună. Trebuie să îmi pun credinţa în El. Pentru tot restul vieţii.

Pastorul aprobă încet din cap, privirea devenindu-i din ce în ce mai gânditoare, apoi se întoarse către Jacques Belleveau.

— Poate că a sosit timpul să rostim rugăciunea împreună.

— Aşa e, domnule pastor, dumneata găseşti întotdeauna momentul potrivit, răspunse conducătorul clanului, cu obrajii roşii de încântare. Bucatele sunt

pregătite şi la fel e şi pofta noastră de mâncare.

Catherine se ridică în picioare împreună cu ceilalţi şi ascultă rugile binecunoscute, rostite într-un grai străin. Şi într-unul ce nu era străin deloc. Căci, pe lângă vorbele pastorului, Catherine îşi asculta şi propria inimă, minunându-se de cât de uşor îi venise să vorbească adineaori şi de cuvintele pe care alesese să le rostească. Cuvinte ce nu îi stătea în fire să le rostească nici măcar în limba sa maternă. Atunci cum de le-a putut rosti într-o limbă străină? Nu ştia. Tot ce ştia cu certitudine acum, stând cu capul plecat şi auzind rugăciunea, era că aici, în acest sat francez, în mijlocul unor oameni de altă naţionalitate, se simţea ca acasă.

CAPITOLUL 16

Catherine îşi ridică mâna subţire, îndepărtându-şi pletele răvăşite de pe faţă şi trăgând cu ochiul pe lângă draperia ferestrei din dormitor. Deşi nu se crăpase încă de ziuă, iar ea era frântă de oboseală, nu putea să doarmă. Se lăsă pe spate, nevrând să îşi deranjeze soţul. Măcar să încerce să se odihnească, dacă tot nu putea să doarmă.

Dar nu era să fie. Îşi simţea tot trupul încordat şi o durea stomacul. În cele din urmă cedă, se ridică în şezut pe marginea patului, îşi vârî cu grijă picioarele în tălpicii de lână şi se ridică uşor în

Picioare, fără să îşi ia ochii de la Andrew în tot acest timp. Văzând că acesta nu face nicio mişcare, Catherine respiră uşurată şi se strecură afară din odaie.

Deşi focul din cămin se stinsese, camera de zi nu se răcise încă. De fapt, lui Catherine îi era prea cald. Întinzându-se să ia nişte surcele, se gândi cu groază că s-

ar putea să se fi îmbolnăvit de gripă.

Simţind brusc un val de greaţă, se lăsă încet în balansoar. Avea de trei zile probleme cu stomacul. În general, senzaţia de greaţă se atenua pe măsură ce se afunda în treburile gospodăriei, dar îi venea tot mai greu să pregătească micul dejun pentru Andrew. I se făcea groază doar la gândul că trebuie să stea aplecată deasupra sobei încinse, învârtind în terciul de ovăz.

Dar mai era un ceas până să se trezească Andrew. Avea destul timp la dispoziţie pentru a-şi aduna forţele. Poate că are să se simtă mai bine până când vine momentul să se apuce de pregătirea mesei de dimineaţă. Întinse mâna după Biblie şi încercă să îşi găsească o poziţie mai confortabilă.

Începu să citească, dar îi venea greu să se concentreze asupra pasajului. Greaţa o năpădea în valuri intense, aidoma celor din golful Fundy, care treceau prin ea, mistuindu-i întregul trup şi făcând-o să se teamă că are să verse. De fapt, îşi dorea să *poată* vărsa. Atunci măcar ar scăpa de aceste spasme înfiorătoare.

Puse la o parte mult iubita Carte şi îşi lăsă capul pe spate, rezemându-l de spătarul balansoarului. Nu îndrăznea să se legene. Chiar şi legănatul uşor părea să îi mărească starea de disconfort, aşa că stătea complet nemişcată, aproape ţinându-şi răsuflarea, de teamă să nu i se facă rău.

— Eşti bolnavă?

La auzul vocii lui Andrew, Catherine tresări speriată, îndreptându-şi imediat spatele. Deşi mişcarea bruscă îi provocă un nou val de greaţă, femeia încercă din răsputeri să îşi mascheze starea de rău.

— Cred că m-am stricat niţel la stomac, nimic mai mult, reuşi ea să îngaime, forţându-se să zâmbească.

— Poate că ar trebui să iei din întăritorul pe care îl avem în dulap.

Ceva îi spunea tinerei să nu o facă. Nu doar pentru că poţiunea primită de Andrew pentru oamenii săi erau extrem de amară la gust, ci mai ales deoarece Catherine simţea că aude un fel de voce interioară ce o îndemna să fie cu mare băgare de seamă în privinţa tratamentelor improvizate.

— Sunt sigură că va trece, răspunse ea. La fel ca înainte.

— Ai suferit de asta şi înainte? întrebă Andrew în timp ce se îndrepta către ea, trecându-şi degetele prin părul ciufulit.

Privirea lui era plină de îngrijorare.

Catherine se foi neliniştită în balansoar. Lăsase să îi scape prea mult, dar acum nu mai avea cum să dea înapoi.

— Un pic, răspunse ea, sperând că Andrew se va mulţumi cu acest răspuns în doi peri şi o va lăsa în pace.

— De ce nu ai spus nimic? Habar nu aveam că eşti bolnavă.

— Nu sunt bolnavă… Serios că nu… Doar…

Dar nu se simţea deloc bine. Nu putea să tăgăduiască acest fapt. Se simţea îngrozitor de rău.

— Are să-mi treacă, reuşi ea să îngaime într-un sfârşit.

Un nou val de greaţă. Catherine ştiu că de această dată avea să verse. Se aplecă cu repeziciune peste găleata cu cenuşă. Andrew fu la fel de rapid.

Dintr-o mişcare, ajunse lângă ea, ţinându-i capul atunci când o trecură primele spasme.

— Trebuie să te întorci în pat, îi spuse el când se părea că ea îşi va reveni.

Catherine clătină din cap.

— Cred că am să mă simt mai bine acum, spuse ea, rezemându-se slăbită de spătarul înalt al balansoarului, cu fruntea îmbrobonată de sudoare.

— Dar trebuie să te odihneşti. Şi trebuie să iei nişte…

— Ba nu, Andrew, îl întrerupse Catherine. Este prea tare. Nu cred că…

— Bine, dacă nu vrei să iei din întăritor, bea măcar nişte tonic, îmi fac griji pentru tine în ultima vreme. Eşti fără vlagă şi din cale-afară de palidă.

— Nu am putut să îmi fac somnul, asta e tot.

— Te nelinişteşte ceva despre care nu mi-ai vorbit?

— Desigur că nu, ripostă tânăra, clătinând repede din cap.

— Atunci?…

— Poate că doar m-am stricat puţin la stomac. Sunt sigură că nu avem de ce să ne facem griji.

Cuvintele ei nu părură să-i fi liniştit pe Andrew.

— Cred că ar fi bine să o rog pe doamna Dwyer să treacă pe aici. Ea se pricepe la ierburi şi la leacuri…

— O, nu, Andrew, te rog să nu faci asta! îl imploră Catherine, ridicându-se speriată în şezut.

Nu avea niciun chef să o primească în vizită pe Matty Dwyer.

Văzând consternarea de pe faţa lui, încercă o nouă abordare.

Sau, cel puţin… Nu deocamdată. Nu are niciun rost să facem din ţânţar armăsar. Dacă nu îmi revin, atunci…

În sinea ei, Catherine spera cu ardoare să poată scăpa fără o vizită din partea nevestei căruţaşului din sat. Matty Dwyer era o femeie cârcotaşă şi bârfitoare, care avea supărătorul obicei de a-şi băga nasul peste tot. Deşi părea să fie întotdeauna disponibilă, întotdeauna prezentă în sala de la primărie ori de câte ori trecea ea pe acolo şi

întotdeauna gata să-i facă o vizită, Catherine nu se simţise niciodată în largul ei în compania acestei femei băgăreţe.

Andrew păru să îi detecteze neliniştea.

— Să mai aşteptăm două zile, atunci… dar dacă nu te simţi mai bine, va trebui să luăm măsuri.

Catherine aprobă din cap. Cât de mult îşi dorea să nu se ajungă până acolo!

— Hai să te ajut să te întorci în pat!

— Sunt sigură că mă pot descurca singură. Mă simt deja ceva mai bine, spuse ea, după care privi spre găleata pentru cenuşă.

— Nu-ţi face griji! Mă ocup eu de asta, spuse Andrew.

Fusese de ajuns o singură privire spre găleată pentru ca tinerei să i se întoarcă din nou stomacul pe dos. Detesta faptul că trebuie să lase această treabă murdară pe seama lui Andrew, dar ştia că în starea ei actuală nu ar fi nicidecum capabilă să cureţe găleata. Aşa că aprobă slab din cap şi apucă mâna întinsă a lui Andrew. Poate că are să se simtă mai bine dacă se întinde puţin.

Zâmbind uşor, Louise îşi trecu degetul peste calendarul făcut de mână, pe care Henri îl agăţase pe perete. Precis că avea dreptate. Calendarul îi confirma bănuielile. Ceea ce era ciudat, pentru că nicicând nu se simţise mai bine, mai plină de energie şi de viaţă decât

În zilele acestea. Totuşi, era prea devreme pentru a-i dezvălui secretul soţului său. Dacă se înşela? Henri ar fi atât de dezamăgit. În ultima vreme, vorbea tot mai adesea despre un fiu. Nu, trebuia să aştepte până când va fi sigură.

Făcu un pas înapoi şi îşi desfăcu funda şorţului apretat. Mai avea puţin timp la dispoziţie înainte de a

începe să pregătească masa de seară. Îi va face o vizită mamei sale. Va spune că a venit să pălăvrăgească la o cană cu ceai fierbinte şi, dacă se prezintă prilejul, ar putea pune nişte întrebări cu caracter mai intim. Mama ei trebuie să ştie.

Porni cu paşi mari şi uşori prin crâng. O scurtătură spre casa părinţilor săi, cu mai puţin praf şi mai multă răcoare decât oferea drumul principal.

Ajunsă la casa părintească, Louise ciocăni şi abia apoi deschise uşa, strigând nu foarte tare „*Bonjour*".

— Louise! exclamă Marie, care tocmai ieşise dintr-una dintre odăi şi se îndrepta acum spre bucătărie, ştergându-şi faţa cu şorţul. Haide înăuntru!

— Sunt deja înăuntru, răspunse Louise zâmbind.

— Aha. Foarte bine şi bun-venit! Dar e o zi caldă. Prea caldă pentru a sta în bucătărie. Haide să ne aşezăm la umbră!

— Dar am venit să bem un ceai împreună, o necăji Louise.

Ceai? Nu, e prea cald pentru ceai. Tocmai curăţăm nişte mazăre

În camera de zi. E mai răcoare acolo. Ce zici de nişte cidru de mere?

Louise chicoti încet.

— Atunci cidru de mere să fie, mamă. Cidru de mere şi, poate, nişte felii din minunata dumitale prăjitură cu ghimbir.

Prăjitură cu ghimbir? Dar n-am pregătit nicio prăjitură cu

Ghimbir azi. Henri a trecut pe aici acum vreo două zile şi a mâncat tot ce mai rămăsese.

Spre propria sa surprindere, Louise se simţi extrem de dezamăgită. Doar gândul la prăjitura cu ghimbir fusese

de ajuns pentru a-i provoca o poftă nebună. Totuşi, văzând expresia de pe chipul mamei sale, se grăbi să o liniştească.

— Lasă, mamă, nu face nimic! Am să mă mulţumesc cu orişice ai mata în cămară.

Mamă-sa o fixă cu o privire sfredelitoare.

— Dar pofteai la prăjitură cu ghimbir?

— Da… Dar nu importă.

— Aş putea să pregătesc nişte ceai de ghimbir.

Louise se lumină la faţă. Ceaiul de ghimbir suna apetisant, chiar dacă era departe de deliciosul gust acrişor al prăjiturii la care visase.

— Da, nu sună rău deloc. Să bem nişte ceai de ghimbir!

Ochii maică-sii continuau să o studieze.

— Am să aprind focul şi-am să pun ceainicul la fiert, mormăi ea cu un aer aproape distrat, clătinând din cap în timp ce se îndrepta către sobă.

Ajunsă acolo, îşi şterse încă o dată fruntea.

— Nu! hotărî Louise. Nu, este ridicol. E prea cald pentru ceai de ghimbir sau orişice alt ceai. Să bem mai bine nişte cidru!

— Atunci am să aduc nişte cidru rece, spuse Marie, îndreptându-se spre chepengul care dădea în pivniţă.

De fapt, cidrul nu avea cum să fie cu adevărat rece, dar va fi mult mai plăcut de băut decât orice altă licoare lăsată în dogoarea acestei zile de vară.

— Stai, lasă-mă pe mine să cobor în pivniţă! se oferi Louise.

Dar Marie întinse mâna în faţă, nelăsând-o să treacă.

— Am să cobor eu, spuse ea cu fermitate, uitându-se fix în ochii fiicei sale. Tu, du-te de găseşte un loc la umbră!

Louise şovăi. Nu stătea în obiceiul maică-sii să îi refuze ajutorul.

— Găseşte un loc la umbră, dacă-ţi spun, repetă mama sa.

Ascultătoare, Louise vru să pornească, apoi se întoarse cu iuţeală.

— Mămico! insistă ea, nu ai putea cumva să pui nişte ghimbir în cidrul de mere?

Maică-sa îşi dădu ochii peste cap, apoi zâmbi şi încuviinţă din cap, după care dispăru în pivniţa răcoroasă.

De unde pofta aceasta subită de ghimbir? Strângând din umeri, Louise îşi ridică părul lung şi greu deasupra gâtului. Deşi era cald, ziua era superbă. Auzi deasupra capului o pasăre ciripind în cuibul său şi o alta răspunzându-i dintr-un măr aflat în apropiere. Louise zâmbi, apoi redeveni serioasă. Nu cumva se comporta prosteşte? Nu era, oare, prea devreme pentru a-i vorbi mamei? Şi, dacă ar face-o, cum să deschidă subiectul? Care erau cuvintele potrivite pentru întrebările care o frământau? Oare visele ei erau, într-adevăr, pe cale să se împlinească? Louise mustea de nerăbdare în aşteptarea mamei sale, dar, din fericire, nu avu mult de aşteptat.

Marie reapăru repede, aducând pe o tavă de lemn – cioplită de Henri pentru socrii săi ca dar de Crăciun – două pahare înalte şi o farfurioară cu biscuiţi unşi cu un strat generos de dulceaţă de mere şi presăraţi, la rândul lor, cu ghimbir. Louise îşi umplu nările cu mirosul la care visase.

Maică-sa puse tava jos, îşi aranjă după ureche un fir rebel şi se aşeză pe scaun faţă în faţă cu fiica sa. Louise simţi din nou cum o sfredeleşte cu privirea.

— Care vasăzică, începu ea, ridicându-şi şorţul pentru a alunga o muscă ce bâzâia în jurul biscuiţilor, ai venit să-mi spui ce am visat să aud. Am să devin bunică.

— Ce te face să spui asta? întrebă Louise, fără să îşi poată ascunde mirarea.

— O văd în ochii tăi. Ţi se citeşte pe chip.

— Dar nu sunt sigură încă. Mamă, am venit să te întreb dacă…

— Este sigur, îi confirmă mamă-sa, fără să o lase să termine. Şi cum te simţi?

— Bine. Foarte bine. Nu mă simt rău defel. Doar… Doar fericită!

— Arăţi fericită, răspunse Marie dând iarăşi din cap. Asta te dă de gol.

— Bine, dar…

— Şi alte câteva lucruri. Am văzut destule femei însărcinate la viaţa mea, ştii bine.

— Bine, dar este prea devreme. Încă nici măcar n-am îndrăznit să-i spun lui Henri.

— Poţi să-i spui liniştită.

— Dar are să fie atât de dezamăgit dacă…

— Nu-ţi face tu griji de-astea! Henri este primul care trebuie să afle.

— Bine, dar dumneata ştii deja.

— Mda… Dar n-am auzit nimic de la tine.

Totuşi, Louise şovăia.

— Eşti sigură că n-am să-i aduc o mare dezamăgire, dacă lucrurile s-or dovedi să nu stea aşa?

— Dacă ai grijă de tine, nu are să se întâmple aşa ceva. Dar trebuie să începi să iei în curând tonicul pe care am să ţi-l pregătesc special.

Dintr-odată, Louise îşi simţi inima copleşită de bucurie. Dintr-o mişcare, sări de pe scaun şi îşi strânse mama în braţe. Pe obraji îi curgeau lacrimi de bucurie.

— Sunt atât de fericită, că-mi vine să… Să cânt şi să joc! exclamă ea, observând totodată că mamă-sa plângea şi ea.

— Iar eu sunt fericită de fericirea ta, răspunse

femeia, strângând-o la piept.

Louise se dădu un pas înapoi şi îşi şterse lacrimile. Acum amândouă râdeau de bucurie. Era pentru prima oară când simţea o legătură caldă, ca de la femeie la femeie, cu mama ei. Totuşi, ea rămânea copilul, fiica acesteia. Era atât de plăcut să împărtăşească acest eveniment special unei alte femei. Femeii căreia îi spunea mamă.

Situaţia nu se îmbunătăţise. După ce se dădea jos din pat, Catherine trecea prin acelaşi chin zi după zi, simţindu-se rău şi secătuită de puteri. Andrew ar fi chemat-o pe Matty Dwyer, dacă aceasta nu s-ar fi îmbolnăvit tocmai atunci de gută. La auzul veştii, Catherine răsuflase uşurată şi ţi mulţumise lui Dumnezeu în sinea ei.

Totuşi, tânăra începea să îşi facă, la rândul ei, griji. Ceea ce simţea nu era ceva normal şi ea nu avea în preajmă nicio femeie cu care să poată discuta despre ciudata ei maladie.

Andrew avea dreptate. Era, într-adevăr, palidă. Şi slăbise. Se vedea pe faţa ei şi pe cât de largi îi erau beteliile fustelor. Acum trebuia să le îndoaie şi să le prindă cu acul de siguranţă, ca să nu cadă de pe ea. Se simţea atât de obosită, încât până şi lucrul i se părea prea greu. O făcea doar pentru a avea o ţinută cât de cât decentă în timp ce se ocupa de treburile casei. Ca să nu mai vorbim de faptul că aproape că nu mai era în stare să gătească. Tânjea după o persoană căreia să i se poată destăinui. O persoană care să ştie ce se întâmplă cu corpul ei.

Gândurile îi zburară la Louise. Trecuseră câteva săptămâni de când fusese ultima dată pe pajişte. Acum nu mai avea putere să urce dealul. Deşi era sigură că Louise se întreba ce s-a întâmplat cu ea de nu mai apare, Catherine nu îndrăznea să îi trimită un mesaj. Se hotărî, în

schimb, să îi dea întâlnire.

Cu fiecare zi ce trecea, dorinţa de a-şi vedea prietena devenea tot mai arzătoare. Nu cunoştea nicio altă femeie căreia să îi poată vorbi deschis despre ceea ce simţea, despre lucrurile care o neliniştеau.

Într-un sfârşit, se ivi prilejul perfect. Andrew urma să plece pentru cinci zile într-o misiune de recunoaştere. Deşi ştia că el probabil n-ar fi fost de acord ca ea să facă un asemenea drum în starea în care era, Catherine aşteptă să îi treacă greţurile cumplite de dimineaţă, iar apoi se strecură afară din casă şi o luă în sus pe deal, spre pajişte. Se simţea slăbită, dar florile de toamnă şi aerul curat o înviorară, dându-i noi puteri. Ascunse un bileţel în locul secret unde ea şi Louise obişnuiau să îşi lase mesaje una celeilalte şi porni înapoi, oprindu-se pe alocuri să culeagă flori.

Ce bine ar fi ca Louise să urce pe pajişte şi să-mi găsească bileţelul cât mai grabnic, murmură Catherine pentru sine. În bileţel nu cerea decât o întâlnire.

Joi. Nu îndrăznea să aştepte mai mult de atât. Vineri trebuia deja să se întoarcă Andrew.

I se înfierbântară obrajii de ruşine. Nu proceda deloc bine. N-ar trebui să se ascundă de Andrew. Să facă ceva ce el n-ar fi încuviinţat.

Chiar dacă ea avea nevoie disperată de înţelegerea şi ajutorul unei femei.

La acest gând, Catherine se întoarse şi luă bucăţica de hârtie din ascunzătoare. Nu putea să o facă. Nu putea să facă planuri secrete. Nu era corect. Cu degetele tremurânde, mototoli hârtia şi o vârî în buzunarul şorţului. Lacrimile începură să îi şiroiască pe obraji. Ce n-ar fi dat să aibă o persoană căreia să i se poată destăinui!

— *Bonjour*\ se auzi de departe o voce veselă.

Răsucindu-se, Catherine o zări pe Louise înaintând cu paşi iuţi

Prin luminiş. La vederea acesteia, tânăra rămase fără grai şi izbucni din nou în lacrimi.

— Nu te-am văzut de un car de vreme! îi strigă Louise, îndreptându-se spre ea cu braţele întinse. M-am temut că eşti bolnavă.

Cu puţin înainte de a ajunge la ea, zâmbetul de pe faţa Louisei pieri şi aceasta se opri brusc din mers.

Tu chiar *eşti* bolnavă. Dumnezeule, cât eşti de trasă la faţă! Catherine aprobă din cap, ştergându-şi lacrimile, apoi afişă un

Zâmbet nesigur, deşi încă tot îi venea să plângă. Dar nu se cădea să o facă. Trase adânc aer în piept.

— Sunt atât de bucuroasă să te văd, Louise! suspină ea.

— Cu ochii negri plini de îngrijorare, Louise îi luă mâinile într-ale sale.

În ultimele săptămâni, am venit pe pajişte din două în două

— Zile, spuse ea. Ţi-am lăsat nenumărate bileţele, pe care mai apoi le-am adunat, de frică să nu le descopere altcineva. În tot timpul ăsta n-am găsit niciun bileţel de la tine. Nimic care să indice că ai trecut pe-aici. Am fost atât de îngrijorată! exclamă ea, întorcându-se spre Catherine şi călăuzind-o spre locul umbros în care se afla buşteanul lor preferat. Stai jos, înainte să cazi din picioare, şi spune-mi ce te doare.

— În ultima vreme, nu m-am simţit în apele mele, suspină Catherine.

— Da, se vede, răspunse Louise studiind-o din nou cu privirea.

— Am nădăjduit să mă însănătoşesc mult mai repede,

dar nu s-a întâmplat, continuă Catherine.

— Iartă-mă, rogu-te, pentru francheţe… Dar nu cumva eşti însărcinată?

Catherine se făcu roşie până în vârful urechilor.

— Se… Se prea poate… Dar nu sunt sigură, bâigui ea.

După ce o bombardă cu o serie de întrebări la fel de directe ca prima, Louise ajunse la concluzia că prietena sa aştepta, într-adevăr, primul său copil. Copilul ei şi al lui Andrew. Deşi era, în acest punct, copleşită de bucurie, Catherine era încă îngrijorată în privinţa felului în care se simţea. Greţurile şi oboseala nu puneau, oare, în pericol viaţa pruncului pe care îl purta în pântece? Şi câtă vreme mai trebuia să îndure această suferinţă? Era aceasta ceva normal? Cum putea să îşi îmbunătăţească starea de sănătate?

— Mama are un leac din ierburi, care a făcut minuni în cazul multor femei din sat până acum. Cu ajutorul acestuia, ai să te pui numaidecât pe picioare, îi promise Louise.

— Vai, ce bine ar fi! răspunse Catherine, cu speranţa înnoită. M-am prăpădit cu firea întrebându-mă ce să fac. Abia de mai pot să rezist de la o zi la alta.

Louise se întinse şi o mângâie pe braţ.

Sărmana de tine! spuse ea plină de compasiune. Nu-mi pot

Închipui cum este să te simţi atât de rău… Mai cu seamă într-un moment atât de fericit. Eu nu m-am simţit nicicând mai bine. Mama spune că am înflorit de-a dreptul.

Catherine făcu ochii mari.

— Şi tu…

— Da, răspunse Louise, încercând să îşi înfrâneze entuziasmul din respect pentru suferinţa prietenei sale. Eu şi cu Henri urmează să fim, la rândul nostru, părinţi.

— Vai, Louise, ce veste minunată! exclamă Catherine, privindu-şi prietena cu atenţie – pentru prima dată de când se întâlniseră. Şi arăţi, într-adevăr, minunat. Radiezi.

— Şi am să mă asigur să radiezi şi tu, ai să vezi. Rămâi unde eşti şi eu am să dau o fugă până în sat să îţi aduc din leacul mamei.

— O, nu…

— O, ba da. Nu vreau să mai urci dealul acesta până nu te înzdrăveneşti. Mă întorc acuşica. Tu odihneşte-te între timp. Stai aşezată aici – pe pământ dacă pofteşti – şi încearcă să te linişteşti. Bucură-te de parfumul florilor şi de cântecele păsărilor! Aerul curat are să îţi facă bine. Nu întârzii mult. De ce nu încerci să tragi un pui de somn? Chiar de iuţesc pasul, va trece o vreme până mă întorc. Este ceva de mers.

— Nu iuţi pasul prea tare, rogu-te. S-ar putea să nu îi priască pruncului.

— Ei aş! Nu m-am simţit nicicând mai bine, zău aşa. Simt că aş putea urca dealul alergând. Sărind peste buştenii căzuţi, săltând peste pârâu, continuă Louise râzând voioasă.

— Chiar şi aşa, nu încerca, rogu-te, niciunul din lucrurile ce le-ai pomenit.

— Bine, promit că am să mă comport înţelept şi n-am să urc dealul alergând, strigă Louise peste umăr în timp ce traversa pajiştea cu iuţeală, foşnindu-şi fustele.

Catherine se aşează pe iarbă, rezemându-se cu spatele de un copac. Era atât de multă pace în jur. Atâta serenitate. Iar ea era recunoscătoare. Recunoscătoare pentru că găsise nişte răspunsuri. Pentru că avea pe cineva cu care putea să vorbească. Acest fapt era de ajuns pentru a-i îndepărta majoritatea neliniştilor. Urma să devină mamă. Mamă! Ca să vezi. Lui Andrew i se va

împlini dorinţa arzătoare de a deveni tată. Fu cuprinsă de o fericire fără margini. Iar în curând seva simţi mai bine cu ajutorul ierburilor.

Louise urma să devină, la rândul său, mamă. Vor împărţi aceleaşi experienţe. Îşi vor urmări amândouă pruncii crescând şi dezvoltându-se. Îşi vor putea aduce micuţii pe pajişte să vadă florile sălbatice şi să asculte cântecele păsărilor. Să îi înveţe care fructe erau neotrăvitoare şi bune la gust.

Catherine îşi înlănţui braţele în jurul trupului său firav. Abia aştepta să treacă lunile. Abia aştepta ce urma să vină.

Stăteau culcaţi unul lângă celălalt în întuneric.

— Am fost pe pajişte într-una din zilele trecute, spuse Catherine şi îl simţi tresărind lângă ea.

Era sigură că pe faţa lui Andrew se putea citi dezaprobarea, dar acesta nu scoase niciun cuvânt.

— A trebuit să mă întâlnesc cu Louise, continuă ea.

Tăcere. Catherine înghiţi în sec. Ar fi vrut ca el să spună ceva.

— Trebuia să vorbesc cu o femeie.

— Nu a fost periculos să te aventurezi atât de departe în starea ta?

Catherine aprobă din cap.

— Ba da, probabil că a fost, recunoscu ea.

Tăcere.

— V-aţi întâlnit, aşadar?

— Da, făcu repede Catherine. Voiam să îi las un bileţel în care îi ceream să ne întâlnim, dar m-am simţit prost din cauza faptului că m-am dus acolo, deşi ştiam că tu nu ai fi fost de acord cu asta. Cert este că n-am să urc încă o dată dealul fără voia ta. În fine, ea a apărut tocmai

când eu eram pe cale să plec de acolo.

— Cât de convenabil! făcu sec Andrew.

— Chiar aşa. Cred că a fost răspunsul la rugăciunile mele.

Andrew nu spuse nimic.

— Louise mi-a adus o poţiune preparată din ierburi de mama sa, Andrew.

— Ţi-a adus poţiunea? Dar cum de ştia că ai nevoie de ea?

— Tocmai că nu ştia. Până a dat cu ochii de mine. Atunci a insistat să dea o fugă până acasă şi să mi-o aducă.

— Şi tu ai aşteptat acolo, pe pajişte? Dacă te lua cu frig?

— Era o zi caldă, iar aerul curat mi-a făcut bine.

— Ai primit, să înţeleg, această… Poţiune?

— Da. De trei zile beau din ea.

Andrew tăcea. Ea ştia că acesta se întreabă dacă era indicat ca soţia lui să ia un leac pregătit de o franţuzoaică.

— De atunci mă simt mult mai bine, continuă Catherine. Ba mai mult, azi-dimineaţă am reuşit să mănânc nişte ouă fierte. Şi nu a trebuit să vărs.

La auzul acestei veşti, Andrew tresări şi îşi întinse braţele spre ea.

— Ai avut puterea să mănânci din nou? întrebă el, trăgând-o mai aproape.

— Da. Sunt sigură că în curând… În curând am să mă întremez.

— O, cât m-am rugat să îţi revină culoarea în obraji! Să te mai împlineşti puţin la trup.

Catherine se cuibări lângă el, lipindu-şi obrazul de umărul lui musculos, şi zâmbi uşor.

— Da. Fără îndoială că am să mă împlinesc la trup.

— Andrew nu spuse nimic, dar ea îi simţi încordarea.

— În curând vom deveni părinţi, şopti Catherine şi simţi cum trupul lui Andrew se încordează.

Acesta întinse mâna şi îi întoarse chipul spre el, deşi nu avea cum să îi vadă ochii în beznă.

— Este adevărat, Catherine?

— Da. În curând ai să fii tată.

Andrew o strânse în braţe.

— O, Catherine, suspină el sărutându-i părul.

CAPITOLUL 17

Căpitanul Andrew Harrow se întorcea acasă de la fort. Când ajunse în dreptul văduvei Riley, îşi ridică pălăria, fără a se opri. Primise felicitări din partea superiorilor din Windsor pentru avansarea în rang, dar aceasta era singura veste bună venită din Anglia.

Se opri la răspântia dintre drumul principal şi uliţa ce ducea spre casa lui şi privi în depărtare, peste golf. Apele cu sclipiri argintii se întindeau sub un cer presărat cu nori. Auzi strigăte ce veneau de pe mai multe ambarcaţiuni, dar nu reuşi să distingă limba în care erau rostite. Îl frapă faptul că francezii şi britanicii pescuiau cot la cot în aceste ape, fără să-şi vorbească şi fără să se bage în seamă unii pe alţii. Neexistând frontiere în apele golfului, era greu de determinat care fâşie de apă era a englezilor şi care, a francezilor. Andrew oftă. Ce bine ar fi să fie atât de simplu de şters hotarele, istoria şi conflictele care îi despărţiseră de-a lungul timpului.

Desprinzându-şi cu greu ochii de la priveliştea încântătoare ce se întindea mai jos, Andrew se gândi cât de bine descriu vara acadiană aceste zile însorite, pline de căldură şi lumină, care, deşi nu durau mult, erau încărcate

cu toată bunătatea vieţii. În fiecare an, mult prea scurta vară aducea cu ea o renaştere exuberantă a întregii naturi. Apele golfului colcăiau de peşti. Uneori bărcile întoarse după o zi de pescuit erau atât de încărcate, încât mai aveau puţin şi se scufundau. Fermierii din sat preziceau o nouă recoltă bogată, a şaptea la rând.

Vânatul mai că nu sărea în oală. Cu numai trei zile în urmă, Andrew împuşcase un curcan sălbatic în grădina din spatele casei. Acest ţinut însorit conţinea atât de multă frumuseţe şi avea atât de multe de oferit celor dispuşi să îl considere patria lor. Ce bine ar fi dacă…

— A, Andrew, mă bucur că te întâlnesc. Pe mine mă aşteptai?

Vocea venea din spate şi era a socrului său. Andrew se întoarse să

Îl salute.

— Oarecum, da. Cum sunteţi, domnule?

— Merge. Am un pic de răceală… Mă loveşte în fiecare an în perioada asta, spuse bătrânul, care şchiopăta, într-adevăr mai tare decât de obicei. Mereu am spus că eu simt venirea iernii cu mult înaintea orişicui din ţinutul acesta.

— Aşa este, domnule.

— A fost amabil din partea voastră să mă invitaţi la cină în seara aceasta, făcu John Price începând să urce pe uliţă. După apusul soarelui, casa mea sună şi mai tare a gol.

Andrew nu ştiu ce să zică. John Price nu avea obiceiul de a vorbi deschis despre sentimentele sale.

— Nici nu pot să-ţi spun cât m-am bucurat să aud că fata mea aşteaptă un copil! tăie bătrânul tăcerea. Are să ne facă tuturor un munte de bine să avem o mică făptură printre noi. Cum se simte Catherine?

— La început, a fost niţel slăbită, dar acum pare să se simtă bine.

Andrew nu pomeni nimic despre greţurile cumplite care o chinuiseră pe soţia lui zile şi nopţi la rând, lăsând-o atât de sleită de puteri, încât abia se mai putea ţine pe picioare. La fel cum nu simţi nevoia de a pomeni ceva despre leacul provenit din Minas.

— Moaşa pare să fie foarte mulţumită de starea ei.

— Îmi pare bine să aud asta. Desigur că nici nu mă aşteptam la altceva din partea fetei mele. A fost mereu o luptătoare. Îmi închipui că sarcina nu a încetinit-o defel.

— Deşi eu mi-aş fi dorit să o facă, răspunse Andrew chicotind, după care redeveni serios. Face mult prea multe având în vedere starea ei.

— Ei aş! Nu trebuie să-ţi faci atâtea griji, omule. Catherine a fost întotdeauna rezistentă, spuse Price şi urcă şchiopătând pe verandă. Bănuiesc că scrisorile oficiale au confirmat numirea ta în funcţia de comandant al fortului.

— Într-adevăr.

— Andrew nu îl întrebă cum aflase despre informaţiile cu caracter confidenţial din acele scrisori. În calitate de controlor al proviziilor fortului, John Price se bucura de o influenţă considerabilă atât în interiorul fortului, cât şi în sat. Avea informatori printre cei ce aveau o vechime mai mare cu câţiva ani decât Andrew în cadrul garnizoanei.

— În acest caz, te rog să primeşti felicitările mele.

— Vă mulţumesc, domnule.

John Price se opri în faţa uşii.

— Restul veştilor, hmm, confirmă ceea ce bănuiam cu toţii de multă vreme?

— Da, aproape că gemu Andrew, cu o uriaşă tulburare în glas. Regele a dat ordin să atacăm Franţa pe

toate fronturile.

— Atunci trebuie să ne conformăm.

John Price privi în depărtare, peste dealurile împădurite ce se înălţau de cealaltă parte a fortului, dincolo de apele strălucitoare ale râului care se vărsa în golful Cobequid, la fuioarele de fum care se ridicau din satul Minas.

— Trebuie să le dăm franţujilor o lecţie pe care să n-o uite niciodată. Niciodată, mârâi el, lovind cu pumnul în tocul uşii.

La auzul acestor vorbe, Andrew îşi reţinu cu greu mânia. O ceartă cu John Price nu ar duce la nimic, nu ar schimba părerea acestuia nici cât negru sub unghie. Fapt care era, în sine, la fel de trist precum veştile primite, întrucât atitudinea socrului său coincidea pe deplin cu cea a superiorilor săi din Halifax şi Annapolis Royal. Andrew aşteptă

Să i se domolească mânia ce îi clocotea în vine, pentru ca aceasta să nu strice primirea caldă a soţiei sale sau masa din acea seară. Cu toate acestea, conştiinţa propriei sale neputinţe îl sleia de puteri.

— Intrăm? întrebă el cu vocea stinsă.

Căpitanul Andrew Harrow îşi conducea trupa pe cărarea de munte. Ajuns la răscruce, nu coti, ci continuă să meargă drept înainte, pe drumul ce cobora de la punctul de pază de pe dâmb. Auzindu-l pe caporalul gărzii dând pinteni calului, Andrew îşi pregăti răspunsul în minte.

— Iertaţi-mă, domnule, aţi luat cu intenţie această cale? întrebă caporalul, ajuns acum în dreptul său.

— Da, domnule caporal.

— Dar, domnule… începu tânărul şovăind.

Căpitanul era cunoscut ca fiind un om abordabil, dar

caporalul nu ştia, totuşi, cât de tare putea să întindă coarda.

— Dar, domnule, dacă nu mă înşel, drumul acesta duce în jos, la satul franţujilor.

— Întocmai, răspunse Andrew cu o voce calmă, deşi inima îi bătea nebuneşte în piept. Ia spune-mi, ai văzut vreodată satul francez?

— Eu, domnule? Păi, singurii franţuji ce i-am văzut în toată viaţa mea sunt negustorii care vin la târgurile din Cobequid şi Annapolis Royal, răspunse caporalul, privind neliniştit în jos. Ei merg pe calea lor, noi pe-a noastră şi nici unii pe aceeaşi cale cu ceilalţi. Sau, cel puţin, aşa gândesc eu, dom căpitan.

— Prea bine. Dar, dacă e să ne atacăm…

Nu putu rosti cuvântul „duşmani” nici în ruptul capului, nici măcar de dragul pledoariei.

— Ne-ar prinde bine să vedem cum se pregătesc ei de înfruntare.

— Cum spuneţi dumneavoastră, dom comandant.

— Bine. Acum du-te înapoi şi asigură-te ca oamenii să fie aliniaţi şi să aibă ţinutele corespunzătoare pentru vizită. Şi dă ordin să se desfăşoare drapelul.

— Am înţeles, dom comandant, răspunse caporalul, întorcându-şi imediat calul şi pornind înapoi.

Andrew nu se întoarse pentru a se asigura dacă sunt executate ordinele sale. Gândurile îi rămaseră încremenite asupra a ceea ce urma să vină. În spate, caporalul îi ordonă scurt unui soldat să îşi încheie nasturii tunicii şi să îşi îndrepte bretelele pantalonilor. Andrew nu îi dădu nicio atenţie. În cele din urmă, caporalul reveni lângă el.

— Cer permisiune să port drapelul.

— Ai permisiune mea.

Drapelul regimentului, un steag colorat de formă

triunghiulară, cusut în nuanţe de auriu, roşu şi cafeniu din cea mai fină mătase, cu ciucuri ce fluturau în vânt, era purtat mereu într-o desagă atunci când trupele erau conduse de comandant sau de aghiotantul acestuia. Caporalul îşi conduse calul imediat în spatele bidiviului lui Andrew, cu drapelul ataşat de o lance ridicată sus peste şa.

În satul Minas era linişte, fapt normal având în vedere că era miezul unei zile de lucru.

Prima fiinţă care îi văzu sosind fu o fetiţă. Aceasta nu avea mai mult de cinci sau şase anişori, era îmbrăcată într-o rochie de albastrul cerului şi purta pe cap o boneţică albă scrobită. Micuţa se întoarse şi, zărind trupa de călăreţi, rămase stană de piatră.

Andrew se cutremură când văzu teroarea întipărită pe acel chip tânăr. Semăna izbitor de tare cu expresia care apăruse în ochii lui Catherine cu o seară înainte, când socrul său începuse să peroreze, cu ochii aţintiţi asupra focului, despre apropiatul conflict. Nesiguranţa şi drama reprezentată de război pentru femei şi copii erau de netăgăduit. Andrew se înfioră din nou de propria-i neputinţă.

Noaptea trecută, când au rămas singuri, Catherine i-a vorbit despre cererea Louisei. Cu prilejul ultimei lor întâlniri pe pajişte, Louise îi spusese că sătenii din Minas doreau să afle informaţii concrete despre cursul lucrurilor, nu doar zvonuri şi bârfe auzite la târg. Asta i-ar ajuta nespus de mult în luarea deciziilor pentru viitor. Deşi ştiuse din prima clipă ce avea să facă, Andrew a ascultat-o pe

Catherine până la capăt, iar când aceasta a terminat de vorbit, el a întrebat-o doar dacă ştie care dintre sătenii din Minas s-ar putea să vorbească limba engleză.

Gândurile îi reveniră în prezent în momentul în care fetiţa, recăpătându-şi glasul, dădu un ţipăt ce păru să nu se mai sfârşească, prea ascuţit pentru a putea fi imitat chiar şi de păsări. Copila se întoarse să o ia la sănătoasa, dar se împiedică şi căzu în praful drumului cât era de lungă. Ţipa în continuare, fără să se oprească măcar o clipă, ca şi cum nici nu ar fi băgat de seamă că a căzut. În cele din urmă, reuşi să se ridice în picioare şi o luă urlând la sănătoasa. Andrew se albise la faţă. Era doar un copil.

— Soldaţi, la pas! strigă el, strunindu-şi calul şi bătându-l pe grumaz pentru a-l linişti. Nu ştia cu exactitate încotro se îndrepta sau pe cine va putea întreba de pastor.

La o fereastră, se ivi chipul îngrozit al unei femei.

— Unde îl găsesc pe preotul din sat? îi strigă Andrew, dar, drept răspuns, primi un alt ţipăt şi zgomotul obloanelor ce se închideau. Andrew merse înainte, spre locul în care uliţa pe care se aflau se intersecta cu un drum mai lat. Răsuflă uşurat când zări turla bisericii la dreapta sa.

— Soldaţi, la dreapta!

Satul părea să se desfăşoare de o parte şi de alta a drumului aidoma unui sul. Cu gândul la riscul pe care şi-l asumase venind aici, dar şi la datoria de suflet pe care o avea, Andrew nu privi în jur decât când ajunse aproape de curtea bisericii.

Întâi îl frapă aerul *istoric* emanat de toate clădirile din satul Minas. Fiecare casă pe care o vedea aici, în centrul satului, purta amprenta unei epoci ce aducea mult mai mult cu arhitectura din Anglia decât orice clădire din Edward sau oricare altă aşezare engleză. Chiar şi biserica era construită în stil vechi. Clădită din piatră şi lemn, cu acoperişul din scoarţă de mesteacăn alb şi faţada zugrăvită simplu în var alb, aceasta trona pe pajiştea verde aidoma

unei coroane maiestuoase, tăindu-ţi respiraţia.

În pragul bisericii, apăru un bărbat îmbrăcat în straie preoţeşti. Andrew descălecă şi se îndreptă spre el, ducându-şi calul de dârlogi. Totuşi, nu se apropie nici prea tare, nici prea iute, pentru a nu-l alarma pe preot şi pentru a se asigura că oamenii săi vor *auzi* ceea ce avea să spună. Pastorul şovăi o clipă ce păru să ţină o eternitate, apoi se îndreptă spre el.

— Sunteţi englezi? întrebă acesta în limba engleză, spre marea uşurare a lui Andrew.

— Suntem, într-adevăr, englezi, domnule. Iar eu sunt căpitanul Andrew Harrow.

— A, răsuflă uşurat pastorul.

Totuşi, trăsăturile feţei îi rămaseră destinse doar preţ de o clipă, căci Andrew îi aruncă numaidecât o căutătură cumplit de încruntată, făcându-i, într-un mod aproape imperceptibil, semn cu capul. Pastorul înţelese imediat.

— Şi care este motivul pentru care vă aflaţi aici? întrebă acesta.

— Nădăjduiam să găsesc un om învăţat care să vorbească limba engleză, căci, din nefericire, cunoştinţele mele de limba franceză lipsesc cu desăvârşire.

— Mai rar, fiule, spuse pastorul încet. Dacă vorbeşti mai rar, am să înţeleg ce grăieşti, deşi trecut-au mulţi ani de când am studiat graiul vostru.

Preotul îşi înclină scurt capul spre Andrew, ignorând cu desăvârşire soldaţii din spatele acestuia.

— Mă numesc Jean Ricard şi sunt preotul satului, se prezentă el, vorbind tare şi răspicat.

— Este o onoare să vă cunosc, domnule, spuse Andrew, după care luă aer în piept, pregătindu-se să spună ceea ce planificase să spună, cuvinte care să nu poată fi întoarse împotriva sa dacă vreunul dintre oameni ar fi

vorbit despre asta la fort, fapt care, după toate probabilităţile, avea să se întâmple. Mă aflu aici pentru a vă cere în mod respectuos să îi convingeţi pe ceilalţi locuitori ai satului să semneze Jurământul de credinţă şi supunere faţă de Maiestatea Sa, Regele Angliei, spuse el, vorbind, la rândul său, mai tare.

— Eu sunt o simplă faţă bisericească, domnule căpitan. Aici, în satul nostru, asemenea lucruri sunt hotărâte de conducătorul clanului. Acesta are autoritatea unui – cum se spune? – primar. Da. Are aceeaşi autoritate precum primarul unui sat englez.

— Acest conducător vorbeşte, cumva, limba engleză?

— Din nefericire, nu.

— Atunci sunt obligat să vă vorbesc dumneavoastră, domnule. Nu mai avem mult timp la dispoziţie. De fapt, timpul e pe sfârşite, spuse Andrew, vorbind îndeajuns de tare pentru a fi auzit de oamenii săi.

— Domnule comandant, se auzi vocea încordată a caporalului, în spatele nostru.

Andrew se întoarse, conducându-l pe preot în afara locului împrejmuit de cai, şi văzu un grup de bărbaţi ce se apropiau plini de nesiguranţă, înarmaţi cu furci.

Pastorul le strigă ceva în limba franceză. I se răspunse, apoi el rosti ceva pe un ton răstit, la care bărbaţii începură să se împrăştie, fără mare tragere de inimă.

Preotul se întoarse cu faţa spre Andrew.

— Aţi primit veşti din Anglia, aşadar?

— Întocmai, domnule. Şi este trista mea datorie să vă aduc la cunoştinţă faptul că în Europa conflictul se adânceşte pe zi ce trece.

— Vai, asta nu e bine! Nu e bine deloc. Sunteţi sigur? întrebă pastorul împreunându-şi strâns mâinile în faţa

corpului.

— Domnule, vă asigur că nu am bătut atâta amar de drum pentru a vă înşira baliverne, răspunse Andrew, atent să păstreze un ton neutru.

— A, nu, desigur că nu! Mă iertaţi, spuse preotul, îndreptându-şi spatele. Din nefericire, domnule căpitan, mă tem că oamenii vor refuza să semneze acest jurământ.

— Chiar cu riscul unui conflict iminent?

— Mă iertaţi, dar ce înseamnă „iminent”?

— De neevitat. Care este gata să se întâmple. Conflictul a început deja în Europa. Va ajunge cu siguranţă şi aici.

— Ah! făcu pastorul, dând din cap şi arătându-i lui Andrew, dintr-o privire, că a înţeles.

Acesta era motivul pentru care venise Andrew: să confirme zvonurile, nu să ceară încă o dată ceva ce ştia că nu li se va oferi.

— Conflictul va izbucni aici anul acesta?

— Nu. Anul acesta nu vor mai sosi alte corăbii din Europa.

Pastorul zâmbi doar cu ochii.

— Asta înseamnă că, de această dată, trebuie să mulţumim Domnului pentru furtunile din timpul iernii, da?

Andrew nădăjduia din tot sufletul ca pastorul să vadă, dincolo de tonul său aspru, faptul că aceste veşti îl afectaseră la fel de mult şi pe el.

— S-au mai văzut până acum conflicte de acest soi, care s-au aplanat în răstimpul unui singur anotimp, dar este greu de spus cu exactitate ce are să se întâmple la primăvară. Întregul vostru sat este în pericol, dacă nu…

— Aşa ceva este cu neputinţă, domnule căpitan, răspunse preotul în aceeaşi manieră. Oamenii aceştia au refuzat să se înroleze în armata regelui din patria lor

mamă. Aceasta este – cum se numeşte? – firea lor. Cum să te aştepţi ca ei să facă aşa ceva pentru regele Angliei? Cereţi oamenilor mei ceva ce nu pot să vă ofere.

— Nu eu, domnule pastor. Nu eu, ci superiorii mei din Halifax şi Annapolis Royal sunt cu toţii de părere că acest act trebuie să fie semnat.

— Da. Aşa se zvoneşte.

— Acesta nu este un zvon.

Unii dintre tinerii noştri… – pastorul şovăi, nesigur cât de

Departe poate să meargă. Unii sunt de părere că ar fi mai bine să ne mutăm în nord. Să o luăm de la capăt într-o aşezare nouă, dincolo de Tatamagouche sau chiar mai departe.

— Ar fi zadarnic. Toate ţinuturile aflate la răsărit de provincia Québec se află acum sub autoritatea unui singur om, iar acela este guvernatorul Lawrence din Halifax.

— Toate ţinuturile ce nu se află sub stăpânire franceză, îl corectă preotul.

— Domnule, la forturile care v-au rămas în stăpânire nu a ajuns nici măcar o singură corabie franceză pe perioada întregii veri. Acest lucru este, fără doar şi poate, cunoscut şi aici, din moment ce nu aţi mai văzut un vas francez în golful Cobequid de patru ani de zile. Nădăjduiesc că mă înţelegeţi când spun că în curând *toate* ţinuturile din Acadia vor fi sub guvernare britanică.

Fruntea pastorului se încreţi, trădându-i sentimentul de frustrare.

— Am auzit zvonuri despre nişte bătălii purtate la apus de noi, unele chiar la porţile Québecului? întrebă acesta pe un ton şovăitor.

— Sunt adevărate zvonurile.

Preotul încremeni.

— Québecul a căzut, să înţeleg?

De data aceasta Andrew fu cel care şovăi, dar cugetul îi spuse că era ceva îndeajuns de însemnat pentru a-şi asuma riscul.

— Domnule, am fost înştiinţat în mod oficial asupra faptului că un regiment alcătuit din oameni adunaţi din colonii din sudul Americii a suferit o înfrângere neîndoielnică în ciocnirea cu trupele garnizoanei franceze. Vă spun acest lucru doar pentru că am *certitudinea* că o asemenea pierdere îl va întărâta şi mai mult pe guvernatorul din Halifax.

— Dar de ce?

Strigătul pastorului sperie mai mulţi cai, făcându-i să dea înapoi, fornăind. Unul dintre soldaţi îi struni brutal cu o înjurătură, fapt ce îl făcu pe Andrew să îi arunce o privire mânioasă. Omul se scuză bâiguind şi Andrew se reîntoarse cu faţa către preot.

— De ce trebuie ca puternicul Imperiu Britanic să vadă o ameninţare într-un sat de fermieri amărâţi? continuă acesta.

— Deoarece nu sunteţi doar un sat, domnule, îi răspunse Andrew coborând vocea. Numărul coloniştilor francezi este de o *sută* de ori mai mare decât al soldaţilor din trupele aflate la dispoziţia guvernatorului Lawrence. Dacă s-ar întâmpla să vă ridicaţi cu toţii împotriva Maiestăţii Sale...

— Dar nu se va întâmpla niciodată aşa ceva! Cum putem să vă convingem de acest lucru?

— Semnaţi jurământul. Altă cale nu există.

Umerii pastorului căzură.

— Asta nu este cu putinţă. Nu este cu putinţă.

— Atunci nu-mi rămâne decât să vă urez ziua bună, domnule, salută scurt Andrew şi se îndepărtă, cu inima

strânsă de durere.

Spre surprinderea lui, preotul îl urmă până ajunseră de cealaltă parte a calului său, ascunşi de ochii celorlalţi de trupul masiv al animalului.

— Mai studiaţi Evanghelia după Luca, *în sieur*? îl întrebă în şoaptă pastorul.

— De câte ori am prilejul, răspunse Andrew cu blândeţe.

Nu mai putea risca, aşa că îşi vârî piciorul în scară şi sări în şa.

— Aţi auzit, poate, de pilda bunului samaritean, domnule căpitan? îl întrebă preotul, ridicându-şi ochii către el.

— Da.

Pastorul încuviinţă încet din cap, apoi îşi ridică mâna dreaptă şi făcu semnul crucii între ei.

— Mergeţi cu Dumnezeu, *în sieur*.

CAPITOLUL 18

Catherine era extrem de bucuroasă că ajunsese să cunoască atât de bine cărarea. Urca încet, oprindu-se adesea să-şi tragă sufletul. Cerul de toamnă era acoperit cu nori pictaţi într-o sută de nuanţe de gri. Golful, aidoma unei foi de metal, zăcea inert dedesubt, aşteptând să vină iarna ce ameninţa de dincolo de dealuri.

Când cărarea coti brusc – cotitură pe care o cunoştea deja atât de bine – Catherine pătrunse în împărăţia ocrotitoare a brazilor. Parfumul acestora era proaspăt şi puternic precum ramurile pe care şi le înlănţuiau pe sus ca pe nişte braţe, formând un tunel înmiresmat. *Ca un culoar ce duce spre locul nostru de întâlnire*, se gândi Catherine,

oprindu-se şi rezemându-se de trunchiul celui mai apropiat copac. *Ca un pronaos al unei capele din înalturi*.

De îndată ce păşi pe pajişte şi o zări pe Louise, Catherine izbucni în plâns. Îşi stăvilise lacrimile toată ziua, dar acum nu mai putea. Cele două femei alergară una către cealaltă şi se îmbrăţişară cât de strâns le permiteau pântecele tot mai rotunde, apoi se dădură fiecare câte un pas în spate, râzând printre lacrimi de ineditul situaţiei şi mângâindu-şi pruncul încă nenăscut, printr-un gest involuntar, văzut la atâtea alte femei însărcinate.

— Uită-te la noi! spuse Louise râzând. Parcă am fi două babe!

— Nicio iarnă nu a părut vreodată atât de lungă precum cea care va să vie, răspunse Catherine.

— Îţi aminteşti ziua aceea de toamnă de acum un an, când am urcat amândouă aici şi am descoperit că ne măritaserăm în aceeaşi zi?

— A nins în ziua aceea, îşi aminti Catherine. Prima ninsoare din an. Mi s-a părut cea mai încântătoare privelişte pe care o văzusem vreodată.

— Şi mie. Dar, pentru mine, cea mai încântătoare privelişte a fost cea a zâmbetului tău.

— Îţi aminteşti zâmbetul meu?

— Ai zâmbit ca un soare ce iese de după norii iernii. Ai trimis lumina nouă a razelor de primăvară peste lumea mea, spuse Louise, aranjându-şi un fir rebel. Nu am să uit cât trăiesc zâmbetul acela.

— Merseră braţ la braţ până la buşteanul ce devenise banca lor din acest lăcaş sfânt în aer liber, pe care se aşezau de obicei pentru a studia Biblia şi pentru a discuta. În acea clipă, se iscă un vânt rece, venit direct dinspre miazănoapte. Deşi nu sufla cu putere, acesta era un vestitor de netăgăduit al iernii. Cele două femei începură

să tremure de frig şi se înfăşurară mai strâns în şaluri.

— Începem lecţia? întrebă Catherine în timp ce se aşezau pe buştean.

— Da, hai să începem, încuviinţă Louise. Dar, în loc de Biblie, scoase din coşul său o legătură prinsă cu şnur. Aceasta este pentru tine, spuse ea cu timiditate.

— Ce este?

— Un cadou. Pentru copil.

Copil. Cuvântul, deşi fusese rostit cu dezinvoltură, o făcu pe Catherine să simtă un fior de plăcere. Desfăcu cu grijă şnurul legăturii.

— Vai, Louise!

— Henri l-a făcut pentru tine. E din blană de vulpe argintie. Henri a vânat vulpile, a argăsit pieile şi a cusut bucăţile de blană. A făcut totul de unul singur.

Catherine mângâie blana.

— Este cel mai catifelat lucru pe care l-am atins vreodată! Dar este mult prea valoros, nu pot să…

— Te rog să îl primeşti, Catherine. L-ar face atât de fericit pe Henri! Mi-aş fi dorit să-ţi poată vedea chipul acum!

Bucăţile de blană erau cusute sub forma unui pătrat cu latura de patru picioare[8]. Cusătura era atât de strânsă şi blănurile se potriveau atât de bine, încât nici nu-ţi dădeai seama că piesa era făcută din mai multe bucăţi.

— Este atât de frumos, Louise! exclamă Catherine studiind cadoul.

— După tradiţie, noi căptuşim leagănul cu blană în prima iarnă din viaţa copilului. Iar atunci când aşezăm pruncul pe băncuţă, lângă foc, îl învelim în blană, să nu-l tragă curentul.

Catherine ridică blana şi îşi mângâie obrazul de ea.

[8] 1,22 m (n. tr.).

— Spune-i lui Henri că am să mă gândesc la voi amândoi ori de câte ori am s-o văd.

— Asta are să-i facă din cale-afară de fericit! spuse Louise, după care expresia de pe chipul său deveni gravă. În tot satul se vorbeşte despre vizita soţului tău.

Catherine lăsă blana să îi cadă în poală.

— Nu mi-a venit să-mi cred urechilor atunci când mi-a spus că a fost în sat…

— Pastorul spune că soţul tău este un bărbat demn de cinste. A spus… Louise se opri, muşcându-şi buzele. Jean Ricard a spus că a fost voinţa Domnului ca tu să vii aici, pe această pajişte, şi ca noi două să devenim prietene.

Cele două femei se priviră în ochi şi lacrimile începură să le curgă pe obraji.

— Nu ştiu cum am să fac faţă acestei ierni fără tine, suspină Catherine.

— Nici eu.

Louise îşi şterse neliniştită faţa, nevoind să lase ca această întâlnire – ultima pentru o lungă perioadă de timp – să se petreacă sub semnul tristeţii.

— Aţi hotărât cum are să se cheme?

— Încă mai discutăm despre asta. Voi?

— De are să fie băiat, suntem încă nesiguri. Eu vreau să-i numesc după tatăl lui Henri, iar Henri, după tatăl meu. Dar de are să fie fată, se va numi Antoinette. Am căzut amândoi de acord asupra acestui nume.

— Este un nume încântător! spuse Catherine, scoţând din coşul său un pachet învelit în hârtie maronie. Asta este pentru tine. Sau, mai bine zis, pentru copil.

Louise desfăcu darul, apoi stătu o vreme uitându-se la el şi ştergându-şi lacrimile.

— Vai, Catherine! Doar atât putu să spună.

— A venit din Anglia cu ultima corabie. Voiam unul

pentru copilul meu, dar am avut norocul de a obţine două.

Inelul plat şi argintiu avea diametrul palmei Louisei. Aceasta îl ridică de mânerul rotund din fildeş şi inelul zornăi.

— O, ascultă: cântă!

— Este un inel zornăitor, pe care pruncul poate să-i muşte atunci când îi ies dinţii. Este rezistent şi nu prezintă niciun pericol pentru copil. Nu are niciun unghi ascuţit, vezi?

Louise zornăi încă o dată din inel.

— Vai, Catherine, sună ca nişte clopoţei îngereşti! îţi mulţumesc.

— Mă bucur că îţi place.

Louise împachetă inelul la loc.

— Eşti mai mult decât o prietenă. Eşti sora pe care nu am avut-o niciodată.

— Şi eu am gândit acelaşi lucru. De foarte multe ori, răspunse Catherine, încercând să îşi ascundă tremurul din glas.

Andrew se opri la răscruce, lepădă vânatul pe zăpadă şi se lăsă cu toată greutatea pe muschetă, privind în sus, pe deal. După ce

Cugetase îndelung asupra acestei noi întâlniri, bărbatul ajunsese la concluzia că era cel mai sigur să o facă atunci când se va întoarce de la vânătoare. Vânătoarea constituia unul dintre puţinele motive pentru care putea să plece singur din sat, fără a trezi suspiciuni.

Deşi ninsese mai mult chiar decât în anul precedent, iarna aceasta, ninsorile alternaseră cu perioade de dezgheţ puternic, astfel încât acum mantia de zăpadă nu era foarte groasă, şi nici frigul prea năprasnic. Era mijlocul lunii ianuarie, şi Andrew văzuse deja urme de vulpi, urşi şi

căprioare.

Pe cărare, nu era nimic în afară de zăpadă şi urme de animale sălbatice. Trei cioturi erau aplecate sub povara stratului de omăt. Poteca era întocmai precum o descrisese Catherine. Tălpile de lemn ale tălpigelor îi clămpăneau în timp ce înainta pe drumul ce urca şerpuit. În desişul de dinainte de pajişte, zăpada era acoperită cu acele căzute ale brazilor, care umpleau aerul de un parfum tare, ca de tămâie.

Ultimul şir de copaci ascundeau luminişul nins aidoma unui văl. Trecând de el, Andrew păşi pe pajişte. Priveliştea îi tăie respiraţia. Pajiştea părea că pluteşte, îmbrăcată în straie de iarnă, deasupra întregului peisaj. Povârnişul dinspre nord era atât de abrupt, încât deasupra terasei se zăreau doar câteva vârfuri înalte de brazi.

Copacii din jur formau trei ziduri pe care natura le pictase în cele mai desăvârşite culori, chiar şi acum, în timpul iernii, lăsând într-o parte un loc deschis, de unde se putea admira o panoramă ce întrecea în frumuseţe toate vitraliile văzute vreodată în Anglia de către Andrew. Bărbatul privi cu nesaţ priveliştea golfului Cobequid şi fumul ce se înălţa din nenumărate gospodării. De la această înălţime, hotarele dintre aşezările britanice şi cele franceze erau greu de distins. Andrew se întoarse, cuprinzând cu privirea pădurea şi dealurile ce se înşirau în spate îmbrăcate în omăt. Era exact aşa cum îi spusese Catherine. Locul în care se întâlnea cu franţuzoaica era, într-adevăr, un pământ sfânt, plin de inspiraţie divină.

Auzind o mişcare uşoară în partea de apus a pajiştii, Andrew se răsuci brusc. Dintre copaci, se ivi un bărbat bine legat, îmbrăcat cu

Un palton gros de iarnă ce îl făcea să pară şi mai voinic. Părul negru îi era ascuns aproape de tot sub căciula

din blană de raton. Bărbatul îl privi pe Andrew cu ochii săi negri şi strălucitori.

Fără să stea pe gânduri, Andrew îşi lepădă muscheta şi îşi întinse braţele în faţă, arătând că nu ascunde nicio altă armă. După zâmbetul larg cu care îi răspunse celălalt, Andrew ştiu numaidecât că acesta era bărbatul descris de Catherine.

— Henri?

— *Oui*, *c'est moi*, zise voinicul, făcând un pas înainte şi întinzând mâna spre Andrew. *Et vous êtes Andrew*, *n'est-ce pas*?

— Da. Andrew.

De ani de zile nu mai dăduse mâna cu un francez. Henri îi strânse mâna cu o putere colosală.

Cei doi se studiară unul pe celălalt, strângându-şi mâinile îndelung. În cele din urmă, chipul lui Henri se lăţi într-un nou zâmbet.

— *Louise*... Elle *est trop grande*, spuse acesta, descriind cu braţele un pântece voluminos.

Pe Andrew îl pufni râsul, iar Henri i se alătură, făcând să răsune dealurile de râsetele lor.

Într-un sfârşit, Henri scoase de sub palton un săculeţ de piele, pe care îl deschise, arătându-i lui Andrew nişte foi de hârtie acoperite cu scris şi, sub acestea, un pacheţel legat strâns ce conţinea ierburi uscate. Îşi împreună braţele sub formă de cuib, mimând legănatul copilului ce avea să se nască. Cu inima plină de nerăbdare în aşteptarea fericitului eveniment, Andrew zâmbi şi dădu din cap în semn că a înţeles.

— Pour Cât tine. Après la naissance, pour la santé, spuse Henri, zâmbind la rândul său.

— Catherine să bea din asta după ce aduce copilul pe lume. Am înţeles.

Andrew îşi desfăcu cingătoarea, băgă mâna sub palton şi scoase, la rândul său, un pacheţel legat cu sfoară. Îi înmână lui Henri scrisoarea pe care Catherine începuse să o scrie aproape de la prima

Ninsoare, un fel de jurnal al iernii sale, apoi dezvălui strat după strat micul dar al lui Catherine şi i-l oferi lui Henri.

Cu ochii mari de uimire, Henri acceptă cadoul cu ambele mâini.

— Ştim că vasele voastre nu au ajuns aici anul acesta, spuse Andrew. Catherine îşi mai aduce aminte şi acum de minunata voastră petrecere şi de toate aromele mâncărilor servite atunci, aşa că s-a gândit că v-ar putea fi de folos nişte piper, nişte scorţişoară şi alte câteva mirodenii.

Henri duse pacheţelele la nări şi inspiră aromele puternice, una după cealaltă. Până atunci Andrew nu mai văzuse un bărbat căruia nişte simple mirodenii să-i producă o asemenea desfătare, dar în cazul unui om vânjos precum Henri, acesta părea unul dintre cele mai fireşti lucruri din lume. Fără tragere de inimă, Andrew arătă spre soarele ce începuse să apună şi spre cărarea din spatele său.

— Trebuie să plec.

Henri împături scrisoarea şi cadoul, le băgă sub haină, apoi îi strânse mâna încă o dată. Andrew dădu din cap în semn că a înţeles şi că îi mulţumeşte, după care se îndepărtă, îşi ridică de jos muscheta şi porni spre copaci. Înainte să dispară printre copaci, se întoarse. Henri îi făcu cu mâna, apoi strânse pumnul şi şi-l apăsă cu putere pe piept, în dreptul inimii.

Andrew încuviinţă din cap şi apoi se întoarse. Ultimul mesaj al lui Henri îi încălzise sufletul, făcând coborâşul pe

poteca întunecată să pară mai puţin anevoios. *Prieten*.

CAPITOLUL 19

Se mijea de ziuă. Era sfârşitul lunii martie şi avuseseră deja parte de două dezgheţuri puternice. Luând Biblia cu el, Henri ieşi din casă. Afară, rămase nemişcat, trăgând în piept aerul tare. Acesta amintea încă de frigul năprasnic al iernii, dar avea şi puţin din blândeţea primăverii ce se apropia. Vântul tăios ce bătea dinspre golful Cobequid îl făcu să îşi strângă mai bine în jurul gâtului şuba din piele de oaie în timp ce se îndepărta de casă. Ajuns lângă peretele dinspre răsărit al grajdului, nu intră, ci se aşeză pe bancă, la adăpost de bătaia vântului, şi privi în depărtare, peste griul metalic al apelor, peste dealuri şi peste întinderea de pământ.

Livada îşi întâmpina stăpânul şi noua zi cu ramurile sale negre şi noduroase, ridicate într-un salut tăcut, asemenea unor braţe. Strecurându-se printre nori, razele soarelui trasau o dâră de lumină peste câmpuri, transformând peticele de zăpadă în sclipitoare scuturi de aramă, şi luciul apei, într-o oglindă cristalină. Henri trase vârtos aer în piept, strângând Cartea Sfântă în palmele sale muncite, după care o deschise şi încercă să se concentreze.

Totuşi, atenţia îi era distrasă de sentimentele contradictorii pe care le încerca – era nerăbdător şi bucuros, dar totodată încordat şi temător –, iar cuvintele îi jucau în faţa ochilor. Chiar şi aşa, forţa şi claritatea pe care le găsise în Carte pe parcursul acestei ierni îl

Umplură de acel sentiment de pace care ajunsese să-i fie atât de cunoscut şi de drag. Iarna aceasta stătuse nopţi

la rând pe lângă foc alături de Louise, ascultând din ce în ce mai atent ceea ce îi citea aceasta şi, uneori, dând glas propriilor sale gânduri. Pilda semănătorului şi a seminţelor ce cad în trei feluri de pământ neroditor şi doar într-unul bun îl mişcase până la lacrimi. Simţise că în adâncul sufletului i s-a semănat o sămânţă care a prins rădăcini şi a crescut.

Acum dorea cu disperare ca sămânţa semănată în sufletul său să aibă o creştere viguroasă.

Dintr-odată, îşi auzi numele strigat de o voce cunoscută.

— Aici! strigă Henri, ridicându-se în picioare.

Jacques Belleveau se îndreptă falnic spre el.

— Niciun bărbat nu se cuvine să stea de unul singur într-o zi ca aceasta. Cum stă treaba? întrebă Jacques.

— Moaşa şi mama Marie nu mi-au spus decât să mă fac nevăzut, spuse Henri, nereuşind să zâmbească, în ciuda strădaniei sale. Aşa că venit-am aici, departe de gemetele Louisei. Mi se rupe sufletul când o aud.

— Mda, încă şi acum mai am coşmaruri cu ţipetele scoase de Marie a mea în noaptea din ajunul naşterii Louisei. Femeile spun că durerile facerii se uită de îndată ce mama îşi ţine pruncul în braţe, dar eu nu am cum să uit. Ce ţii în mână? întrebă Jacques arătând spre mâinile ginerelui său.

— Biblia Louisei. Hai, vin de stai alături de mine aici, la soare.

Jacques se aşeză încet pe bancă, lângă Henri. De-a lungul întregii ierni suferise de o boală ce nu voia să îi dea pace nici acum. Tusea convulsivă i se mai domolise, dar recuperarea lentă îl storsese de vlagă, lăsându-l cu sănătatea şubrezită. Deşi Jacques rămânea în continuare un om robust, semnele îmbătrânirii erau evidente.

— Acum te-a făcut şi pe tine să citeşti Biblia?

— Tată-socru, cu mâna pe inimă îţi spun, Cartea este cel mai însemnat izvor de putere pentru mine.

Jacques Belleveau pufni într-un râs hârâit.

— Nu m-aş fi aşteptat ca, dintre toţi bărbaţii din lume, să fii tocmai tu cel care să aibă trebuinţă de mai multă putere decât are deja.

— Nici măcar nu sunt sigur că înţeleg îndeajuns de bine cuvintele pentru a le rosti. Dar sunt sigur de un lucru, începu Henri, fericit să se poată adânci într-un subiect îndeajuns de însemnat pentru a-i distrage atenţia de la cele ce se petreceau în căsuţa lor. Sunt lucruri cărora nu le pot face faţă de unul singur. M-am temut de ele toată viaţa. Din ziua aceea în care m-ai găsit pe câmp, mi-a fost groază de… De eşec. Îmi pare rău, nu spun lucrurile acestea cum se cuvine, se scuză el, făcând o grimasă.

— Ba din contră, zise Jacques Belleveau, încrucişându-şi braţele pe piept şi rezemându-se de peretele grajdului. Le spui din cale-afară de clar.

— În nopţile în care soţia mea şi cu mine studiem împreună Cuvântul lui Dumnezeu, mă trezesc faţă în faţă cu lucrurile de care am fugit de când mă ştiu. Şi ştiu că asta se întâmplă pentru că sunt întărit de ceva ce nu îmi aparţine. Inima şi mintea mea pot privi în faţă lucrurile care îmi tulbură nopţile fără să-şi piardă liniştea.

Jacques privi în zare, în lumina crescândă a soarelui. Din grajdul din spatele lui se auzeau vacile ce începeau să se trezească şi mugeau să fie mulse şi hrănite.

— Până acum am considerat că asemenea idei sunt îndeletnicirea pastorului.

— Şi eu la fel. Dar acum… Spuse Henri, mişcându-şi mâinile în aer ca pentru a desena gândul ce îl avea, acum simt ca şi cum cuvintele pe care le citesc ar fi fost scrise

numai şi numai pentru inima mea. În unele nopţi, când discut cu Louise despre pasaje din Biblie, am impresia că mi se desfăşoară în faţa ochilor o înţelepciune pe care nu am cunoscut-o niciodată şi că toate tainele îmi sunt dezvăluite.

Jacques Belleveau privi spre orizont. Mult timp nu se auzi decât respiraţia sa grea.

Poate că nevastă-mea avea dreptate, rosti el în cele din urmă.

Înainte ca Henri să apuce a-i întreba la ce se referea mai exact, se auzi cineva apropiindu-se cu paşi repezi de grajd.

— Henri!

— Aici! Sunt aici!

Când o văzu pe soacra sa, Henri simţi că se sufocă.

— Louise e…? şi altceva nu putu să îngaime.

Louise e bine, răspunse Marie Belleveau, roşie la faţă de oboseală, dar zâmbitoare. Vino de-ţi vezi fiica!

În fiecare primăvară, Andrew aştepta cu nerăbdare călătoria la Annapolis Royal. Primele corăbii venite din Anglia erau încărcate cu ziare şi gazete cu o vechime mai mică de patru luni, dar şi cu provizii şi soldaţi trimişi în Acadia din patria-mamă. Andrew se ciondăni şi de această dată cu ceilalţi comandanţi de garnizoană pentru a-i obţine pe recruţii cei mai apţi din punct de vedere fizic. Pentru ofiţeri, întâlnirea din Annapolis Royal era un prilej bun pentru a face schimb de informaţii şi pentru a trece în revistă evenimentele din sezonul rece. Andrew o vedea mai ales ca pe o eliberare din ghearele iernii.

Totuşi, călătoria de anul acesta avea o însemnătate aparte. Andrew inspiră briza proaspătă a mării, diferită aici, în golful Fundy, unde apa era mai sărată şi linia de

coastă, mai lungă. Vântul bătea mai puternic, iar oraşul era mai expus intemperiilor decât aşezările din jurul îndrăgitului său golf Cobequid. Annapolis Royal avea un aer aristocratic şi impunător, aşa cum se şi cuvenea. Dintre oraşe, doar Halifax îl întrecea ca mărime, dar acesta mai păstra încă mirosul de vopsea proaspătă al unei aşezări nou întemeiate. În Annapolis Royal, multe dintre case erau construite din piatră acadiană de cea mai bună calitate, fiind rezistente precum stâncile ţărmului. Fortul era, la rândul său, o construcţie masivă, cu turnuri înalte, ce susţineau greutatea de câte treizeci de pfunzi[9] a tunurilor îndreptate atât spre mare, cât şi spre pădurile din interiorul teritoriului. Nenumărate

Steaguri şi fanioane fluturau în vântul năprasnic ce bătea dinspre ocean şi peste tot aveau loc instrucţii, se răcneau ordine şi defilau detaşamente de soldaţi.

Nici chiar aceste semne ale reluării pregătirilor militare nu reuşiră să alunge bucuria pe care o simţea Andrew în adâncul sufletului. Bătea acum prăvălie după prăvălie, achiziţionând pe rând lucrurile trecute pe uriaşa listă de cumpărături pe care i-o încredinţase Catherine. Aceasta nu contenise să adauge noi articole pe listă nici chiar atunci când soţul său încălecase deja pe cal, gata de plecare. Iar el, văzând-o cum stătea acolo, în pragul casei, ţinând-o în braţe pe micuţa Elspeth, nu putuse să îi refuze nimic.

Elspeth Anne Harrow a fost numită după mama lui Catherine, hotărâre care îi umplu ochii de lacrimi până şi austerului John Price. Andrew purtase în suflet gânguritul copilei şi bucuria din ochii ei de-a lungul tuturor celor patru zile cât durase călătoria, iar acum gândul la ea îl

[9] Pfund, pfunzi - unitate de măsură a greutăţii, aproximativ egală cu 0,5 kg (potrivit DEX).

făcu să zâmbească în timp ce patroana prăvăliei îi măsura un metru de panglică de mătase de culoare albastră.

— Ia te uită, galantul dom căpitan tre' că-şi închipuie deja ce frumos are să şadă panglica în părul domniţei inimii sale, zise cu un uşor accent scoţian negustoreasa cu aer de matroană.

— Într-adevăr. În părul şi pe rochia sa. Sunteţi sigură că aceasta este mătasea cea mai fină pe care o aveţi?

— Cea mai fină din partea asta a Londrei, domnul meu. Şi auzi-veţi acelaşi lucru de pe buzele iubitei domniei voastre când are să vază minunăţia de panglică, ascultaţi ce vă zic, adăugă femeia coborându-şi genele.

— De asta tare mă îndoiesc, având în vedere faptul că domniţa ce mi-a furat inima nu are nici şase săptămâni.

— Aşadar e pentru fiica domniei voastre, care vasăzică? Şi, judecând după lumina din ochii dumitale, acesta e, fără îndoială, primul copil.

— Într-adevăr. Panglica este pentru rochiţa ei de botez.

— Să fie cu noroc. De unde sunteţi, de nu vă e cu supărare?

— Din fortul Edward.

— Greu tre' să fi fost, să pleci aşa de departe de micuţă.

— Da. De ea şi de mama ei.

— Galant, chipeş, ofiţer şi un soţ bun, pe deasupra. Unde aţi fost când fii-mea îşi căta bărbat? clătină femeia din cap, înfăşurând panglica şi legând-o cu aţă.

Andrew plăti pentru marfă, apoi se întoarse la calul său din cale-afară de încărcat, încălecă şi porni către fort. Ajuns aici, intră pe porţile principale şi salută santinela exact când orologiul bătu ora trei, ora stabilită pentru întâlnire.

Îi venea greu să îşi ascundă bucuria şi nerăbdarea de a se întoarce acasă, acum că făcuse toate cumpărăturile, dar încordarea care domnea în interiorul fortului nu lăsa loc pentru sentimentele calde legate de cămin – sentimente ce îl copleşeau în modul cel mai firesc zilele acestea. Sergentul-major supraveghea încărcarea ultimei căruţe. Andrew se duse la el.

— Asta este tot? întrebă el.

— Da, domnule. Singurul necaz e că vă căută un anumit căpitan făr' de astâmpăr. Să tot fi dat târcoale pe-aici de vreo cinci ori.

— Stevenage este aici?! întrebă Andrew, simţind un fior de dezgust. Credeam că este în Halifax.

— Probabil că l-a însoţit pe domnul general, spuse sergentul-major, după care privi peste umărul lui Andrew şi încremeni cu capul în sus. Atenţiune! răcni acesta către soldaţi.

— A, Harrow, văd că te-ai întors din preumblările dumitale. Bine. Vino, atunci. Domnul colonel vrea să-ţi vorbească.

Andrew îşi ascunse indignarea pe care o simţea ori de câte ori se întâlnea cu căpitanul Randolf Stevenage şi, fără a-şi da osteneala să se angajeze într-o conversaţie de complezenţă, îl urmă pe acesta până în biroul comandantului. Intrând pe uşă, Stevenage anunţă cu voce tare:

— Domnule, am reuşit să-l găsesc pe Harrow.

— Foarte bine, foarte bine. Bună ziua, Harrow.

— Domnule general, salută Andrew, pocnindu-şi călcâiele.

Generalul îi întoarse salutul şi Andrew rămase în picioare în faţa

Biroului. Generalul era aşezat în spatele biroului

comandantului de fort, iar haina roşie a acestuia, plină de medalii strălucitoare, zăcea pe spătarul unui scaun din apropiere. Andrew îl plăcuse întotdeauna pe acest bărbat.

— Nu mă aşteptam să vă găsesc aici, domnule general. Dacă aş fi ştiut…

— Nu face nimic. Abia ce am ajuns azi-dimineaţă, la flux. Rămân cât să fac o scurtă inspecţie şi apoi pornesc mai departe spre Beausejour.

— Spre fortul francez? Au apărut probleme?

Favoriţii lungi ai generalului Whetlock se zbârliră şi acesta îşi împinse bărbia în afară.

— Nu, şi vom cuceri fortul înainte ca ei să aibă prilejul de a ne face vreo problemă.

Deşi faţa îi rămase calmă, Andrew se simţi extrem de bulversat de o asemenea ştire.

— Nu înţeleg, domnule.

— Bănuiesc că nu ai auzit despre incursiunile ce le-am făcut în valea râului Ohio.

— Nu, domnule general. Abia azi-dimineaţă am sosit şi eu.

— Ei bine, a fost un adevărat măcel. Au avut mai multe arme şi mai mulţi oameni decât noi. Aşa că am pierdut o bucată mare de pământ la vest de Pennsylvania. O recuperăm noi, stai fără de grijă, dar asta înseamnă că deocamdată trebuie să ne asigurăm să nu existe un asemenea pericol aici, în nord.

— Domnule, începu Andrew, încercând să pună cap la cap cele auzite, în regiunea mea dăinuie pacea de ani de zile.

— Da, şi vrem ca lucrurile să rămână la fel şi de acum încolo, dar, de data aceasta, sub guvernare *britanică*.

— Bine, dar teritoriul se află deja sub guvernare britanică. Nu există trupe franceze în ţinutul nostru de

aproape cinci ani.

— V-am spus, domnule, că a început să închidă ochii la faptele inamicului, mormăi Randolf Stevenage înspre general.

— Domnule, protestez!

— Destul, Stevenage, spuse generalul, întorcându-se apoi din nou spre Andrew. Mi se spune că ai făcut o incursiune într-un sat francez, îmi scapă numele…

— Minas, domnule, sări imediat Stevenage.

— Am fost acolo pentru a le cere să reconsidere semnarea jurământului de supunere şi credinţă faţă de rege, domnule, răspunse Andrew, reuşind să-şi ascundă tulburarea.

— Aşa, şi?

— Mă tem că nu am reuşit, domnule. Ei susţin că nu pot fi de acord să se înarmeze împotriva compatrioţilor lor, mai cu seamă în condiţiile în care refuză să se înroleze alături de aceştia. Însă dacă domnul guvernator ar considera cuvenit să retragă acea stipulaţie, sunt sigur că…

— Prostii! strigă generalul, lovind cu pumnul în masă. Harrow, dumneata, în calitate de comandant al unui avanpost, ar trebui să-ţi dai seama că aşa ceva nu este cu putinţă!

— Da, domnule general, dar noi am convieţuit în pace…

— O pace care rămâne un mit atâta timp cât ne suflă în ceafă o forţă de douăsprezece ori mai mare decât a noastră! Ai idee câţi colonişti francezi zdraveni la trup trăiesc în această regiune?

— Nu, domnule, dar…

— Cincisprezece mii! Ştii de câţi oameni dispun pentru a supraveghea întreaga Acadie? De o mie două sute

de capete! îţi poţi închipui ce s-ar întâmpla de s-ar hotărî să se ridice împotriva noastră?

Deşi ştia că îşi poate pierde postul dacă spune mai multe, Andrew nu putea să tacă. Pur şi simplu nu putea.

— Domnule, repulsia lor faţă de ideea de a lupta de partea *orişicui* nu poate fi mai clară de atât.

Am să-ţi spun eu ce s-ar întâmpla, continuă generalul, ca şi cum nici nu l-ar fi auzit. Un dezastru. Un dezastru total, cum n-a mai văzut armata britanică. Ne-am putea pierde toate satele şi oraşele, iar noi am putea fi şterşi de pe faţa pământului, până la ultimul om!

În vâltoarea acestei tirade pătimaşe, faţa generalului se făcuse roşie ca focul. Acesta îl privi pe Andrew cu asprime.

— Domnul Stevenage aici de faţă a afirmat că nu ai stofa necesară pentru a-mi executa ordinele.

— Domnule, sunt la ordinele dumneavoastră, dar nu pot să deschid focul asupra unor oameni care nu îmi sunt duşmani. Sau asupra unor copii ori a unor femei neînarmate. Sunt sigur că nici dumneavoastră nu aţi putea, domnule.

— *Bărbaţii* lor sunt înarmaţi. Fiecare are în posesie un veritabil arsenal. Şi, de nu semnează jurământul de credinţă faţă de rege, ei sunt cu toţii potenţialii noştri duşmani!

Cuvintele şi privirea generalului tăiau ca o spadă.

— Eşti conştient, nu-i aşa, de faptul că refuzul executării unui ordin pe timp de război constituie o încălcare a legii, ce poate fi pedepsită cu spânzurătoarea?

— Da, domnule, confirmă Andrew, îndurerat de faptul că superiorul său considerase necesară o asemenea ameninţare.

Ce îl durea însă cel mai tare era faptul că, în aceste

condiţii, nu putea să părăsească regimentul decât cu riscul de a fi spânzurat.

— Da, domnule, sunt conştient de asta.

— Foarte bine. Întoarce-te la fort, Harrow, şi nu uita: cine nu este cu tine este împotriva ta! mai ales în momentul acesta. Liber, domnule, încheie generalul şi se întoarse cu spatele, dezgustat în mod vădit de conversaţia avută.

Andrew se îndreptă spre ieşire mult prea preocupat cu propriile gânduri pentru a arunca mai mult de o privire rapidă asupra zâmbetului superior pe care îl afişă Stevenage atunci când îi deschise uşa să părăsească biroul.

CAPITOLUL 20

— Taci, puiule, taci cu mama!

Cuvintele i se înşirau ca o litanie, rostită atât pentru copilaşul pe care îl legăna, cât şi pentru inima ei.

De unde stătea aşezată, Louise privea afară prin uşa deschisă, aşteptând să se întoarcă Henri. Acesta se oferise să îi ducă scrisoarea pe pajişte. Dis-de-dimineaţă, deşi stătea să plouă şi el avea de lucru la fermă cât pentru o duzină de bărbaţi, Henri i-a învelit scrisoarea în pânză ceruită, după care a urcat până pe pajişte şi a ascuns-o în locul ales de Louise şi de Catherine: sub buşteanul pe care obişnuiau să şadă când se întâlneau.

O, de s-ar reîntoarce zilele acelea! Louise privi în jos, spre bebeluş. Odorul ei dulce! Micuţa avea feţişoara schimonosită de durere şi scâncea încet. „Of, dulceaţa mea, aş da orice să te simţi mai bine! Mi-aş da şi viaţa pentru tine”.

Ca şi cum i-ar fi înţeles cuvintele, fetiţa îşi deschise ochişorii şi se opri din scâncit, după care îşi strânse mânuţa în jurul degetului mamei sale, închise ochii la loc şi adormi cu o expresie liniştită pe faţă. În cele două luni şi două zile ce trecuseră de la naşterea sa, micuţa Antoinette nu dormise niciodată o noapte întreagă. Când i se domolea durerea, aceasta cădea instantaneu într-un somn atât de adânc, încât uneori Louise se temea că micuţa s-ar putea să nu se mai trezească niciodată.

Fetiţa nu se vindeca nicicum. Louise încercase toate ierburile şi leacurile sugerate de mama sa şi de moaşa satului.

Împreună, cele trei femei recurseseră la toate doftoriile din sărăcăcioasa listă de remedii ce puteau fi procurate pe plan local. Dintre leacurile pentru bolile nounăscuţilor, de cea mai mare trecere se bucura Calomel, dar acesta nu a avut niciun efect asupra Antoinettei. Au încercat să îi dea să mănânce bucăţele de nuci medicinale – fineţe aduse de pe o insulă îndepărtată – amestecate cu fructe de casă, dar copilul le-a dat imediat afară. Prafurile împotriva febrei, o soluţie la atât de multe probleme medicale, nu au fost nici ele de niciun ajutor, la fel cum n-a fost Assa-fetida, în combinaţie cu cantităţi infime de mătrăgună. Disperată, Louise a încercat să îi dea un degetar din laudanumul mamei sale, dar singurul efect al acestuia fix acela că fetiţa adormi buştean, băgându-şi părinţii în sperieţi.

În cele din urmă, complet nedumerită de acest bebeluş care mânca atât de puţin şi plângea atât de mult, moaşa a dat din umeri şi a spus că fetiţa s-o înzdrăveni probabil cu timpul. Cu toate acestea, simptomele copilaşului nu se ameliorau, ba mai rău, Antoinette nu creştea. Toată numai piele şi os, fetiţa era uşoară ca un

fulg. Louise avea inima strânsă de frică, neştiind ce să mai frică şi la cine să mai apeleze.

În momentul acela, porţile cerului se deschiseră şi începu să plouă cu stropi mari şi argintii. Era ca şi cum cerul ar fi plâns în locul ei, ca şi cum picurii de ploaie ar fi fost lacrimile inimii sale speriate. Aşa gândea Louise, şezând în scumpul său cămin, la adăpost de vremea rea.

Era ca şi cum lumea ei ar fi fost zguduită de nişte mâini nevăzute. Erau bolnavi atât copilaşul, cât şi tatăl ei. Nerevenindu-şi în urma tusei de care suferise în timpul iernii, Jacques Belleveau devenise tot mai tăcut şi mai abătut, apoi starea lui se înrăutăţise văzând cu ochii, în ultimele două luni îmbătrânise mai mult decât îmbătrânesc alţii în ani de zile.

Ca şi cum acestea nu ar fi fost de ajuns, negustorii se întorseseră

De la târgurile de primăvară cu veşti deloc îmbucurătoare. Se vorbea

Despre izbucnirea războiului în Europa şi despre conflictele de pe plan local. Guvernatorul englez emisese un decret prin care le cerea tuturor coloniştilor francezi să semneze declaraţia de credinţă, avertizând, de această dată, că vor exista consecinţe grave în cazul în care aceştia s-ar opune. Louise nu avusese niciodată atât de multe necazuri ca acum.

Îşi privi odorul adormit, întrebându-se dacă va mai avea vreodată pacea interioară pe care o simţise cu atât de puţin timp în urmă, pe când citea Biblia cu Catherine sau cu Henri.

— Copilaşul Louisei nu s-a însănătoşit încă.

Cuvintele străbătură casa ca nişte umbre nedorite. Andrew îşi ridică ochii de la leagănul fetiţei şi privi spre

Catherine. Aceasta stătea în picioare lângă masa de lucru din bucătărie, pe care erau împrăştiate foile din scrisoarea Louisei. Pe faţa femeii, se citea îngrijorarea.

— Ce boală are?

— În scrisoare, Louise spune că nu ştie. Antoinette nu mănâncă pe cât s-ar cuveni şi nu se opreşte din plâns.

Elspeth gânguri, răsucindu-se cu tot corpul pentru a urmări mişcarea descrisă de degetele tatălui său. Acesta se întoarse spre ea.

— Cred că mă recunoaşte, spuse el pe un ton iubitor.

— Desigur că te recunoaşte, răspunse Catherine, alăturându-i-se lângă leagănul copilului. Îţi recunoşti tăticul, nu-i aşa? Ce fetiţă deşteaptă! făcu ea spre cea mică.

Elspeth dădu fericită din mânuţe şi din picioruşe şi scoase ţipete de bucurie la vederea ambilor săi părinţi. Era un copil fericit şi sănătos. În mod normal, era de ajuns ca Andrew să îşi vadă fetiţa pentru a uita de toate neplăcerile de peste zi. Totuşi, în seara aceasta nu putea să ignore îngrijorarea pe care o simţea în privinţa bebeluşului prietenilor lor. *Prieteni*. Era ciudat să simtă o legătură atât de strânsă cu aceştia, mai cu seamă dacă lua în considerare faptul că pe Henri îl întâlnise o singură dată, iar pe Louise, niciodată.

Totuşi, povestirile lui Catherine îl făcuseră să se simtă tot mai apropiat de ei. Atât de apropiat, încât nici acum, când stătea aplecat peste pătuţul fetiţei sale fericite, nu putea să nu simtă îngrijorare pentru cealaltă familie.

— Mi-aş dori să îi putem ajuta cumva, spuse el încet.

— Vai, Andrew, şi eu la fel.

Catherine se aplecă peste leagăn şi atinse feţişoara rotundă a lui Elspeth. Micuţa gânguri, agitându-se fericită. Andrew se aplecă şi sărută mânuţa agitată în aer, iar ochii

i se împăienjeniră de lacrimi.

— După spusele Louisei, cel mai apropiat medic francez se află în fortul Beausejour, continuă Catherine. Acolo sau în Port Royal.

— Este ca şi cum ai spune că medicul cel mai apropiat se află în Paris.

Beausejour şi Port Royal erau ultimele două bastioane franceze din Acadia şi ambele destinaţii presupuneau o lungă călătorie maritimă.

— Flota britanică a blocat accesul în porturile acestea din luna aprilie a anului trecut. Nu este cu putinţă ca o familie franceză să treacă de blocadă.

Catherine se înfioră la auzul acestui lucru.

— Asta înseamnă că lucrurile nu stau deloc bine.

— Lucrurile stau din cale-afară de prost, răspunse grav Andrew, ştiind că nu are niciun sens să încerce să îi ascundă soţiei sale întregul adevăr, nici chiar din dorinţa de a o proteja. Şi situaţia se înrăutăţeşte în mod vertiginos.

Ea îi puse mâna pe umăr, îndemnându-l să-şi îndrepte spatele. El nu se împotrivi. Nu dorea să vorbească despre un asemenea lucru când se afla atât de aproape de fiica lui. Nu voia ca iubirea şi bucuria pe care le simţea acolo, lângă trupşorul ei, să fie întinate de dramele ce se petreceau dincolo de uşa casei lor.

Catherine îl conduse până la masă şi rămase în picioare. Andrew se aşeză într-un loc din care să îşi poată vedea soţia în timp ce aceasta pregătea mâncarea.

— Aţi primit veşti noi?

— Da, ieri. Dar după scrisoarea Louisei, nu am vrut să te mai amărăsc şi cu asta.

— Spune-mi acum, îl rugă ea, aşezându-se pe scaunul de lângă el.

— Nu sunt veşti bune.

— Vreau să ştiu.

Unii ofiţeri din regimentul său considerau că doar un bărbat slab îşi descarcă sufletul în faţa nevestei, dar Andrew ştia că legătura cu soaţa sa devenea mai puternică tocmai datorită acestei sincerităţi. Deschiderea propriului suflet în faţa celuilalt devenise un lucru la fel firesc precum rugăciunile pe care le rosteau împreună, iar el trebuia să fie sincer cu ea chiar şi când veştile erau rele.

— În toate misivele primite din Anglia se face referire la francezi ca fiind „beligeranţi", explică el. Acesta este cuvântul ce se foloseşte pentru a denumi inamicul în timp de război.

Catherine se albi la faţă, dar îşi muşcă buzele şi nu spuse nimic.

— Pe parcursul întregii ierni au avut loc mai multe atacuri asupra forturilor şi aşezărilor engleze dinspre apus, continuă Andrew. Unii spun că acestea au fost puse la cale de către indieni, alţii susţin că indienii ar fi primit ajutor din partea francezilor. Au existat victime, dar numărul lor este greu de estimat. Acesta creşte cu fiecare povestire.

Andrew trase aer în piept. Acum e acum.

— A avut loc şi o altă înfrângere. Chiar luna trecută. Francezii din Québec au învins trupele engleze recrutate din colonia New York. Bătălia s-a lăsat cu mulţi răniţi.

Catherine înghiţi în sec.

— Dar toate acestea sunt atât de departe de noi, şopti ea cu vocea sugrumată de frică.

— Ba nu. Mă tem că blocadele din Beausejour şi Port Royal sunt doar repetiţia generală a spectacolului ce de-abia acum are să urmeze.

Acum gânguritul copilei suna nefiresc de fericit în tăcerea grea ce se lăsase în casă.

— Aşadar, izbucneşte războiul? întrebă Catherine în cele din urmă.

Andrew dădu încet din cap.

— Da. Mă tem că are să se întâmple în curând, spuse el, după care îşi întoarse scaunul şi privi afară, la umbrele înserării.

— Din cale-afară de ciudat…

— Ce anume, dragul meu? întrebă Catherine, întinzându-se şi luându-i mâna într-a sa.

— Faptul că, într-un moment ca acesta, plin de veşti înfiorătoare, începu Andrew privind întunericul de afară, eu sunt mai îngrijorat de soarta unei familii pe care nici măcar nu o cunosc şi a unui copil ce s-a născut la distanţă de doar câteva zile de al nostru.

Henri scutură de apă pânza cernită şi o întinse pe balustrada verandei familiei Belleveau. Uşa se deschise înainte ca el să apuce să bată.

— Louise, am crezut că eşti acasă!

Ei bine, iată-mă aici, răspunse ea cu un zâmbet ce încălzi inima soţului său.

În zilele acestea, când inima ei de mamă sângera la căpătâiul pruncului lor suferind, Louise nu mai zâmbea decât arareori.

— Bine ai venit, iubitul meu, mai spuse ea, înlănţuindu-l cu braţele.

Se sărutară şi se îmbrăţişară afară, pe verandă, unde întunericul nopţii îi ascundea de ochii celorlalţi.

— Eu ce să înţeleg din asta?

— Doar că te iubesc foarte mult, Henri, dragul meu, răspunse ea uitându-se la el cu ochii strălucind de emoţie. Şi că sunt mândră de tine. Sunt atât de mândră de tine!

Deşi avea ochii încercănaţi de nesomn şi de

îngrijorare, iar destinul îi lovea crunt din toate părţile, Louise încă mai găsea puterea de a-l privi cu o dragoste ce îi topea inima.

— Nu te merit, şopti Henri, cu faţa ascunsă în părul ei. Nici pe tine, nici primirea aceasta caldă.

— O, ba meriţi din plin, îi răspunse ea, apucându-l de mână şi trăgându-l înăuntru. Iată-l, zise ea, adresându-se celor aflaţi în odaie.

Văzând mulţimea care se adunase în camera de zi a socrilor săi, Henri rămase înmărmurit, pentru a doua oară de când sosise. Aproape toţi bătrânii clanului se aflau acolo, împreună cu nevestele lor. Inima începu să îi bubuie în piept.

— Seara bună la toată lumea, reuşi el să spună într-un sfârşit.

— Vino de te aşază alături de noi, Henri, rosti Jacques Belleveau cu un glas puternic şi ferm, cum nu mai avusese de luni de zile. Ce zici de un cidru fierbinte?

— N-am refuzat niciodată minunata licoare a mamei Marie şi n-am s-o fac nici de astă dată, răspunse acesta zâmbind.

Văzând că toţi rămân serioşi şi cu ochii aţintiţi asupra sa, Henri se lăsă încurcat pe scaun, dorind în sinea lui să se facă mic şi să dispară. Ce Dumnezeu o fi făcut de s-au adunat toţi mai-marii clanului să-i judece? Cu chipurile atât de serioase, pe deasupra.

— Henri Robichaud, îşi începu Jacques discursul cu o solemnitate pe măsura adunării, ne-a făcut mare cinste să te primim în sânul familiei noastre.

Henri luă cana cositorită pe care i-o întinse Marie, dar nu fu în stare să bea. Stătea cu mâinile încleştate pe cană, încercând să se gândească la ce avea să răspundă sau, eventual, la cum avea să îşi ceară iertare în privinţa

celor ce aveau să fie spuse.

De parcă i-ar fi ghicit gândurile, Louise îşi aşează mâna pe umărul lui. Privind în sus, el îi întâlni zâmbetul liniştitor şi îi văzu chipul strălucind de mândrie, fapt care îl derută şi mai tare. Reveni cu privirea la socrul său.

— Acest trup bătrân al meu a hotărât să mă lase de izbelişte în momentul cel mai nepotrivit, continuă Jacques. A ales să nu îmi mai dea ascultare tocmai acum, când trebuie să fim cu băgare de seamă în atâtea privinţe.

— Ţi-am spus să nu mai vorbeşti aşa, făcu nevastă-sa supărată.

— Este purul adevăr, şi acesta nu se cuvine să fie ţinut ascuns, răspunse Jacques cu vocea sa gravă. Au trecut cinci luni de când vânturile iernii au început să bată în sufletul meu. Cu ajutorul lui Dumnezeu, am să-mi recapăt puterile. Dar, de aici, din patul meu, văzut-am cum îmi dă târcoale sfârşitul ce ne aşteaptă pe noi toţi.

Henri simţi mâna Louisei tremurând şi fu străbătut, la rândul său, de un fior rece.

— Să trăieşti sănătos, puternic şi voios mulţi ani de acum încolo, *papa* Jacques!

Se auzi un murmur general de încuviinţare în întreaga încăpere. Când acesta se potoli, Jacques continuă.

— Aşa nădăjduiesc şi eu. Dar zăcând aici, în patul acesta, simţit-am cum mi se clatină întreaga lume şi mi-am dat seama că nu mai am putere să înfrunt viitoarea îndatorire.

Panicat de ceea ce simţea că are să urmeze, Henri îl privea cu ochii bulbucaţi.

— *Papa* Jacques, rogu-te…

— Lasă-mă să termin ce am de spus, Henri. Eu şi bărbaţii adunaţi aici vorbirăm îndelung şi căzurăm de acord. În conglăsuire. Clanul are nevoie de cârma unui

bărbat mai tânăr. Unul care să aibă puterea de a înfrunta ceea ce va să vină.

Henri rămase mut. În tăcerea absolută, trosnitul lemnelor în cămin răsunau ca nişte focuri de muschetă. Henri se uită la soţia sa. Cum ar putea să accepte, ştiind că este un om atât de slab, căruia îi venea atât de greu să gândească şi care nu găsea la întrebările vieţii decât răspunsuri evazive?

Privirea îi fu atrasă spre colţul opus al odăii, acolo unde şedea pastorul, aproape complet înghiţit în umbră. Ochii bărbatului se aţintiră rapid asupra sa, făcându-i să îşi amintească o discuţie avută anterior, cu prilejul căreia pastorul îl îndemnase să caute putere şi înţelepciune în Louise şi în Dumnezeu. Atunci vorbele acelea păruseră lipsite de sens, dar acum înţelegea că, de fapt, preotul îl pregătise pentru acest moment.

— Se întoarse şi privi în ochii socrului său. În momentul acela, un nou gând îi veni în minte. Poate nu preotul, ci *Un Altul* îl pregătise pentru această clipă.

— În chipul acesta alege clanul nostru să transmită titlul de conducător unui bărbat, declamă Jacques Belleveau. Căci sunt vremuri când hotărârile nu suportă amânare şi nu este cu putinţă a se organiza o adunare. Este bine de căpetenia ia în consideraţiune judecata tuturor a, dar în cele din urmă hotărârea îi aparţine lui şi nimănui altcuiva.

Inima îi bătea atât de tare, încât Henri se miră că nimeni nu părea să o audă.

— Henri Robichaud, primeşti aşadar titlul de conducător al clanului? continuă jacques.

Louise îşi strânse mâna pe umărul lui, comunicându-i astfel fără de cuvinte faptul că avea încredere în el. Henri trase adânc aer în piept. Un aer ce aparţinea unei vieţi cu

totul noi. Era adevărat, *Cineva* nevăzut îl pregătise în tot acest timp.

— Da, răspunse el. Cu ajutorul lui Dumnezeu, primesc.

CAPITOLUL 21

Catherine luase copila cu ea pentru a o arăta prietenelor cu care cosea cuverturi. La încheierea întâlnirii din acea după-amiază, se apropie de nevasta pastorului. Norma Patrick le întâmpină cu un zâmbet, mâncând-o din ochi pe cea mică.

— Vai, ce mare şi frumoasă te-ai făcut, da, mare şi frumoasă! Ce copil adorabil! Şi ce mai zâmbeşte!

Fără a se lăsa rugată, Catherine îi dădu să ţină fetiţa în braţe.

— Îi place de dumneavoastră, doamnă. Oricine poată să vadă asta.

— O, dar ei îi place de toată lumea, nu-i aşa? Da, îngeraş scump, făcu doamna Patrick, chicotind atunci când fetiţa îi răspunse printr-un gângurit. Îţi spun cu mâna pe inimă că nu cred să fi văzut vreodată un copilaş mai zâmbitor.

Cuvintele femeii o făcură pe Caherine să se îmbujoreze de plăcere.

— Mă întrebam dacă aţi putea cumva să aveţi grijă de ea mâine după-masă.

— Cu cea mai mare plăcere…

— Iar mergi într-una din lungile şi misterioasele dumitale plimbări, Catherine Harrow?

Speriate de tonul muşcător pe care fusese pusă întrebarea, cele două femei se întoarseră amândouă în

acelaşi timp, dând nas în nas cu Matty Dwyer, soţia căruţaşului din sat. Ea era un soi de tămăduitoare a satului, iar bărbatul ei ducea căruţe pline cu produsele fermierilor locali la târgul din Chelmsford, aducea provizii pentru fort şi se ocupa cu o ţâră de grădinărit pe o bucată de pământ, care, în pofida acestui lucru, părea să fie permanent năpădită de buruieni.

— Din cale-afară de ciudate mai sunt preumblările astea dese ale dumitale, nu-i aşa? continuă Matty Dwyer pe un ton retoric, cu bărbia şi nasul ieşite în afară ca nişte degete acuzatoare.

— Câtuşi de puţin, sări repede soţia pastorului în apărarea lui Catherine. Orice femeie care stă acasă cu un copil mic are nevoie de câte o ieşire din când în când. Aşa e sănătos.

Catherine îi zâmbi recunoscătoare, dar dintr-odată i se păru că aerul din sala mare a primăriei se făcuse de gheaţă. Acolo, printre râsetele copiilor şi sporovăială femeilor, printre prietene pe care le cunoştea de o viaţă, Catherine avu o presimţire sumbră.

— Iubesc plimbările prin pădure, răspunse ea fără a-şi trăda tulburarea din suflet.

— Mda, dar eu zic că e din cale-afară de ciudat să umbli haihui ore în şir, după care să te întorci singură, cu rochia udă leoarcă şi cu cizmele pline de noroi.

— Iar eu zic să îţi măsori cuvintele, Matty Dwyer, spuse Norma Patrick, o femeie nespus de liniştită şi de blândă, de obicei, cu ochii scăpărând de mânie. Nu a trecut vreme lungă de când ţi s-a atras atenţia să îţi ţii în frâu firea arţăgoasă.

— Am pus o simplă întrebare, se oţărî femeia, cu limba şi trăsăturile deopotrivă de ascuţite. Ce-i rău în asta? Nimic pe faţa pământului. Mai cu seamă în momente ca

acestea, când sătenii trebuie să ştie că suntem în siguranţă, apăraţi de-alde indieni, franţuji şi trădători. Eu spun că se cuvine ca oamenii de aici să ştie unde se duce şi cu cine vorbeşte, continuă ea, întorcând o privire acuzatoare spre Catherine. N-avem de unde să ştim că nu îşi petrece timpul stând la taclale cu franţujii prin Minas. Cine ştie ce le-o fi spunând? Îs curioasă ce-ar zice mai-marii din Halifax de-ar auzi că soţia mult adoratului lor ofiţeraş s-a încârdăşit cu vrăjmaşul.

Catherine îşi simţi mijlocul prins ca într-un cleşte şi tot ce putea să nădăjduiască era ca faţa să nu-i trădeze panica. Din fericire, fu salvată de Norma Patrick, care îi înapoie cu blândeţe copila din cale-afară de vioaie, după care se ridică în picioare.

— Ai grijă cum vorbeşti, Matty, că de nu, ai să fii adusă în faţa enoriaşilor şi afurisită.

Catherine îşi ascunse tulburarea aplecându-se deasupra copilaşului.

Din copilărie, nu mai cunoscuse nicio altă persoană care să fi fost afurisită, iar despre acest subiect nu se vorbea decât arareori. Era una dintre cele mai aspre pedepse ce i se putea da unui locuitor al satului, întrucât excomunicarea unei persoane presupunea şi excluderea totală a acesteia din micul lor cerc social, inclusiv de la întâlnirile din sala mare a primăriei.

La auzul ameninţării, Matty Dwyer îşi pierdu din curaj.

— Eu tot zic că-i din cale-afară de ciudat, mormăi ea, întorcându-se să plece.

— E timpul să te retragi, Matty, răspunse Norma Patrick. Şi fă bine de-ţi pune frâu la limbă!

Aşteptară ca femeia să părăsească sala.

— Mă întreb ce Dumnezeu o fi apucat-o, spuse

Norma.

— Pe mine mă sperie, recunoscu Catherine, fără să adauge că aluzia cu privire la Andrew o speriase cel mai tare.

Ei, nu fi copil! răspunse soţia pastorului, afişând din nou obişnuitul său zâmbet liniştitor. Nu este nimic rău în a face plimbări prin pădure.

În acel moment, femeia făcu o pauză, şovăind.

— Asta este tot ce faci, nu-i aşa? întrebă ea în cele din urmă, ţintuind-o cu o privire neobişnuit de iscoditoare.

— Culeg flori. Şi afine, atunci când e vremea lor, răspunse Catherine, străduindu-se să-şi ascundă emoţia. Şi, după ploaie, ciuperci. Andrew adoră ciupercile.

— Iar tu eşti o soţie desăvârşită. Ziceai că mâine ai dori să laşi micuţa cu mine?

— Doar pentru puţin timp, dacă nu vă este cu supărare.

— Cum ar putea să mă supere un asemenea îngeraş? întrebă Norma, de această dată cu un zâmbet plin de căldură pe chip. Poţi să o aduci după ora prânzului oricând pofteşti.

Pentru a nu arăta cât de nerăbdătoare este să părăsească acel loc, Catherine făcu ocolul sălii pe îndelete, luându-şi la revedere de la celelalte femei. Avu curajul să se oprească doar când ajunse departe de primărie, pe uliţa ce ducea spre casa ei. Cu picioarele tremurânde, trase adânc aer în piept. *Afurisită*. Cele mai oribile coşmaruri păreau să fi prins viaţă în sala primăriei. Oare ar afurisi-o dacă s-ar afla că se întâlneşte cu o franţuzoaică? Era posibil. Ba nu, nu posibil, ci cât se poate de sigur. Nici nu voia să se gândească la ce s-ar întâmpla cu cariera lui Andrew.

Fetiţa gângurea. Catherine o strânse mai tare la

piept şi se grăbi spre casă. Cum ar putea să suporte ruşinea, marginalizarea de comunitatea satului şi de toţi aceşti oameni pe care îi cunoştea şi de care avea nevoie? Poate că ar fi mai bine să nu meargă.

Şi totuşi... Şi totuşi. O luă pe un drum lăturalnic ce cotea în jurul falnicului castan bătrân, încărcat acum cu frunze de un verde strălucitor. Şi totuşi, nu avea cum să se lepede de Louise. Nu acum, când aceasta trecea printr-un moment de cumpănă şi avea nevoie de ea.

Când intră în casă, îşi simţi trupul străbătut de un fior rece.

Aşeză copila în leagănul de lângă foc, după care începu să pregătească masa de seară. Se mişca mecanic, fără a se putea concentra asupra gătitului. Gândurile îi zburau la evenimentele după-amiezii şi la acuzaţia lui Matty Dwyer.

Auzind zgomot de paşi prin fereastra deschisă, Catherine îşi aranjă grăbită părul şi porni să îşi întâmpine soţul, ştergându-şi mâinile de şorţ.

Ajuns în prag, Andrew arăta mai obosit decât îl văzuse vreodată. Mai mult decât obosit. De-a dreptul frânt.

— Ce s-a întâmplat? strigă ea, alergând spre el.

— A fost o zi lungă, nimic mai mult, răspunse el clătinând din cap.

Fu suficient să îl privească pentru a şti că nu aceasta era problema, dar se hotărî să nu insiste. Andrew avea nevoie de linişte şi de odihnă.

— Vino de te aşază lângă foc!

— Andrew se prăbuşi în scaunul aflat lângă pătuţul fetiţei. În timp ce Catherine îl ajută să îşi dea jos cizmele, el privi cum se joacă micuţa cu o morişcă.

— Îţi mulţumesc, draga mea. Nu ştii cât de mult înseamnă pentru mine să mă pot întoarce într-un

asemenea cămin. Mai ales după o zi ca aceasta.

Ea îi mângâie uşor faţa, dorindu-şi în sinea ei să existe o cale de a şterge toate întrebările şi neliniştile ce îi rodeau şi ei sufletul.

— Eşti gata de masă?

— Mâncare, da. Apoi odihnă, răspunse el, deschizându-şi cu stângăcie nasturii de la haina uniformei de vară. Mă simt în stare să dorm o sută de ani şi nici atât nu mi-ar fi de ajuns pentru a mă trezi cu inima uşoară.

— Of, Andrew, ştiu că s-a întâmplat ceva îngrozitor! strigă Catherine, încleştându-şi mâinile la piept.

De această dată, soţul său nu îi răspunse direct, ci îşi întoarse ochii spre fereastra deschisă şi privi în zări, dincolo de desişul din apropiere, la povârnişul dealului, pictat acum într-o nuanţă de auriu roşiatic de soarele ce apunea.

— De când m-am întors din Annapolis Royal, în fiecare zi am impresia că mă trezesc dintr-un vis urât.

Fără să facă zgomot, Catherine se aşeză uşor pe un scaun de unde îl putea privi pe Andrew fără a-i distrage atenţia. Până acum nu îl văzuse niciodată cu faţa atât de încleştată şi plină de durere.

Aici a fost mereu atâta pace, continuă el cu ochii aţintiţi la soarele ce cobora după deal. În mai bine de patru ani de zile, nu s-a dat niciun atac pe drumurile noastre. Când aud vorbindu-se despre primejdiile şi greutăţile cu care s-au confruntat alte aşezări de-ale noastre, am impresia că ascult veşti dintr-o altă lume. O lume care aparţine mai mult Angliei şi mai puţin ţinutului nostru. Aici nu avem decât pace. Aici nu avem decât…

În momentul acela se întoarse spre ea, cu ochii umbriţi de durere.

— Am atacat şi am cucerit fortul Beausejour, spuse el

cu o voce solemnă ce sună ca dangătul unui clopot funerar.

Peste Minas, s-a aşternut tăcerea. Vestea era atât de cutremurătoare şi atât de greu de acceptat, încât toţi sătenii s-au retras sideraţi în grupuri, ca nişte oameni proaspăt năpăstuiţi de soartă în căutarea unui adăpost.

Nici chiar Henri nu fu întâmpinat cu zâmbet atunci când el şi soţia sa intrară în casa socrilor săi. Marie se grăbi să ia copilaşul în braţe. Jacques stătea la masa din bucătărie, loc în care petrecea tot mai mult timp zilele acestea. Mersul îl obosea din cale-afară, iar vremea furtunoasă îl împiedicase să stea afară, pe verandă. Locul de la masa din bucătărie îl făcea să simtă că face parte din familie, iar focul din sobă îi încălzea trupul şi inima.

— Doarme copila? întrebă el.

— Da, în sfârşit, răspunse Louise, fără a încerca să îşi ascundă neliniştea şi oboseala. După ce ne-a ţinut pe amândoi treji aproape toată noaptea.

— Fortul Beausejour a căzut într-adevăr, spuse Jacques, dând din cap şi privind afară, la ziua cenuşie şi la soarele palid ce abia se iţea de după norii prânzului. Vestea a fost confirmată de un căruţaş venit din Cobequid Town dimineaţa aceasta. I se spune Revoluţia de Catifea, căci abia de s-a tras câte un foc de ambele părţi. Asediul prelungit îi descurajase atât de mult pe soldaţii francezi, încât aceştia au capitulat de îndată ce i-au văzut pe englezi adunându-se şi aţintindu-şi armele lungi asupra lor.

— Jacques, încetează, rogu-te! Nu se cuvine să purtăm asemenea discuţii aici, în căminul nostru, se auzi vocea Mariei din colţul odăii, unde legăna pruncul.

— Iar acum se zvoneşte că jumătate din trupele rămase în Port Royal au fost chemate spre apus, să ajute la apărarea Québecului împotriva viitorului atac al

britanicilor, continuă Jacques fără să o bage în seamă.

Louise îşi privi soţul. Acesta se aşează de cealaltă parte a mesei, faţă în faţă cu jacques. Deşi el era acum căpetenia clanului, respecta în continuare cuvântul socrului său, aşa cum făcuse toată viaţa. Bărbatul mai vârstnic avea legături strânse cu lumea de afară şi încă mulţi dintre aliaţii satului preferau să vorbească întâi cu el. Dacă noul conducător al clanului nu ar fi fost Henri, această abordare ar fi putut cauza probleme, dar între Henri şi Jacques, cooperarea era cel mai firesc lucru din lume. Henri îşi încreţi fruntea şi nu ezită să ceară lămuriri pentru a putea înţelege mai bine.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă, răspunse încet socrul său, că am rămas fără de apărare. Nu doar noi, cei din Minas. Toată Acadia se află acum sub guvernare britanică.

Louise stătea în picioare lângă uşă, fără a se putea concentra asupra veştii sau a discuţiei. Toată grija ei era îndreptată asupra copilaşului ei suferind. În mintea şi în inima ei nu mai era loc de altceva în afară de Antoinette. Când se lăsă o tăcere mai lungă, simţi că sosise momentul să schimbe subiectul discuţiei.

— Catherine şi cu mine am stabilit să ne întâlnim în după-masa aceasta. Vreau să mă duc.

Jacques privi lung înspre Henri. Marie, ridicându-şi privirea de la fetiţă, făcu la fel. Nimeni nu zise nimic.

— Trebuie să ştiu dacă poate să ne ajute cumva, îi imploră Louise. Trebuie să mă întâlnesc cu ea, *papa*, spuse, căutând un sprijin în ochii lui Henri.

Privirea lui Jacques rămase aţintită asupra ginerelui său.

— Fetiţa e... E bolnavă, spuse Henri în cele din urmă.

— Trebuie să încerc! insistă Louise pe un ton

implorator.

Jacques se întoarse spre ea. În lumina cenuşie ce pătrundea de

Afară, chipul său părea brăzdat de gropi şi riduri adânci. Avea pielea

— Lăsată în zona gâtului şi a bărbiei. Doar glasul mai păstra tonul calm al unuia dintre mai-marii clanului.

— Îţi dai seama că, în lumina acestei noi situaţii, căpitanul Harrow s-ar putea să nu o lase să vină la întâlnire.

— Bine, dar dacă are să vină, totuşi? Trebuie să fiu acolo.

— Da, răspunse Jacques, dând o dată din cap.

— Bine, dar ce ar putea să facă englezoaica? interveni Marie. Nu este niciun medic în Edward!

Jacques îşi aţinti privirea asupra ei.

— Te lasă inima să îi spui fiicei tale să nu se ducă?

Marie vru să spună ceva, dar privirea îi fu atrasă de pruncul firav pe care îl ţinea în braţe. Privind apoi în sus, spre Louise şi simţind, la rândul său, disperarea pe care o citi pe chipul fetei sale, Marie suspină şi clătină din cap. Nu. Nu o lăsa inima.

Era încuviinţarea de care avea nevoie Louise.

— Atunci trebuie să plec degrabă. Dacă fetiţa se trezeşte înainte de a mă întoarce… Am să mă grăbesc.

CAPITOLUL 22

Louise urcă dealul într-un suflet, urmărită de un noian de temeri şi de îndoieli. Vântul sufla tot mai puternic, împrăştiind norii cenuşii ce acopereau cerul şi făcând ramurile de deasupra ei să se îndoaie şi să fremete.

Louise nu ştia dacă acesta era modul copacilor de a o îndemna să înainteze sau să se întoarcă înapoi. Ea era frământată de o singură întrebare: dacă nu vine Catherine?

Mintea îi spunea că maică-sa avea dreptate. Nu exista un medic nici în satul Edward, şi nici măcar în Chelmsford. Toţi locuitorii satelor din golful Cobequid, fie englezi, fie francezi, se puteau baza doar pe alifiile procurate de la negustorii ambulanţi, pe cunoştinţele despre ierburi de leac transmise din generaţie în generaţie şi, de îşi rupeau vreun os, pe un bărbier care să îl pună la loc. Totuşi, inima îi spunea altceva. Acum Louise nu îşi putea permite să asculte vocea raţiunii. Copilaşul ei suferea. Deşi în fiecare dimineaţă speranţa ardea puternic în ea şi iubirea ce izvora din inima sa aproape că îi dădea puterea de a-şi *convinge* copilaşul să se înzdrăvenească, Louise nu avea cum să nu vadă că starea Antoinettei se înrăutăţea pe zi ce trece.

Of, ce bine ar fi de Catherine ar putea face ceva. De şi-ar aminti de vreun leac cunoscut în satul englez, de care a uitat să pomenească până acum, ceva din rămăşiţele tulburi ale trecutului englez care să-i redea puterea pruncului său, iar ei, speranţa.

Vaierul vântului prin pădure părea să rezoneze acum cu rugăciunea din inima sa îndurerată. *Dacă nu vine Catherine*?

Dar, de îndată ce trecu de ultimul desiş, o zări.

Catherine era acolo, pe pajişte, cu pletele castanii răvăşite de vânt şi cu aceeaşi mâhnire pe chip pe care Louise o purta în inimă.

Cele două femei stătură mult timp îmbrăţişate strâns. Nemaiputând să-şi pună zăgaz emoţiilor, tuturor temerilor, şi durerilor, şi oboselii atâtor nopţi nedormite, petrecute

plimbându-şi copilaşul prin odaie şi legănându-l să nu mai plângă, Louise izbucni în lacrimi amare. Printre lacrimi şi suspine bătute de acelaşi vânt ce le învolbura fustele, Louise îşi descărcă sufletul în faţa prietenei sale.

La coborâre, Louise avu impresia că furtuna se chitise în făptura-i. Fusta i se zbătea în toate părţile, înfăşurându-i-se strâns în jurul picioarelor şi împiedicând-o să meargă în direcţia cuvenită. Simţea că se află în mijlocul unui coşmar în care încerca să alerge printr-o mlaştină ce o înghiţea tot mai mult, la fiecare pas.

Vântul sălbatic culcase la pământ iarba din jurul bisericuţei din Minas. Louise îşi prinse boneta cu o mână, fusta cu cealaltă, şi capetele şalului sub braţ, pentru a nu i se desface. Când îl văzu pe pastor apărând în uşa bisericii, simţi o imensă uşurare. Îi strigă ceva, dar cuvintele fură acoperite de şuieratul vântului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum de ai ieşit pe o asemenea furtună? strigă preotul când Louise ajunse mai aproape.

Femeia intră alergând şi se adăposti sub bolta bisericii.

— Am fost să vorbesc cu Catherine despre fetiţă, spuse ea gâfâind. Vai, ce mă fac, domnule pastor? strigă ea, lepădându-şi boneta şi şalul.

Ai să vii cu mine, ai să te aşezi şi ai să te încălzeşti cu un ceai de scorţişoară bun şi fierbinte, răspunse acesta, apucându-i braţul cu o fermitate nebănuită şi conducând-o de-a lungul culoarului, către altar. Acum aşază-te frumos aici şi spune-mi ce se întâmplă, adăugă

El, începând să pună mai multe lemne în soba folosită pentru a încălzi micuţa capelă în timpul slujbelor de duminică.

— Nimic nou. Nimic ce să nu ştiţi deja de la mine, de la mama şi, probabil, de la mai toate femeile din sat.

Pastorul rupse în două un baton de scorţişoară, puse jumătăţile în două căni şi, cu ajutorul unei cârpe înnegrite de foc, ridică de pe sobă vasul aburind. Louise luă cana pe care i-o oferi acesta, după care rămase cu privirea pironită asupra ei.

— Ia să vedem atunci, începu pastorul aşezându-se lângă ea.

Aburul ridicat din cana acestuia se împrăştia în aer, neafectat de

Furtuna de dincolo de pereţii lăcaşului.

— Spune-mi ce ai pe suflet!

Acolo, la adăpostul acelor ziduri sigure şi datorită prezenţei liniştitoare a pastorului, Louise dădu glas temerilor care o mistuiau.

— Sunt atât de mulţi prunci ce nu trec de primele luni de viaţă. Am ştiut asta dintotdeauna. Aveam doar opt ani când mi-a murit surioara. Nu m-am gândit la asta de ani de zile. La fel s-a prăpădit frăţiorul lui Henri. Iată, se împlinesc aproape doi ani de când suntem căsătoriţi, şi eu aflu doar acum că a avut un frate.

Louise îşi ridică privirea şi văzu în ochii întunecaţi ai lui Jean Ricard acelaşi răspuns pe care încercase să îl ocolească noaptea trecută.

— Mi-a spus doar pentru că voia să mă pregătească pentru ceea ce ar putea să se întâmple. Dar eu n-aş putea să mai trăiesc dacă Antoinette a mea s-ar prăpădi! mai degrabă aş muri odată cu ea!

Spre surprinderea ei, Jean Ricard aprobă grav din cap. Nicio mustrare pentru că îi trec prin cap astfel de gânduri.

— I-ai dat viaţă odorului tău. Cum ai putea să mai

trăieşti după ce îţi îngropi copila?

O rafală de vânt făcu să se cutremure zidurile din jurul lor. Louise simţi cum ochii i se umplu de lacrimi. Ultimele lacrimi care îi mai rămăseseră.

— Da! Cum aş putea eu să mai trăiesc? Cum să mai pot eu trăi fără de ea? Nu pot! Viaţa mea s-ar sfârşi odată cu a ei!

— Nu a venit încă vremea să vorbim despre moarte.

Prin vitraliile ferestruicilor capelei, se distingeau razele ruginii ale asfinţitului. Pastorul avea obrajii supţi. Faţa lui părea mai slabă ca niciodată. Doar ochii săi mai păstrau acea lumină blândă ce se asemăna cu strălucirea cărbunilor aprinşi ce ardeau în spatele lui.

— Ai să ştii de e să vină un asemenea moment. Iar atunci şi numai atunci, Dumnezeu te va ajuta să înţelegi de ce. Deocamdată vorbesc temerile pentru tine, iar tu trebuie să le laşi şi pe acestea pe seama Domnului. Nu te încrede în puterea ta! încrede-te în puterea Lui! El îţi va arăta calea. Să îţi aduci aminte de vorbele mele în noaptea aceasta, când au să te împresoare gânduri pe care nu ai cum să le stăpâneşti. Încrede-te în puterea lui Dumnezeu! Vei avea parte de ajutorul Lui într-o bună zi. Exact atunci când vei avea trebuinţă de el.

Louise mai auzise de zeci, ba chiar de sute de ori aceste cuvinte, şi ele nu răspundeau niciuneia dintre întrebările care îi vâjâiau în cap, dar aici ele îi aduseră în suflet o pace infinită, ce reuşi să îi zăgăzuiască lacrimile.

— Dar ce să mă fac cu copilaşul meu? întrebă ea cu o linişte nou dobândită în glas.

— Ceea ce îţi arată Domnul, răspunse pastorul cu glasul calm, plin de pacea şi căldura care începeau să crească şi în fiinţa ei.

Furtuna continuă mult după lăsarea întunericului, cu o asemenea forţă, încât rafalele ce pătrundeau prin hornul casei făceau focul să pâlpâie în cămin. Andrew stătea nemişcat în pat, de teamă să nu o trezească pe Catherine. Părea atât de sleită de puteri în ultima vreme. Ca şi cum nu ar fi fost destul de epuizant să aibă grijă de soţ şi de copilă, Catherine insista să fie ţinută la curent cu situaţia tot mai înfiorătoare în care se afla Acadia; şi continua să fie îngrijorată de sănătatea micuţei Antoinette.

Andrew îşi mută privirea asupra pătuţului propriului prunc, ce parcă reflecta căldura şi strălucirea roşiatică a flăcărilor din cămin. Vru să se ridice din pat, să meargă până la leagăn şi să îşi privească odorul. De fiecare dată când îşi ţinea fiica în braţe, simţea că o face pentru prima dată.

— Nu vrei să îmi spui ce te macină? se auzi lângă el o voce blândă.

— Credeam că dormi, spuse el, întorcându-se spre Catherine.

— Aşa s-ar cuveni să faci şi tu, îi răspunse ea, întorcându-se să-l privească. Mâine vrei să pleci iar în recunoaştere?

— Da. În zori.

Deşi în regiunea lor din golful Cobequid domnea în continuare liniştea şi pacea, regimentul său fusese într-o permanentă alertă de la cucerirea fortului Beausejour încoace.

— Atunci ar trebui să dormi. Ai nevoie de odihnă.

— Şi eu gândeam acelaşi lucru despre tine, răspunse el, privind adânc în ochii căprui şi plini de dragoste ai soţiei sale, a căror dulceaţă părea să fie sporită acum de flăcările din vatră ce se reflectau în ei.

Catherine îşi ridică mâna – la fel de delicată şi de

caldă precum vocea ei – şi îi mângâie chipul.

— Ce te tulbură atât de tare?

— Este atât de straniu, spuse el, strângându-i mâna şi aşezând-o între ei. Cu toate ce le am pe cap, gândurile mele se întorc cu încăpăţânare la micuţa Antoinette.

Catherine rămase un timp tăcută.

— Dimensiunea şi forma problemei sunt pe măsura noastră, spuse ea într-un sfârşit.

— Nu înţeleg, făcu Andrew nedumerit.

— Suntem înconjuraţi de forţe ce depăşesc puterea noastră de control. Nu avem ce face în privinţa războiului din Anglia, de pildă.

— Nu putem schimba atitudinea autorităţilor faţă de francezi, continuă el şirul început de ea. Nu putem şterge din memorie secole întregi de conflicte şi suspiciune reciprocă.

— Dar acest prunc, acest copilaş fără de apărare…

Catherine se opri şi înghiţi în sec.

— …Această vieţişoară are formă şi sens.

— Mai mult decât atât, spuse Andrew, descoperind în cuvintele soţiei sale o oglindă a ceea ce simţise şi el, fără a şti cum să descrie aceste noţiuni în cuvinte. Suferinţa acestei familii înfăţişează cât se poate de clar ceea ce trebuie să simtă toţi francezii în acest moment. Mă doare sufletul pentru ei, când mă gândesc la nesiguranţa şi disperarea cu care se confruntă acum.

— Şi pe mine, spuse şoptit Catherine. Mă gândesc la toate acele învăţături ale Domnului pe care le-am studiat împreună şi inima îmi tânjeşte să ajut, dar mă simt neputincioasă în toate privinţele, adăugă ea şi ochii i se umplură de lacrimi. Mă gândesc tot timpul la Louise şi la micuţa ei.

— Şi eu mi-aş dori să îi putem ajuta cumva, aprobă

încet Andrew.

— Ştiu, spuse ea, eliberându-şi mâna şi ducând-o din nou la faţa lui. Şi este una dintre nenumăratele calităţi pe care le iubesc la tine, dar acum, scumpul meu soţ, trebuie să te odihneşti.

— Să ne rugăm întâi pentru copilă, fu răspunsul lui Andrew.

Privirea tremurătoare a lui Catherine rămase aţintită asupra

Micuţei siluete liniştite din leagăn.

— Şi pentru mamă, murmură ea.

— Şi pentru tată, adăugă Andrew, plecându-şi capul pentru rugăciune.

În acel moment, simţi cum căsuţa lor, adăpost în calea furtunii, începe să se umple de căldură şi de putere. Cineva veghea asupra lor.

CAPITOLUL 23

Andrew bătu la uşa biroului lui John Price. Dinăuntru îi răspunse o voce înăbuşită, iar Andrew deschise uşa şi intră.

— Bună ziua, domnule. M-aţi căutat?

— A, Andrew, ce frumos din partea dumitale să treci pe aici! Bei o cafea cu mine?

— Vă mulţumesc, dar nu pot să zăbovesc mult.

Andrew ezită să traverseze biroul. Avea cizmele încă acoperite de noroiul drumului.

— Am fost toată ziua în recunoaştere, se scuză el.

— Da, da, desigur. Haide, omule, hai de ia loc! îl îndemnă socrul său, observându-l că şovăie. Ştiu şi eu care este starea drumurilor.

— Mulţumesc, domnule.

Abia când se aşează pe scaun îşi dădu seama cât de obosit este. Oasele încă îi vibrau de la călărit, dar John Price părea prea absorbit de propriile gânduri pentru a observa acest lucru.

— Eşti sigur că nu vrei o cafea? Căruţaşul abia ce s-a întors azi-dimineaţă din Annapolis Royal şi a adus doi saci de boabe proaspete. S-ar putea să fie ultimul nostru lot de cafea pentru un timp îndelungat.

— Miroase bine, ce-i drept.

John Price îi umplu o cană cositorită.

— Mulţumesc mult, domnule.

— Să-ţi fie de bine.

Sorbind din cafea, Andrew simţi cum licoarea fierbinte şi amară îi pune sângele în mişcare.

— Veşti de la garnizoana principală?

De fapt, au fost o seamă de lucruri, răspunse Price şi faţa îi deveni şi mai stacojie decât de obicei, căpătând o nuanţă de-a dreptul alarmantă în contrast cu lungii săi favoriţi albi. Nimic de maximă importanţă pentru dumneata, de bună seamă… dar eu am fost convocat să mă prezint la Halifax.

În ciuda oboselii crâncene cu care se lupta, în mintea lui Andrew se aprinse o luminiţă.

— Chiar aşa, domnule?

— Da. Se pare că însuşi guvernatorul îşi doreşte să discute despre rezultatele studiului meu.

Andrew îşi roti privirea prin biroul neîncăpător al socrului său. Peretele din faţa uşii era acoperit din podea şi până în tavan cu rafturi împărţite în compartimente mici şi aproape fiecare compartiment gemea de hârtii, liste de mărfuri şi formulare. În spatele mesei de birou trona falnic un seif lat şi nu foarte înalt de culoare neagră, iar de o

parte şi de alta a celor două ferestre se ridicau rafturi încărcate până la refuz cu hârtii şi suluri. Aerul din încăpere mirosea a praf şi tuş uscat. Andrew se întrebă ce anume îi scapă.

— După cum ştii, m-am îndeletnicit cu un studiu al împrejurimilor.

— Da, murmură din nou Andrew. Am observat cu toţii faptul că ieşiţi călare mai des decât de obicei.

— Într-adevăr. Primisem ordin să supraveghez toată zona până la hotarele îndepărtate ale râului Minas.

Minas. La auzul numelui, Andrew îşi îndreptă dintr-odată spatele, ca şi cum ar fi primit un semn ce îl îndemna să realizeze ceea ce nu înţelegea încă foarte clar.

— Aţi fost în satul francez?

— Ce, ai înnebunit? Desigur că nu. Ce treabă aş avea eu cu franţujii? Nu, i-am studiat de la distanţă. Şi am văzut tot ce trebuia să văd.

Andrew îşi aţinti privirea asupra licorii întunecate şi aburinde din cana sa. Nu, nu era vorba de Minas. Atunci ce altceva putea să fie, ce altceva?

Când îşi dădu în cele din urmă seama, sări în picioare ca ars şi, întinzând brusc braţul să pună cana pe birou, îşi fripse mâna cu cafeaua fierbinte.

— S-a întâmplat ceva, Harrow?

— Nu, nimic, domnule, doar că mi-am amintit…

Andrew ştia că plecarea sa precipitată va stârni suspiciuni, dar nu mai putea pierde vremea.

Un lucru de o asemenea importanţă nu suporta amânare.

— Vă rog să mă scuzaţi.

Totuşi, pe măsură ce se apropia de casă, încetinea tot mai mult pasul. Acum, când mai avea puţin şi ajungea, ideea care i se conturase pe jumătate în minte acolo, în

biroul lui John Price, părea curată nebunie. Cum ar putea şi numai să-i sugereze un asemenea lucru lui Catherine? Totuşi, indiferent cât de lipsit de logică ar fi părut acel gând, el simţea că are dreptate. Chiar şi acum, când căuta motive pentru a nu vorbi despre asta, realiză că ideea nu fusese plăsmuită câtuşi de puţin de mintea sa. Ideea nu îi aparţinea.

— Andrew! Te aştept de ceasuri întregi.

— Bine te-am găsit, draga mea, îi răspunse el îmbrăţişând-o, după care îşi scoase cizmele pline de noroi cu ajutorului descălţătorului de fier înfipt în piatră în faţa uşii.

Acum că se afla în sfârşit aici, uitându-se în ochii strălucitori ai soţiei sale, Andrew aproape că fu tentat să renunţe la idee.

— Cu ce te-ai îndeletnicit azi?

— O, am trebăluit ca de obicei. Cina nu este nici pe departe gata. Vrei să bei nişte ceai?

— Nu, mulţumesc, am băut o cafea cu tatăl tău.

Andrew intră în casă, îşi vârî picioarele în tălpicii moi pe care soţia sa îi ţinuse lângă foc pentru a rămâne calzi, după care se aplecă peste pătuţul fetiţei şi începu să îi fredoneze un cântec de leagăn.

Chipul fericit al copilei îl făcu să se lumineze la faţă. Buzele i se rotunjiră într-un zâmbet, dar ochii i se întunecară numaidecât şi surâsul îi pieri, lăsând loc unei expresii de adâncă tristeţe.

— Tatăl tău a fost chemat la Halifax, spuse el pe un ton resemnat, dar ferm, în timp ce Catherine se îndrepta spre bucătărie.

Femeia se opri brusc.

— La Halifax?

— Da. Ceva legat de un studiu cu care a fost

însărcinat.

Andrew tăcu. Pur şi simplu nu ştia cum să continue.

— Andrew, în Halifax trebuie să existe un medic.

Andrew nu îşi dezlipi ochii de la leagăn.

— Ştiu.

Catherine nu spuse nimic. Tăcerea ei îl făcu să se întoarcă şi să o privească, în sfârşit, în ochi. În momentul în care privirile li se întâlniră, Andrew ştiu că ea se gândeşte la acelaşi lucru.

— Ar putea să fie periculos, Catherine.

— Nu. Nu şi dacă o prezint pe Antoinette ca pe propria mea fiică, spuse ea, tărăgănând cuvintele.

Andrew răsuflă oarecum uşurat, eliberat de încordarea ce se acumulase în el de când i se ivise ideea acolo, în biroul socrului său. Cuvintele rostite de Catherine pe un ton liniştit, dar ferm, erau o indicaţie cât se poate de clară a faptului că ideea nu fusese scornită de mintea sa.

— Da, aprobă el liniştit. În felul acesta, vom fi cu toţii în siguranţă.

Henri urca poteca şerpuitoare, cărând o lopată şi doi saci de pânză. Era ca şi cum n-ar fi cărat în viaţa lui o povară mai grea.

În timp ce urca, cei doi saci zornăiau ori de câte ori se loveau unul de altul. Nu greutatea încărcăturii îl obosea, ci grijile grele ca nişte

Pietre de moară pe care le căra în spate. Noianul de responsabilităţi. Noianul de întrebări fără răspunsuri.

În acea dimineaţă, Jacques insistase ca Henri, în calitate de căpetenie, să preia controlul averii secrete a clanului. În anii cu recoltă bogată, fiecare familie contribuia la aceasta cu un mic procent din veniturile fermei şi, cum de ani buni încoace cerul fusese darnic cu ei

şi le dăduse recolte frumoase, desaga pe care o purta acum Henri era doldora de bănuţi. Când socrul său îi numărase în faţa sa în dimineaţa aceea, Henri rămăsese mut de uimire. Era destul bănet acolo cât să poată cumpăra pământurile tuturor sătenilor şi să prisosească.

Jacques i-a explicat că el nu a vorbit niciodată despre sumele exacte. Se ocupase numai de strângerea şi de agonisirea banilor, iar lumea nu punea întrebări, pentru că avea încredere în el şi în bunul său renume. Ţinea registrele împreună cu un alt membru din Sfatul Bătrânilor în mod cinstit şi dând socoteală şi pentru ultimul bănuţ, fără a cheltui nimic în scopuri personale. Doar pentru clan, în caz de nevoie. Henri a încercat să protesteze, spunând că în curând avea să se întremeze, dar Jacques nici nu a voit să audă.

În schimb, a repetat pur şi simplu cele patru cuvinte îngrozitoare: *În caz de nevoie*.

Ajungând în ultimul desiş de dinaintea pajiştii, Henri lepădă sacii şi lopata. Era o după-amiază toridă, iar căldura era cu atât mai greu de suportat, cu cât venea după o zi rece şi ploioasă. Deşi vara fusese zgârcită cu zilele calde, culturile o duceau bine, chitite parcă să nu bage în seamă vremea şi să le dea agricultorilor o mână de ajutor pentru a putea înfrunta mai uşor timpurile nesigure ce aveau să vină.

Crengile puternic aplecate ale brazilor formau în jurul său o boltă joasă, sub care îşi putea adăposti secretul. Henri îndepărtă mantia de ace, care constituia, de altfel, ascunzişul perfect pentru săpăturile lui, privi atent în jur pentru a identifica nişte repere exacte ale locului, apoi începu să sape în pământul moale. La scurt timp, stătea deja într-o groapă de dimensiuni considerabile. Icnind de efort, continuă să sape în solul umed şi greu.

Când groapa îi ajunse până la mijloc, Henri sări afară şi aruncă sacii înăuntru, unul peste celălalt, după care acoperi groapa, bătători pământul şi împrăştie ace de brad pe deasupra. Păşi atent de jur-împrejur până se asigură că, în lipsa reperelor, nici chiar el nu ar şti cu exactitate unde fusese săpată groapa, după care părăsi desişul.

Ajuns pe pajişte, trase adânc în piept aerul înmiresmat. Brazii înmuiaţi de ploaie şi multicolorele flori de câmp umpleau pajiştea cu un parfum cu iz de miere. Ştergându-şi sudoarea de pe frunte, Henri se aşeză pe buşteanul căruia Louise îi spunea „băncuţă”. I se strânse din nou inima cu gândul la suferinţa ei şi la fetiţa lor. Ar face orice, ar da tot ce are doar să o vadă pe Antoinette puternică şi sănătoasă. Ar da orice. Da, ar renunţa chiar şi la pământul său mult iubit.

Căzu în genunchi, la fel de firesc precum se lăsa în genunchi alături de soţia sa atunci când îşi spuneau rugăciunea de dinainte de culcare, îşi lăsă capul în jos şi îşi împreună mâinile. Ce mâini grele şi puternice! încheieturile mâinilor sale erau mai groase decât gleznele Louisei. De la săpat, degetele îi erau negre şi cămaşa îi stătea lipită de piele.

Închise ochii şi se rugă. „Doamne, Dumnezeul meu, nu sunt decât un om simplu şi neştiutor. Lumea e plină de lucruri pe care nu le înţeleg şi se umple tot mai mult pe zi ce trece. Arată-mi ce să fac. Dă-mi cuvinte. Dă-mi înţelepciune. Dă-mi putere!” Se opri, apoi adăugă cu vocea sugrumată: „O las pe micuţa noastră Antoinette în mâinile Tale”. Cum stătea îngenuncheat acolo, Henri îşi aminti un pasaj din Biblie pe care i-l citise Louise cu o iarnă înainte, când vremurile nu erau încă atât de confuze. Brusc se simţi din nou pătruns de pacea pe care o trăise în nopţile acelea lungi de iarnă, când focul din vatra casei lor era de-

ajuns pentru a ţine noaptea şi lumea la distanţă. Sufletul îi era acum atât de plin de linişte, încât nu mai rămăsese loc pentru griji. Doar pentru ultimele cuvinte ale rugăciunii, cuvinte memorate din acei pasaj. *„Dă-mi lumină în întuneric şi o candelă pe cărarea mea*! *Arată-mi calea pe care trebuie să umblu*!”

Henri deschise ochii şi zâmbi timid spre pasărea minusculă ce se aşezase pe celălalt capăt al buşteanului-băncuţă. Atunci observă că

Rămurica pe care se aşezase aceasta era înmugurită. Deşi zăcea pe pământ de ani de zile, în mod surprinzător, trunchiul făcuse din nou rădăcini, şi ramurile începeau să i se umple cu frunzişoare. Henri văzu în asta o confirmare a speranţei.

În timp ce se ridica în picioare, observă sub frunzele verzi ale ramurii un pachet învelit în piele cernită.

După ce termină de citit scrisoarea, Louise se uită în jur, la cele trei persoane care aşteptau cu sufletul la gură. Era extrem de calmă, fapt surprinzător chiar şi pentru ea. Nu era calmul resemnat şi pasiv al unei persoane cu nervii la pământ, care suferă de oboseală cronică. Dimpotrivă. În timp ce citea scrisoarea, Louise îşi dădu seama că ideea lui Catherine era răspunsul la rugăciunile sale disperate.

Nu îi păsa că planul era atât de temerar, încât părea o nebunie curată. Era ceea ce *trebuia* să facă.

— Catherine vrea să meargă cu fetiţa mea la medicul din Halifax. Tatăl ei a fost chemat acolo în interes de serviciu. Va merge cu o escortă militară şi cu mai multe căruţe, pentru că se vor întoarce cu provizii. Catherine spune că medicul de acolo este cel mai bun din Acadia. A studiat medicina la…

Louise se uită peste foile delicate pe care le ţinea cu

fermitate în mâini.

— …La Edinburgh, silabisi ea ciudata denumire.

Marie stătea în picioare lângă scaunul lui Jacques, ţinând-o în braţe pe Antoinette, care de această dată era neobişnuit de liniştită. Aceasta privi întâi spre soţul său, apoi spre Henri.

— Bine, dar cum au să convingă un medic englez să consulte un prunc de seminţie franceză? întrebă ea, văzând că bărbaţii tac.

Louise se uită la bărbatul şi la tatăl său şi înţelese că aceştia tăceau fiindcă ghiciseră deja răspunsul.

— Catherine s-a oferit să schimbăm copilele între noi pe durata acestei călătorii, spuse ea calm.

— Mariei i se tăie respiraţia. Louise aşteptă să audă obiecţiuni, dar nimeni nu spuse nimic.

— Îi va spune tatălui său că Elspeth nu a dormit bine şi că a început să plângă mult, ceea ce e, de fapt, adevărat, dar Catherine crede că asta e doar din cauză că încep să-i iasă dinţişorii. Este sigură că tatăl său va fi de acord să-i însoţească. Nu de alta, dar a invitat-o adesea să i se alăture într-una dintre călătoriile sale. Până acum, I-a refuzat, pentru că nu avea niciun interes să viziteze acele oraşe îndepărtate.

Jacques se întoarse spre Henri, dându-i Louisei prilejul de a-l observa mai atent. Se vedea că este un om cu sănătatea la pământ. Ochii adânciţi în orbite îi pâlpâiau stins în lumina amiezii.

— Tu ce crezi, Henri? întrebă el.

— De nu facem nimic, viaţa… Viaţa fiicei mele este în primejdie, răspunse Henri tărăgănând cuvintele.

— Sunt de aceeaşi părere, zise Jacques, privindu-şi mâinile aşezate pe masă. Boala mi-a reamintit că moartea şi pericolul aşteaptă după colţ.

— Nu vorbi prostii! îl mustră Marie.

Jacques îşi privi soţia liniştit şi fără pic de reproş, iar ochii Mariei se umplură de lacrimi.

— Dacă aşa o putem ajuta pe Antoinette… răspunse Jacques.

Marie aprobă din cap, ştergându-şi precipitată ochii.

— Cum am putea să refuzăm o asemenea ofertă? spuse ea suflându-şi nasul.

— Ba mai mult, adăugă Henri. Om putea, oare, să o răsplătim vreodată?

Louise aruncă o ultimă privire peste scrisoare şi ochii i se împăienjeniră de lacrimi de bucurie.

— Catherine spune că ea şi soţul ei simt că fac acest lucru nu doar pentru noi, ci şi pentru sufletele lor, reuşi ea să spună în cele din urmă. Acest dar către noi este singurul răspuns pe care îl pot găsi în aceste timpuri tulburi.

CAPITOLUL 24

Catherine o strânse la piept atât de tare, încât Elspeth scânci în semn de protest. Femeia slăbi strânsoarea, dar fără tragere de inimă. Se despărţeau pentru o perioadă foarte scurtă. Peste câteva zile avea să se întoarcă acasă cu o fetiţă în curs de însănătoşire, spera ea. Se înfioră gândindu-se cât de groaznic ar fi ca o boală să pună în pericol viaţa fiicei sale. Sărmana Louise! Cât de mult suferise în aceste luni, zbătându-se de la o zi la alta, fără să ştie dacă zorii aduc viaţă pentru pruncul ei sau un mormânt mic săpat la capătul livezii.

Catherine ridică un colţ al păturicii şi îşi privi fetiţa, apoi se aplecă şi îi sărută fruntea netedă. „Are să îmi fie

dor de tine”, şopti ea. „Nici nu ştii cât ai să-mi lipseşti. Dar trebuie să facem asta. Trebuie. Nu putem să o lăsăm pe Antoinette să moară”.

Nu mai avea mult de mers până la pajişte. Catherine îşi continuă drumul. Deşi se ruga ca Louise să nu întârzie, spera în acelaşi timp să poată petrece mai mult timp cu fetiţa sa, chiar de fiecare clipă în plus ar fi îngreunat şi mai mult despărţirea.

Louise o aştepta, plimbându-se de colo colo în faţa buşteanului, cu ochii roşii de plâns, strângându-şi micul odor la piept.

— S-ar putea să nu o mai văd niciodată, suspină Louise.

— Ei, aş! îi răspunse Catherine pe un ton ce vădea mult mai multă încredere în sine decât simţea în realitate. Mă întorc în doar câteva zile, şi starea Antoinettei are să fie mult mai bună, ai să vezi. Vom reuşi. Altfel Dumnezeu nu ar fi sădit ideea aceasta în inima lui Andrew.

— Starea Antoinettei s-a înrăutăţit şi mai mult zilele acestea, spuse Louise cu buzele tremurânde. S-ar putea să nu reziste călătoriei.

— Voi avea grijă de ea ca de propriul meu prunc, o linişti Catherine.

— Cum aş putea să te răsplătesc vreodată pentru ceea ce faci? îţi asumi riscul de a-mi duce fetiţa la un medic englez şi de a-ţi lăsa propriul prunc în urmă…

— Ştiu că şi tu, la rândul tău, vei avea grijă de *ea* ca de propriul *tău* copil, spuse Catherine, strângându-şi şi mai mult braţele în jurul odorului său adormit.

— Aşa am să fac, spuse Louise, aprobând din cap. Aşa am să fac, dar…

— Opreşte-te, te rog! Trebuie să facem asta. Este unicul mod în care o putem ajuta pe Antoinette.

Louise îşi adună ultimele puteri.

— Vorbeşte-mi despre Elspeth. Cum o linişteşti când este agitată?

Catherine privi cu drag spre copila ce se foia uşor în braţele sale.

— Cel mai tare o linişteşte prezenţa tatălui ei, spuse ea cu un zâmbet forţat. Mă tem că Andrew o cam răsfaţă. Micuţei îi place la nebunie când tatăl ei se apleacă peste pătuţ şi îi gâdilă degeţelele de la picioare sau îi vorbeşte pe un ton alintat.

Ochii i se umplură din nou de lacrimi, dar se forţă să continue.

— Când este agitată – şi acum este, pentru că tocmai îi ies dinţişorii –, îi place să fie legănată. Şi îi place să îmi molfăie degetul. Sau o bucăţică de pânză înmuiată în apă rece. Sau inelul zornăitor, ştii, precum cel pe care ţi l-am dăruit ţie.

— Îmi amintesc, răspunse Louise, dând din cap.

— Şi îi mai place să ţină în mânuţă un colţ al blănii aceleia moi pe care i-a făcut-o Henri. Are şi Antoinette una?

Louise încuviinţă din cap, cu un zâmbet tremurat.

— Şi Antoinette?

— Ea a fost mult prea bolnăvioară pentru a-şi putea manifesta vreo preferinţă, răspunse Louise, ridicând mâna şi mângâind uşor obrazul febril al fetiţei cu dosul palmei. Nu am văzut-o niciodată zâmbind, îţi dai seama?…

Catherine nici nu putea să-şi închipuie durerea Louisei. Niciun zâmbet. Ce groaznic!

Elspeth, slavă Domnului, le binecuvântase casa de luni de zile cu zâmbetele şi gânguritul ei dulce.

— Are să zâmbească în curând, ai să vezi, o asigură ea pe Louise.

Louise îşi şterse din nou lacrimile.

— Trebuie să ne grăbim, spuse ea, fără a da însă vreun semn că ar fi dispusă să îşi lase copila din braţe.

— Da, aprobă Catherine. Dacă suntem descoperite…

Dar nu putea să rostească acele cuvinte. Nici nu se putea gândi la un asemenea lucru. Nu trebuia să fie descoperite. De dragul Antoinettei. Catherine trase aer în piept.

— Trebuie să ne rugăm, zise ea cu vocea tremurată.

Louise privi în sus.

Aşa este. Trebuie să ne rugăm.

Îngenunchează amândouă pe iarba moale a pajiştii, fiecare ţinându-şi la piept odorul cel mai scump şi ştiind că în această lume dezlănţuită, forţa lor nu era de-ajuns. Aveau nevoie de o forţă mult mai mare, mai puternică şi mai înţeleaptă. Aveau nevoie de Dumnezeu.

Stând în genunchi, cele două femei înălţară cu glasuri tremurătoare o rugăciune. Se rugară ca Dumnezeu să fie alături de ele în acest ceas de cumpănă. Să fie alături de copilele lor. Să fie alături de bărbaţii cu care îşi împărţeau traiul, căci deşi erau oameni buni şi puternici, aceştia tot se aflau la cheremul vremilor în care trăiau. Să fie alături de compatrioţii lor, francezi şi englezi deopotrivă, acum când se aflau cu toţii pe marginea prăpastiei.

Când se ridicară în picioare, chipurile le erau din nou luminoase. Se simţeau amândouă puternice şi încrezătoare. Dumnezeu fusese

Acolo, cu ele. Îi simţiseră prezenţa. Indiferent ce avea să vină, aveau credinţa că Dumnezeu le va scoate la liman.

Fără tragere de inimă, fiecare sărută încă o dată fruntea propriei copile, apoi schimbară păturile fetiţelor

între ele. Lui Catherine i se puse un nod în gât. Se întoarse cu spatele, gata să plece, nădăjduind să îşi poată înfrâna suspinele cât timp Louise o mai putea auzi.

— A, aproape că am uitat, spuse Louise, scotocindu-se în buzunar. Pastorul îl roagă pe soţul tău să îşi aducă aminte de cuvintele pe care i le-a spus când s-au întâlnit. Ceva despre bunul samaritean. Iar Henri v-a scris o scrisoare, ţie şi lui Andrew.

Catherine luă scrisoarea cu ochii plini de lacrimi.

Aceasta era compusă dintr-o singură foaie acoperită cu litere grosolane ce păreau să fi fost mâzgălite de mâna stângace a unui copil. Catherine fu nevoită să o studieze cu atenţie pentru a descifra cuvintele în limba franceză. Era clar ca lumina zilei că Henri nu se îndeletnicea mult cu scrisul.

Privind peste umărul lui Catherine, Louise îşi trecu degetul peste ultimul rând al scrisorii şi citi cu voce tare: „În vremuri ca acestea, când mersul lucrurilor nu este pe placul lui Dumnezeu, o prietenie ca a voastră este o binecuvântare îndoită”.

Catherine îşi înghiţi cu greu lacrimile. Andrew ar fi, la rândul său, mişcat de un asemenea mesaj.

— Rogu-te să-i mulţumeşti în numele amândurora, suspină ea.

Louise aprobă din cap. Fără să mai schimbe o vorbă, cele două se

Îmbrăţişară, având grijă să nu strivească pruncii pe care îi ţineau în braţe.

Catherine nu se putu abţine şi întinse mâna spre păturica Antoinettei, în care era acum învelită Elspeth.

— Ai grijă de odorul meu! îşi imploră ea prietena. Ai grijă de Elspeth a mea, rogu-te, mai zise ea, după care se întoarse cu spatele şi coborî dealul aproape alergând.

Louise rămase stană de piatră, privind-o cum se îndepărtează. Era copleşită de acest sacrificiu suprem pe care îl făcea Catherine în numele prieteniei lor. Schimbă poziţia în care ţinea copilul şi Elspeth tresări, răsplătind-o cu un zâmbet somnoros.

— Aşa am să fac, şopti ea. Îţi promit că am să o apăr chiar şi cu preţul vieţii mele, de va fi nevoie.

Când îşi ridică ochii, văzu silueta lui Catherine dispărând în desişul înalt şi întunecos de brazi.

— Şi ştiu că şi tu vei avea, la rândul tău, grijă de Antoinette a mea. Altfel nu te-ai fi oferit să faci asta.

Se îndrepta plângând spre cărarea ce ducea spre casa ei, când simţi o smucitură. Fetiţa întinsese mânuţa şi îi apucase panglicile bonetei. Louise îşi întoarse ochii înlăcrimaţi spre copila pe care o ţinea în braţe. Era sănătoasă, durdulie şi fericită. Ce n-ar da să o vadă şi pe micuţa ei Antoinette arătând aşa. Ar fi un miracol, un răspuns la rugăciunile ei.

— Eşti frumoasă, îi şopti ea. Nu e de mirare că mămica ta te iubeşte. Şi eu te iubesc. Aproape la fel de mult ca pe fetiţa mea.

Elspeth îi răspunse cu un zâmbet şi un gângurit.

Porneau la drum la ora şase dimineaţa. Catherine ar fi fost bucuroasă să fi putut pleca mai devreme. Nu dormise bine. Avea inima grea de dorul lui Elspeth, iar Antoinette nu îi uşura deloc suferinţa de mamă. Chiar şi când o ţinea la sân, încercând să o facă să sugă, micuţa scotea un scâncet slab şi întorcea capul. Catherine, care era obişnuită cu pofta sănătoasă a lui Elspeth, avea acum de înfruntat încă o dificultate.

Scâncetele micuţei nu îl lăsaseră nici pe Andrew să

doarmă. Fetiţa părea prea plăpândă pentru a plânge zgomotos, dar mieunatul ei era suficient pentru a-i ţine pe amândoi treji şi într-o permanentă stare de alertă. *Dacă avea, într-adevăr, să se prăpădească în timpul călătoriei*? se întrebă Catherine. Îi promisese Louisei că aşa ceva nu are să se întâmple. Fusese, oare, o nesăbuinţă din partea ei să facă o

Asemenea promisiune? Fetiţa era atât de plăpândă. Atât de bolnăvioară. Inima i se umplu de nelinişte privindu-i trupuşorul firav. *Să plecăm odată*, vru ea să strige la mijitul zorilor. *Nu avem timp de pierdut*. *Pruncul are nevoie de ajutor acum*.

Aşa cum se aştepta, şareta tatălui său trase în faţa casei la orele şase fix, împreună cu alte două căruţe şi un echipaj înarmat.

Catherine îl îmbrăţişă strâns pe Andrew, dorindu-şi din tot sufletul ca el să o poată însoţi. Din păcate, generalul îl refuzase scurt pe soţul său atunci când acesta îi înaintase cererea de călătorie.

Andrew îi ridică bărbia şi o privi în ochi.

— Totul va fi în regulă, îi şopti el. Ai doar grijă să îi acoperi cât mai bine faţa cu pătura.

— Dar dacă tata…

— Nu o va face. Ştii bine cât de puţin interes a arătat în privinţa micuţei noastre. Pe deasupra, are să fie prea ocupat cu conducerea echipajului pe parcursul călătoriei, iar în Halifax îşi va petrece mai tot timpul îndeletnicindu-se cu sarcini oficiale.

— Dar dacă fetiţa…

Catherine nu putu rosti cuvântul, dar Andrew înţelese.

— Nici nu trebuie să te gândeşti la asta, îi spuse el cu blândeţe. În doar câteva zile are să o vadă un medic şi are

să fie în siguranţă.

— Şi dacă medicul nu o poate ajuta?

— Se spune că este cel mai bun doctor de pe aici, cu nimic mai prejos de orişicare medic londonez. Trebuie să o poată ajuta cumva.

— Măi să fie, măi să fie, iat-o pe crăiasa pădurii.

Vocea arţăgoasă îi făcu pe amândoi să tresară, speriaţi.

Desprinzându-se din îmbrăţişarea soţului său, Catherine dădu

Nas în nas cu Matty Dwyer, nevasta căruţaşului. Femeia cu trăsături ascuţite îi dădu înainte, fără să îi dea răgaz să răspundă.

— Făcut-ai şi mai multe plimbări de-astea în ultima vreme, nu-i aşa? Şi de data asta, ţi-ai luat şi pruncul cu tine.

Catherine înlemni. Din fericire, John Price era ocupat cu căruţaşii, printre care se număra şi soţul femeii, aşa că nu era atent la conversaţie.

— Cum de ţi se năzări aşa, tam-nisam să-ţi cari pruncul nou-născut prin pădure? Ciudată treabă, ciudată rău! mârâi Matty Dwyer, sfredelind-o cu nişte ochi ce aruncau flăcări. Ar pune pe gânduri pe oricine, zău aşa.

— Nu este nimic ciudat în asta, spuse Andrew pe un ton tăios.

— Da, ar face pe oricine să se întrebe pentru care motiv ar risca o mamă viaţa copilului său în felul acesta, continuă femeia, ca şi cum nu l-ar fi auzit, după care se întoarse să plece. Îmi închipui că şi alţii se întreabă cu cine îi era atât de grabnic să vorbească. Şi de ce, mai aruncă ea peste umăr.

Catherine o privi cum se îndepărtează. Avea inima strânsă de spaimă. După ce Matty Dwyer dispăru în

spatele căruţei bărbatului său, tânăra îşi îngropă faţa în haina lui Andrew şi îl îmbrăţişă strâns.

— Ce ne facem? suspină ea.

— Exact ceea ce facem în momentul acesta, răspunse Andrew.

Judecând după expresia de indiferenţă de pe chipul său, nimeni

Nu ar fi putut bănui că vorbele rostite de nevasta căruţaşului l-ar fi afectat chiar şi într-o mică măsură.

Totuşi, Catherine îi simţea neliniştea, chiar dacă el încerca din răsputeri să o ascundă.

— Trebuie să ne amintim care este misiunea noastră.

— Mi-e atât de frică…

— Fii tare, Catherine! Fii tare pentru noi, pentru Elspeth, pentru Antoinette! Şi întoarce-te degrabă, îi şopti el la ureche. Am să mă simt tare singur fără fetele mele. Sunt aproape bucuros că am fost chemat la Annapolis Royal.

— Annapolis Royal? Nu mi-ai spus nimic despre asta.

— Abia ce am primit vorbă aseară, spuse el, privind înspre fetiţă. Erai atât de îngrijorată, încât nu voiam să te împovărez şi cu vestea aceasta.

— Dar nu mă împovărezi defel, răspunse Catherine, deşi în sinea ei nu putea să nu sufere la gândul că Andrew le abandonează cumva. Trebuie să mergi?

— Da. Sunt ordinele generalului. Trebuie să pornesc mâine, la prima oră, spuse el, mângâind păturile lui Elspeth în care acum era învelită Antoinette. Are să-mi fie tare dor de voi.

— Ţi s-a spus motivul pentru care eşti convocat?

— În ordinul scris nu se spunea decât că trebuie să-mi adun oamenii şi mă prezint acolo. Dar sunt mai mult ca sigur că am să fiu din nou acasă pe când vă întoarceţi voi.

— Te rog să fii cu mare băgare de seamă, îi spuse Catherine, strângându-l şi mai tare în braţe.

— Tu eşti cea care purcede într-o călătorie periculoasă, spuse Andrew, uitându-se la ea cu un zâmbet grav. Am să număr zilele până te vei întoarce. Are să-mi fie tare dor de voi… De amândouă.

Da, îi va fi greu. Îi vor lipsi chicotelile şi ţipetele de bucurie scoase de fiica sa atunci când îl vede aplecându-se deasupra pătuţului ei. Îi va lipsi să o salte pe cizma sa lustruită ca pe un căluţ. Îi vor lipsi degeţelele care îl trag de mustaţă şi i se încâlcesc în păr. Da, avea să-i fie dor de amândouă.

Catherine se desprinse cu greu din îmbrăţişare. Tatăl său era nerăbdător să pornească la drum. Aveau cale lungă de bătut. Caii soldaţilor tropăiau de nerăbdare. Trebuia să plece. Trebuia.

— Roagă-te pentru mine, îi şopti ea lui Andrew.

Acesta dădu din cap.

— Şi eu am să mă rog pentru tine. În fiecare zi. În fiecare clipă, adăugă ea privindu-i pentru o ultimă dată, după care se îndreptă spre atelajul greoi şi rudimentar.

Improvizaseră pentru ele o bancheta din scânduri de pin, acoperită doar cu o bucată aspră de piele de elan, ce avea să atenueze prea puţin hurducăturile căruţei pe drumul denivelat ce se întindea printre arbuşti.

Andrew o ajută să urce, îl salută calm pe John Price, după care îşi luă rămas-bun de la soţia lui, strângându-i cu putere braţul. Socrul său smuci hăţurile şi şareta se urni din loc cu o zdruncinătură. Când se întoarse pentru a-i mai face încă odată cu mâna lui Andrew.

Catherine o zări pe Matty Dwyer stând pe cealaltă parte a drumului. Aceasta urmărea atent, cu mâinile încrucişate, procesiunea căruţelor. Catherine se întoarse

cu spatele la ea. Nu avea timp de această femeie iscoditoare. Nu acum. Gândurile îi zburară la fetiţa sa şi trebui să se lupte din răsputeri să-şi reţină lacrimile. Oare Elspeth avea aceleaşi simţăminte acum, când dormea într-un alt pătuţ? Oare nu se uita la odaie şi la feţele străine din jurul ei, întrebându-se ce se întâmplase cu universul ei?

Anevoie, Catherine alungă aceste gânduri. Dumnezeu era cu pruncul ei. Dumnezeu era cu ei toţi. Avea de îndeplinit o misiune. Copila din braţele ei avea nevoie de îngrijire medicală, iar ea va face tot posibilul ca acest lucru să se întâmple. În timp util.

Ridică fetiţa şi îi sărută feţişoara fierbinte. *Doamne, ajută-ne să ajungem repede*! *Fă să ajungem neîntârziat*, se rugă Catherine în sinea ei.

Tatăl său stătea în faţa ei, cu picioarele crăcănate pentru a contracara zdruncinăturile atelajului. Chibzuit, căruţaşul din fruntea micii caravane nu mâna caii foarte repede. Era indicat să fie cu băgare de seamă în timpul călătoriei. Totuşi, Catherine îşi cunoştea destul de bine tatăl pentru a şti că acesta nu-i va lăsa pe căruţaşi să tragă de timp în chip nejustificat. De nu se întâmpla ceva neprevăzut, aveau să ajungă în Halifax conform planului. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Uită-te la ea. Ce purceluş! chicoti încet Louise, privind cu cătă poftă suge Elspeth.

— Nu e de mirare că e atât de durdulie, răspunse Henri zâmbind.

— Da, cântăreşte cu câţiva pfunzi mai mult decât Antoinette, adăugă Louise.

— Micuţa noastră are să se rotunjească şi ea în curând. Când se întoarce acasă, păzea! Dolofana asta mică va părea pipernicită pe lângă Antoinette a noastră.

Louise zâmbi, însufleţită de gândul că fiica ei s-ar putea întoarce acasă puternică şi sănătoasă. Apoi se gândi la lungul drum până la

Halifax şi oftă adânc. Henri, care fusese odată la târgul din Halifax, desenase o hartă rudimentară a voiajului în praful aleii din grădina lor. Pe măsură ce timpul trecea şi distanţa dintre ea şi odorul său creştea, Louisei îi venea tot mai greu să îşi zăgăzuiască lacrimile. Oare Antoinette are să suporte călătoria până acolo şi înapoi? încerca să alunge asemenea gânduri, dar acestea continuau să o bântuie. Dacă fetiţa ei avea să se prăpădească, Doamne fereşte, pe drum? Aveau să o îngroape la o margine de drum, undeva în inima pădurii? Şi ce are să se întâmple atunci cu Henri şi cu ea? Cum are să explice Catherine faptul că, deşi i s-a prăpădit copilul, are un altul în pătuţ? Avea să fie *afurisită*, aşa cum se temuse mai demult? Ce are să se întâmple cu cariera militară a lui Andrew?

Elspeth termină de supt şi îşi întoarse guriţa de la sân. Louise lăsă la o parte toate aceste gânduri tulburătoare. Fetiţei i se prelingea o dâră de lapte din colţul gurii şi femeia o şterse, râzând, cu un colţ al păturicii. Înainte de a apuca să o ridice, copilaşul râgâi zgomotos, ceea ce o făcu pe tânără să râdă din nou cu poftă. Elspeth îi răspunse printr-un chicot.

La auzul gânguritului, ochii Louisei se umplură de lacrimi. Asta însemna să ai un copil sănătos? Avea să se bucure şi ea, oare, de aşa ceva într-o bună zi? Dacă, după toate acele nopţi şi zile de frământări, Catherine îi va aduce în casă această bucurie şi această pace sufletească, cum va putea să o răsplătească vreodată pentru un asemenea dar?

Louise închise ochii, imaginându-şi pentru o clipă că

Antoinette era ghemotocul ce se agita fericit în braţele sale.

Aşteptarea avea să fie nespus de grea.

CAPITOLUL 25

De-a lungul celor patru zile de călătorie, un gând revenea constant în mintea lui Catherine: Mâna lui Dumnezeu este asupra acestei călătorii.

Micuţa suporta călătoria neaşteptat de bine. Uneori scâncea şi se agita atunci când căruţa se hurduca la trecerea peste bolovani sau când caii alunecau pe noroi şi se smuceau să nu rămână împotmoliţi. Deşi părea foarte plăpândă şi avea cearcăne mari la ochi, Antoinette rezista. Catherine era tot timpul cu ochii pe ea. Îi punea mâna pe frunte, să vadă dacă nu are febră, îi trecea uşor degetul peste moalele capului, să vadă de nu suferă cumva de deshidratare, avea grijă ca micuţa să înghită măcar câteva picături de lapte matern. Antoinette părea să o studieze atent pe Catherine cu ochişorii ei negri, nedumerită, fără îndoială, de acest chip nou.

Orele treceau şi căruţa înainta zgâlţâindu-se pe drumul ce suia tot mai sus printre şiruri maiestuoase de copaci, tronând ca nişte santinele fantomatice deasupra unor piscuri nevăzute. Catherine se ruga pentru micuţă, privind-o şi mângâindu-i uşor obrăjorul neted şi părul negru şi fin.

Lui John Price părea că puţin îi pasă de prezenţa fetiţei. În general, nu era prea interesat de nepoata sa, iar acum părea să aibă şi mai puţin timp la dispoziţie pentru ea. Cu excepţia momentului când.

Exasperat de încetineala cu care se deplasau, îi

ordonase sergentului-major să mărească viteza de mers, John Price stătuse tot timpul cu nasul în hârtii.

În cea de-a treia zi de călătorie, în loc de a se împrăştia, ceaţa se îngroaşă mai tare, devenind o pâclă deasă. În seara aceea, când se îndepărtă de foc şi începu să o alăpteze pe Antoinette, Catherine realiză cât de mult începuse să se izoleze de ceilalţi. În momentul acela, Dumnezeu părea să fie foarte departe. Toată forţa ei lăuntrică părea să se fi evaporat. Era obosită şi confuză.

Îi era dor de micuţa ei Elspeth. Durerea pe care o simţea în suflet era atât de mare, încât trebui să-şi muşte buzele pentru a nu izbucni în lacrimi. Privi adânc în noapte, dar nu văzu decât fuioare argintii de ceaţă şi trunchiuri înalte ca stâlpii unui templu, înfăşurate în giulgiul întunericului. *Ce fac aici*? *Cum de mi-a putut trece prin cap să îmi las copilaşul şi să pornesc la drum cu odorul altcuiva*? auzi paşii cadenţaţi ai santinelei în jurul locului de popas, îi ascultă pe soldaţi vorbind încet pe lângă foc şi apoi se întoarse cu spatele la ei, pentru ca nimeni să nu o audă plângând.

În zorii zilei următoare, se trezi înaintea celorlalţi. Negrul de peste noapte se transformase într-un verde crud şi cerul era acum curat ca lacrima. Catherine simţi că renaşte. Tabăra era aşezată pe un dâmb înalt, înconjurat de piscuri pietroase şi văi împădurite de culoarea smaraldului. Temerile de peste noapte păreau acum la fel de îndepărtate precum visele urâte avute în copilărie. Când se uită la fetiţa palidă şi tăcută, sufletul i se umplu de iubire. Nu era o iubire la fel de mare ca aceea pentru propriul odor, dar simţi ca şi cum Dumnezeu S-ar fi folosit de această călătorie pentru a crea un nou ungher în inima ei. Un ungher care să poată cuprinde chiar mai multă iubire decât cea pe care fusese în stare să o ofere până

acum. Iubirea pentru acest copilaş suferind.

Henri se aplecă deasupra leagănului şi, când cea mică îl întâmpină numaidecât printr-un chiţcăit fericit, chicoti şi el.

— E plină de viaţă, nu-i aşa?

— Într-adevăr, fu de acord Louise, apropiindu-se şi ea de pătuţ.

— Trebuie să-ţi fie greu, zise Henri, privindu-şi soţia. Să vezi aici un prunc sănătos care nu e al tău.

— Într-un fel, îmi este. Îmi este atât de dor de Antoinette, spuse Louise, lăsând-o pe Elspeth să îi apuce un deget cu mânuţa. Totuşi, e ca şi cum aş avea grijă de copilaşul surorii mele.

Cu toate acestea, când ridică fetiţa din pătuţ, inima i se umplu de dorul copilei care ar fi trebuit să fie acolo. *Te rog*, *Doamne*, *însănătoşeşte-mi copilaşul*.

— A sosit vremea să o alăptez din nou pe cea mică, spuse ea cu voce tare.

Henri ridică mâna şi, cu o blândeţe nebănuită din partea unui bărbat atât de vânjos, aranjă o şuviţă rebelă din părul ei.

— Eşti o femeie cu un suflet de aur. Nu ştiu dacă am să te merit vreodată.

Ea încercă să râdă, dar nu reuşi.

— Vezi ce poftă de mâncare are? N-am văzut copil care să sugă mai lacom decât Elspeth.

Henri nu îşi dezlipi ochii mari şi blânzi de pe chipul soţiei sale.

— Nu ştiu de ce Domnul a hotărât să ne unească destinele, dar îi mulţumesc în fiecare zi pentru acest dar nepreţuit, murmură el.

Dorul din sufletul Louisei începu treptat să se

ostoiască. Era ca şi cum, pe lângă cuvintele soţului său, ar fi auzit glăsuind o altă voce. În acea voce era atât de multă iubire, încât tânăra nu putu decât să accepte pacea sufletească dăruită de aceasta.

— Ai vrea să te rogi împreună cu mine pentru copilaşul nostru? întrebă ea, aşezând-o pe Elspeth într-o poziţie mai confortabilă.

Catherine nu mai văzuse o aşezare care să semene cu oraşul Halifax. Deşi trecuseră doar cinci ani de la întemeierea sa, oraşul era atât de mare, încât ar fi putut înghiţi cu uşurinţă o duzină de sate precum Edward, fără a se simţi vreo diferenţă. Pentru a procura

Lemne de foc, localnicii despăduriseră mai multe porţiuni ale dealurilor ce împrejmuiau oraşul din trei părţi, şi acum ele aveau un aspect dezolant. Aveai impresia că fortul, casele şi trotuarele supraînălţate din scânduri apăruseră toate peste noapte, aruncând în aer pacea naturii. Energia frenetică din jurul ei aproape că o speria.

Şi zgomotul. Peste tot se auzeau pocnituri, bocănituri şi strigăte.

Şi peste tot erau nori de praf. Străzile gemeau de trupe ce defilau şi dădeau onorul ducând arma la umăr şi apoi coborând-o brusc lângă picior. Catherine înainta grăbită pe trotuarul de lemn. Soldaţii, nenumăratele căruţe, caii şi catârii ridicau în urma lor atât de mulţi vălătuci de praf, încât tânăra trebui să îşi acopere faţa cu o batistă şi să pună un văl pe faţa fetiţei.

Micuţa Antoinette nu era deranjată nici de zgomot, nici de praf şi nici de faptul că totul în jur era străin. La prima vizită, medicul îi dăduse lui Catherine un elixir care păru să aibă un efect imediat asupra Antoinettei. De când începuse tratamentul, fetiţa îşi petrecea cea mai mare

parte a timpului mâncând sau dormind. De fiecare dată când se trezea, pe feţişoara ei se citea mereu aceeaşi uimire a lipsei durerii.

Deşi ştia că Antoinette era încă prea mică pentru a-şi aminti durerea, Catherine avea impresia că fetiţa nu suferea din cauza zarvei de-afară pentru simplul motiv că scăpase, în sfârşit, de suferinţa mai mare din interior.

Totuşi, boala îşi lăsase amprenta asupra copilei. Antoinette era prea mică pentru vârsta ei. Chiar în dimineaţa aceea, medicul îi pusese în vedere lui Catherine, cu toată delicateţea de care era în stare, faptul că fetiţa s-ar putea să nu îşi revină niciodată complet. Suferise prea mult şi era posibil ca trupul ei să rămână slăbit pentru totdeauna, explicase el, îndemnând-o pe Catherine să aibă mare grijă de ea şi să o protejeze de intemperii. „Mulţumesc”, bâiguise Catherine, îndurerată de gândul că va trebui să îi dea Louisei o asemenea veste. Totuşi, măcar acum copila părea să se însănătoşească, mai cu seamă după cea de-a doua consultaţie – cea din acea dimineaţă – când medicul se declarase satisfăcut de ameliorarea rapidă a stării ei. Se părea că medicamentul administrat micuţei dădea rezultate. Fusese ciudat să-l audă pe medic referindu-se la Antoinette ca fiind fiica ei. În timp ce mergea pe trotuar, îndreptându-se spre hanul la care găzduiau, Catherine începu să o privească pe micuţă cu alţi ochi. Faptul că medicul îi spunea copilului *Elspeth* părea să fi creat o apropiere mai mare între cele două fetiţe. De parcă o mână nevăzută ar fi făcut şi mai puternică legătura dintre ele. Catherine avea acum credinţa că asta le va uni pe viaţă, indiferent cât de departe vor fi una de cealaltă ori cât de diferit va fi viitorul Antoinettei de cel al lui Elspeth.

Catherine tocmai se îndrepta spre intrarea hanului

când se auzi din depărtare o salvă de tun. Tânăra tresări speriată. Antoinette începu să plângă, speriată fie de detunătură, fie de reacţia lui Catherine. Aceasta privi în zare, spre portul stâncos, ticsit cu corăbii. Niciun vas nu putea să acosteze sau să iasă din port decât dacă era remorcat de bărci militare cu rame.

Catherine intră în han.

— Este un fapt obişnuit să vezi atât de multe corăbii acostate în port? îl întrebă ea pe funcţionarul de la recepţie.

O, nu, doamnă. Portul este de obicei plin primăvara, când

Soseşte convoiul, şi sub niciun chip în această perioadă a anului, răspunse tânărul mijindu-şi ochii şi privind cu alean pe fereastră. Nu, se pune ceva la cale, zău că da. Mă bate gândul să mă înrolez în armată, să îmi fac şi eu un nume pe câmpul de luptă. Umblă vorba că soldaţii primesc pământ.

Catherine îi mulţumi. Tânărul rămase cu privirea aţintită asupra portului şi a corăbiilor şi nu îi observă zâmbetul încordat. În timp ce urca scara îngustă ce ducea spre odaia ei, femeia simţi că o trece un fior de spaimă. Zgomotul şi necontenita chemare la luptă din locul acesta nu erau pentru ea. Îşi dorea ca tatăl ei să termine cât mai grabnic treaba misterioasă pentru care venise. Cu cât mai repede se întorceau acasă, cu atât mai bine.

CAPITOLUL 26

Fortul din Annapolis Royal părea mai ameninţător ca niciodată.

Pe turnuri şi pe bastioane, fluturau nenumărate

stindarde. O parte dintre trupe se îndeletniceau cu exerciţii de tragere, făcând fortul să răsune de pocniturile muschetelor, în timp ce restul soldaţilor, îmbrăcaţi în uniforme strălucitoare şi năduşind sub soarele după-amiezii, erau aliniaţi pentru inspecţie. În faţa porţilor principale, aidoma unor crainici ai veştilor rele din interiorul fortului, era aşezată o a doua linie de santinele. Această atmosferă marţială îl nelinişti pe Andrew cu mult înainte să treacă de porţile interioare.

Din fort se auzi sunet de trâmbiţe. Andrew şi oamenii săi se văzură nevoiţi să se ferească din calea unei trupe de cavalerie care trecu în galop pe lângă ei. Andrew recunoscu în fruntea trupei pe aghiotantul unui alt avanpost.

— Care sunt veştile? îi strigă Andrew.

Ofiţerul se întoarse cu faţa spre el şi, recunoscându-l, îl salută, după care îi aruncă un rânjet fioros ce îi îngheţă sângele în vine.

— Război! strigă bărbatul din goana calului.

Străduindu-se să îşi păstreze cumpătul, Andrew le făcu semn oamenilor săi să înainteze, după care se întoarse cu faţa înainte. Trecură călare peste podul mobil din lemn. Deşi soldaţii din regimentul său erau la fel de prăfuiţi şi de osteniţi ca el, Andrew se simţi obligat să facă puţină ordine.

— Caporal, încheie-ţi nasturii la tunică! Soldaţi, aliniaţi-vă cum se cuvine! Spatele drept, pieptul în afară, generalul este cu ochii pe voi!

Deşi aceste cuvinte erau rostite mecanic, de nenumărate generaţii încoace, ori de câte ori soldaţii din colonii soseau la garnizoana principală, de această dată ele se dovediră a fi adevărate.

Generalul Whetlock se afla într-adevăr acolo. Stătea

în picioare lângă steagul de pe terenul de defilare, vorbind cu un grup de ofiţeri.

Andrew descălecă, aruncă hăţurile stegarului şi traversă în grabă curtea plină de colb.

— A, Harrow! Ai sosit şi dumneata, aşadar. Probleme pe drum? fură cuvintele cu care îl întâmpină generalul.

— Niciuna, domnule general, răspunse Andrew, luând poziţie de drepţi şi salutându-l cu emfază. De ce? Ar fi trebuit?

La auzul acestei întrebări, nu doar Randolf Stevenage, ci mai mulţi ofiţeri pufniră indignaţi, rânjind superior spre el. Andrew se strădui să nu le dea atenţie. Cunoştea faptul că ofiţerii de la garnizoana principală aveau tendinţa de a nu-i considera pe ofiţerii din avanposturi mai acătării decât nişte simpli colonişti.

— Aşadar nu ai aflat ultima noutate, spuse generalul, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Domnule general, gonim pe cai de două zile. În tot acest timp, nu am văzut ţipenie de om pe drum.

Fapt nefiresc pentru această perioadă a anului. Nu întâlniseră pe nimeni. Niciun căruţaş, nicio căruţă, niciun negustor francez.

— Vino în biroul meu! îi spuse generalul, după care se întoarse spre adunare. Ştiţi care sunt ordinele. Aveţi întrebări?

— Nu, domnule general, veni răspunsul în cor.

— Prea bine, făcu generalul, dând din cap.

Andrew se întoarse la oamenii săi şi le spuse să se îngrijească de cai, după care îl urmă pe general în clădire. Iniţial fusese bucuros să-i vadă pe Randolf Stevenage încălecând şi îndepărtându-se în fruntea altei trupe, dar acesta se opri lângă porţile principale ale fortului şi îi aruncă o privire triumfătoare, care ar fi băgat în sperieţi

pe oricine, oricând. Acum, când fortul era plin de strigăte, sunet de trâmbiţe, steaguri, praf şi soldaţi, această privire îl umplu pe Andrew de nelinişte.

— Pofteşte, Harrow, pofteşte înăuntru.

De sub sprâncele sale albe şi stufoase, generalul îi aruncă o privire pătrunzătoare, ce declanşă un semnal de alarmă în inima tânărului. Situaţia era la fel de neplăcută precum atmosfera marţială din fort, întrucât generalul era un prieten vechi al familiei Harrow.

Andrew rămase în poziţie de drepţi. Generalul îşi scoase cureaua şi i-o înmână ordonanţei.

— Aşteptăm să mai sosească ofiţerii câtorva regimente din Port St. John şi câţiva…

O a doua ordonanţă bătu la uşă.

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule general, raportez că domnul colonel Lewis şi oamenii săi tocmai au intrat în fort.

— Spune-le să ni se alăture numaidecât!

Fără să spună nimic, generalul desfăşură pe birou o hartă mare a Acadiei. Andrew simţi un fior de groază când văzu numărul mare de regimente menite să împânzească ambele linii de coastă ale mult iubitului său golf Cobequid.

— Harrow, care era starea regiunii pe care o ai în subordine când ai plecat? îl întrebă generalul, studiind în continuare harta.

— Stare de pace, domnule. Aş putea să întreb…

— Toate la timpul lor. Câţi oameni ai lăsat la fort?

— Nici două duzini, dintre care zece sunt bolnavi de gripă. Eu am primit ordin să mă prezint aici cu un contingent format din cei mai buni oameni. Domnule general…

Fu întrerupt de un tropăit de cizme. Întorcându-se, Andrew văzu apropiindu-se şase bărbaţi îmbrăcaţi în

uniforme ponosite. Ofiţerul de rang superior, colonelul Thomas Lewis, intră primul şi îl salută pe general.

— Domnule general, mă prezint la raport, spuse acesta.

— Prea bine. Domnilor, presupun că îl cunoaşteţi pe domnul căpitan Harrow.

Toată lumea dădu din cap afirmativ.

— Aşa. Bănuiesc că aţi auzit ultimele noutăţi. Ba nu, desigur că nu aveaţi cum. Ei bine, veştile nu sunt în întregime rele. Să începem cu partea cea mai urâtă. Domnilor, vă înştiinţez cu părere de rău că generalul Braddock a fost ucis pe câmpul de luptă.

Se auzi un murmur general. Nimănui nu-i venea să creadă. Generalul Braddock, cu numeroasele sale bătălii câştigate, era o legendă vie a timpurilor sale.

— Acum zece zile s-a dat o bătălie în Monongahela, continuă generalul Whetlock. Generalul a condus o armată formată din colonişti recrutaţi din sud, cu o pregătire militară precară, şi doar câţiva soldaţi cu experienţă sosiţi din Anglia. S-au ciocnit de o armată formată din opt sute de soldaţi francezi de carieră şi un număr necunoscut de indieni.

Numărul îi uimi pe toţi. În fortul condus de Andrew, abia dacă activau şaizeci de soldaţi, iar aceştia trebuiau să supravegheze un teritoriu ce presupunea un drum de patru zile călare în orişicare direcţie. Opt sute de soldaţi de carieră constituiau jumătate din trupele britanice din întreaga Acadie.

— Ţinta noastră era cucerirea fortului Duquesne, continuă generalul. Cu regret trebuie să vă spun că acest lucru nu s-a întâmplat. Armata generalului Braddock a fost nevoită să se retragă şi a suferit pierderi grave. Generalul a fost doborât în timpul retragerii.

A urmat o tăcere ca de mormânt. Pe feţele tuturor se citea stupoarea.

— Mă scuzaţi, domnule general, dar cât de grave au fost pierderile? întrebă într-un sfârşit colonelul Lewis.

— Foarte… Hmm… Chiar foarte grave, răspunse generalul, cu obrazul zvâcnind. Noi am pierdut în jur de cinci sute de oameni. Francezii, doar douăzeci şi trei.

Trăgând cu ochiul spre ceilalţi ofiţeri, Andrew citi pe feţele tuturor o sete crescândă de răzbunare. Clătină aproape imperceptibil din cap, dorind să poată spune sau să poată face ceva pentru a preveni concluzia dezastruoasă ce plutea în aer.

— Cealaltă veste este mai bună, continuă generalul, încercând să se reculeagă şi afişând un aer mai optimist. Cu ajutorul flotei din Halifax, am atacat şi am cucerit Port Royal. Ceea ce înseamnă că francezii nu mai au acces la mare nicăieri în golful Fundy.

Şi că înfrângerea armatei de uscat îi va înverşuna şi mai mult pe ofiţerii de faţă, realiză Andrew.

— Ce ordonaţi atunci să facem, domnule general?

— Da. Într-adevăr. Să ne îndreptăm atenţia spre viitor, zise generalul, desfăşurând harta Acadiei cu un gest ce părea să spună că el era cel ce ţinea în mână soarta întregii regiuni. Demnitarii francezi din Acadia s-au adunat ieri în Halifax. Ei bine, domnilor, noi nu îi vom mai lăsa să plece.

Simţind că se clatină la auzul acestor cuvinte, Andrew se sprijini cu mâinile de pervazul ferestrei din spatele lui, dar sufletul îi era cuprins de panică.

— Guvernatorul Lawrence a hotărât, cu acordul mai-marilor armatei şi flotei din Acadia, că este mult prea mare riscul ca francezii să se folosească de pierderile noastre pe câmpul de luptă pentru a se răzvrăti.

Andrew îşi drese vocea.

— Mă iertaţi, domnule general, dar aceste presupuneri se bazează pe vreo dovadă concretă?

— Numărul tâlhăriilor la drumul mare a crescut în toată Acadia, mai puţin în regiunea dumitale, răspunse Whetlock. Dar asta nu are importanţă, continuă el, înlăturând printr-un gest această excepţie nesemnificativă. Problema noastră actuală este *ameninţarea* pe care o reprezintă coloniştii francezi.

— Într-adevăr, murmură Lewis, aruncându-i lui Andrew o privire ameninţătoare.

— Francezii au refuzat de nenumărate ori să depună jurământul de supunere faţă de Coroana britanică. Deşi le-am atras atenţia asupra consecinţelor, şi-au bătut joc de avertizările noastre. Acum vor plăti pentru asta.

Nu! strigătul din inima sa a fost atât de puternic încât Andrew crezu că fusese auzit de toţi. Simţi că i se face greaţă şi un fior rece îi străbătu întreaga fiinţă. *Nu este cu putinţă. Ei nu sunt o ameninţare. Trăim în pace unii cu alţii.*

— De bună seamă că trupele noastre ar putea pătrunde pe teritoriul duşmanilor, nimicindu-i până la ultimul – continuă generalul Whetlock – dar, întrucât acest grup a fost paşnic în trecut, guvernatorul Lawrence a hotărât să procedăm cu moderaţiune în acest caz. Să îi lăsăm să creadă că se bucură în continuare de neatârnare. Deşi această tactică este una anevoioasă şi… Costisitoare.

Generalul îşi îndreptă spatele.

— Toţi coloniştii francezi din Acadia vor fi ridicaţi numaidecât şi îmbarcaţi pe corăbiile Maiestăţii Sale, cu care vor fi transportaţi în provinciile franceze din sud sau chiar înapoi în Franţa, ordonă el.

— Era şi timpul, mormăi Lewis. Să fie strămutaţi într-

un loc unde să nu poată face niciun rău.

— Dar nu fac niciun rău aici, protestă Andrew.

— De ajuns, Harrow!

Era clar că generalul Whetlock se aşteptase la o asemenea replică din partea lui.

— Colonele Lewis, dumneata şi oamenii dumitale veţi merge spre sud, până în Antoineville, vezi aici pe hartă. La întoarcere, veţi aduce cu voi toate persoanele de naţie franceză din toate satele de pe această rută. Ordonanţa mea a pregătit deja liste cu numele acestora. Verificaţi-le cu atenţie! Corăbiile vor sosi în port poimâine noapte, ceea ce înseamnă că trebuie să vă mişcaţi repede.

— Aşa vom face, domnule general.

Nu lăsaţi pe nimeni să scape. Bărbaţi, femeii, copii, ridicaţi-i pe toţi! în sarcina voastră cad patru sate. Puneţi mâna pe toate

Căruţele de care aveţi trebuinţă. Luaţi tot ce este de valoare. Tot ce lasă în urmă francezii are să intre în posesia Coroanei. Aveţi

Întrebări?

— Niciuna, domnule.

Prea bine. Dă-i bătaie, domnule colonel, şi întoarce-te fără de

Întârziere!

— Whetlock răspunse la saluturile ofiţerilor şi îi făcu semn lui Andrew să rămână.

— Închide uşa, Harrow, spuse el după ce ieşiră ceilalţi.

— Da, domnule.

Andrew se conformă, după care reveni în faţa biroului generalului.

— Un singur lucru mă opreşte să te trimit în faţa curţii marţiale sub acuzaţia că nu te supui ordinelor

directe în faţa inamicului! răcni el, clocotind de mânie. Ceea ce îţi amintesc că se pedepseşte cu spânzurătoarea. Acel lucru este respectul pe care îl port familiei dumitale. Am auzit că ai început să te ataşezi prea tare de vecinii francezi ai dumitale. Acesta este motivul pentru care ai fost chemat aici şi un alt regiment a fost trimis să preia controlul asupra zonei.

Whetlock clătină din cap. Gâtul său încordat, cu venele umflate semăna cu al unui taur bătrân.

— La urechile căpitanului Stevenage au ajuns nişte zvonuri cât se poate de tulburătoare. Până acum am înclinat să nu îi dau crezare, dar având în vedere vorbele pe care le-ai rostit de faţă cu colonelul Lewis, acum când suntem în război cu francezii…

— Pot să întreb ce v-a spus Stevenage?

Doamna Stevenage a aflat de la cineva din Edward că soţia

Dumitale s-a înhăitat cu inamicul.

— Aşa ceva nu este cu putinţă, domnule, spuse Andrew, fără a putea să-şi scoată din minte imaginea lui Matty Dwyer, nevasta căruţaşului. Soţia mea nu a avut în viaţa ei legături cu vreun inamic al Angliei. Mă simt obligat să protestez…

Mânios, Whetlock îi făcu semn cu mâna să tacă.

— Harrow, îţi ordon pe această cale să îţi iei oamenii şi să ridici toate persoanele din cele două sate franceze aflate la nord de Annapolis Royal, după care te vei întoarce, te vei prezenta aici la raport şi îmi vei înainta demisia dumitale din armata Maiestăţii Sale.

De această dată, Andrew fu incapabil să îşi ascundă groaza.

— Domnule general…

— Ori asta, ori ai să fii demis oficial din corpul

militar, dezonoare ce îţi va păta reputaţia pe veci.

Generalul Whetlock se aplecă peste masă, cu ochii scăpărând de mânie.

— De îndrăzneşti să nu te supui ordinului ce ţi l-am dat, voi avea grijă să fii trimis înapoi în Anglia în lanţuri, m-ai înţeles?!

CAPITOLUL 27

Louise nu ştia cu siguranţă dacă fusese deşteptată de strigătele vecinilor sau de lumina torţelor, reflectată de geamul ferestrei din dormitor. Larma părea să crească odată cu lumina pe măsură ce îşi deschidea ochii, trezindu-se dintr-un vis dulce într-o realitate de coşmar. Când se ridică în şezut, văzu că Henri îşi lua deja pantalonii.

— Ce se întâmplă?

Henri se întoarse către ea şi Louise citi pe trăsăturile puternice ale feţei lui faptul că el ştia. În ciuda dezordinii şi a vacarmului de afară.

Soţul ei *ştia* deja ce se întâmplă.

— Îmbracă-te şi pregăteşte toate cele de trebuinţă, îi spuse el calm.

— Bine, dar…

— Eu mă duc la *papa* Jacques. Dintre toţi, el trebuie să ştie ce se întâmplă.

Înainte de a ajunge în odaia de la intrare, uşa fu izbită de perete.

— Henri!

— Sunt aici.

Eli, fratele Louisei, dădu buzna înăuntru.

— Englezii! Vin englezii!

— Stai jos şi te linişteşte. Nu avem cum să ştim ce să

facem până nu ştim ce se întâmplă.

Henri îl împinse pe tânăr pe scaunul de lângă masă. Louise nu îşi auzise niciodată soţul vorbind în acest fel. În locul bărbatului care îşi ascundea prin râs nesiguranţa faţă de probleme şi de întrebări fără de răspuns, vedea acum un bărbat stăpân pe el, care *poruncea*.

— Bine. Acum spune-mi ce ai de spus.

Eli trebuie să fi simţit, la rândul său, tăria vorbelor lui Henri, căci îi dădu ascultare, străduindu-se din răsputeri să-şi recapete suflul.

— Au venit peste noi azi-noapte.

— Cine?

— Soldaţii englezi. Ne-au strigat pe nume. Îl voiau pe *papa*, dar el era la pat. Ştii că se stinge văzând cu ochii. Până şi soldaţii englezi şi-au dat seama că nu aveau de ce să-i ia. Aşa că m-au luat pe mine. Am încercat să-i spun omului că tu eşti conducătorul clanului, dar nimeni nu înţelegea ce spun…

— Aşa că te-au luat pe tine.

Henri vorbea acum mai calm, încercând să-l facă pe tânăr să nu se abată de la subiect.

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

— M-au dus la fortul englez. Cu noi, cinci din Minas, printre care şi pastorul, eram câteva duzini de francezi cu toţii. Am recunoscut clanuri din întregul golf, chiar şi din sate de pe celălalt ţărm.

Ridicându-şi privirea, Louise zări la ferestrele şi în pragul căsuţei sale o mulţime de torţe şi de feţe înfrigurate. Feţe ce le aparţinuseră odinioară unor prieteni, dar pe care durerea, spaima şi umbrele nopţii le transformaseră în nişte chipuri străine.

— A intrat un ofiţer, unul de vorbea limba franceză, şi a citit o proclamaţie, care zicea…

Eli se opri gâfâind şi trase aer în piept.

— Ofiţerul a spus că, din cauză că nu am semnat jurământul de credinţă şi supunere, urmează să fim surghiuniţi cu toţii!

Şocaţi, oamenii care împânzeau ferestrele şi uşa casei începură să ţipe.

— Nu pot să facă una ca asta! strigă cineva.

Linişte!

În vocea lui Henri se simţea o forţă supraomenească, o forţă ce impunea respect. Vociferările conteniră numaidecât.

— Spune mai departe, Eli.

— Urmează să fim surghiuniţi, repetă acesta. La noapte. Soldaţii ne-au lăsat doar pe doi dintre noi să ne întoarcem în Minas. Îi ţin încă prizonieri pe pastor şi pe toţi ceilalţi! Au procedat întocmai cu toate satele.

— Linişte, am spus!

Ordinul lui Henri puse din nou capăt valului de murmure care se stârnise.

— Eli, când au să vină?

— În curând. În câteva ceasuri. La noapte. Vom fi îmbarcaţi pe corăbii înainte de revărsatul zorilor. Putem să luăm cu noi doar ceea ce putem duce.

Louise nu se mai putu abţine.

— Şi Catherine? strigă ea. Ea nu putea să…

— Am întrebat de căpitanul Harrow. Am pronunţat corect, nu? *Captain Harrow*.

— Da, ai pronunţat bine, răspunse calm Henri.

Expresia de pe chipul său arăta că ştia deja ce avea să urmeze.

— Comandantul mi-a aruncat o privire plină de dispreţ, de parcă întrebarea mea i-ar fi confirmat aşteptările. Ştia puţină franceză. „Gaura aceea a fost

astupată”. Doar atât mi-a spus.

— Atunci ştim ce trebuie să facem, spuse Henri, îndreptându-şi spatele şi întorcându-se spre ferestre. Aţi auzit mesajul. Întoarceţi-vă degrabă la casele voastre şi pregătiţi-vă.

— Şi ce facem cu animalele? strigă o voce.

Era Gerard Duprey sau, cel puţin, aşa i se păru Louisei.

— Luaţi cu voi doar ceea ce puteţi duce, ripostă Henri.

Louise nu îl mai văzuse niciodată atât de întunecat.

— Nu pot să ne facă una ca asta!

— Aici este patria noastră! se auzi strigând o altă voce. Trăim pe aceste meleaguri de opt generaţii încoace! Nu pot să…

— Să nu mai aud niciun cuvânt! îi tăie vorba Henri. Nu în seara aceasta. De vin să ne ia, trebuie să fim pregătiţi. Cât mai pregătiţi.

— Şi dacă e iarăşi doar o simplă ameninţare?

Henri clătină din cap.

— Nu îi ţin prizonieri pe pastor şi pe toţi ceilalţi doar pentru a face ameninţări. Duceţi-vă de vă pregătiţi!

Louise începu să tremure din tot corpul. Era gata-gata să se prăbuşească.

— Dar ce are să se întâmple cu *copilaşul meu*?! Ce are să…

Henri traversă încăperea cu viteza fulgerului şi o cuprinse strâns

În braţele sale puternice.

— Da, Louise, du-te de-ţi pregăteşte copilaşul, îi spuse el încet, dar ferm.

— Bine, dar…

— Trebuie să ne grăbim, zise Henri cu vocea calmă,

dar transmiţându-i din priviri că şi el simte aceeaşi disperare.

Când fu sigur că Louise nu va mai spune nimic, acesta se întoarse cu faţa spre ceilalţi, fără a-şi lua braţul din jurul soţiei sale.

— Duceţi-vă de vă pregătiţi cât puteţi de bine! spuse el.

— Cai! Aud tropot de copite! se auzi ţipând din spate o voce de femeie.

— Nu mai avem timp de pierdut. Grăbiţi-vă, îi îndemnă Henri.

Oamenii se împrăştiară cu repeziciune. Bocetele şi ţipele lor se înteţeau pe măsură ce tropotul cailor se auzea tot mai desluşit.

— Nu poate fi adevărat, rosti Louise cu o voce răguşită, întorcându-se spre soţul său şi privindu-i cu ochii înnebuniţi de groază. Ce să mă fac cu Elspeth?

— Trebuie să o luăm cu noi, îi răspunse Henri tăios, dându-i de înţeles că nu era nici timpul şi nici locul potrivit pentru o discuţie în contradictoriu.

— Să o luăm? repetă ea cu glasul stins. Dar nu pot…

— Nu putem să o lăsăm, răspunse soţul ei. Nu putem să o lăsăm singură, nu-i aşa? Nu-ţi dai seama că ei cred că e de naţie franceză? Ar putea sfârşi în vârful unei baionete.

— Of, Doamne, Dumnezeule, bâigui Louise. Nu cred să existe vreun soldat cu inima atât de haină.

— Îmbrac-o gros. Are să fie rece pe corabie, spuse Henri, după care se îndepărtă, strânse dintr-o mişcare păturile de pe pat şi începu să pună într-o legătură cele trebuincioase pentru destinaţia necunoscută către care porneau.

Deznădăjduită, Louise rămase ţintuită locului.

— Henri, copilaşul meu…

— Ştiu, iubirea mea, ştiu, spuse el continuând să se mişte de colo colo, adunând şi îndesând una şi alta într-o desagă. Roagă-te, dar nu sta! Trebuie să ne mişcăm. Repede.

Andrew călărea în fruntea soldaţilor şi se ruga fierbinte. *Doamne*, *spune-mi ce să fac*. *Spune-mi acum*, *rogu-Te*!

Cuvintele se înălţau în mintea sa ca o litanie rostită în ritmul tropotului de copite.

Pe lângă oamenii săi, mai luase în primire un detaşament de la garnizoană. Locotenentul detaşamentului era un ofiţer mai tânăr, cu privirea ascuţită şi aspră, ce nu îl scăpa din ochi. Era clar că fusese avertizat de către un superior sau chiar de către general, dar Andrew era prea speriat şi dezorientat pentru a-i da vreo importanţă. Ce ar trebui să facă? Dacă refuză să se supună unui ordin direct? Ar fi aruncat în lanţuri, trimis înapoi în Anglia şi spânzurat numaidecât. Ce s-ar întâmpla cu Catherine şi cu fetiţa lui? *Fetiţa*. *Fetiţa*. Durerea creştea în el precum lumina unui far izbit de talazurile năprasnice ale furtunii de emoţii ce se iscase în fiinţa lui. Unde era fetiţa lui, unde era Elspeth acum?

Încetini calul, apoi se opri. În spatele lui, călăreţii se opriră buluc, iscând în jur nori de praf şi de pietre. Locotenentul se apropie de Andrew, ţinând o mână pe spadă şi trăgând furios hăţurile calului cu cealaltă.

Andrew nu spuse nimic. Din noianul de sentimente şi gânduri contradictorii ce îl chinuiau, simţi înălţându-se o convingere fermă. Nu putea să ridice nişte oameni nevinovaţi din casele lor. Era ferm convins de asta, în pofida tuturor argumentelor, temerilor şi loialităţilor ce se băteau cap în cap în mintea lui. Era singura direcţie clară

ce i se arătase în rugăciunile sale, alături de o hotărâre atât de fermă, încât nici chiar durerea din inimă nu putea să îl împiedice să-i vadă adevărul.

Totuşi, în momentul în care luă această hotărâre, singura pe care o putea lua într-o noapte atât de dureroasă, inima îi fu cuprinsă de panică. *Soţia mea*. *Fetiţa mea*.

Locotenentul îşi trase calul lângă al său.

— Domnule căpitan, am primit ordin să ne grăbim! strigă el.

— Eu…

Andrew se opri.

Linişte! strigă el.

În tăcerea care se aşternu brusc, auzi mai clar huruitul roţilor, fornăitul animalelor, ţipetele şi gemetele.

De după cotitură apăru un călăreţ.

— Cine e acolo?

— Căpitanul Harrow şi soldaţi din garnizoana din Annapolis Royal.

— A, bine. Sunt căpitanul Falton. Mă bucur să te văd, Harrow. Ce vânt vă aduce pe aici?

— Am primit ordin să ridicăm cetăţenii din două sate franceze aflate la nord de Annapolis Royal.

— Atunci puteţi să faceţi cale întoarsă, zice Falton, întorcându-şi calul. Daţi-i bice acolo în spate!

Andrew nu era sigur că a auzit bine.

— Poftim?

— I-am ridicat noi pe toţi la întoarcere. Drumul ducea direct către ei, iar colonelul a spus că am putea să îi luăm noi dacă avem timp. Lasă-mă să-ţi zic că am avut ceva bătăi de cap pe drum încoace.

Deşi se simţi uşurat pe moment, inima i se înfioră din nou la auzul ţipetelor şi strigătelor rostite într-o altă limbă,

cuvinte ce sunau ca nişte nume.

— Urâtă treabă, urâtă de tot, făcu căpitanul Falton, ştergându-şi fruntea.

— Aşa stând lucrurile, bănuiesc că nu v-ar strica nişte oameni în plus.

Faţa ofiţerului se lumină.

— Ar fi o adevărată mană cerească! Ai putea să te lipseşti de câţiva oameni?

— Poţi să îi iei pe toţi. Singurul nostru ordin era să îi ridicăm pe locuitorii acestor sate, iar voi aţi făcut-o deja – spuse Andrew, îndepărtându-se de mulţimea care se apropia în spatele căpitanului. Îţi predau comanda, Falton. Trebuie să plec fără întârziere.

— Bine, domnule căpitan, dar domnul general… încercă să protesteze locotenentul, ridicându-şi mâna înmănuşată.

— Ordinul a fost executat! răspunse Andrew, întorcându-se în direcţie opusă şi dând pinteni calului. Fetiţa mea are nevoie de ajutorul meu! Trebuie să plec neîntârziat!

CAPITOLUL 28

Louise împacheta, chinuindu-se să ţină piept durerii şi panicii care o invadaseră. Henri se ivi lângă ea.

— Eşti gata?

— Cred că… D-da, am…

— În regulă. Haide, ia fetiţa, trebuie să mergem degrabă să vedem ce fac Jacques şi Marie.

— Dar asta e căsuţa mea! gemu Louise. Henri, ce are să se întâmple cu copilaşul nostru?… Nu putem pleca până nu se întoarce Catherine! Henri îi strânse braţul mai

puternic.

— Taci, rogu-te. Se aud soldaţii şi caii. Britanicii sunt aici, Louise. *Sunt aici*.

Louise văzu suferinţa, încordarea şi neputinţa din ochii lui. Dincolo de fereastra lor se auzi răsunând o trâmbiţă, un semnal atât pentru soldaţi, cât şi pentru ea însăşi.

— Da. Atât putu să zică. Da.

— Bine, făcu Henri, aruncându-şi pe umăr sacul voluminos. Dă-mi copilul! Tu ia mâncarea. Aşa. Să mergem.

În timp ce goneau pe uliţă spre casa părinţilor ei, Louise mai avu timp să arunce o privire în urmă. O ultimă privire. O privire fugară asupra a tot ceea ce fusese smuls din viaţa, din inima şi din braţele ei. Apoi vederea îi fu blocată de cinci soldaţi ce se iviră de după colţ, călare pe nişte cai mătăhăloşi şi năduşiţi, ce fornăiau şi scoteau vălătuci de abur pe nări. Louise izbucni în plâns, întinzând braţele spre căminul ce îi fusese furat pentru totdeauna.

Henri nu avea nicio mână liberă, aşa că trecu în spatele ei şi o îndrumă să meargă înainte, spunându-i simplu:

— Trebuie să îl ajutăm pe *papa* Jacques.

Călăreţii strigară ceva. Deşi nu le înţelegea limba, semnificaţia vorbelor era limpede pentru Louise. Soldaţii îşi agitară torţele şi săbiile, obligându-i să iuţească pasul. Auzind tropotul copitelor şi strigătele călăreţilor, fetiţa se trezi şi începu să plângă speriată.

— Jacques! Jacques! Casa mea, lucrurile mele, viaţa mea! se auzi strigătul mamei sale prin tumultul de ţipete şi bocete, torentul de comenzi rostite cu asprime în limba engleză şi tropăitul cailor înnebuniţi.

Calmul Mariei dispăruse ca un fuior de fum în vântul

tot mai aprig al nopţii. Femeia apăru răvăşită pe verandă, agitându-şi braţele.

— Henri! Henri! Ce să mă fac? Soldaţii, soldaţii au…

Henri o făcu să tacă, punându-i în braţe copilul ce plângea, şi o îndemnă să intre degrabă în casă. Marie îşi întoarse privirea spre fiica sa. Pe faţa femeii mai în vârstă şiroiau lacrimi, iar în lumina torţei, ochii ei înnebuniţi de groază păreau afundaţi în orbite.

— Ce ne facem, Louise? Soldaţii!

— Linişteşte-te, spuse Louise ridicând vocea pentru a acoperi ţipetele speriate ale fetiţei. Ai să sperii copila!

Marie îşi privi fiica, dar nu văzu decât soldaţi şi noapte. Louise procedă la fel ca Henri. Se apropie de mama sa şi o strânse în braţe, aplecându-se peste bebeluşul care continua să ţipe.

— Linişteşte-te şi ai grijă de copilă, şopti ea răguşit în urechea maică-sii.

— Da. Copila… Desigur.

Marie îşi coborî privirea către fetiţa pe care o ţinea în braţe şi, legănând-o, reuşi să se liniştească şi să alunge un alt gând alarmant ce îi dădea târcoale.

— Dar, Louise, copila ta… Antoinette…

Se auziră apropiindu-se la trap nişte soldaţi. Apoi aceştia se opriră, întoarseră caii şi strigară ceva trupelor care mărşăluiau în urma lor, împungând cu lănci şi muschete mulţimea tânguitoare pentru a se mişca mai repede.

— Henri! strigă Louise prin uşa deschisă.

— În regulă, trebuie să pornim, răspunse Henri, ivindu-se în cadrul uşii cu un alt bebeluş.

După el apăru Philippe, fratele Louisei, de braţul căruia se sprijinea Jacques. Acesta înainta anevoie, lăsându-se cu toată greutatea pe braţul fiului său.

Marie îşi dădu seama că celălalt fiu al ei lipsea.

— Eli! ţipă ea. S-a dus să îi anunţe pe cei de la fermele îndepărtate şi încă nu s-a întors! Cum…

— Să sperăm că nu are să se întoarcă deloc, răspunse Henri, întunecat la faţă, în timp ce conducea familia înainte, spre a se alătura mulţimii îndurerate. Să sperăm că măcar unul dintre noi a reuşit să scape de zidul englezilor şi să se refugieze în pădure.

— Dar, fiul meu! jeli Marie. Ce…

— De ajuns, Marie, spuse Jacques.

La gândul celor sugerate de Henri, bătrânul se îndreptă din spate îndeajuns pentru a conferi greutate celor câteva cuvinte rostite.

— Trebuie să fim tari, continuă el. Trebuie să fim calmi.

— Dar oamenii nu au fost nici tari, nici calmi în timp ce erau mânaţi ca nişte dobitoace afară din satul lor şi dincolo de râul Minas. Păreau un uriaş cortegiu funerar, din care se ridicau, nebăgate în seamă de soldaţii britanici, bocete şi vaiete. Aruncând în jur priviri înnebunite, Louise văzu cum întreaga sa lume se destramă sub ochii ei, şi cum noaptea şi furtuna îi transformă pe toţi prietenii săi în nişte străini.

— Îl vezi pe soţul lui Catherine? îl întrebă ea pe Henri.

— Nici urmă de el. Căpitan Harrow! strigă el spre cel mai apropiat soldat.

Călăreţul – un ofiţer, judecând după tresele aurii de pe umăr – îi răspunse printr-un râset aspru, apoi îşi întoarse faţa şi strigă ceva unui bărbat din faţă. Celălalt ofiţer se întoarse şi aruncă o căutătură cruntă spre Henri.

— Prieten cu Harrow? îl întrebă el într-o franceză stricată.

— Prieten! Da, prieten!

Louise simţi cum i se strânge inima când văzu privirea pe care i-o aruncară soţului ei. Totuşi, Henri strigă:

— Unde este?

Cei doi ofiţeri strigară ceva în limba lor, acoperind tumultul mulţimii. Fu rostit numele lui Harrow, iar ofiţerii clătinară din cap cu dispreţ. Lui Henri şi Louisei nu li se dădu nicio altă explicaţie.

Lângă debarcader erau adunate mai multe trupe.

— De ce trebuie să ne mâne aşa? gemu Jacques.

— Să nu ne lase timp să ripostăm, răspunse Henri, gâfâind la rândul său din cauza încărcăturii şi a grabei. Şi pentru a prinde refluxul. Ia uită-te acolo!

La capătul lungului debarcader, în lumina torţelor, aşteptau mai multe ambarcaţiuni decât văzuse Louise în toată viaţa ei. Erau nave costiere înguste, pe care aveau să fie îmbarcaţi locuitorii satului Minas, împreună cu toate puhoaiele de oameni ce se revărsau de pe toate drumurile, împinşi, împunşi cu lăncile şi mânaţi ca nişte animale, spre debarcader, într-o linie lungă a suferinţei, luminată de torţe.

La intrarea în debarcader, panica din inima Louisei crescu precum un talaz uriaş ce se îndreaptă spre ţărm. Tânăra se întoarse şi încercă să îşi croiască drum prin mulţimea ce se aduna tot mai strâns în jurul ei, începându-şi lungul marş către mare.

— Louise!

Femeia se aruncă în oamenii ce îi fuseseră odată prieteni, strigând cu o putere ce părea să îi sfâşie pieptul:

— Fetiţa mea!

— Louise, nu!

Se trezi cu o lance îndreptată spre faţă. Vârful suliţei,

lung de aproape jumătate de metru, strălucea gălbui şi ameninţător în lumina torţelor. Pentru o clipă, Louise simţi impulsul de a se arunca în vârful lăncii şi de a pune astfel capăt suferinţei.

— Haide, Louise, trebuie să vii cu mine, o îndemnă Henri cu o voce tremurată, înţelegând ce îi trece prin cap. Rogu-te, iubirea mea, viaţa mea, vino cu mine acum, rogu-te!

Ea se întoarse şi se lăsă pe el, simţindu-se dintr-odată prea slăbită pentru a se ţine pe picioare.

— O, Henri, fetiţa mea este la ei.

Se alăturară lungii linii care înainta şerpuind înspre bărci. La capătul debarcaderului, Henri îşi ridică gemând sacul greu de pe umeri şi îl lepădă pe fundul următoarei ambarcaţiuni. Deşi se lupta cu durerea oarbă din sufletul ei, Louise îşi dădu seama că acel geamăt fusese singura lui formă de protest pe parcursul întregii nopţi. Totuşi, gândul îi fu acaparat în curând de uriaşa pierdere, care o făcu să se cutremure de groază. Ambarcaţiunea se umplu şi fu împinsă în larg, făcându-i loc următoarei ambarcaţiuni. Răsunau ţipete şi strigăte din toate bărcile şi pe toată întinderea debarcaderului.

Oamenii strigau după cei dragi, după copii şi după părinţi, glasurile unindu-li-se într-un singur bocet cutremurător. Jeleau ceea ce lăsau în urmă şi nu sperau să mai revadă vreodată.

La mijitul zorilor, se conturară la orizont siluetele nedesluşite ale corăbiilor spre care erau duşi. Catargele acestora despicau rămăşiţele nopţii aidoma unor suliţe gigantice. Vâslaşii traseră barca lângă vas. Cei în putere fură împinşi cu lăncile să urce pe scara de frânghii. Ceilalţi fură ridicaţi la bord cu parâme de sfoară. Louise luă bebeluşul din braţele Mariei. Abia acum observă că fetiţa

încă plângea. Ţipetele ascuţite ale micuţei o făcură să înţeleagă câtă nevoie avea acest copil de ea.

Găsi puterea să o legene şi să o liniştească în timp ce era ridicată pe puntea vasului cu ajutorul vinciului. Apucă sfoara cu o mână şi fetiţa cu cealaltă şi fu ridicată la bordul navei. Ajunsă pe punte, îl lăsă pe Henri să o cuprindă în braţele lui vânjoase şi simţi cum acesta îşi lasă capul să cadă pe umărul ei. Îl auzi murmurând ceva, dar cuvintele fură înghiţite de tumultul din jurul lor. Cu toate acestea, Louise ştia că soţul ei se roagă; şi, deşi cuvintele se pierdeau pe aripile vântului, mesajul a rămas, împreună cu cea dintâi scânteiere fragilă de calm.

Femeia privi spre ţărm şi îşi simţi inima cuprinsă de durere şi de spaimă. Fetiţa ei, micuţa şi plăpânda Antoinette era încă acolo. Lăsată în urmă. Abandonată.

Treptat, pe punte se aşternu tăcerea. La revărsatul zorilor se zări înălţându-se un fuior palid de fum. Apoi un altul. Şi un altul. Spiralele cenuşii, alimentate de nişte luminiţe ce scânteiau în depărtare, deveneau tot mai groase şi se înălţau tot mai sus, până când cerul păru să se sprijine pe nişte stâlpi uriaşi, care continuau să crească, împingându-l în sus.

Se dăduse foc gospodăriilor lor. Fumul părea să strige un mesaj tăcut tuturor. Nu mai exista cale de întoarcere.

CAPITOLUL 29

Andrew gonea prin noapte şi vânt. Călărea mâncând pământul, cum nu o mai făcuse niciodată, ca şi cum ar fi urmărit toate forţele nevăzute ce îi nenoroceau viaţa. A reuşit să parcurgă într-o singură noapte distanţa pe care o

parcursese cu trupele sale în două zile. Fusese o noapte lungă, întunecată şi chinuitoare.

Nu vedea din drum decât nişte fâşii înguste pe care cădeau razele argintii ale lunii. A dat pinteni şi şi-a încurajat calul, dar după mai bine de o oră de goană nebună, destinaţia părea să fie la fel de departe ca la început. Drumul se întindea la infinit înaintea lui, ca un coşmar ce parcă îl ameninţa că s-ar putea să nu se termine niciodată. În tot acest timp, repeta întruna în minte, în ritmul tropotului calului, numele drag al fetiţei sale. *Elspeth*.

A trecut pe lângă două sate franceze sau, mai bine zis, a trecut de două ori pe lângă rămăşiţele unor sate franceze. Nu a auzit nicio mişcare în niciunul dintre sate, fapt ce I-a determinat să gonească şi mai tare, ca şi cum tăcerea peisajului întunecat şi a caselor devenite umbre ar fi prevestit ceea ce avea să găsească la capătul drumului. *Elspeth*.

S-a oprit de trei ori să schimbe calul. De două ori a luat pătura şi harnaşamentul de pe calul pe care gonise şi a înşeuat noul armăsar înainte ca hangiul cu ochii împăienjeniţi de somn să apuce să se dezmeticească bine. Când s-a oprit a treia oară, în ceasul cenuşiu de dinainte de revărsatul zorilor, braţele şi picioarele îi erau atât de sleite de puteri, încât mai că nu s-a răsturnat cu şaua. Văzând starea deplorabilă în care se afla, hangiul a venit la el şi, fără să rostească un cuvânt, a luat şaua din mâinile sale amorţite. Andrew l-a privit înşeuând calul şi şi-a turnat ulcior după ulcior de apă de ploaie din butoiaşul din colţul clădirii, simţind cum îi revin puterile cu fiecare înghiţitură. *Elspeth*.

Ştia că ajunsese cu mult înainte de a vedea satul. Simţea în nări din ce în ce mai puternic mirosul de tăciuni

arşi ce se ridica, purtat de vânt, în ceaţa rece a dimineţii. Apropiindu-se, duhoarea deveni atât de iute, încât Andrew scoase un urlet de deznădejde. Zgomotul păru să atingă inima nobilului armăsar, căci acesta coborî ultima pantă iute ca gândul, coti înspre Minas, goni prin pădure şi apoi ţâşni pe câmp, lăsând în urmă rămăşiţele unei case ce ardea mocnit.

Andrew struni calul, uitându-se înnebunit la ruinele şi la peisajul dezolant din jurul său. La vederea acestora, simţi că îi trece un fier înroşit prin inimă. Întoarse şi dădu pinteni calului. Dii!

În ziua aceea, soarele nu îndrăzni să îşi arate faţa. Andrew goni până la capătul debarcaderului şi văzu exodul. Simţi ca şi cum în tabloul ce i se deschidea în faţa ochilor ar fi prins viaţă toate coşmarurile sale cele mai groaznice, cele ce erau prea înfiorătoare pentru a rezista în amintire după ivirea zorilor. Digul lung din Edward era acoperit de un puhoi de oameni ce jeleau şi strigau. La capătul debarcaderului plutea o barcă mare, iar o alta aştepta în apropiere să îi ia locul. O a treia se îndrepta spre o corabie ce plutea singuratică în apele golfului Cobequid. Purtate de vânt, dârele de ceaţă pictau scena într-un cenuşiu mohorât, ca şi cum, ruşinată de ceea ce vedea, ziua ar fi încercat să ascundă această oroare de ochii celorlalţi. Să o golească de conţinut, să o şteargă din memorie.

— Să se mişte odată cei de acolo! răcni un ofiţer, agitându-şi sabia în direcţia unui grup restrâns de francezi ce aşteptau încă în picioare la intrarea în debarcader.

Întorcându-se, Andrew îl recunoscu, nu fără efort, pe Randolf Stevenage. După o noapte lungă dedicată unei sarcini execrabile, vocea căpitanului semăna cu croncănitul unei ciori în zorii zilei.

— Sergent, faceţi-i să se mişte odată! Folosiţi lăncile, dacă-i nevoie! Corabia trebuie să prindă refluxul!

— Da, să trăiţi! Hei, voi, cei de-acolo, ridicaţi-vă lucrurile şi luaţi-o din loc, că de nu, n-aveţi decât să înotaţi până în Franţa!

Andrew descălecă şi se prăbuşi pe noroiul bătătorit. Picioarele îi cedaseră pur şi simplu. Când se ridică, fără ca măcar să observe că a căzut, zări în ultimul grup un chip cunoscut.

— Domnule pastor!

— Hei, tu, Harrow! Opreşte-te, omule! Franţujii ăştia…

— Domnule pastor! strigă Andrew, făcând eforturi disperate să îşi amintească numele bărbatului. Jean Ricard!

Un bărbat din faţa grupului se întoarse şi îl privi cu o faţă scheletică, transfigurată de durere şi de groază.

— I-au ridicat pe toţi! mugi acesta, recunoscându-l.

— Fetiţa mea! strigă Andrew, înşfăcând sutana lui Jean Ricard pentru a-l împiedica pe acesta să se prăbuşească sau să înainteze. Unde este Elspeth?

— Oiţele mele! rosti preotul cu glasul gâtuit. Copiii mei.

— *Copilul* meu, suspină Andrew. Unde este Elspeth?

Jean Ricard privea în gol, cuprins de teroare.

— Pe câţiva dintre noi, ne-au ţinut prizonieri în fort. Ne-au lăsat să ieşim doar când a început îmbarcarea pe ultima corabie.

— Dar fetiţa mea, domnule pastor, fetiţa mea unde este?

Jean Ricard îşi ridică anevoie braţul şi arătă spre apele pustii.

— Acolo. Cu toate oiţele mele. Cu toţi copiii mei.

Dispăruţi pentru totdeauna.

Mâinile îi amorţiră brusc şi Andrew fu nevoit să dea drumul sutanei. Clătinându-se de groază, făcu câţiva paşi înapoi şi se izbi de un soldat. S-ar fi prăbuşit dacă acesta nu l-ar fi prins. Îi luă mult timp să se întoarcă şi să recunoască însemnele de pe uniforma soldatului.

— Sergent, încotro a pornit cealaltă corabie? bâigui el.

— Care, domnule? Că au plecat deja doişpe şi oamenii ăştia au să li se alăture acuşica.

— N-are importanţă numărul! încotro au luat-o, te întreb!

Sergentul se holbă la el, consternat.

— Domnule, am ordin să…

— Sergent! Du grupul acesta pe debarcader, că de nu ai să li te alături! răcni un ofiţer din regimentul lui Stevenage, smucind cu furie hăţurile calului şi făcând animalul ostenit să fornăie şi să se cabreze în faţa lui Andrew, obligându-l pe acesta să se retragă câţiva paşi. Iar tu, băiete, stai cuminte!

Andrew se apropie din nou.

— Sergent…

Vorba îi fu tăiată de mârâitul răguşit al lui Stevenage.

— Soţia mea ştie tot adevărul despre cârdăşia ta şi a preţioasei tale Catherine cu inamicul!

— Îţi comand…

— Foarte curând nu ai să mai comanzi nimănui pe faţa pământului! Ordinele *mele* vin din partea generalului Whetlock, iar ale domniei sale de la guvernatorul Lawrence în persoană. Le-am spus mereu că nu eşti o persoană de încredere!

Totuşi, pe faţa lui nu se citea nicio satisfacţie, doar

urmele nopţii de coşmar prin care trecuse şi care avea să îl marcheze pe veci.

— Sergent, du grupul pe debarcader! strigă el, smucind încă odată cu sălbăticie hăţurile calului.

— Andrew înconjură calul sergentului şi îi apucă strâns scara şeii.

— Încotro au luat-o celelalte vase?

— Aţi lipsit toată noaptea, domnule? Fiecare corabie are o altă destinaţie. Boston, Washington, Louisiana, toate comunităţile franceze de pe coasta de răsărit care au să-i accepte pe acadieni. Mai mult de o treime dintre ei se întorc în Franţa şi fiecare navă are să acosteze în alt port. Adevărul fie spus, nimeni nu se dă peste cap să îi primească.

— Poftim? făcu Andrew dând drumul scării.

— Pe nicio navă nu se cunoaşte destinaţia celorlalte corăbii. S-a procedat înadins aşa.

Vocea bărbatului deveni mai aspră.

— Doar aşa putem fi siguri că n-au să se adune să ne atace, continuă el.

— Nu, nu poate fi adevărat, gemu Andrew, simţind că i se înmoaie genunchii şi că îl lasă puterile.

— Hei, tu, cel de acolo! Opreşte-te sau trag! strigă sergentul peste capul lui Andrew.

Pastorul ignoră avertizarea şi se prăbuşi în noroi, lângă Andrew.

— Tu trebuie să fii omul nostru de legătură! îi şopti el pe un ton imperios.

Sergentul sări de pe şaua armăsarului său ostenit şi se chinui să înainteze prin noroi.

— Hei, tu, treci jos, pe debarcader! strigă el.

Jean Ricard îl scutură pe Andrew cu toată puterea ce îi mai rămăsese.

— Este singura cale de a şti unde am fost trimişi şi cum putem să ne reunim!

Sergentul îl trase pe preot cu brutalitate, forţându-l să se ridice în picioare.

— Ajunge! De nu cobori pe debarcader cu toţi ceilalţi, ai să faci cunoştinţă cu vârful lăncii mele!

Andrew se ridică şi el în picioare şi păşi lângă preot.

— Om de legătură? gâfâi el în urechea lui Jean Ricard.

— Permite-ne să îţi scriem. Te rog. Te implor! Voi da de ştire tuturor celor pe care îi găsesc, tuturor celor ce sunt de găsit, iar ei vor da, la rândul lor, vorba mai departe. Ştiu că asta îţi pune cariera în pericol, dar te implor…

— Nu mai am nicio carieră. Începând cu dimineaţa aceasta nu mai fac parte din armata britanică.

Pastorul primi vestea dând din cap. Nu mai era nimic de spus. Absolut nimic.

— Ne vei ajuta?

— Da.

Ajunseră la capătul debarcaderului. Andrew îi întinse mâna pentru a-l ajuta să urce în barcă, după care continuă să îl ţină strâns.

— Elspeth este cu Louise şi Henri. Dacă te…

— De ajuns, domnule! spuse sergentul, împingându-l brutal înapoi. În regulă, s-a îmbarcat tot grupul!

— Le spun. Desigur că am să le spun, spuse pastorul în timp ce barca se îndepărta. Am auzit vorbindu-se că vasul ăsta ar merge la Charleston. Este un port din sud. Îl cunoşti?

— Doar după nume, răspunse Andrew, continuând să-şi ţină mâna întinsă, ca şi cum coborârea ei ar fi tăiat ultimul fir care îl ţinea în legătură cu fiica sa. Charleston!

— Spune-le tuturor celor ce au să ia legătura cu tine…

Aici preotul se opri, strivit la rândul său de greutatea pierderii suferite.

— Spune-le să se roage. Să nu uite să se roage pentru noi toţi!

Andrew mai stătu acolo, nemişcat, mult timp după ce soldaţii

Părăsiseră debarcaderul. Urmări încărcarea ultimelor ambarcaţiuni. Fuseseră trase la pupa navei, şi încărcătura, amarată în spatele etamboului. Urmări cum se desfăşoară pânzele şi se ridică ancora, iar apoi cum se îndepărtează corabia, ieşind din golful Cobequid şi îndreptându-se spre mai marele golf Fundy şi la sud de acesta.

Atunci începu să plouă.

CAPITOLUL 30

Ostenită, Catherine îşi duse mâna streaşină la ochi, încercând să se ferească de strălucirea orbitoare a soarelui de după-amiază. Era o zi de sfârşit de vară umedă şi înăbuşitor de caldă. Ploile ce căzuseră în mai multe reprize cu o zi înainte umpluseră aerul de umiditate şi transformaseră pământul roşu într-o mlaştină adâncă, din care ieşeau aburi fierbinţi, înălţându-se spre cer şi încetinind şi mai tare munca anevoioasă a căruţaşilor. Căldura, călătoria lungă, zgâlţâielile şi efortul de a feri fetiţa de zdruncinăturile cele mai grozave ale căruţei o făcură să se simtă ameţită. Catârii înaintau greoi, hurducăind căruţa prin noroaie şi hârtoape.

Când ajunseră în vârful unui deal, Catherine se

aplecă înainte, sperând să zărească un peisaj cunoscut. Sau ceva care să indice faptul că reveniseră pe meleagurile lor. Călătoria spre casă părea să dureze mai mult decât cea către Halifax. Abia aştepta să ajungă acasă. În căsuţa ei răcoroasă. La adăpost de căldura clocotitoare a soarelui ce îi făcea hainele groase să i se lipească de corp.

Îşi ridică privirea spre catârii care se opinteau să tragă căruţa. Pe spinări, le şiroiau pârâiaşe de năduşeală, iar harnaşamentele le spuziseră pielea de răni. I se făcu milă de ei. Şi de ea însăşi.

Apoi văzu o tufă mare de cucută, primul indiciu că se afla aproape de casă. Îşi îndreptă spatele cât putu de bine şi scrută cu privirea povârnişul ce se întindea mai jos.

Sub un luminiş, zări poarta unei ferme franceze. Louise îi vorbise despre familia care locuia acolo. Femeia murise vara trecută în timpul naşterii. Fusese bolnavă de febră, şi când i-a venit sorocul, a adus pruncul pe lume, dar nu a mai avut puterea să supravieţuiască. Mama Louisei avusese grijă de noul-născut timp de câteva săptămâni, până când tatăl acestuia reuşi să se înţeleagă cu nişte rude pentru îngrijirea lui.

Catherine se lăsă pe spate, oftând mulţumită. Mai era puţin şi ajungea acasă. Nu rămâneau de parcurs decât câteva mile. Fără îndoială că atât mai putea să reziste.

Se foi pe banchetă, încercând să găsească o poziţie mai comodă. Fetiţa dormea liniştită. Măcar ea să se odihnească. Catherine se aplecă, trase păturica la o parte şi o privi. Copila avea faţa roşie şi asudată, dar dormea adânc şi răsuflarea nu îi mai era sacadată şi stinsă, ci liniştită şi viguroasă. Se părea că medicamentul prescris dădea rezultate. Catherine zâmbi în sinea ei, cu gândul la Louise. Avea să fie atât de încântată. Rugăciunile lor

fuseseră într-adevăr ascultate.

Fusese o călătorie anevoioasă, dar meritase efortul. Ba mai mult, nu i se pusese nicio întrebare neplăcută. Era recunoscătoare pentru asta. Ce păcat că micuţa şi încântătoarea Antoinette s-ar putea să nu-şi revină niciodată complet! Dar acum, important era că avea să supravieţuiască. Dacă Louise îi va asigura o creştere bună şi liniştită. Ceea ce era, de fapt, neîndoielnic. Louise are să facă tot posibilul ca fetiţei să îi meargă bine, era sigură de asta.

Îi aruncă pe furiş o privire tatălui său, ce era aşezat lângă ea. John Price rămăsese cufundat în munca sa pe tot parcursul drumului. Nici chiar acum nu părea să îi observe decât arareori prezenţa, deşi erau aşezaţi unul lângă altul.

Gândul la fetiţa ei sănătoasă îi aduse din nou zâmbetul pe buze. Micuţa ei Elspeth. Cât de dor îi era de ea! Şi de Andrew. Curând, foarte curând, vor fi din nou împreună, toţi trei, în căsuţa lor.

Catherine înlocui păturile fetiţei, sperând că lâna o va ocroti pe cea mică de razele necruţătoare ale soarelui, apoi îşi schimbă poziţia, umbrind bebeluşul cu trupul ei.

Când lăsară în urmă şirurile de copaci, Catherine îşi îndreptă din nou privirea spre poarta fermei. Se gândi la copiii orfani de mamă ce trăiau în acea casă. Nădăjduia ca bărbatul să-şi fi găsit între timp o nouă nevastă, o mamă pentru cei mici, care obişnuiau să stea ciorchine în prag şi pe la ferestre, urmărind pe oricine trecea pe acolo. Acum Catherine nu reuşi să distingă nicio mişcare pe câmp. Casă, ştia ea, se ridica în spatele unui crâng de ulmi, plantaţi în urmă cu patru generaţii şi care între timp crescuseră înalţi şi viguroşi, ferind-o de vânturile năprasnice din timpul iernii. Totuşi, nici acolo nu era niciun semn de viaţă.

Căruţa trecu peste o rădăcină de copac ieşită în afară, zgâlţâindu-i trupul ostenit şi amorţit. Catherine acoperi instinctiv corpul Antoinettei, dar în pofida efortului ei, fetiţa tresări. De teamă să nu se pună pe plâns, femeia începu să o legene.

Ieşiră din zona împădurită. Când îşi ridică din nou privirea, Catherine observă cu stupoare că dispăruseră toate clădirile din gospodărie. În locul unde ar fi trebuit să fie casa şi acareturile, nu mai rămăsese decât un morman de cenuşă şi câteva cioturi de lemne carbonizate ce nu arseseră în întregime şi ieşeau acum în evidenţă ca nişte dinţi înnegriţi într-o gură ştirbă.

Catherine păli. *Toţi acei copii*. „O, Dumnezeule, nădăjduiesc să nu se fi aflat nimeni în casă” murmură ea.

Gospodăria arsese până în temelii. Catherine întoarse capul spre tatăl său, privindu-i îngrozită. Văzu că şi acesta studia rezultatele acelui incendiu devastator.

— Ce incendiu îngrozitor! bâigui ea, simţindu-şi dintr-odată gura uscată. A pârjolit totul. Este… Este înfiorător.

John Price se mulţumi să dea din cap.

— O fi pornit totul de la o lovitură de trăsnet… În timpul furtunii de ieri?… Dumneata ce crezi, tată?

Se întâmplau asemenea accidente, dar foarte rar. De obicei incendiul pornea de la un copac înalt ce era lovit de trăsnet, dar în cazul acesta, copacii fuseseră plantaţi la o distanţă considerabilă de casă şi, deşi fuseseră afectaţi de fum, niciunul dintre ei nu părea să fi fost despicat sau atins de foc.

— Eu nu cred asta, răspunse tatăl său, tărăgănând cuvintele.

— Să fie oare vorba de neglijenţă? Dar sunt sigură că…

Să fi fost unul dintre copii? Dar copiii acadieni erau învăţaţi de mici cât de periculos este jocul cu focul.

— Eu tind să cred că a fost o acţiune intenţionată de incendiere, spuse tatăl său cu dezinvoltură.

Cuvintele lui o făcură să se cutremure.

— Intenţionată? Dar indienii nu au trecut pe aici de ani de zile.

Tatăl său clătină din cap.

În acel moment, Catherine înţelese. Nu ştia cum, dar dintr-odată realiză ceea ce se întâmplase. Un fior de gheaţă îi străbătu întregul corp şi începu să tremure, în ciuda arşiţei de afară. Armata. Armata *britanică* făcuse asta. Dar de ce?

Îşi întoarse privirea spre tatăl său. Ce va crede atunci când îşi va da seama care-i adevărul?

John Price se ridicase şi stătea acum cu picioarele depărtate

Pentru a-şi menţine echilibrul, observând cu răceală scena din faţa lui. Nu era nici urmă de groază în privirea lui. Sau de stupoare. În schimb, îl văzu dând aproape imperceptibil din cap, ca şi cum ar fi aprobat cele văzute.

Într-o clipă, Catherine înţelese totul, deşi îi era greu să admită că aşa ceva putea să fie adevărat.

Dumneata ştiai de asta? şopti ea îngrozită.

În sinea ei, se ruga ca el să tăgăduiască. Îşi dorea din tot sufletul ca tatăl său să nu fi avut nicio legătură cu această tragedie.

Dar John Price nu negă nimic. Ba chiar i se aprinse o scânteie de satisfacţie în ochi, ca atunci când se întorcea acasă cu un somon măricel de pus în frigare sau cu un berbecuţ cu carne fragedă de fript în tigaie.

— Ştiam că are să se întâmple la un moment dat, răspunse el în cele din urmă, dând din cap afirmativ.

Pe Catherine, o trecu un fior de spaimă. Îşi strânse braţele în jurul Antoinettei.

— Au să… Au să fie şi altele?

John Price se întoarse cu spatele la rămăşiţele carbonizate şi o privi.

— Altele? Nu. Bănuiesc că totul s-a terminat.

— Totul s-a terminat?

Ce voia să spună cu asta? Ce putea să însemne asta? „Totul s-a terminat” suna a fapt împlinit.

— Vrei să spui că totul s-a terminat pentru acest fermier francez… Dar de ce a fost ales el? Reprezenta, cumva, o ameninţare?

— Nu mai mult decât oricare dintre ceilalţi, zise el, apoi privi în urmă, spre locul unde fusese înainte grajdul.

Rămăşiţele încă mai fumegau uşor. Catherine simţi în nări mirosul înţepător şi înăbuşitor de care toţi coloniştii se temeau ca de ciumă. Tatăl ei clătină din cap, cu un dispreţ vădit faţă de femei şi întrebările lor.

— Ştiam că ai să fii tulburată. Acesta este motivul pentru care am fost de acord să mă însoţeşti în călătorie.

— Vrei să spui… Că asta nu e totul? Au fost şi alte victime? bâigui ea.

— Catherine, zău aşa, voi femeile pur şi simplu nu înţelegeţi ce înseamnă un conflict. Precizie militară. Demersurile necesare pentru ca tot ceea ce ne aparţine de drept să rămână în posesiunea Coroanei.

Elspeth. Trebuia să ajungă la fetiţa ei. Şi la Louise. Oare o anunţase cineva despre pericol? îi venea să sară din căruţa hodorogită şi să o ia înot prin noroaiele adânci. Dar ar fi fost o nechibzuinţă. Antoinette se mişcă, amintindu-i că trebuie să fie răspunzătoare şi pentru ea. O strânse în braţe până când cea mică scoase un scâncet în semn de protest.

— De ce? izbucni Catherine pe o voce imperioasă şi înnebunită. Ce conflict era între noi?

John Price o privi cu vădită nemulţumire, dar pe faţa lui se citea acum osteneala. Umerii lui, de obicei din cale-afară de drepţi, erau acum uşor lăsaţi. Bărbatul se aşeză din nou pe banchetă.

— Mai trebuie să întrebi? rosti el cu o voce obosită. Toată situaţia era precară. Nu aveam cum să ştim în ce ape ne scăldăm. Care ne sunt aliaţi, şi care, duşmani. Nu voiau să se supună, asta a fost problema. Nu că s-ar fi răzvrătit vreodată în mod deschis. O, nu, erau prea şireţi să o facă. Francezii au vrut să pretindă că sunt neutri.

— Bine, dar…

— Da. Dar la o adică, de le-ar fi ajuns cuţitul la os, e clar de partea cui erau cu adevărat. Când te întâlneai cu un franţuz pe drum, nu ştiai dacă să te aştepţi la o înclinare înfumurată a capului sau la un cuţit înfipt în beregată.

— N-am auzit ca cineva, în afară de soldaţii britanici, să fi atacat oamenii cu cuţitul sau alte asemenea nebunii.

Tulburarea îi înăsprise vocea. Nu îi mai vorbise niciodată tatălui ei pe un asemenea ton.

— Nebunii, ai? Poate că pur şi simplu nu au avut curajul să o facă, spuse John Price cu o nouă licărire în ochi. Pesemne că aveau de gând să lase pe seama indienilor şi a soldaţilor sarcina de a ne slăbi încet-încet rândurile, pentru ca apoi să se năpustească asupra noastră ca nişte ulii şi să ne măcelărească.

— Trăim în pace cu sătenii francezi de ani de zile! ripostă Catherine, indignată de acuzaţia nedreaptă. Şi nimeni nu a dovedit vreodată că francezii ar fi stat în spatele atacurilor indienilor.

Un nou val de spaimă îi străbătu fiinţa, făcând-o să-şi

îngroape degetele în şalul din lână al Antoinettei. Trebuia să ajungă la Louise.

— Cu ce au greşit?

— Uite ce e, draga mea…

Observându-i pumnii încleştaţi, tatăl său adoptă un ton mai blând.

— Ştiu că, din cauza inimii tale sensibile, îţi este greu să înţelegi faptele săvârşite de către bărbaţi în vreme de război.

— Dar nu este niciun război! Nu aici! Andrew a spus întotdeauna că războiul…

— A, da. Andrew. Pare-mi-se că nu ţi-ai dat seama în ce situaţie dificilă ţi-ai pus bărbatul. Întreaga sa carieră militară a fost pusă în pericol din cauza acestei afecţiuni absurde pe care o are faţă de Minas.

Pe Catherine o cuprinse o nouă spaimă.

— Despre ce Dumnezeu vorbeşti?

— N-ar trebui să te fâţâi atâta, împrietenindu-te cu inamicul, Catherine. Aşa ceva este pur şi simplu de neacceptat în vremuri ca acestea.

— Împrietenindu-mă…

— Căpitanul Stevenage a răspândit printre oamenii generalului Whetlock nişte zvonuri ce par a fi adevărate. Soţia lui i-a confirmat spusele, zicând că ai fost văzută în compania unei oarecare franţuzoaice. A afirmat chiar că ai mers în satul franţujilor.

Catherine simţi că i se aprind obrajii, dar nu din cauza soarelui dogoritor, ci a mâniei ce clocotea în ea.

— Şi ce legătură are asta cu Andrew?

— Stevenage a dat de înţeles – de fapt, a fost cât se poate de explicit, dacă stau bine să mă gândesc – că ar exista motive care să-i împiedice pe Andrew de la îndeplinirea sarcinilor ce îi revin în calitate de ofiţer

englez. De aceea nu i s-au adus la cunoştinţă noile planuri. Până şi eu am aflat detaliile manevrei doar când am ajuns în Halifax. Andrew ar fi putut să înţeleagă ce se petrecea dacă nu ar fi fost atât de hotărât să nu bage în seamă ceea ce era clar pentru toată lumea.

— Dar este absurd! Andrew nu a făcut niciodată nimic ce să îndreptăţească pe orişicine să creadă că ar comite un act de trădare! Aceasta este cea mai… Cea mai jignitoare acuzaţie pe care am auzit-o vreodată! Andrew, să nu îşi îndeplinească sarcinile ce îi revin în calitate de ofiţer?! Ce insultă odioasă!

— Mă tem că protestele nu mai ajută la nimic. Repet, nu am fost pus la curent cu toate detaliile, întrucât flăcăul îmi este ginere. Şi trebuie să recunosc că, într-un asemenea moment, simt într-adevăr o anume…

— Taci! Taci în clipa asta! Nu vreau să mai aud niciun cuvânt!

— Linişteşte-te, nu are niciun rost să te înfierbânţi şi mai tare. Are să te ia cu leşin, de nu ai grijă.

Catherine se lăsă pe spătarul de lemn, înnebunită de spaimă şi de mânie. Când va înceta Priscilla Stevenage să le facă zile negre? Catherine se forţă să-şi adune gândurile. Trebuia să se concentreze pe situaţia prezentă.

— Spui că… Începu ea, încercând să îşi ascundă tremurai din voce, spui că raidurile se opresc aici?

— Dar nu sunt raiduri, îi răspunse răstit tatăl său. A fost o manevră militară atent planificată, de expulzare a acadienilor. Fără a-i vătăma. Bănuiesc că incendierea a fost necesară dintr-un motiv sau altul. Nu făcea parte din planul iniţial, dar…

— De expulzare a acadienilor?! izbucni Catherine îngrozită. Unde să fie expulzaţi?

— Ici şi colo, răspunse John Price impacientat. În

diferite colonii. Nu în masă. Ar fi prea periculos. Câţiva ici, câţiva colo.

— Dar este strigător la cer! Cum de le-a putut trece prin cap un asemenea lucru? Aceasta este *patria* lor.

— Ei bine, nu mai este, răspunse tatăl şi privirea îi deveni dintr-odată rece. Ai fi preferat să îi fi trecut prin sabie?

— Nu, desigur că nu!

— Pentru că la asta s-ar fi ajuns dacă nu procedam aşa, mârâi el. Unii dintre ofiţerii din conducere chiar au insistat să o facem, dar nu, noi nu suntem asemenea brute!

— Dar ce au făcut să merite aşa…

— Ce au făcut?! Nu vorbi prostii, fetiţo. Sunt francezi! Sunt duşmanii noştri din născare! Sau crezi cumva că am uitat, chiar şi preţ de o clipă, faptul că un foc tras dintr-un tun francez m-a lăsat olog, fără rang şi fără carieră, legat de o călimară, în loc de o sabie? Crezi oare că nu am motiv să îmi amintesc zi şi noapte, cu trupul pulsând de durere, cine sunt duşmanii mei? îi cunosc pe francezi. Îi cunosc dinainte să te naşti tu. Nu s-au schimbat odată cu trecerea timpului şi nu au să se schimbe niciodată.

Catherine nu îl mai asculta. Se gândea la ceea ce spusese mai devreme. Francezii urmau să fie expulzaţi. Cu toţii. Privi înnebunită în jurul ei. Să le spună că vrea să coboare? Ar putea să ajungă mai repede pe jos decât cu căruţa? Se afundă din nou pe banchetă, realizând deznădăjduită că nicio femeie n-ar putea străbate acele noroaie roşii. Cizmele şi poalele fustelor din lână i s-ar îmbiba cu nămol şi ar trage-o în jos. Nu, nicio femeie nu putea să facă asta, darămite una cu un bebeluş adormit în braţe.

— Expulzarea aceasta, începu ea cu vocea stinsă,

când va avea loc?

John Price întoarse capul înspre ea.

— Tu chiar nu ai auzit nimic din tot ce-am spus? A avut deja loc. S-a terminat. Britanicii au preluat comanda întregii Acadii. Toată regiunea se află acum, în sfârşit, sub guvernarea Coroanei.

Se holba la el, fără a-i mai putea urmări cuvintele.

— S-a terminat?

— S-a terminat, confirmă el cu o uriaşă satisfacţie în glas. De aceea am acceptat bucuros să mă însoţeşti până la Halifax. Drumul a fost lung şi înşelător, şi călătoria anevoioasă, dar a picat la ţanc. În orice altă situaţie nu te-aş fi încurajat să porneşti într-un asemenea periplu, dar am vrut ca tu şi nepoata mea să fiţi în siguranţă, departe de aici, în caz că lucrurile s-ar fi înrăutăţit. Cererea ta nici că putea să vină într-un moment mai bun. Eu…

Dar Catherine nu îl mai asculta. „O, Doamne, Dumnezeule!”

Gândurile răvăşite îi zburau întruna la Andrew. Chiar dacă la început acesta nu ştiuse de plan, precis că până acum reuşise să facă ceva. Andrew. Trecuseră împreună prin atâtea necazuri, iar el fusese întotdeauna cel care-i dăduse putere. El era acolo şi precis că făcuse ceva pentru a o salva pe Elspeth şi pentru a o proteja pe Louise. Orice. Andrew era ofiţer. Chiar dacă prigoana se extinsese, abătându-se şi asupra altora, Andrew precis că reuşise ceva.

Era doar o scânteie de speranţă, dar Catherine se agăţa de ea cu toată puterea. Precis, precis că situaţia nu era atât de neagră precum părea. Precis că Andrew… Precis că scumpa ei Elspeth…

Catherine îşi înfăşură braţele în jurul bebeluşului adormit, strângându-l la piept, împreună cu acel ultim licăr

de speranţă. „O, Doamne… Copilaşul meu!”

Îşi îngropă faţa în pătura groasă a Antoinettei şi începu să verse lacrimi fierbinţi.

CAPITOLUL 31

Două zile la rând, corabia fusese lovită de vânt, ploaie şi talazuri, după care furtuna se potolise. Prizonierii erau ţinuţi sub cerul liber, pe puntea vasului. Henri părea să fie singurul om de la bord care nu suferea din cauza condiţiilor aspre. Pescuise pe vreme mai urâtă, o liniştise el pe Louise când aceasta îl întrebase dacă urmau să moară. Vorbele lui nu o consolaseră foarte mult. Ei îi era rău şi avea inima sfâşiată.

În cea de-a treia zi, atunci când se trezi, corabia se legăna uşor, şi Louise reuşi să se ridice în picioare şi să păşească încet până la parapet. Marea albastră, brăzdată de crestele albe ale valurilor, se întindea cât vedeai cu ochii, unindu-se la orizont cu bolta la fel de albastră a cerului. Simţi că i se umplu ochii de lacrimi. Habar nu avea unde se aflau, dar ştia că sunt departe de casă şi că se îndepărtau din ce în ce mai mult cu fiecare clipă.

Până în cea de-a cincea zi, se instală o rutină zilnică. Oamenii din jurul ei se împărţeau în două categorii: cei care găseau tăria interioară necesară pentru a supravieţui şi cei ce renunţaseră la luptă şi se stingeau încet-încet. Spre marea ei mirare, aerul de mare părea să îi priască tatălui său, care începea să se întremeze. Nu la fel stăteau însă lucrurile cu mama sa. Aceasta suferea asemenea unei plante dezrădăcinate, ce nu mai putea prinde viaţă nicăieri

Altundeva. De fiecare dată când se uita în ochii ei, Louise vedea un suflet pustiit.

Suferinţa mamei sale şi îngrijirea fetiţei o ţinură departe de umbrele întunericului. Nu îşi putea permite să se lase zdrobită de durerea covârşitoare a pierderii suferite. Deşi îşi dorea. Deşi rănile din sufletul ei păreau că nu au să se vindece niciodată.

Micuţa Elspeth nu ştia nimic din toate acestea şi adora tot ce avea legătură cu marea. Legănatul uşor al vasului era de ajuns pentru ca ea să adoarmă gângurind fericită, şi pătura întinsă pe punte i se părea cel mai confortabil pat din lume. Era încântată de fiecare pescăruş ce plana deasupra punţii în căutarea unei gustări, de fiecare fascicul de raze ce se strecura printre pânzele imense ale vasului, de fiecare fâlfâit al velaturii de deasupra ei, de fiecare zgomot de parâmă, de paşii grei ai mateloţilor. De orice. Elspeth o copleşea pe Louise cu fericirea ei şi cu atenţia de care avea nevoie. Louise o alăpta, o pregătea pentru culcare, îi schimba hăinuţele şi o iubea, iar această iubire începea, încet, dar sigur, să îi vindece sufletul.

Alături de iubirea pentru Henri. Bărbatul era o adevărată stâncă, echilibrat, blând şi, la nevoie, ferm. De-a lungul primelor două zile ce păruseră o eternitate, fusese prezent peste tot, mişcându-se printre cei mai suferinzi, cărându-i în spate ca să-şi revină de la aerul tare de mare, ajutându-i să se aplece peste balustradă atunci când vărsau, improvizând acoperişuri de pânză care să-i ferească de ploaie şi de vânt.

Când vremea se îmbunase, Henri luase în primire raţiile de mâncare, distribuindu-le cu ţârâita şi ajutându-i pe cei bătrâni şi plăpânzi să se cureţe de firimituri după luarea mesei. Îi ajutase pe toţi în momentele cele mai grele. Nu rămăsese nimeni fără ajutorul lui, acordat într-un fel sau altul. Când soarele ieşise triumfător de după

nori, făcând să sclipească toată întinderea azurie a mării, Henri le dăruise chiar şi câteva zâmbete şi cuvinte de încurajare celor pe care soarta îi lovise cel mai crunt, deşi Louise vedea cât de mult suferea şi el, la rândul său.

Corabia naviga mai departe, spre sud. În cea de-a şasea noapte, vântul mirosea altfel. Venea dintr-un ţinut încă nevăzut, ce se ascundea dincolo de orizont. Louise dormea iepureşte, ca de obicei, mereu atentă la copilaşul culcat lângă ea. Totuşi, de această dată fu trezită de un zgomot neobişnuit. Un sunet pe care nu-l mai auzise până atunci. Fără a face zgomot, se întoarse pe cealaltă parte şi se ridică în capul oaselor, privindu-şi bărbatul. La lumina lunii, văzu că umerii lui robuşti se scuturau de plâns şi el suspina, tremurând din tot corpul. Plângea ca un bărbat, ca unul care nu cunoscuse niciodată luxul unui plâns în văzul lumii. I se zguduia tot corpul de spasmele necontrolate ale unei suferinţe insuportabile.

Auzindu-şi soţul, Louise începu să plângă şi ea, de durerea amândurora. Îşi lipi obrazul de spatele lui şi îşi lăsă inima rănită să se topească şi să curgă alături de a lui.

Henri se întoarse spre ea şi o luă în braţe. De această dată, el era cel ce avea nevoie de consolare. Dar ea nu mai avea nimic de oferit, în sufletul ei, nu mai rămăsese loc decât pentru o durere adâncă.

Adormiră plângând, încleştaţi unul în braţele celuilalt, şi au rămas aşa toată noaptea.

Louise fu deşteptată de mângâierea primelor raze ale dimineţii. Rămase nemişcată, nedorind să-şi trezească soţul. Simţea puterea braţelor încleştate în jurul ei. Îi adulmecă mirosul. Privindu-i faţa, observă că îi apăruseră nişte cute noi, adânci, semn că începea să cedeze nervos, să renunţe la speranţă. Trebuia să facă ceva. Pe chipul lui Henri rămăseseră încă nişte urme ale durerii de peste

noapte. Avea nevoie de sprijin. Trebuia să îl ajute. De nu o făcea, toată puterea, bunătatea şi toate celelalte calităţi ale acestui om minunat riscau să se piardă pentru totdeauna.

O parte din ea voia să renunţe, să cedeze disperării, mâniei şi amărăciunii. Să se stingă încet. Ia-ne pe toţi!, voia Louise să-i strige Dumnezeului care lăsase să i se întâmple aşa ceva. Ia totul! Nu-mi pasă.

Cele două părţi ale minţii sale se luptară una cu cealaltă pe tot parcursul dimineţii. Luă fetiţa şi merse să îşi salute părinţii. Abia atunci, când privi în ochii goi ai mamei sale, înţelese cu adevărat. Erau persoane care aveau nevoie de ajutorul ei. Iar ea nu le putea ajuta decât dacă reuşea să nu lase ura să-i ia sufletul în stăpânire. Chiar dacă nu va putea să se ajute pe sine, poate că îi va putea ajuta pe ceilalţi.

Oftă.

— Nu ai vrea să vii să stai puţin cu mine? o întrebă ea pe maică-sa, cu vocea încă răguşită de la plâns. Am putea citi Biblia împreună.

Mama ei nu părea să-i înţeleagă cuvintele. Pieptul rochiei îi era mânjit cu resturile unui mic dejun sărăcăcios.

— Poftim?

— Trebuie să găsim puterea de a înfrunta ceea ce ne rezervă viitorul.

Marie se strădui să se concentreze asupra celor spuse de fiica sa.

— Biblia? Ai adus Cartea cu tine?

Dumnezeu ne poate da puterea de a rezista, spuse Louise, aprobând din cap. Acum avem nevoie de El mai mult ca niciodată.

În acel moment, Henri li se alătură.

— Tocmai am vorbit cu secundul corăbiei. Mi-a spus

că suntem trimişi în colonia franceză din Louisiana.

Jacques Belleveau îşi curăţă firimiturile de pe piept, dădu pe gât o duşcă bună de apă, după care interveni în discuţie.

— Fratele tatălui meu şi copiii lui trăiesc în Louisiana, zise el. Şi bănuiesc că, de pe acum, şi copiii copiilor lui.

— Şi eu am auzit la fel, spuse Henri.

Ochii negri îi erau încă umflaţi de plâns, dar vocea îi suna altfel. I se distingea în glas o primă nuanţă, firavă ce-i drept, de optimism.

— Pe vremea când eram copil, tata obişnuia să ne vorbească de colonia asta. Spunea că acolo nu e iarnă niciodată. Mamei nu i-a plăcut niciodată iarna.

— Nu mi-ai vorbit niciodată despre asta, spuse Louise.

— Nici nu m-am gândit la asta de ani de zile. Mi-am amintit doar acum, când l-am auzit pe secund rostind numele Louisiana. Ştiu că există o mare metropolă franceză în Louisiana. Se cheamă Orléans, de nu mă înşel.

Marie Belleveau se foi şi gesticula impacientată, ca şi cum nimic din ce se spusese nu ar fi avut vreo însemnătate. Cu o singură excepţie. Se adresă fiicei sale.

— *Biblia*, spuse ea cu o voce ascuţită. Cum de tocmai tu vii să-mi vorbeşti despre Dumnezeu?

— Ştii, interveni Henri în şoaptă, în dimineaţa asta m-am trezit cu dorinţa arzătoare de a ne ruga împreună.

— *Să ne rugăm*? sări Marie, întorcându-se spre ginerele său şi săgetându-l cu o privire plină de venin. Cum de mai poţi să scoţi pe gură acest cuvânt, după tot ce ne-a făcut Dumnezeu?

— Nu Dumnezeu ne-a făcut asta! ripostă Henri, aşezându-se lângă soţia sa. Ci oamenii, iar lor li se va cere

socoteală. Am citit paginile Cărţii, acasă, şezând alături de soţia mea. Nu Dumnezeu ne-a făcut asta. În adâncul inimii, sunt sigur de asta, mamă Marie.

— Avem nevoie de puterea Lui, murmură Louise, ţinând pruncul cu un braţ şi apucând cu mâna liberă mâna bărbatului său. Acum mai mult ca niciodată.

— Şi copilul tău? întrebă Marie, dar înverşunarea din glasul ei se stinsese. Ce are să se aleagă de micuţa Antoinette?

Louise simţi că i se redeschide rana din inimă, ameninţând să o doboare. De această dată, Henri împrăştie umbrele ce începuseră să se înnădească din nou în jurul ei. Bărbatul îi strânse mâna cu putere.

— Poate că asta a fost voia Domnului. Poate că Dumnezeu ştia că micuţa noastră nu ar fi rezistat acestei călătorii.

Deşi era clar că simte aceeaşi durere ca şi ea, vocea lui era fermă şi calmă.

Louise se întoarse spre el, uimită de vorbele lui. Era ca şi cum Henri ar fi dat glas şoaptelor ce răsunau blând în inima ei, rostite de voci cărora refuzase să le dea ascultare în aceste momente dramatice din viaţa ei.

— Cred, începu Henri, după care se opri şi trase suspinând aer în piept, cred că Dumnezeu este cu noi şi aşteaptă să ne îndreptăm către El pentru tărie şi hrană sufletească. Chiar şi acum, când suntem înconjuraţi de necunoscut şi de jale.

Louise i se adresă mamei sale, fără să-şi dezlipească însă privirea de la soţul său.

— Dacă aceasta este voia lui Dumnezeu, suntem răspunzători pentru acest prunc.

Henri se întoarse cu tot corpul spre ea. Nu mai era bărbatul voinic şi pus pe şotii, care le întâmpina pe toate

cu un zâmbet şi o vorbă de duh, ci un om nou, blând şi înţelept.

— Şi suntem răspunzători unul pentru celălalt, adăugă el.

Dimineaţa următoare, de îndată ce se trezi, Louise ştiu ce are de

Făcut. Chiar înainte de a deschide ochii şi de a vedea soarele, norii, marea şi lumina zilei.

Schimbă scutecul micuţei şi o alăptă, la fel cum făcea în fiecare dimineaţă de când porniseră în această călătorie întunecată. Totuşi, astăzi totul era diferit, iar această schimbare, deşi nu ar fi putut să spună în ce consta ea exact, era extrem de semnificativă. Nu conta taina din spatele înnoirii, ci faptul că aceasta avusese loc, hrănindu-i sufletul ca o mană cerească.

O voce îi spunea că schimbarea era un dar de la Dumnezeu. Louise primise acest dar în timpul nopţii pentru că fusese dispusă să-şi deschidă inima în faţa familiei sale şi a Celui de Sus.

Întorcând spatele amărăciunii, urii şi disperării, se întorsese cu faţa spre Dumnezeu, care o aştepta cu braţele deschise.

În jurul ei, nimic nu era altfel decât până atunci. Oriunde privea, vedea aceiaşi ochi goi, lipsiţi de expresie şi de viaţă. Schimbarea, acest dar divin, avusese loc înăuntrul ei, şi aceasta o făcu să vadă totul cu alţi ochi. Era drept că durerea din inimă îi creştea pe măsură ce se îndepărtau tot mai mult de draga sa Antoinette, însă darul primit de la Dumnezeu, micuţ cum era, ascundea un mesaj. Renaşterea speranţei. Iar speranţa, laolaltă cu darul în sine o asigurară că Dumnezeu este cu ea. Chiar şi aici. Chiar şi în aceste momente.

Astfel gândea Louise atunci când o surprinse Henri

fredonând un cântecel în timp ce alăpta copilul pe teugă. Cânta atât de încet şi de blând, încât notele, purtate de vânt, se pierdeau în zgomotele valurilor şi croncănitul pescăruşilor. Totuşi, Henri trebuie să le fi auzit, deoarece privirea îi era plină de uimire atunci când se aşează lângă ea.

— Ce se întâmplă? întrebă el cu blândeţe.

— Bună dimineaţa, iubirea mea. Copila pare să se simtă bine în dimineaţa aceasta, continuă ea, coborându-şi privirea spre bebeluş. Dar căldura este deja înăbuşitoare.

— Cântai. Te-am auzit cu urechile mele, zise el, mângâindu-i obrazul cu degetul său bătătorit de muncă. Şi zâmbeşti.

— Da.

Henri părea să fi rămas fără cuvinte. Se uită la soţia sa, la cea mică, iar apoi urmări cu privirea mânuţa care strângea un deget al Louisei.

— Crezi că ai putea să mă înveţi şi pe mine să cânt şi… Să zâmbesc din nou? întrebă el, privind în continuare feţişoara copilei.

Ea clătină încet din cap. Îl iubea atât de mult. Şi nu exista durere care să poată şterge această iubire, nu atâta vreme cât avea credinţă în Dumnezeu.

— Nu, nu pot, şopti ea.

Henri primi răspunsul dând resemnat din cap.

— Simt ca şi cum mi-aş fi părăsit fetiţa acolo, pe coasta golfului Cobequid.

— Eu nu pot să ţi-o aduc înapoi, iubitul meu.

Louise aşteptă ca Henri să-şi ridice privirea.

— Dar Dumnezeu poate, continuă ea.

— Dumnezeu, murmură el.

— Da.

— Ţi-a vorbit azi-noapte.

Nu era o întrebare. Louise aprobă aproape imperceptibil.

— Ai să vorbeşti mai încolo cu locotenentul despre provizii? întrebă ea.

— Da. Ca în fiecare zi.

Era la bord un tânăr ofiţer englez care vorbea limba franceză şi care-i destăinuise lui Henri că-şi făcuse studiile la Paris. Dintre toţi englezii, el arătase cea mai mare compasiune faţă de ei şi se oferise să joace rolul de mediator între prizonieri şi paznici.

— Cere-i, te rog, o pană şi nişte hârtie!

Henri făcu ochii mari.

— Vrei să scrii o scrisoare!?

— Da.

— Nu e o idee rea, Louise. Nu e rea deloc.

— Vreau să scriu un jurnal al micuţei noastre, spuse Louise, bucuroasă că soţul ei nu se împotriveşte.

Henri aruncă o privire în direcţia ofiţerilor adunaţi pe covertă.

— Poate ar putea să le ascundă în echipamentul său şi să ni le dea când ajungem pe uscat.

În vocea lui se distingea puterea care îl caracterizase odinioară. Ochii Louisei se umplură de lacrimi.

— Am să-i scriu lui Catherine despre fetiţa ei. Am să încerc să o ajut să-şi vadă copilul cu ochii minţii, spuse ea.

— Trebuie să găsim o cale de a lua legătura cu ai noştri, spuse Henri, înfierbântându-se pe măsură ce planul i se înfiripa în minte.

— Am să-i dau de înţeles că o iubesc şi o îngrijesc pe micuţa ei ca şi cum ar fi copilul meu.

I se sugrumă vocea şi trebui să respire adânc pentru a-şi potoli bătăile inimii.

— Am să-i scriu lui Catherine şi am s-o liniştesc cum

pot mai bine.

— Vom lua legătura cu toţi acadienii.

Henri nu i se mai adresa doar ei, ci şi viitorului. Privind dincolo de momentul prezent, în ochi îi apăru o nouă scânteie, iar în glas, o nouă putere.

— Poate că a mai rămas cineva în Minas, un om de legătură. Cineva care…

Se opri, iar ochii i se lărgiră din nou.

— Catherine, îi termină Louise gândul.

Simţi că îi sare inima din piept când realiză că există un firicel, cât de mic, de speranţă că nu va pierde legătura cu micuţa Antoinette, rămasă acolo, departe.

— Desigur. Catherine se va învoi să fie persoana noastră de legătură. Sunt sigură de asta.

— Ea şi Andrew. Sunt convins că şi el va voi să ne ajute, spuse Henri, luând mâna soţiei sale. Louise, mi-ai redat speranţa!

— Nu eu, dragul meu, răspunse ea, începând să lăcrimeze când văzu zâmbetul de pe chipul lui. Nu eu, ci Dumnezeu.

CAPITOLUL 32

Seara bună, domnule.

— Poftim? O, da, da, făcu John Price.

Deşi de ani buni se întâlnea zi de zi cu soldatul înalt care tocmai îl salutase, acum pur şi simplu nu ştia de unde să-i ia. O, desigur. Acum îşi amintea.

— Seara bună şi dumitale, domnule sergent-major, îl salută el, la rândul său.

Omul luă poziţie de drepţi şi îl salută milităreşte, neputându-şi ascunde o grimasă. John Price ştia că acesta

îi purtase un respect deosebit ginerelui său. Aşa cum o făcuseră mulţi dintre oştenii garnizoanei, cărora zilele acestea părea că tot le ninge şi le plouă.

— Urâtă noapte, zise sergentul-major.

— Chiar aşa.

Pe cer nu era niciun nor, dar niciunul dintre ei nu vorbea despre vreme.

— Urâtă de tot, repetă John Price, după care părăsi fortul şi porni spre casă, târşâindu-şi picioarele pe poteca prăfuită.

Era o noapte urâtă, într-adevăr. În ziua aceea sosise înlocuitorul lui Andrew Harrow, aducând cu el un ordin scris prin care activitatea acestuia în cadrul regimentului era sistată în mod oficial. Urâtă noapte.

Bătrânul mergea gârbovit şi apăsat de gânduri. Nu doar pentru că ginerele său, un tânăr la care ţinea ca la propriul copil, părăsise regimentul, lăsând oamenii cu mâhnire în suflete. De fapt, acesta nici măcar nu era motivul principal.

Totul părea în comparaţie cu vestea devastatoare cu privire la nepoata sa, o rană deschisă chiar şi acum, după trei săptămâni de tortură sufletească. O căutaseră pe Elspeth peste tot, atât cât se putuse în condiţiile acelea, când erau în război cu francezii. Aceste căutări, oricât de nebătătoare la ochi ar fi fost, dăunaseră şi mai mult reputaţiei militare a lui Andrew Harrow.

Nimeni nu ştia pe care corabie fuseseră îmbarcaţi locuitorii satului Minas. Vasele care plecaseră din golful Cobequid aveau destinaţii diferite. Boston, Baltimore, Washington, Chesapeake, Charleston, New Orleans, Dieppe, Bayonne, Bordeaux, La Rochelle. Ba chiar şi o colonie de pe coasta Africii de Vest. John Price îşi petrecuse nopţile scriind scrisori către notarii din toate

oraşele americane şi pregătindu-se sufleteşte să contacteze pe cale oficială coloniile şi porturile franceze. Nu se putea face nimic înainte de încheierea ostilităţilor, dar din puţinele răspunsuri pe care le primise până acum înţelesese că, de fript, nici mai târziu nu se va putea face mare lucru. Oamenii fuseseră îmbarcaţi atât de iute, încât nu a existat timpul necesar pentru a se consemna destinaţia fiecărei familii. Francezii acadieni fuseseră cu adevărat împrăştiaţi în cele patru colţuri ale lumii. Şi nepoţica lui se afla acolo undeva, pierdută împreună cu ei.

Totuşi, nici chiar golul lăsat în suflet de pierderea nepoatei sale nu era principalul motiv al durerii lui John Price.

Catherine nu putuse să îi explice de ce a plâns atât de amarnic în ziua în care s-au întors în Edward. El îi cerea explicaţii pe un ton din ce în ce mai iritat, dar ea nu îi răspundea decât prin suspine şi sughiţuri. Era convins că grija pentru o seamă de săteni francezi nu avea cum să o zdruncine într-atât, lăsând-o cu inima sfărâmată. Nu era cu putinţă. Cât timp căruţa traversase satul, ea continuase să plângă.

Iar el să strige la ea. Auzind larma, Andrew ieşise în pragul casei. Arăta ca un om terminat. John Price nu îl mai văzuse niciodată aşa.

Pe chipul tânărului, se citea o durere mult prea adâncă pentru a putea fi pusă pe seama demiterii sale din cadrul regimentului. În fond şi la urma urmei, era un bărbat puternic, aflat în floarea vârstei. Nu, alta trebuie să fi fost cauza. Andrew stătea în picioare, cu o mână încleştată pe tocul uşii, epuizat, plin de noroi din cap până în picioare, cu părul ud şi murdar lipit de faţă. Iar ochii… John Price se cutremurase când îi privise pentru prima dată ochii.

Catherine îi aruncase o privire soţului său şi apoi uriaşe ca un animal înjunghiat. *Nu*!

— Elspeth… A început Andrew, după care a încercat să facă un pas înainte şi aproape s-a prăvălit în noroi lângă căruţă. Elspeth e…

— *Nu*! a ţipat Catherine, îndesând copilul în braţele lui John Price şi sărind din căruţă, în braţele sleite de puteri ale soţului său. Vai, nu, nu, spune-mi că nu e adevărat!

Privirea lui John Price coborî spre copilul care se trezise şi începuse să plângă, apoi se mută din nou asupra celor doi tineri ce stăteau încleştaţi şi plângeau în hohote, nefiind în stare nici să vorbească. Cu groază crescândă, privi din nou copilul, înţelegând adevărul pe care fiica sa nu avusese curajul să i-l spună. Această fiinţă micuţă şi uşoară, cu feţişoara delicată şi trăsături ascuţite, pe care o ţinea în braţe, nu era nepoata lui.

Totuşi, nici chiar această amintire nu era principalul motiv al tulburării lui John Price.

Cu trei zile în urmă, într-o seară, mânat de singurătate şi de dorul familiei, pornise pe jos spre casa fiicei sale. În ciuda mâniei furibunde şi a potopului de ocări cu care se pogorâse asupra lor când i-au destăinuit cum schimbaseră bebeluşii între ei, când le-a bătut la uşă, îl primiseră cu căldură şi seninătate.

Da, suferiseră mult şi încă mai sufereau. Da, durerea le rămăsese întipărită în priviri, în voci şi în inimi. Şi totuşi… Şi totuşi, l-au

Primit atunci cu o plăcere nedisimulată. Îl iertaseră. El venise pregătit să înfrunte o ceartă, o ruptură, pe care, orgolios cum era, ar fi suportat-o cu încăpăţânare şi cu fruntea sus. Venise pregătit pentru orice. Mai puţin pentru

asta.

Catherine îi oferise o cană cu cidru, îl poftise să şadă lângă foc, apoi se aşezase la loc lângă soţul ei. În pătuţul de la picioarele lor, dormea, fragilă şi frumoasă în lumina flăcărilor din cămin, micuţa Antoinette. Preţ de câteva minute, vorbiseră de una, de alta, apoi Catherine ridică Biblia şi o aşează din nou pe genunchi.

— Tată, pe noi te rog să ne scuzi. În fiecare seară, asfinţitul este momentul pe care îl consacrăm lui Dumnezeu.

— Şi rugăciunii, adăugă Andrew cu linişte în glas.

John Price se holbă uluit întâi la unul, apoi la celălalt.

— Voi? Să vă rugaţi? Acum?

Fiecare cuvânt era o întrebare în sine.

— Este tot ce ne-a mai rămas, spuse Catherine, după care se răzgândi şi clătină din cap. Nu, nu asta voiam să spun. Dar avem nevoie de rugăciune acum… Mai mult ca niciodată.

John Price văzu atunci cum corpul fiicei sale fu străbătut de un tremur şi faţa ei fix transfigurată de efortul căutării cuvintelor potrivite. Andrew o privea la rândul său, trist, dar senin, părând dispus să aştepte o veşnicie.

Într-un sfârşit, Catherine glăsui.

— Ţesem împreună fragmentele vieţii şi iubirii noastre. Putem să facem asta doar cu ajutorul lui Dumnezeu. Cu ajutorul puterii Sale. Călăuziţi de lumina şi de iubirea Sa.

Andrew se întinse şi îi luă mâna. Nu spuse nimic, dar ochii lui o priveau cu atâta căldură şi blândeţe, încât John Price simţi atunci nevoia să le întoarcă spatele. Inima îi ardea de ruşine.

Amintirea felului cum se purtase îl durea şi acum şi avea să-i doară de-a lungul tuturor nopţilor solitare şi reci

ce-i mai rămâneau de trăit.

— Bună seara, domnule. Pot să vă însoţesc?

— A, Andrew! Desigur, desigur.

John Price se opri, aşteptând ca tânărul să-i ajungă din urmă. Andrew ducea în fiecare mână câte o găleată plină cu lapte şi mergea cu băgare de seamă, de teamă să nu-l împroaşte.

— Pot să te ajut?

— Nu, mulţumesc. Cu două mă ţin în echilibru. Cum vă simţiţi în seara asta?

John se holbă la el.

— Nici bine n-au trecut trei zile de când ai fost demis într-un mod cu totul dezonorant din cadrul regimentului, şi tu mă întrebi *pe mine* cum mă simt?

Andrew dădu din umeri, atât cât îi permitea încărcătura grea pe care o ducea în mâini.

— Oricum aveam de gând să plec. Mă bătea gândul ăsta de luni de zile, dar nu ştiam când şi cum s-o fac. În plus…

— Ei bine?

Andrew şovăi.

— Nu sunt sigur că doriţi să auziţi asta.

— Nu mi-am dorit să aud nimic din ce-am auzit zilele astea, răspunse John, întunecându-se.

— Nu, bănuiesc că nu.

— Andrew lăsă cu grijă căldările de lemn pe pământ.

— În ziua… Hm… În ziua…

Dezastrului, continuă John Price în sinea lui. În *ziua dezastrului la care am contribuit şi eu*. Fiecare cuvânt era ca un pumnal înfipt în inimă.

— Spune mai departe! atât putu rosti cu voce tare.

— Generalul Whetlock m-a trimis să ridic oamenii

dintr-un sat francez. M-a avertizat că dacă refuz să mă conformez, am să fiu trimis în lanţuri înapoi în Anglia, unde am să fiu judecat sub acuzaţia de nesupunere faţă de un ordin direct în vreme de război, şi trimis apoi la spânzurătoare.

John Price îşi simţi dintr-odată gâtlejul uscat şi tot ce putu să scoată pe gură fu un geamăt.

— Da, chiar aşa. În timp ce îmi conduceam oamenii de-a lungul drumului spre Annapolis Royal, în ciuda avertizării primite din partea generalului, mi-am dat seama că nu puteam să fac aşa ceva. Nici de dragul lui Catherine, nici de dragul fetiţei mele şi nici măcar pentru a-mi salva viaţa. Ar fi existat victime. Trebuia să se întâmple, întotdeauna există persoane care opun rezistenţă. Şi, domnule, permiteţi-mi să vă spun că ar fi fost de înţeles să opună rezistenţă. Dar cum aş fi putut să-i ucid pentru că îşi apără căminele şi familiile? Tot ceea ce învăţasem citind Biblia împreună cu Catherine se opunea unei asemenea crime. Mi-au apărut în minte chipurile francezilor pe care îi văzusem în sat şi mă întrebam câţi dintre ei vor fi lăsaţi în urmă de către armata britanică pentru a fi înmormântaţi dimineaţa următoare. Câte soţii vor rămâne cu inimile zdrobite. Câţi copii vor rămâne orfani. Nu puteam să iau parte la aşa ceva. Era greşit.

John Price deschise gura pentru a face o obiecţie, dar nu fu în stare să rostească niciun cuvânt. Abia avu vlagă să tragă aer în piept. Simţea că se sufocă, deşi Andrew nu folosise un ton acuzator, iar acum privirea îi era pierdută undeva departe. Totuşi, cuvintele rostite atât de calm erau adevărate. *Era greşit*.

— Mi-am strunit calul, hotărât să mă predau aghiotantului. Acesta era, oricum, motivul pentru care generalul Whetlock îi ordonase să mă însoţească. Apoi, din

desişul din faţa noastră a apărut un alt ofiţer, al cărui nume nu pot să mi-l amintesc pentru nimic în lume. Tocmai ridicase sătenii de care ar fi trebuit să ne ocupăm noi.

Atunci Andrew se întoarse cu faţa spre socrul său. În ochii lui, se citea o durere adâncă. Dar şi un calm profund şi de neclintit.

— De ce, dintre atâţia oameni ce sufereau, tocmai eu am avut parte de această intervenţie divină, nu am de unde să ştiu. Dar sunt ferm convins că a fost mâna lui Dumnezeu. Catherine crede acelaşi lucru şi această convingere ne-a ajutat să îndurăm durerea acestor zile, să începem să ne vindecăm sufletele şi să ne pregătim pentru ceea ce ne rezervă viitorul.

Din copacul de lângă drum se înălţă cântecul unei păsări, iar din cel alăturat i se răspunse prin ciripituri, urmate de alte triluri, venite de această dată din copacul ce străjuia cărarea spre casa soţilor Harrow. Cântecele păsărilor, blajine şi liniştitoare ca nişte clopoţei cereşti, marcau sfârşitul unei alte zile. John Price îşi drese vocea.

— Ce veţi face acum? întrebă el.

— Ne vom ruga, răspunse Andrew cu un zâmbet trist. Ne vom ruga pentru călăuzirea lui Dumnezeu, pentru Elspeth, oriunde s-ar afla ea, pentru tărie sufletească. Ne rugăm atât de mult zilele acestea, încât abia de ne mai rămâne timp pentru altceva.

Privirea îi alunecă spre căsuţa ce se ascundea după colţ.

— Ceea ce, adevărul fie spus, nu e un lucru rău, adăugă el.

John Price nu ştiu ce să răspundă.

Privirea lui Andrew rămase aţintită în direcţia casei sale.

— M-am gândit că aş putea să devin pastor, gândi el

cu voce tare. Dar întâi trebuie să mă asigur că soţia mea îmi împărtăşeşte părerea. La urma urmei, prin intermediul ei am găsit o voce cu care îi pot vorbi lui Dumnezeu şi prin care Dumnezeu îmi poate vorbi mie.

John Price privi în pământ, doborât de ruşine. *A fost greşit*.

Andrew îi atinse umărul cu blândeţe. Blândeţe ce îl făcu pe bătrân să se căiască şi mai amarnic.

— Vino acasă cu mine, tată. Catherine are să fie bucuroasă să te vadă.

Tată. Era prima dată când Andrew îi spunea aşa. I se înceţoşară ochii. Apoi încuviinţă din cap – nu avea puterea să rostească nici măcar un cuvânt.

Andrew ridică găleţile şi porniră împreună spre casă.

Catherine îi aştepta în prag, cu copilul în braţe. Copil ce nu fusese născut de ea, dar care era totuşi al ei. Îşi întâmpină tatăl zâmbind. John Price se gândi că existau o mie de motive pentru care nu merita acel zâmbet. Catherine avea obrajii supţi şi privirea tristă, dar cu toate acestea zâmbea.

— Bună seara, tată. Bine ai venit.

Tânăra rostise cuvintele pe un ton calm, dar în mintea lui, John Price auzi toate acuzaţiile pe care simţea că le merită. În ochi îi ardeau lacrimi ce ameninţau să se reverse. Lăsă din nou capul în jos, neavând curajul să-l privească în ochi pe niciunul dintre ei.

— Am venit să…

Se opri gâfâind şi trase vârtos aer în piept, pentru a prinde curaj.

Am venit să vă cer iertare.

Îşi dădu seama că acesta era adevăratul scop pentru care venise abia când rosti cuvintele, dar odată ce începuse, trebuia să spună tot ce avea pe suflet.

— Tot ce s-a întâmplat a fost greşit. Îmi pare rău. Dacă aş mai putea, mi-aş da şi viaţa ca să schimb rolul pe care l-am jucat.

Oftă adânc, părând sleit de puteri.

— Dar nu pot. Îmi pare rău, murmură el cu ochii în pământ.

Şi nouă ne pare rău, spuse Catherine.

În vocea ei nu se simţea nicio urmă de reproş sau de ranchiună, ci doar o durere fără margini.

— Dar este un fapt împlinit. Şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, trebuie să găsim puterea de a merge înainte.

— Cu ajutorul lui Dumnezeu, repetă Andrew. Dumnezeu ne îndeamnă să dăm dovadă de milă în fiecare zi, prin iertare şi iubire de semeni. Căutăm mila Lui pentru a le-o dărui şi altora.

— Milă, murmură John Price cuvântul cu care nu era obişnuit, ca şi cum ar fi cerut milă şi pentru sine însuşi.

— Pofteşte înăuntru, tată! îi spuse Catherine păşind în casă şi făcându-i loc să treacă. Mă bucur să te văd.

CAPITOLUL 33

Deşi Catherine se temuse că nu va mai fi niciodată primăvară, anotimpul noilor începuturi sosi şi anul acesta. Copacul de lângă fereastră dădea la iveală frunzişoare verzi şi delicate, iar afară se auzeau ciripitul măcăleandrului către perechea sa, ce trebăluia deja de zor la construirea cuibului, mugetul vacii bălţate în timp ce îşi lingea viţelul abia fătat, cu picioarele subţiri şi lungi încă nesigure, şi răpăitul uşor al ploii pe acoperişul trainic al căsuţei lor. Chiar şi Catherine se văzu nevoită să recunoască: venise primăvara.

Deşi nu a fost nici lungă, nici grea din punctul de vedere al vremii, iarna aceasta fusese una istovitoare pentru Catherine. Stătuse închisă în casă aproape tot timpul, şi asta nu doar pentru că fusese nevoită, ci mai ales pentru că nu-şi dorise să iasă. Nu se simţea în largul ei în sat. În plus, deşi starea Antoinettei se ameliorase considerabil, fetiţa era încă plăpândă şi prea mică pentru vârsta ei. Presupunând că sănătatea ei va fi mereu fragilă, Catherine redusese pe cât posibil contactul micuţei cu persoane ce ar fi putut să-i transmită vreo maladie. Totuşi, cea mică era fericită. Fericită şi aparent mulţumită. Îl adora pe Andrew. De îndată ce îi auzea zgomotul paşilor pe aleea pietruită, Antoinette începea să strige după el, ţopăind pe covoraşul din faţa căminului.

Nu puteau să îi spună Elspeth – durerea ar fi fost prea ascuţită de fiecare dată când ar fi pronunţat numele – şi nu puteau să o strige nici Antoinette – un nume francez ar fi dat de bănuit într-o aşezare engleză – aşa că au ales să-i zică Anne, care era de altfel cel de-al doilea nume al lui Elspeth.

— Poate că într-o bună zi îşi va recăpăta numele întreg, spusese Catherine, sperând în sinea ei ca aceasta să însemne să o fi recăpătat până atunci pe micuţa sa Elspeth.

Antoinette era un copil uşor de îndrăgit, iar în absenţa fetiţei sale, Catherine îi dărui toată iubirea şi devotamentul tăcut al unei mame, rugându-se zi şi noapte ca Louise să facă la fel cu mult iubita sa Elspeth.

— Totuşi, nici chiar inima îndurerată a lui Catherine nu putuse face timpul să stea în loc, iar acum era din nou primăvară. Trecură zilele de naştere ale celor două fetiţe, atât a celei pe care o pierduseră, cât şi a celei pe care o dobândiseră.

— În curând pajiştea are să fie din nou înfloritǎ, îi spuse într-o dimineaţă Catherine celei mici, punând aluatul la dospit. A trecut multă vreme de când n-am mai fost acolo. Mi-e dor de pajişte. Şi de Louise.

Femeia clipi, reţinându-şi lacrimile. Câte lucruri îşi putea permite să îi povestească acestui copil despre mămica pe care o pierduse? Foarte puţine, fu concluzia la care ajunse. Deşi tânjea să-i dezvăluie în şoaptă secrete şi amănunte despre mama pe care fetiţa putea să nu aibă vreodată privilegiul de a o cunoaşte. Tânjea să-i povestească micuţei Anne despre Elspeth, care ar fi putut să fie, sau mai bine zis, care ar fi fost cu siguranţă prietena şi tovarăşa ei, dacă situaţia ar fi fost alta.

Dar era prea periculos. Chiar şi acum. Catherine nu îndrăznea să sufle nicio vorbă despre trecutul fetiţei. Încă mai umblau zvonuri despre francezi refugiaţi prin păduri, vânaţi de patrulele de supraveghere, zăriţi de fermierii de la marginea satului jefuind cămări cu zarzavaturi şi coteţe de păsări pentru a-şi potoli foamea. Unii colonişti erau încă plini de aversiune. Se mai vorbea încă despre ce a zis, sau ce a făcut, sau ce a ameninţat că va face cutare sau cutare francez. Se vorbea şi despre aducerea unor noi colonişti supuşi Coroanei. Aceştia ar fi urmat să preia fermele abandonate, să reconstruiască digurile şubrede şi să cultive pământul ce amenința să revină la starea sa naturală, acoperit de păduri. Catherine se întreba cine sunt aceşti oameni. Vor şti ei, oare, că pământul pe care îl cultivă a fost udat cu lacrimi?

Anne o trase de fustă, şi Catherine alungă aceste gânduri.

— Mă-ma-mă, gânguri fetiţa.

— Catherine se aplecă şi o luă în braţe.

— În sfârşit. Era timpul să începi să spui şi „mă-ma-

mă” – spuse ea, sărutându-i buclele negre – căci „ta-ta-ta” ai tot zis.

— Ta-ta, făcu cea mică.

— Da… Ta-ta-ta. Mai e mult timp până se întoarce acasă, spuse Catherine, privind spre ceas.

Era doar ora zece. Andrew nu urma să vină decât după prânz.

— Ştii, e o zi frumoasă, spuse ea, adresându-i-se din nou fetiţei. Puţin aer curat ne-ar prinde bine amândurora. Nici nu mai ştiu de când n-am mai ieşit din curtea casei. Hai să facem o plimbare, ce zici?

Odată ce îi veni această idee, Catherine se grăbi să o pună în practică. O aşeză pe Anne la loc pe covoraşul de lângă pătuţ şi înşfăcă nişte şaluri.

În curând urcau deja poteca de pe deal. Catherine trase atunci cu nesaţ în piept aerul proaspăt de primăvară, întoarse capul să asculte cântecul unei pitulici, îi arătă râzând celei mici o broscuţă ce sărea ţop-ţop, ferindu-se din calea lor.

Anne urmărea totul cu maximă atenţie, întorcând căpşorul ba într-o parte, ba în alta, ca şi cum nu ar fi vrut să piardă nimic din spectacolul naturii.

Deşi fetiţa din braţele ei era firavă, Catherine începu să gâfâie pe ultima parte a drumului. O lăsă pe Anne pe un pat de muşchi sub şirul ei preferat de brazi şi îşi împinse boneta pe spate.

— Uf! exclamă ea. Eşti mai grea decât aş fi crezut.

Era semn bun. Copila lua în greutate în mod constant.

— Acum mama o să-şi tragă puţin sufletul şi apoi pornim mai departe, da?

Micuţa Anne îi prinse fusta în mânuţă şi îi răspunse printr-un gângurit, ridicând ochii spre ea.

Catherine nu avu răbdare să mai aştepte. Simţea chemarea pajiştii. De îndată ce-şi recăpătă suflul, luă din nou fetiţa în braţe şi porni pe ultima parte a drumului ce o ducea spre locul pe care ajunsese să îl iubească din toată inima.

Pentru o clipă, avu impresia dulce-amară că o vede pe Louise şezând pe buşteanul lor preferat, cu ochii strălucind şi cu pletele lungi şi negre unduindu-se în vânt, făcându-i voioasă semn cu mâna.

Dar Louise nu era acolo. Pe pajişte, nu era nicio mişcare. Doar câteva păsări ce zburau ţâşnind de la o tufă la alta, umplând dealul cu cântecul lor de primăvară, iar de undeva se iţi coada stufoasă a unei veveriţe roşii, indignate că fusese deranjată de la o treabă de mare importanţă. O adiere uşoară îndoia capetele floricelelor de primăvară, ce păreau că îi urează astfel bun-venit acasă, pe pajiştea liniştită unde îi era locul.

— O! suspină Catherine. Nici nu mi-am dat seama ce dor mi-a fost de locul ăsta.

O lăsă jos pe micuţa Antoinette, ţinând-o de mânuţe să nu cadă. Privirea îi zbură spre locul în care obişnuiau să îşi lase răvaşe. Părea să fi trecut o veşnicie de atunci. Părea să se fi întâmplat într-o altă viaţă. Câte s-au schimbat de atunci! Câte s-au schimbat!

Acum nu avea să găsească niciun mesaj acolo. Louise nu mai era aici. Deşi pastorul îl implorase pe Andrew să fie omul lor de legătură, nu primiseră nicio veste de la niciunul dintre acadienii expulzaţi. Unde erau aceştia? Erau în siguranţă? Era în siguranţă mult iubita ei Elspeth? Ce bine ar fi dacă…

Dar nu, erau speranţe deşarte. În lunile ce trecuseră, Andrew îi repetase lucrul acesta de nenumărate ori, iar ea învăţase în sfârşit să îşi pună frâu imaginaţiei. Aproape

complet.

Totuşi azi, aflându-se aici, pe pajişte, acele gânduri reveniră şi mai în forţă.

Se aşeză pe buştean şi ridică fetiţa pe genunchi.

Aici obişnuiam să mă întâlnesc cu ma… cu prietena mea cea mai bună, începu ea. Amândouă iubeam locul acesta. Florile. Păsările. Şi afinele. Tu nu le-ai gustat încă, dar au să-ţi placă la nebunie, ai să vezi. Sunt dulci şi zemoase. Dacă nu eşti atentă, ţi se scurge zeama pe bărbie.

Îi reveni în minte imaginea Louisei cu buzele pătate de afine şi amintirea o făcu să chicotească uşor printre lacrimi.

— Ne vom întoarce aici. Vom veni mai des, acum că s-a încălzit afară. Sunt sigură că, dintre toate locurile, ea ar alege să se întoarcă aici. Cine ştie… Poate într-o bună zi vom găsi un răvaş în scorbura aceasta.

Chiar şi gândul unei asemenea posibilităţi o făcu să tresară. Nu putea să nu încerce. O lăsă pe Anne din braţe şi întinse mâna dedesubt, în scorbura în care obişnuiau să ascundă bileţelele. Îşi vârî mâna cât putu de adânc şi pipăi fiecare centimetru al cavităţii, dar nu găsi nimic.

— Dar nu astăzi, spuse ea cu vocea gâtuită de emoţie.

Se întoarse la fetiţă. Aceasta se juca cu un con de brad.

— Anne, vezi floarea aceasta? *Fleur*. Şi vietatea aceea albastră ce a trecut ca o săgeată pe sus? Era o pasăre. *Oiseau*. Poţi să repeţi după mine? *Oiseau*. Şi uite, vezi ce se piteşte acolo în iarbă? Un iepuraş. *Lapin*. Trebuie să înveţi cuvintele. Nu am să fiu cel mai bun dascăl, dar am să te învăţ tot ce ştiu. Acesta are să fie secretul nostru. Dacă ma… dacă prietena mea se va

întoarce într-o bună zi, va dori să stea de vorbă cu tine. Şi pentru asta, trebuie să îi vorbeşti graiul.

Bolta cerească se înălţa atât de sus deasupra pajiştii, încât cei câţiva norişori răsfiraţi pe ici, pe colo, păreau să nu facă parte din lumea pământeană, ci din rai. Păsările zburau de colo colo, ciripindu-şi cântecele primăvăratice de iubire. Timide, florile îşi plecau cu modestie capetele în faţa vântului. Catherine se simţi mai aproape de Louise.

Şi mai aproape de Dumnezeu.

— Doamne, începu ea să se roage fără a-şi da seama, ai grijă de Louise, oriunde s-ar afla. O, Doamne, fii alături de fetiţa mea. Şi chiar de nu i se poate vorbi despre mine, fă să simtă iubirea mea undeva în adâncul sufletului. Te rog, Doamne, ai grijă de fetiţa mea.

Şi ai grijă de cea care îi ţine loc de mamă. Dă-i Louisei sănătate, putere şi credinţă în Tine. Nu lăsa durerea să o doboare. Ţine-o dulce, blândă şi doritoare de creştere spirituală!

Mă rog ca ea să o înveţe pe Elspeth despre Tine, Doamne. Pentru ca Elspeth să înveţe să aibă credinţă, O credinţă care să-i dea statornicie. Fă-o să rămână statornică în credinţa ei!

Îşi coborî din nou privirea asupra fetiţei. Aceasta cerceta cu asiduitate conul pe care îl ţinea în mânuţe.

— Şi ajută-mă, Doamne, şi pe mine. Ştii că am ajuns să o iubesc pe micuţa Anne. O iubesc foarte mult. Mă rog ca Louise să ştie asta. Să simtă că aşa e. Să fie sigură că fetiţa ei este iubită şi ocrotită.

I se puse un nod în gât. Se opri şi înghiţi în sec. Trebuia să găsească puterea de a termina rugăciunea.

— Şi, Doamne, cu voia Ta, mă rog să vină ziua în care… În care fiecare din aceste două mame cu inimile zdrobite să fie reunită cu odorul ei. Te rog, Doamne! Aşa

să fie.

Anne întinse mânuţele spre ea. Catherine se opri, se aplecă şi o ridică în braţele ei ocrotitoare. Fetiţa ţinea încă în mâini conul, dar când privi în ochii celei ce o strângea atât de tare la piept, îl aruncă imediat cât colo şi atinse lacrima ce se prelingea pe obrazul femeii. Lacrima de pe obrazul mamei sale.

NOTA AUTORILOR

Documentându-ne pentru scrierea acestei serii de romane, am fost profund mişcaţi de soarta cruntă pe care au avut-o francezii acadieni, a căror singură vină a constat, după câte se pare, în faptul că proveneau dintr-o anumită ţară şi că doreau să rămână neutri într-un conflict în care era implicată aceasta. Am ajuns să înţelegem, totodată, situaţia dificilă în care se aflau acei soldaţi britanici ce considerau că sarcina pe care o aveau de îndeplinit era una ingrată, îndoielnică din punct de vedere moral.

Probabil că noi, ca indivizi, nu putem să punem capăt războaielor, dar fiecare dintre noi poate să facă un prim pas spre pace, punând capăt conflictelor din căminul său, din biserica sa, din comunitatea în care trăieşte. Să învăţăm să trăim în pace.

Ferice de cei împăciuitori.
Căci ei vor fi chemaţi fii ai lui Dumnezeu!
MATEI 5: 9

O ÎNTÂLNIRE ÎNTÂMPLĂTOARE,
CARE LE VA SCHIMBA VIEŢILE PENTRU
TOTDEAUNA

În anul 1753, frontierele dintre francezii şi englezii din Acadia sunt clar trasate. Şi atunci, pe o pajişte plină cu flori sălbatice, se întâlnesc din întâmplare Catherine Price şi Louise Belleveau… În jurul acestei prietenii neobişnuite Oke şi Bunn ţes o poveste captivantă şi înduioşătoare despre devotament, despărţire şi regăsire, despre legături mai puternice decât legăturile de sânge şi despre credinţa în Dumnezeu, ce învinge orice suferinţă.

Alte cărţi apărute la editura Casa Cărţii:

Seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke (4 volume)
Căminul mult visat, de Lynn Austin
Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume)
Zei şi regi (vol. 1)
Cântecul izbăvirii (vol. 2)
Tăria braţului Său (voi. 3)
Credinţa părinţilor mei (voi. 4)
Printre zei (voi. 5)
Dorie, fata pe care nu o iubea nimeni, de Doris VanStone
şi Erwin W. Lutzer
Seria *Faptele credinţei*, de Davis Bunn şi Janette Oke (3 volume)
Soţia centurionului, vol. 1
Flacăra ascunsă, vol. 2
Drumul spre Damasc, vol. 3

Fiicele Evei, de Lynn Austin

Seria *Focul topitorului*, de Lynn Austin (3 volume)

Lumina din întuneric, vol. 1

Stâlpul de foc, vol. 2

O lumină pe cărarea mea, vol. 3

Fugi, băiete, fugi!, de Nicky Cruz

Seria *Învăluiţi de iubire*, de Janette Oke (8 volume)

Locul femeii, de Lynn Austin

Seria *Moştenirea din prerie*, de Janette Oke (4 volume)

Niciun loc unde să plângi, de Doris Vanătone şi Erwin W. Lutzer

Omul ceresc – *Remarcabila poveste a vieţii fratelui Yun din China,*

Fratele Yun şi Paul Hattaway

Perechea potrivită, de Lynn Austin

Colecţia *Raftul clasic*:

Ben-Hur, de Lewis Wallace

Cămaşa lui Cristos, de Lloyd C. Douglas

Cetatea blestemată, de John R. Carling

Coliba unchiului Tom, de Harriet Beecher Stowe

Quo vadis, de Henryk Sienkiewicz

Tărâmuri ascunse, de Lynn Austin

Tot ce ea îşi doreşte, de Lynn Austin

În curs de apariţie:

Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke şi T. Davis Bunn (volumele 2 – 5)

Scorpionul roşu, de Rami Kivisalo şi Marko Joensuu